

DAN BROWN

BESTSELLING AUTHOR OF *THE DA VINCI CODE*

Inferno

Dan Brown

INFERNO

GABO könyvkiadó 2013.

ISBN: 9636897079

Szüleimnek.

Köszönetnyilvánítás

Alázatosan és szívből jövőért mondok köszönetét:

Először is és legelsősorban, mint mindig, szerkesztőmnak és közeli barátomnak, Jason Kaufmannak, odaadásáért és tehetségéért... de mindennekfelett töretlen jó kedélyéért.

Nagyszerű feleségemnek, Blythe-nak, a szeretetért és a türelemért, amellyel az írás folyamatát viseli; továbbá ösztönös meglátásaiért és az őszinteségért, amelyet első olvasómként tanúsít.

A fáradhatatlan ügynöknek és megbízható barátunknak, Heide Langének, aki nálam sokkal nagyobb szakértelemmel igazodik el a különböző tárgyalásokon, országokban és témákban. Örök hálával adózom képességeinek és energiájának.

A Doubleday egész csapatának azért a lelkesedésért, kreativitásért és erőfeszítésért, amelyet a könyveimnek szenteltek, különös tekintettel Suzanne Herzre (amiért olyan sok kalapja van... és olyan jól viseli őket), Bili Thomasra, Michael Windsorra, Judy Jacobyra, Joe Gallagherre, Rob Bloomra, Nóra Reichardra, Beth Meisterre, Maria Carellára, Lorraine Hylandre; és Sonnv Mehtának, Tony Chiricónak, Kathy Tragernek, Anne Messitte-nek, Márkus Dohle-nak is köszönet a rengeteg segítségért. A Kandóm House kereskedelmi részlegén dolgozóknak... egyszerűen verhetetlenek.

Bölcs tanácsadómnak, Michael Rudellnek a minden téren tévedhetetlen ösztöneiért és barátságáért.

Nélkülözhetetlen asszisztensemnek, Susan Morehouse-nak, aki könnyű, de biztos kézzel irányítja a dolgokat, és aki nélkül elszabadulna a káosz.

Barátainknak a Transworldnél, különösen Bili Scott-Kerrnek, kreativitásáért, támogatásáért és vidámságáért, valamint Gail Rebucknak, a kiváló vezetőnek.

Az olasz Mondadori Kiadónak, különös tekintettel Ricky Gavalléréra, Piera Cusanira, Giovanni Duttóra, Antonio Franchinira és Claudia Scheura; a török Altin Kitaplar Kiadónak, különös tekintettel Oya Alparra, Érden Heperre és Batu Bozkurtra, nem utolsósorban azért a speciális segítségért, amelyet a könyv helyszíneivel kapcsolatban nyújtottak.

Remek kiadóimnak szerte a világon, lelkes, elkötelezett és kemény munkájukért.

A londoni és a milánói fordítóműhelyek imponáló megszervezéséért Loen Romero-Montalvónak és Luciano Guglielminek.

A nagy tudású dr. Marta Alvarez Gonzáleznek, aki oly sok időt töltött velünk Firenzében, életre keltve a város képzőművészetét és építészetét.

A páratlan Maurizio Pimponinak mindazért, amit olaszországi tartózkodásunk érdekében tett.

Valamennyi történésznek, idegenvezetőnek és szakembernek, aki nagylelkűen időt szánt rám Firenzében és Velencében, hogy megossza velem a tudását: Giovanna Raónak és Eugénia Antonuccinak (Biblioteca Medicea Laurenziana), Serena Pininek és a Palazzo Vecchio személyzetének; Giovanna Giustinak (Uffizi Galéria); Barbara Fedelinek (firenzei dóm és keresztelőkápolna); Ettore Viónak és Massimo Bissonnak (Szent Márk-bazilika);Giorgio

Tagliaferrónak (Dózse-palota); Isabella di Lenardónak, Elizabeth Cárrol 1 Consavarinak és Elena Svalduznak egész Velencében; és még sokan másoknak, akikről megfeledkeztem ebben a rövid felsorolásban.

Rachael Dillon Friednek és Stephanie Delmannak a Sanford J. Greenburger Associatesnél mindazért, amit itt és külföldön tettek.

A kivételes tudású dr. George Abrahamnak, dr. John Treanornak és dr. Bob Helmnek tudományos szakértelmükért.

Első olvasóimnak, akik menet közben távlatokat nyitottak előttem: Greg Brownnak, Dick és Connie Brownnak, Rebecca Kaufmannak, Jerry és Olivia Kaufmannak és John Chaffee-nek.

A webszakértő Alex Cannonnak, aki a Sanborn Media Factory csapatával együtt mozgásban tartja a dolgokat a világhálón.

Judd és Kathy Gregnek, akik békés menedéket nyújtottak számomra a Green Bablesnél, miközben ennek a könyvnek az utolsó fejezeteit írtam.

A Princeton Dante Project, a Digital Dante a Columbia Egyetemen és a World of Dante nagyszerű online forrásokat biztosított számomra.

A pokol legsötétebb bugyraiban azok szenvednek, akik erkölcsi válságok idején semlegesek maradtak.

TÉNYEK:

A regényben szereplő képzőművészeti alkotások, irodalmi, tudományos és történelmi hivatkozások mind valóságosak.

A Konzorcium egy magánszervezet, amely hét országban tart fenn irodát. A nevét biztonsági és adatvédelmi megfontolásokból változtattam meg.

Az *Inferno* Dante Alighieri monumentális költeményének, az *Isteni színjátéknak*, az első része; bonyolultan rétegzett birodalomként ábrázolja a poklot, amelyet az élet és a halál határmezsgyéjén lakozó „árnyak” – testetlen lelkek – népesítenek be.

Prológus

Én az Árny vagyok.

A kínok városán át, menekülök.

Az örök gyötrelmen át, felszárnyalok.

Az Arno folyó mentén vonszolom magam kifulladásra... balra fordulok a Via dei Castellanira, északnak veszem az utat, meghúzódok az Uffizi árnyékában.

És még mindig üldöznek.

Hangosabbak lesznek a lépteik, ahogy lankadatlan elszántsággal vadásznak rám.

Évek óta üldöznek már. Kitartásuk a föld alá kényszeríteni... a purgatóriumban kellett élnem... a föld alatt dolgoznom, akit egy *khthon* szörnyetegnek.

Én az Árny vagyok.

Itt, a föld felett, észak felé emelem a tekintetem, de nem vagyok képes közvetlen utat találni a megváltáshoz... az Appenninek elzárják előlem a hajnal első fényét.

Elhaladok a palazzo mögött, amelynek csipkézett tornya, egymutatós órája van... kígyózva osonok a kota reggeli árusok között a Piazza di San Firenzén, akiknek szájából érdes hang, pacal és sült olíva szaga árad. Átvágok a Bargello előtt, nyugatnak fordulok a Badia tornya felé, és nekiütközöm a vaskapunak a lépcső lábánál. *Itt minden kételkedést űzz el magadtól.*

Lenyomom a kilincset, és belépek az átjáróba, ahonnan, tudom, nincs visszatérés. Mozgásra ösztökélem ólomlábammat a szűk lépcsőn... csiga alakban vezet fölfelé a puha, likacsos és elkoptatott márványfokokon.

Hangokat hallok odalentről. Esdekelnek.

Mögöttem vannak, közelítenek, hajthatatlanul.

Nem értik, mi következik... nem tudják, mit tettem értük!

Hálátlan haza!

Ahogy kapaszkodom fölfelé, elárasztanak a látomások... mohó testek vonaglanak a hideg esőverésben, falánk lelkek fetrengenek a bűzös latyakban, gaz árulók fagynak meg a Sátán jégmarkában.

Felmászom az utolsó lépcsőfokokon, és megérkezem a tetőre, félholtan kitántorgok a nyirkos reggeli levegőre. Odarohanok az embermagas felhoz, kilesek a réseken. Mélyen lent az áldott város, amelyet szent menedékkemmé tettem azokkal szemben, akik száműztek.

A hangok szólítanak, körém zárulnak.

– Örültséget cselekedtél!

Az örültség örültséget táplál.

– Az Isten szerelmére – kiáltják –, mondd meg, hová rejtetted!

De én éppen az Isten szerelméért nem teszem.

Sarokba szorítva állok, hátamat a hideg kőnek vetve. Tiszta, zöld szemembe fúrják tekintetüket, az arckifejezésük elsötétül, már nem behízelt, hanem fenyegető.

– Ismered a módszereinket. Kikényszeríthetjük belőled, hogy eláruld.

Ezért kapaszkodtam fel félig a mennybe.

Hirtelen megfordulok, a magas perembe kapaszkodom, felhúzódkodom, rátérdelek, majd feltápáskodom... bizonytalanul állok a mélység szélén.

Vezess, jó Vergilius, az űrön át.

Hitetlenkedve rontanak előre, el akarják kapni a lábamat, de félnek, hogy kibillentenek az egyensúlyomból, és lezuhanok. Megint rimázkodnak, néma kétségbeeséssel, de én hátat fordítok nekik.

Tudom, mit kell tennem.

Alattam, a szédítő mélységben, úgy nyúlnak el a piros cseréptetők, akár lángtenger a vidéken, megvilágítva a nyájas földet, mit egykor óriások tapodtak... Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

A perem felé araszolok.

– Gyere le! – kiáltják. – Még most sem késő!

Ó, vétkes tudatlanok! Hát nem látjátok a jövőt? Nem éritek fel teremtésem nagyságát? A szükségszerűséget?

Boldogan hozom meg ezt a végső áldozatot... és ezzel eltiprom utolsó reményetek, hogy megtaláljátok, amit kerestek.

Úgysem leltek rá időben.

A sok száz láb mélységben a piazza utcakövei békés oázisként intenek felém. Bár lenne még időm... de az idő az egyetlen áru, amely még az én hatalmas vagyonommal sem fizethető meg.

Ezekben az utolsó másodpercekben lenézek a piazzára, és megpillantok valamit, ami kizökkent.

A te arcodat látom.

Felnézel rám az árnyékból. Gyászos a tekinteted, mégis érzékelem benne a tiszteletet azért, amit elértem. Megérted, hogy nincs más választásom. Az emberiség üdvéért, meg kell védenem a mesterművemet.

Most is növekszik... vár... izzik a lagúna vérvörös vize alatt, amelyben nem tükröződnek csillagok.

És én elszakítom tőled tekintetemet, és a horizontra emelem. Magasan e terhek nyomta világ fölött szavakba öntöm végső fohászomat.

Édes Istenem, kérlek, hogy a világ ne úgy emlékezzék nevemre, mint szörnyeteg bűnösére, hanem akként a dicső megmentőként, aki vagyok. És Te tudod, hogy az vagyok.

Kérlek, add, hogy az emberiség megértse az adományt, amelyet magam után hagyok.

Adományom a jövő.

Adományom a megváltás.

Adományom az Inferno.

Ezután áment rebegek... és megteszem az utolsó lépést a mélységbe.

Első fejezet

Lassan alakot öltenek az emlékek... mint egy feneketlen kút sötét felszínén megjelenő buborékok.

Egy elfátyolozott nő.

Róbert Langdon a folyó innenső partjáról figyeli; a háborgó vizet vér festi pirosra. Az asszony szemben áll vele a túlsó parton, mozdulatlan, ünnepélyes, kámzsa rejti az arcát. Kék szalagot, tainiát tart a kezében, amelyet most felemel a holttestek tengerének tiszteletére. Mindent átjár a halál szaga.

Keress, suttogta. Keress, és találni fogsz.

Langdon úgy hallotta a szavakat, mintha a fejében mondta volna ki őket az asszony.

– Ki vagy? – kiáltott át neki, de nem adott hangot a torka.

Fogy az idő, suttogta a nő. Keress, és találsz.

Langdon tett egy lépést a folyó felé, de látta, hogy a víz vérvörös és túl mély ahhoz, hogy átgázoljon. Amikor újra az elfátyolozott nőre emelte a tekintetét, megsokszorozódtak a holttestek a lába előtt. Több százan voltak, talán több ezren is, néhány még élt, kínok közt vonaglott, elmondhatatlan halállal halva... tüztől emésztve, fekáliába temetve, egymást zabálva. Hallotta az emberi szenvedés panaszos jajának visszhangját a vízen át.

Az asszony elindult felé, karcsú kezét kinyújtva, mintha segítségért könyörögne.

– Ki vagy te? – kiáltotta újra Langdon.

Válaszul a nő felnyúlt, és lassan föllebbentette a fátylat az arcáról. Szívszorítóan gyönyörű volt, de idősebb, mint Langdon képzelte – a hatvanas éveiben járhatott, erős és tiszteletet parancsoló, akár egy időtlen szobor. Markáns álla volt, a lélek mélységét tükröző szeme és hosszú, ezüstszürke haja, amely gyűrűsen omlott a vállára. A nyakában lapis lazuli amulett – egy pálca köré tekeredő kígyó.

Langdon érezte, hogy ismeri... bízott benne. *De honnan? Miért?*

Az asszony most lemutatott egy vonagló lábra, amely kiállt a földből; nyilván egy szerencsétlen lélek, akit fejfelé derékgig betemettek. Az ember sápadt combján egyetlen betű – sárral felírva –, R.

R? – gondolta Langdon bizonytalanul. R, mint... Robert? Az... én volnék?

A nő arca nem árult el semmit. *Keress és találsz*, ismételte.

És váratlanul fehér fényt kezdett sugározni... mind ragyogóbbat és ragyogóbbat. Az egész teste feszült remegésbe ment át, és aztán, mintegy villámsújtottan, ezer fényzilánkká robbant szét.

Langdon kiáltozva riadt fel.

Egyedül volt egy világos szobában. Sebbenzin szúrós szaga érződött a levegőben, és valahol egy gép halkán pittyegett a szíve ritmusára. Langdon próbálta megmozdítani a jobb karját, de éles fájdalom hasított belé. Odanézve azt látta, hogy infúziót kötöttek a vénájába.

Megugrott a pulzusa, és a gép lépést tartott vele, gyorsabban pittyegve.

Hol vagyok? Mi történt?

Lüktetést érzett hátul a fejében, amelyet mardosó fájdalom kísért. Tétován odanyúlt a szabad kezével, és a fájdalom forrását keresve megérintette a koponyáját. Csapzott haja alatt rátalált egy tucat öltés kemény göbjére, amelyre rászáradt a vér.

Becsukta a szemét, megpróbálta felidézni a balesetet.

Semmi. Totál üresség.

Gondolkozz.

Csak a sötétség.

Műtősruhát viselő férfi sietett be, nyilván megriasztotta Langdon szívmonitorának jelzése. Bozontos szakálla és bajusza volt, a dús szemöldök alól figyelmes tekintete elmélyült nyugalmat sugárzott.

– Mi történt? – nyögte ki Langdon. – Balesetem volt?

A szakállas férfi az ajkára tette az ujját, majd kisietett, és megszólított valakit a folyosón.

Langdon arra fordította a fejét, de a mozdulattól éles fájdalom nyilallt a koponyájába. Mélyeket lélegzett, várva, hogy enyhüljön a kín. Aztán, nagyon finoman és módszeresen, felmérte a steril környezetet.

Egyágyas kórházi szoba. Nincsenek virágok. Sem névjegyek. Langdon felfedezte a ruháit egy közeli asztalon, átlátszó nejlonzsákban, összehajtogatva. Véresek voltak.

Istenem. Szörnyű lehetett.

Langdon most nagyon lassan az ágya melletti ablak felé fordította a fejét. Sötét volt odakint. Éjszaka. Nem látott mást, csak a saját tükörképét az üvegen – egy holtsápadt idegent megviselt arccal, csövekhez és drótokhoz kötve, orvosi műszerekkel körülvéve.

Hangok közeledtek a folyosón. Újra megjelent az orvos, ezúttal egy nő kíséretében.

Harminc-egynéhány éves lehetett. Kék köpenyt viselt, szőke haját szoros lófarokba kötötte, amely a léptei ütemére himbálózott a hátán.

– Dr. Sienna Brooks vagyok – mutatkozott be Langdonra mosolyogva. – Ma este együtt dolgozunk dr. Marconival.

Langdon erőtlenül bólintott.

A magas és hajlékony dr. Brooks egy sportoló magabiztosságával mozgott. Még a formátlan orvosi köpenyben is megőrizte kecses eleganciáját. Langdon nem látott rajta sminket, ennek dacára szokatlanul simának tűnt az arcbőre, amelyen egy pici anyajegy volt az egyetlen makula, közvetlenül az ajka fölött. Lány barna szemének pillantása olyan átható volt, mintha a korát meghazudtolóan gazdag tapasztalatokkal rendelkezne.

– Dr. Marconi nem nagyon beszél angolul – mondta a nő mellé ülve –, és megkért, hogy töltsen ki a felvételi lapját. – Újra rámosolygott.

– Köszönöm – krákolta Langdon.

– Tehát – kezdte a nő hivatalos hangnemben. – Neve?

Eltartott egy másodpercig, mire sikerült kimondania.

– Robert... Langdon.

A doktornő egy apró lámpával bevilágított Langdon szemébe.

– Foglalkozása?

Ez az információ még nehezebben bukkant felszínre.

– Professzor. Művészettörténész és... szimbólumkutató. Harvard Egyetem.

Dr. Brooks leengedte a lámpát. Elképedtnek tűnt. A bozontos szemöldökű orvoson látszott, hogy szintén meglepődött.

– Maga... amerikai?

Langdon zavart pillantást vetett rájuk. – Csak azért... – A nő habozott. – Nem voltak iratai, amikor megérkezett ma este. Harris Tweed zakót és Somerset félcipőt viselt, ezért arra tippeltünk, hogy angol.

– Amerikai vagyok – erősítette meg Langdon, aki túl kimerült volt ahhoz, hogysen magyarázni kezdje a jól szabott ruhák iránti vonzalmát.

– Érez fájdalmat?

– A fejem fáj – válaszolta Langdon. A kínzó sajgást csak rosszabbá tette a szemébe világító éles fény. Szerencsére a doktornő már zsebre tette a lámpát, és most Langdon csuklóját fogta, hogy ellenőrizze a pulzusát.

– Kiáltozva ébredt – mondta a nő. – Emlékszik rá, hogy miért? Langdonban felvillant a különös látomás a vonagló testekkel körülvevett elfátyolozott asszonyról. *Keress, és találni fogsz.*

– Rosszat álmodtam.

– Miről?

Langdon elmondta.

Dr. Brooks arckifejezése semleges maradt, miközben jegyzetelt.

– Mit gondol, mi idézte elő ezt az ijesztő látomást?

Langdon erőltette az emlékezetét, aztán nemet intett a fejével, ami tiltakozásul megint lüktetni kezdett.

– Jól van, Mr. Langdon – mondta a nő, aki még mindig írt valamit. – Most felteszek néhány rutinkérdést. Milyen nap van ma?

Langdon gondolkozott egy pillanatig.

– Szombat. Emlékszem, hogy korábban átvágtam a campuson... egy délutáni előadásra mentem, aztán... többé-kevésbé ez az utolsó dolog, amire emlékszem. Elestem?

– Majd erre is rátérünk. Tudja, hol van most?

Langdon bedobta a legjobbnak vélt tippet.

– A massachusettsi kórházban?

Dr. Brooks megint feljegyzett valamit.

– Van valaki, akit fel kellene hívnunk? Feleség? Gyerekek?

– Senki – vágta rá Langdon ösztönösen. Mindig is élvezte a magányt és a függetlenséget, amelyet a tudatosan választott agglegényélet nyújtott, bár azt el kellett ismernie, hogy a

jelenlegi helyzetben szívesebben látna maga mellett egy ismerős arcot. – Van néhány kolléga, akit felhívhatnék, de megvagyok nélkülük is.

Dr. Brooks abbahagyta az írást, az idősebb orvos pedig közelebb lépett. Elsimítva a bozontot a homlokából, elővett egy kis diktafont, és megmutatta dr. Brooksnak. A nő bólintott, hogy érti, és visszafordult a beteghez.

– Mr. Langdon, amikor ma este ide érkezett, folyton ugyanazt mondogatta. – Dr. Marconira pillantott, aki megnyomott egy gombot a digitális hangrögzítőn.

Elindult a lejátzás, és Langdon a saját kásás hangját hallotta, amint újra meg újra azt ismétli: – Ve... sorry. – Nagy... sajnálom.

– Nekem úgy rémlik – mondta a nő –, mintha azt ismételné: nagyon sajnálom, nagyon sajnálom.

Langdon is úgy gondolta, csakhogy nem emlékezett rá.

Dr. Brooks nyugtalanítóan feszült tekintettel fürkészte.

– Mit gondol, miért mondogatja ezt? Mi az, amit sajnál?

Miközben Langdon a memóriája sötét mélységeiben kutatott, újra az elfátyolozott asszonyt látta maga előtt. A vérvörös folyó partján állt, és emberi testek vették körül. És visszatért a halál szaga.

Langdonon hirtelen eluralkodott az ösztönös veszélyérzet... nem csupán önmagát érezte fenyegetve... hanem mindenkit.

A szívmonitor pittyegése felgyorsult. Az izmai megfeszültek; megpróbált felülni.

Dr. Brooks azonnal Langdon mellkasára tette a kezét, és visszakényszerítette. összenézett a szakállas orvossal, aki odament egy asztalhoz és ügyködni kezdett valamivel.

Dr. Brooks Langdon fölé hajolva suttogta: – Mr. Langdon, a szorongás természetes agysérülések esetén, de a szívverésének le kell lassulnia. Ne mozogjon. Ne idegeskedjen. Csak feküdjön nyugodtan, és pihenjen. Rendbe fog jönni. Lassan visszatér majd az emlékezete.

Az orvos egy fecskendővel közeledett, amelyet átadott dr. Brooksnak. A doktornő az infúzióhoz adta a tartalmát.

– Csak egy enyhe nyugtató – magyarázta –, ami a fájdalmat is csillapítja. – Felállt, és kifelé indult. – Rendbe fog jönni, Mr. Langdon. Most aludjon. Ha szüksége van valamire, nyomja meg a gombot az ágya mellett.

Lekapcsolta a villanyt, és a szakállas orvossal együtt távozott.

A sötétben fekvő Langdon érezte a gyógyszerek szinte azonnali hatását: visszahúzták abba a mély kútba, amelyből az imént felbukkant. Küzdött ellene, a szoba sötétjébe bámulva próbálta nyitva tartani a szemét. Fel akart ülni, de mintha cementből lett volna a teste.

Ahogy mozgolódott, újra az ablakkal szemben találta magát. Most, hogy már nem égett a lámpa, eltűnt a tükörképe a sötét üvegről, és egy kivilágított város körvonalait látta a távolban.

A tornyok és kupolák sziluettjei között egyetlen fenséges homlokzat uralta Langdon látómezejét. Egy kövekből épült impozáns erődítmény csipkés oromzattal, amelyből magas, zömök torony tört az ég felé lőréses pártázattal a tetején.

Langdon fel akart ülni az ágyban, és azt hitte, hogy szétrobban a feje a fájdalomtól. A sajgó kín ellen küzdve meredten bámulta a tornyot.

Jól ismerte ezt a középkori épületet.

Egyedülálló volt a világon.

Sajnálatos módon azonban négyezer mérföldre volt Massachusetstől.

Az ablaka alatt, a Via Torregalli árnyékainak leple alatt, egy erős testfelépítésű nő pattant le könnyedén a BMW motorjáról, és a zsákmányt becserkésző párduc feszült mozgásával indult előre. Rövidre nyírt, tüskésre zselézett haja fölfelé meredt a fekete bőr motorosdzseki felhajtott gallérja felett. Ellenőrizte hangtompítói fegyverét, és fölnézett Robert Langdon ablakára, amelyben az imént aludt ki a fény.

Borzalmasan félresikerült a ma esti küldetése.

Egy galamb bugása mindent megváltoztatott.

És most helyre kellett hoznia a dolgot.

Második fejezet

Firenzében vagyok?

Robert Langdonnak lüktetett a feje. Már felegyenesedve ük a kórházi ágyban, és újra meg újra megnyomta a hívógombot. Hiába kapott nyugtatót, vadul vert a szíve.

Dr. Brooks sietve, lobogó lófarokkal tért vissza.

– Jól van?

A zavarodott Langdon megrázta a fejét.

– Olaszországban vagyok?!

– Ez jó – mondta a doktornő. – Már emlékszik.

– Nem! – Langdon kimutatott az ablakon a látképet uraló épületre. – Felismertem a Palazzo Vecchiót.

Dr. Brooks villanyt gyújtott, és a firenzei látkép eltűnt. Az ágyhoz lépve megnyugtatóan suttogta: – Mr. Langdon, nincs miért aggódnia. Enyhe amnéziában szenved, de dr. Marconi megerősítette, hogy rendben vannak az agyfunkciói.

A szakállas orvos is besietett, nyilván hallotta a hívást. Ellenőrizte Langdon szívmonitorát, miközben a fiatal doktornő folyékony olaszszággal, gyorsan beszélt hozzá – arról mondott valamit, hogy Langdon „agitato” lett, amikor rájött, hogy Olaszországban

Izgatott? – gondolta Langdon dühösen. *Inkább megdöbbenem!* Az ereiben száguldó adrenalin felvette a harcot a nyugtatókkal.

– Mi történt velem? – követelte a választ. – Milyen nap van ma?

– Minden rendben – mondta a doktornő. – Kora reggel van Hétfő, március tizenhétedik.

Hétfő. Langdon arra kényszerítette lüktető agyát, hogy idézze fel az utolsó képeket, amelyekre emlékszik – hideg és sötét.. egyedül baktat a Harvard campusán egy szombat esti előadásra igyekezve. De az két nappal ezelőtt volt! Megrohanta a pánik, amikor megpróbált visszaemlékezni valamire, ami az előadáson vagy azután történt. *Semmi.* A szívmonitor pittyegése felgyorsult.

Az idősebb orvos a szakállát vakarta, és állított valamit a műszereken, miközben dr. Brooks visszaült Langdon ágya szélére.

– Rendbe fog jönni – biztosította róla kedvesen. – Retrográd amnéziát diagnosztizáltunk, ami igen gyakori a fejet ért trauma esetén. Az utóbbi néhány nap emlékei zavarosak vagy hiányoznak, de ez csak átmeneti állapot. – Elhallgatott egy kis időre. – Emlékszik a keresztnevemre? Megmondtam, amikor bejöttem.

Langdon gondolkozott egy pillanatig.

– Sienna. – Dr. Sienna Brooks.

A nő elmosolyodott.

– Látja? Már új emlékei is vannak.

Langdon fejfájása majdhogynem elviselhetetlenné vált, és közelre továbbra is elmosódottan látott.

- Mi... mi történt? Hogy kerültem ide?

- Úgy vélem, hogy pihennie kéne, és akkor talán...

- Hogy kerültem ide? - erősködött Langdon, és a monitor még gyorsabb szívverést jelzett.

- Oké, lélegezzen nyugodtan - válaszolta dr. Brooks, ideges pillantást váltva a kollégájával. -

Elmondom. - Érezhetően komolyabbá vált a hangja. - Mr. Langdon, három órával ezelőtt maga betántorgott a traumatológiánkra, vérző fejsébbel, és azonnal összeesett. Senki sem tudta, hogy kicsoda maga és hogyan került ide. Angolul motyogott, ezért kérte dr. Marconi az én segítségemet. Nagy-Britanniából jöttem, és a kutatóéveimet töltöm itt.

Langdon úgy érezte, mintha egy Max Emst-festményben ébredt volna fel. *Mi a fenét keresek én Olaszországban?* Langdon rendszeren minden második júniusban utazott ide, egy képzőművészeti konferenciára. De most március volt.

A nyugtatók hatása felülkerekedett, és Langdon minden másodperccel erősebbnek érezte a gravitációt, amely lefelé húzta volna az ágyba. Küzdött ellene, fölemelte a fejét, megpróbált éber maradni.

Dr. Brooks úgy hajolt fölé, akár egy angyal.

- Kérem, Mr. Langdon - suttogta. - A fejsérülés az első huszonnégy órában a legérzékenyebb. Pihennie kell, ha nem akar súlyos ártalmat szenvedni.

Hirtelen recsegő hang szólalt meg az interkomban.

- Dr. Marconi!

A szakállas orvos megnyomta a gombot a falon: - *Si?*

A hang pergő olasz nyelven beszélt az interkomban. Langdon nem tudta követni, de azt látta, hogy a két orvos meglepett pillantást vált egymással. *Vagy riadtat?*

- *Momento* - válaszolta Marconi, véget verve a beszélgetésnek.

- Mi történik? - kérdezte Langdon.

Dr. Brooks szeme kissé összeszűkült.

- Az intenzív osztály recepciósja volt az. Jött magához valaki.

Langdon kábultságán áthatolt egy reménysugár.

- Ez jó hír! Talán ez az illető tudja, hogy mi történt velem.

A nő bizonytalannak tűnt.

- Azért furcsa, hogy itt van valaki. Nem tudtuk az ön nevét így még be sem vezettük a rendszerbe.

Langdon a nyugtatók hatása ellen küzdve esetlenül feltornázta magát az ágyban.

- Ha valaki tudja, hogy itt vagyok, akkor azt is tudnia kell, hogy mi történt!

Dr. Brooks összenézett dr. Marconival, aki megrázta a fejét és az órájára koppintott. A nő visszafordult Langdonhoz.

- Ez itt az intenzív osztály - magyarázta. - Ide senki nem jöhet be reggel kilenc óra előtt. Dr. Marconi kimegy, hogy találkozzon a látogatóval és megtudja, hogy mit akar.

- És mi van azzal, amit én akarok? - követelte Langdon.

Dr. Brooks türelmesen mosolygott, közelebb hajolt és lehalkította a hangját.

– Mr. Langdon, van néhány dolog, amit nem tud a tegnap éjszakáról... arról, hogy mi történt magával. És mielőtt beszélne valakivel, úgy gondolom, nem árt, ha tisztában van a tényekkel. Sajnos, azt hiszem, még nem elég erős ahhoz, hogy...

– Milyen tényekkel? – csattant fel Langdon, és megpróbálta feljebb tornáznai magát. Csípte a karját az infúziós tű, és mázsás súlyúnak érezte a testét. – Én csak azt tudom, hogy egy firenzei kórházban vagyok, és ide érkezve azt ismételtetem, hogy „nagyon sajnálom”.

Ekkor ijesztő gondolat ötlött az eszébe.

– Autóbalesetet okoztam? – kérdezte. – Megsebesítettem valakit?

– Nem, nem – felelte a nő. – Nem hinném.

– Akkor mi történt? – kérdezte újra Langdon, böszén nézve a két orvosra. – Jogom van tudni, hogy mi folyik itt!

Hosszú csönd támadt, és dr. Marconi végül kényszeredetten bólintva beleegyezését adta vonzó, fiatal kolléganőjének. Dr. Brooks fújta egyet, és közelebb húzódott Langdonhoz az ágyon.

– Rendben van, akkor elmondom, amit tudok... maga pedig nyugodtan végighallgat, jó?

Langdon bólintott, de a fejmozgás a fájdalom újabb hullámát sugározta szét a koponyájában. Nem törődött vele, csak a válaszok érdekelték.

– Először is... A fejsebét nem balesetben szerezte.

– Ez nagy megkönnyebbülés.

– Nem éppen. Magát egy golyó sebesítette meg.

Langdon szívmonitora egyre hangosabban pittyegett.

– Tessék?!

Dr. Brooks egyenletesen, de gyorsan beszélt.

– Egy golyó súrolta a koponyatetőt, és minden valószínűség szerint agyrázkódást okozott. Nagyon szerencsés, hogy életben van. Egy-két centivel lejjebb... – A nő megcsóválta a fejét.

Langdon hitetlenkedve bámult rá. *Valaki rám lőtt?*

Dühös hangok szűrődtek be a folyosóról, mintha valakik vitatkoznának. Bárki jött is látogatóba Langdonhoz, a jelek szerint nem akart várakozni. Szinte ugyanabban a pillanatban Langdon azt hallotta, hogy feltépnek egy nehéz ajtót a folyosó túlsó végén. Addig figyelt, amíg meg nem látta a közeledő alakot.

A nő tetőtől talpig fekete bőrbe volt öltözve. Erős és izmos volt, sötét túskehajjal. Olyan könnyedén mozgott, mintha a lába nem is érintené a földet, és egyenesen Langdon szobája felé tartott.

Dr. Marconi habozás nélkül kilépett a nyitott ajtón, hogy elállja a látogató útját.

– *Ferma!*– kiáltott rá, előretartva a tenyerét, mint egy rendőr. Az idegen megállás helyen előrántott egy hangtompítós revolvért. Célba vette dr. Marconi mellét, és lőtt.

Szaggatón, sziszegő hang hallatszott.

Langdon elborzadva figyelte, ahogy dr. Marconi hátratántorodva bezuhan a szobába, és a

mellét markolva elterül a földön.

Vérfolt terjedt szét a fehér orvosi köpenyen.

Harmadik fejezet

Öt mérföldre az olasz partoktól egy T51 láb hosszú luxusjacht, a *Mendacium* hatolt át a kora hajnali párán, amelyet az Adria lágyan gördülő vize bocsátott ki. A hajó lopakodó profilú testén fémes szürkére festették, ami egy katonai jármű zord küllemét kölcsönözte neki.

A több mint 300 millió amerikai dollárt érő jacht a fényűzés minden eszközével fel volt szerelve: szauna, úszómedence, moziterem, saját tengeralattjáró és helikopter-leszállóhely. A hajó kényelmi eszközei azonban igen kevésbé érdekelték a tulajdonost, aki öt évvel ezelőtt rendelte meg a járművet, és azonnal ki is belezte, hogy helyet csináljon egy ólomburkolatú, katonai szintű elektronikus parancsnoki központnak.

Az irányító központban, amelynek három célorientált műholddal és emellett nagy számban rendelkezésre álló földi átjátszó állomással volt összeköttetése, több mint húszfős személyzet – technikus, elemző, műveleti koordinátor – dolgozott: ők a hajón laktak, és folyamatosan tartották a kapcsolatot a szervezet különböző szárazföldi műveleti központjaival,

A hajó fedélzeti biztonságát egy katonai kiképzést kapott kisebb egység szolgálta, a két rakétaérzékelő rendszeren és a legmodernebb fegyverek arzenálján kívül. Az egyéb személyzettel – szakácsok, takarítók, kiszolgálók – együtt több mint negyven főre rúgott a jachton tartózkodók száma. A *Mendacium* valójában hordozható irodaház, volt, ahonnan a tulajdonos a birodalmát igazgatta.

Az alkalmazottak csak „a kormányzóként” ismerték az apró rermetű, satnya férfit a napbarnított bőrével és mélyen ülő szemével. Gyenge fizikuma és közvetlen modora jól illett egy olyan emberhez, aki abból szerezte hatalmas vagyonát, hogy személyre szabott fedett szolgáltatásokat nyújtott a társadalom árnyékos sávjaiban működőknek.

Nevezték őt sok mindennek – lelketlen zsoldosnak, bűnsegédnek, az ördög szálláscsinálójának –, de egyik sem volt rá igaz. A kormányzó egyszerűen csak a lehetőséget biztosította az ügyfeleinek, hogy következmények nélkül valóra válthassák céljaikat és vágyaikat; az emberiség bűnre hajló természetéről már nem ő tehetett.

A becsmérlők és erkölcsi gáncsaik ellenére a kormányzó morális iránytűje állócsillag volt. Két aranyszabályra építette a hírnevét, és magát a Konzorciumot.

Soha ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani.

És soha ne hazudj az ügyfélnek.

Soha.

Szakmai pályája során a kormányzó sosem szegett meg ígéretet, és soha nem táncolt vissza egy megállapodástól sem. A szava készpénz – és abszolút garancia – volt, s bár nyilván akadtak olyan szerződésai, amelyeket megbánt, a nem teljesítésük fel sem merülhetett.

Ma reggel, ahogy kilépett a jacht luxuskabinjának balkonjára és lenézett a háborgó vízre, a kormányzó megpróbálta elűzni a zsigereiben érzett nyugtalanságot.

A múltunk döntései a jelenünk építőkövei.

A kormányzót olyan helyzetbe hozták múltjának döntései, hogy bármilyen aknamezőre

bemerészkedhetett, és végül sikeresen kerülhetett ki onnan. Ma azonban, ahogy az itáliai szárazföld fényeit bámulta az ablakon át, rá nem jellemző módon feszült volt.

Egy évvel ezelőtt, ugyanezen a jachton, olyan döntést hozott, amelynek bonyodalmai most azzal fenyegettek, hogy lerombolják mindazt, amit felépített. *Nem jó embernek ajánlottam fel a szolgálataimat.* A kormányzó ezt akkoriban sehonnan sem tudhatta, ám most a hibás számítás az előre nem látható nehézségeknek olyan viharát idézte elő, amely arra kényszerítette, hogy azzal a parancscsal küldje ki a terepre legjobb ügynökeit, bármi áron mentsék meg a dőlő hajót a felborulástól.

Pillanatnyilag a kormányzó egy bizonyos ügynökétől várt fontos híreket.

Vayentha, gondolta, maga elé képzelve az izmos, tüskés hajú specialistát. Vayentha, aki eddig a küldetésig hibátlanul szolgált, tegnap este súlyos következményekkel járó hibát vétett. Az utóbbi hat óra csak kínlódás volt, kétségbeesett kísérlet a helyzeti előny visszaszerzésére.

Vayentha azt állította, hogy a hibát pusztán balszerencse okozta – rosszkor bűgött fel egy galamb.

A kormányzó azonban nem hitt a szerencsében. Mindent, amit csak tett, úgy szervezett meg, hogy kiküszöbölje a véletleneket és az eshetőségeket. A kormányzó szakértelme abban állt, hogy kontroll alatt tartsa a dolgokat – előre lásson minden lehetőséget, minden szóba jöhető reakciót, és a kívánt eredményhez vezető öntőformába kényszerítse a valóságot. Makulátlan bizonyítvanva volt úgy a sikerek, mint a titoktartás terén – ennek köszönhette *káprázatos* ügyfélkörét, amely milliárdosokból, politikusod, *sejkekből*, sőt *egész* kormányokból állt.

Kelet felől a reggel első, halvány fénye már kezdte elhomályosítani a csillagokat a látóhatáron. A kormányzó a fedélzeten ált és türelmesen várta Vayentha üzenetét, hogy pontosan terv szerint végrehajtotta a *feladatot*.

Negyedik fejezet

Egy pillanatra Langdon megállni érezte az időt.

Dr. Marconi mozdulatlanul feküdt a padlón, bugyogott a vér a melléből. Langdon a nyugtatók hatása ellen küzdve a tüskés hajú gyilkosra emelte a tekintetét, aki tovább nyomult előre a folyosón, és már csak néhány méter választotta el a nyitott ajtótól. Amikor már olyan közel volt, hogy meglátta Langdont, azonnal célba vette a fegyverével... a fejére célzott.

Megfogok halni, ébredt rá Langdon. Itt és most.

Fülsiketítő volt a dörrenés a kis kórteremben.

Langdon összerándult, biztosra vette, hogy meglőtték, csak hogy nem a támadó fegyvere keltette a zajt. A nehéz fémajtó csapódott be, ahogy dr. Brooks nekivetette a testét, majd be is zárta.

A doktornő, szemében rémülettel, azonnal megfordult, és letérdelt vérbe fagyott kollégája mellé a pulzusát keresve. Dr. Marconi vért köhögött fel, amely az arcáról sűrű szakállába folyt. Aztán elernyed a teste.

– *Enrico, no! Ti prego!* – sikoltotta a nő.

Odakintről golyózápör verte a fémajtót. Ijedt kiáltások visszhangoztak a folyosón.

Langdon teste valahogy mozgásba lendült, a pánik és az életösztön legyőzte a nyugtatókat. Esetlenül kikászálódott az ágyból, égő fájdalom hasított a karjába. Egy pillanatig azt hitte, hogy egy golyó áthatolt az ajtón és eltalálta, de odanézve rájött, hogy csak az infúzió csúszott szét. A műanyag katéter kiállt a karjából, és a csőből meleg vér csöpögött kifelé.

Langdon már teljesen ébernek érezte magát.

A Marconi teste mellett görnyedő dr. Brooks hiába kereste a kollégája pulzusát, és ömlöttek a szeméből a könnyek. Aztán, mintha egy kapcsolót állítottak volna át benne, a nő felállt és Langdonhoz fordult. A szeme láttára változott meg az arckifejezése: gyengéd vonásai megkeményedtek, és átalakult a válsághelyzeteket jól kezelő, tapasztalt traumatológussá.

– *Kövessen!* – adta ki a parancsot.

Dr. Brooks megragadta Langdon karját, és maga után húzta a szobában. A folyosóról újabb lövések és a káosz hangjai szűrődtek be. Langdon bizonytalan lábakon mozdult előre. A tudata éber volt, de gyógyszerekkel telenyomott teste csak lassan reagált. *Mozgás!* A padló köveit hidegnek érezte a talpa alatt, és a vékony kórházi ing túl rövid volt több mint 180 centiméteres magasságához. Érezte, ahogy a karjából csöpögő vér összegyűlik a tenyerében.

A golyók most az ajtókilincs körül pattogtak, és dr. Brooks durván belökte Langdont a kis fürdőszobába. Már lépett is utána, de ekkor megtorpant, sarkon fordult, és visszarohanva a szobába felragadta az asztról a véres Harris Tweed zakót.

Hagyd a fenébe!

A nő visszatért a zakóval, és gyorsan magukra zárta a fürdőszobaajtót. Ugyanekkor szakadt be a kórterem ajtaja.

A fiatal doktornő átvette az irányítást. Feltépte a kis fürdőszoba másik ajtaját, és bevezette Langdont a szomszédos akut szobába.

Lövések visszhangoztak a hátuk mögött, miközben dr. Brooks kidugta a fejét a folyosóra, és gyorsan elkapva Langdon karját, húzni kezdte a lépcsőház felé. A férfi megszédült a hirtelen mozgástól; úgy érezte, hogy mindjárt elájul.

A következő tizenöt másodperc csak elmosódottan maradt meg benne: lefelé vezető lépcső... botladozás... elesés. A lüktetés a fejében szinte elviselhetetlen volt. Látása egyre inkább elhomályosult, izmai lötyögtek, minden mozdulat késleltetett reakciónak tűnt.

Aztán hideg levegő csapta meg.

A szabadban vagyok.

Ahogy dr. Brooks végigterelte egy sötét sikátoron, el a kórházépülettől, Langdon rálépett valami élesre és elesett, elzuhanva a kövön. A nő nagy nehezen felrángatta, s közben hangosan átkozta önmagát, amiért benyugtatózta.

A sikátor vége előtt Langdon megint elbotlott. A nő ezúttal otthagya a földön, és üvöltött valakinek a távolban. Langdon éppen csak ki tudta venni a kórház előtt parkoló taxi halványzöld fényét. Az autó meg sem mozdult: a sofőr nyilván aludt. Dr. Brooks kiabált és vadul integetett. Végül kigyulladtak a reflektorok, és a taxi lustán feléjük gördült.

Langdon mögött a sikátorban feltéptek egy ajtót, majd gyorsan közeledő léptek zaja hallatszott. Megfordulva már látta is a felé rohanó sötét alakot. Langdon megpróbált felállni, de a doktornő már meg is ragadta, és betuszkolta a várakozó Fiat taxi hátsó ülésére. Félig a padlóra csúszva hevert ott, amikor dr. Brooks szabályosan ráugrott, és becsapta maga után a kocsiajtót.

Az álmos szemű sofőr hátrafordulva bámulta a kocsijába nyomakodó furcsa párt – a fiatal, lófarkas nőt az orvosi köpenyben, és a vérző karú férfit a szakadt hálóingben. Már készült rájuk szólni, hogy szálljanak ki, de azonnal, amikor szétrobbant az oldaltükör.

Egy fekete bőrruhás nő rontott ki a sikátorból, előretartott fegyverrel a kezében. Már a következő golyó sziszegett a levegőben amikor dr. Brooks megragadta és lenyomta Langdon fejét. Kitölt a hátsó ablak, beborítva őket üvegcserepekkel.

A sofőr nem várt többé biztatásra. Beletaposott a gázba, és a taxi kilőtt.

Langdon az öntudatlanság határán sodródott. *Valaki meg akar ölni?*

Amint befordultak az első sarkon, dr. Brooks felült, és megszorította Langdon véres karját, amelyből csálén állt kifelé a katéter.

– Nézzen ki az ablakon! – utasította.

Langdon engedelmeskedett. Kísérteties sírkövek rohantak el mellettük a sötétben. Valahogy a helyzethez illőnek tűnt, hogy egy temetőn hajtanak keresztül. Langdon érezte, hogy a doktornő ujjai finoman motoznak a katéter körül, aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül kitépte a karjából.

A heves fájdalom azonnal Langdon fejébe hasított. Érezte, hogy felakad a szeme, aztán minden elsötétült.

Ötödik fejezet

A telefon éles csengése elszakította a kormányzó tekintetét az Adria nyugtató vízpárájától, és gyorsan visszalépett a luxuskabin irodahelyiségébe.

Épp ideje volt, gondolta, alig várva a híreket.

A számítógép monitora életre kelt az íróasztalon, és arról tájékoztatta, hogy a bejövő hívás a svéd Sectra Tiger X.S személyi hangtitkosító telefonról érkezik, amelyet négy lenyomozhatatlan útválasztón irányítanak át, mielőtt a hajóra kapcsolnák.

Feltette a fejhallgatót.

– Itt a kormányzó – szólta bele, lassan és körülményesen ejtve a szavakat. – Hallgatom.

– Vayentha beszél – válaszolta a hívó.

A kormányzó eddig nem tapasztalt idegességet énekelt a hangjában. A terepügynökök ritkán érintkeztek közvetlenül a kormányzóval, és még ritkábban maradtak alkalmazásban egy olyan kudarc után, mint a tegnapi est volt. A kormányzó azonban azt akarta, hogy a helyszínen lévő ügynök oldja meg a válságot, és Vayentha volt a legalkalmasabb személy a feladatra.

– Új híreim vannak – mondta Vayentha.

A kormányzó hallgatott, ezzel jelezve, hogy várja a folytatást.

Amikor a nő megszólalt, érzelemmentes volt a hangja, nyilván így próbált profinak tűnni.

– Langdon elmenekült – mondta. – Nála van a tárgy.

A kormányzó leült az asztalhoz, és nagyon sokáig néma maradt.

– Értem – szólalt meg végül. – Gondolom, azonnal a hatóságokhoz fordul, amint alkalmas lesz rá.

Két szinttel a kormányzó alatt, a hajó védett parancsnoki központjában, Laurence Knowlton rangidős folyamatvezető a saját munkaállomása előtt ülve észlelte, hogy a kormányzó befejezte a beszélgetést. Remélte, hogy jó híreket kapott. A kormányzó feszült idegállapota tapintható volt az utóbbi két napban, és a fedélzeti stáb minden tagja érzékelte, hogy a most folyó műveletben nagy tétek forognak kockán.

A tétek felfoghatatlanul nagyok, és Vayentha jobban teszi, ha ezúttal sikerrel jár.

Knowlton hozzá volt szokva a gondosan felépített tervek végrehajtásának háttértámogatásához, de ez a bizonyos művelet káoszba fulladt, és a kormányzó személyesen vette a kezébe az irányítást.

Járatlan területre léptünk.

Noha vagy féltucat egyéb küldetés is folyamatban volt szerte a világon, valamennyit a Konzorcium különböző területi irodái intézték, felszabadítva a kormányzót és a *Mendacium* fedélzetén dolgozó stábot, hogy kizárólag erre a feladatra összpontosíthassanak.

Az ügyfél öngyilkos lett – napokkal ezelőtt a mélybe vetette magát Firenzében –, de a Konzorciumnak még hosszú listája volt a körülményektől függetlenül teljesítendő szolgáltatásokról, és a szervezetük, mint mindig, most is készen állt a kibúvók nélküli

végrehajtásra.

Megkaptam a parancsokat, gondolta Knowlton, és mást sem akart, mint teljesíteni őket. Elhagyta a hangszigetelt üvegfülkét, elhaladt fél tucat másik munkaállomás mellett – egy részük átlátszó, a többi opálüveg falú –, ahol a szolgálatos tisztek ugyanennek a küldetésnek a különböző részfeladatain dolgoztak.

Knowlton átment az irányítótermen, amelyben ritka és temperált volt a levegő, odabiccentett a technikusoknak, majd belépett egy kis pánccélterembe, ahol egy tucat széf volt. Kinyitotta az egyiket, és magához vette a tartalmát – egy élénkpiros memóriakártyát. A leírás szerint a memóriakártyán egy nagyméretű videó file volt, amelyet az ügyfél utasítása alapján másnap reggel a megadott időpontban fel kellett tölteniük vezető médiafelületekre.

A holnapi anonim feltöltés egyszerű lesz, de a digitális filekezelő protokollt követve a folyamatábra a *mai napra* – huszonnégy órával a feltöltés előtt – írta elő ennek a bizonyos filenak az előzetes megtekintését, ezzel biztosítva, hogy a Konzorciumnak elegendő idő álljon a rendelkezésére a dekódolás, szerkesztés vagy más szükséges műveletek elvégzésére a percre pontos feltöltés előtt.

Semmit sem bízunk a véletlenre.

Knowlton visszatért átlátszó fülkéjébe, és becsukta a nehéz üvegajtót, kizárva a külvilágot.

Felkattintott egy kapcsolót, és a fülke fala azonnal opálössá vált. A titoktartás miatt minden üvegfalú iroda a *Mendacitum* fedélzetén „okosüvegből” készült: a táblában felfüggesztett több millió részecske az elektromos áram hatására vagy annak hiányában változtatta fényáteresztő képességét.

A kompartmentalizáció, avagy a feldarabolás kulcsszerepet játszott a Konzorcium sikerében.

Csakis a magad részfeladatát ismerd. Ne ossz meg semmit.

Most, a maga privát terébe zárkozva, Knowlton behelyezte a memóriakártyát a számítógépbe, és a fájlra kattintva megkezdte a feladat végrehajtását.

A képernyő azonnal elsötétült... a hangszórókból a hullámzó víz lágy hangja hallatszott. Lassan kibontakozott egy kép... amorf és árnyékos. Ahogy kivált a sötétségből, egy jelenet, kezdett alakot öltetni... egy barlang... vagy valamilyen hatalmas terem belseje. A barlang padlója vízből volt... mint egy föld alatti tó. A víz azonban különös módon fénylett... mintha belülről világították volna meg.

Knowlton soha nem látott még ilyet. Az egész barlang kísérteties vörös fényben fürdött, halvány falait a fodrozódó víz indaszerű visszfényei mosták. *Mi... mi ez a hely?*

A hullámverés halk zajától kísérve a kamera lefelé billent és függőleges ereszkedésbe kezdett, egyenesen a víz felé, amíg át nem hatolt a megvilágított felszínen. A hullámok csapkodása megszűnt, furcsa, susogó hang váltotta fel, amely a víz alól jött. Az alámerült kamera tovább süllyedt, míg nem megállt odalent a mélyben, és a barlang üledékes fenekére fókuszált, ahova egy csillogó titántáblát csavaroztak.

A titánlapon ez a felirat volt olvasható:

EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

A tábla alján egy név és egy dátum.

A név az ügyfelüké volt.

A dátum... a holnapi nap.

Hatodik fejezet

Langdon érezte, hogy erős kezek emelik... ébresztgetik delíriumából, kiségitik a taxiból. Meztelen talpa alatt hideg volt a kő.

Dr. Brooks karcsú testének dőlve Langdon végigvonszolta magát egy néptelen átjárón két bérház között. Csípős volt a hajnali levegő, a szél belekapott a kórházi ingébe, és Langdon olyan helyeken érzékelte a huzatot, ahol nem kellett volna.

A kórházban kapott nyugtatóktól egyszerre volt ködös az agya és a látása. Langdon úgy érezte, mintha víz alatt mozogna, egy nyálkás, gyengén megvilágított közegben próbálna meg előrejutni. Sienna Brooks meglepő erővel támogatta és húzta maga után.

- Lépcső - figyelmeztette, és Langdon rájött, hogy az épület oldalbejáratához érkeztek.

Langdon megmarkolta a korlátot, és kábán araszolgatott fölfelé, egyik fokról a másikra. Ólomsúlyúnak érezte a testét. Dr. Brooks szabályosan tolta. Amikor elérték a bejáratot, a nő beütött néhány számot egy rozsdás, régi kaputelefonon, és az ajtó zümmögve feltárult.

Odabent sem volt sokkal melegebb, de a kőpadló puha szőnyegnek tűnt a durva utcakövek után. Dr. Brooks egy kis lifthez vezette, elhúzta a harmonikaajtót, és beterelte Langdont a liftszekevénybe, amely alig volt nagyobb, mint egy telefonfülke. Cigaretaszag volt odabent - az MS dohány keserédes illata, amely mindenütt jelen van Olaszország levegőjében, épp úgy, mint a friss kávé aromája. Ez a gyenge szag segített Langdon elméjének a kitisztulásban. Dr. Brooks megnyomott egy gombot, és valahol a magasban zörögve, kattogva működésbe lépett a kiszolgált szerkezet.

Fölfelé...

A rozoga liftszekevény remegett és rángatózott, ahogy megkezdte az emelkedést. Mivel a falai fémrácsosak voltak, Langdon úgy érezte, mintha az akna ritmikusan elsiklana mellettük. Még így, félig öntudatlanul is erőt vett rajta a zárt terektől való örökös félelme.

Ne nézz oda.

Nekidőlt a falnak, és megpróbálta szabályozni a légzését. Fájt a karja, és amikor lenézett, látta, hogy a zakója ujját ügyetlenül rátekerték a karjára, mint egy kötést. A zakót meg húzta maga után a földön, a piszokban.

Becsukta a szemét az újra rátörő fejfájás elől, de megint körülvette a sötétség.

Ismerős kép öltött alakot - a szoborszerű, elfátyolozott asszony az amulettel és a gyűrűkben aláomló ősz hajával. Most is egy vérvörös folyó partján állt, és vonagló testek vették körül. Esdeklő hangon beszélt Langdonhoz. *Keress, és találni fogsz!*

Langdonon úrrá lett az érzés, hogy meg kell őt mentenie... mindenkit meg kell mentenie. A fejjel lefelé félig eltemetett ember lábai elernyedtek... egyik a másik után.

Ki vagy te? - kiáltotta némán. - Mit akarsz tőlem?

A dús ezüsthaj lebegni kezdett a forró szélben. *Fogy az időnk*, suttogta az asszony, megérintve az amulettet a nyakláncán. Aztán váratlanul vakító tűzoszloppá változott, amely átsüvíve a folyó felett mindkettejüket magába nyelte.

Langdon kiáltott, a szeme felpattant.

Dr. Brooks aggodalmasan figyelte.

– Mi a baj?

– Hallucinálok! – tört ki Langdonból. – Mindig ugyanazt a jelenetet.

– Az ezüsthajú asszony? És a tetemek?

Langdon bólított, veríték ütött ki a homlokán.

– Rendbe fog jönni – biztatta a doktornő, holott maga is reszketett. – A visszatérő látomások gyakoriak amnéziás esetekben. Az agyi funkció, amely az emlékeket rendszerezi és válogatja, ideiglenesen zavarttá válik, és mindent egy képbe rendez.

– És nem is túl kellemes képbe – nyögte Langdon.

– Tudom, de amíg helyre nem jön, zavarosak és rendezetlenek lesznek az emlékei... a múlt, a jelen, a képzelet, mindez összekeveredik. Ugyanez történik az álmokban.

A lift nagyot rándulva megállt, és dr. Brooks kinyitotta a harmonikaajtót. Megint mentek, ezúttal egy sötét, szűk folyosón. Elhaladtak egy ablak mellett, amelyen át a firenzei háztetők bizonytalan körvonalai bontakoztak ki lassan a kora hajnali fém-ben.

A folyosó túlsó végében a nő leguggolt, és ki halászva egy kulcsot valamilyen öntözésre szoruló szobanövény cserepe alól, kinyitott egy ajtót.

A kicsi lakás levegőjében egy vaníliaillatú gyertya állt harcban egy öreg szőnyeggel. A bútorzat és a dekoráció a legnagyobb jóindulattal is szegényesnek volt mondható – mintha egy garazsvásáron szedték volna össze a berendezést. Dr. Brooks állított a termosztáton, és a radiátorok melegedni kezdtek.

A nő behunyt szemmel megállt egy pillanatra, és mélyeket lélegzett, mintha így próbálná megacélozni magát. Aztán megfordult, és kitámogatta Langdont a szerény teakonyhába, ahol műanyag borítású asztal állt, két rozoga székkal.

Langdon elindult az egyik szék felé, abban a reményben, hogy leülhet, de dr. Brooks elkapta a karját, miközben a másik kezével kinyitott egy szekrényt. Ami jóformán üres volt... eltekintve a sós keksztől, pár zacskó tésztától, egy doboz kólától és egy üveg cse NoDoz koffeintablettától.

A nő kivette az üveget, és hat kapszulát számolt le Langdon markába.

– Koffein – mondta. – Arra az esetre, amikor éjszakai ügyeletben vagyok, mint ma este is.

Langdon a szájába tette a pirulákat, és vizet keresett, amivel lenyelheti.

– Rágja meg őket – mondta a nő. – Úgy gyorsabban hatnak, és segítenek leküzdeni a nyugtatókat.

Langdon rágni kezdett, és azonnal felfordult a gyomra. A tabletták keserűek voltak, mint az epe, nyilván egészben kellett volna lenyelni őket. Dr. Brooks kinyitotta a hűtőt, és kivett egy fél üveg San Pellegrinót. Langdon hálásan kortyolt bele.

A lófarkas doktornő most megfogta a jobb karját, és levette róla a zakójából rögtönzött kötést. A zakót az asztalra tette, és alaposan megvizsgálta a sebet. Ahogy a csupasz karját fogta, Langdon érezte a karcsú kéz remegését.

– Életben marad – jelentette be a nő.

Langdon reménykedett, hogy a vendéglátója jól van. Alig tudta feldolgozni, amin az imént

keresztülmentek.

– Dr. Brooks – mondta –, értesítenünk kell valakit. A konzulátust. .. a rendőrséget. Valakit. A nő egyetértően bólintott.

– Továbbá fejezze be, hogy dr. Brooksnak szólít. Hívjon Siennának.

Langdon bólintott.

– Köszönöm. Én pedig Robert vagyok. – Úgy tűnt, a menekülés közben szövődött kapcsolat megengedi, hogy a keresztnevükön szólítsák egymást. – Ugye azt mondta, hogy brit?

– Igen, annak születtem.

– Nem hallom az akcentusát.

– Az jó – felelte a nő. – Mert sokat dolgoztam rajta, hogy ne hallatsszon.

Langdon már meg akarta kérdezni, hogy miért, de Sienna intett neki, hogy kövesse. Egy szűk közlekedőn át bevezette egy kicsi, barátságosan fürdőszobába. A mosdó fölötti tükörben Langdon a kórterem ablaka után újra megpillantotta a tükörképét.

Nem örült neki. Sűrű, sötét haja csapzott, a szeme fáradt és vérekes volt. Az állán kiütkezött a borosta.

Sienna megnyitotta a csapot, és a jéghideg víz alá tartotta Langdon sérült karját. Nagyon csípte, de nem rántotta el, csak megrázkódott.

Sienna tiszta mosdókesztyűt vett elő, és fertőtlenítő szappant tett rá.

– Talán jobb lenne, ha nem nézne ide.

– Jól vagyok. Nem zavar, ha...

Sienna erősen dörzsölni kezdte a karját, és Langdon úgy érezte, mintha fehéren izzó tűkkel szurkálnák. összeszorította a fogát, hogy ne törjön ki tiltakozó kiáltásban.

– Nem lenne jó, ha elfertőződne – mondta a doktornő, és még erősebben dörzsölte. – Továbbá, ha beszélni akar a hatóságokkal.

Éberebbnek kell lennie, mint most. Semmi sem serkenti úgy az adrenalintermelést, mint a fájdalom.

Langdon kitartóan tűrte, érzése szerint tíz egész másodpercen át, az erőteljes dörzsölést, mielőtt elrántotta volna a karját. *Elég!* Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy erősebbnek és éberebbnek érezte magát; a fájdalmat a karjában most már teljesen háttérbe szorította a lüktetés a fejében.

– Jó lesz – mondta a nő elzárva a vizet és szárazra törölve Langdon karját egy tiszta törölközővel. Sienna ezután egy kis kötést helyezett rá, de eközben Langdon figyelmét elvonta valami, amit felfedezett – és roppant nyugtalanítónak talált.

Langdon közel negyven éve viselt már egy antik, gyűjtőknek készült Miki egeres órát, amit a szüleitől kapott ajándékba. Miki egér mosolygó arca és lelkesen integető keze mindig emlékeztette arra, hogy gyakrabban mosolyogjon, és ne vegye olyan tragikusan az életet.

– Az... órák – hebegte Langdon. – Eltűnt. – Nem érezte magát teljesnek nélküle. – Rajtam volt, amikor megérkeztem a kórházba?

Sienna hitetlenkedő pillantást vetett rá, mert tényleg nem értette, hogy képes most ilyen apróság miatt aggódni.

– Nem emlékszem semmilyen órára. Hozza rendbe magát. Pár perc múlva visszajövök, és kitaláljuk, honnan kérjünk magának segítséget. – Sarkon fordult, hogy kimenjen, de az ajtóban megállt, és összenézett Langdonnal a tükörben. – Azt javaslom, hogy amíg távol vagyok, gondolkozzon nagyon erősen, hogy miért akarja megölni valaki. Szerintem ez lesz az első kérdés, amit a hatóság fel fog tenni.

– Várjon, hová megy?

– Nem beszélhet a rendőrökkel félmeztelenül. Keríték magának valami ruhát. A szomszédoknak hasonló a mérete. Most nincs itthon, és én etetem a macskáját. Ennyi belefér.

Ezzel Sienna magára hagyta.

Robert Langdon visszafordult a kicsi tükörhöz a mosdó fölött, és alig ismert rá arra a személyre, aki szembenézett vele. *Valaki holtan akar látni.* És a fejében újra megszólalt saját delíriumos motyogása.

Nagyon sajnálom. Nagyon sajnálom.

Erőltette az emlékezetét... hátha eszébe jut valami. Bármi. De csak az üresség nézett vissza rá. Mindössze annyit tudott, hogy Firenzében van, és egy golyó megsebesítette a fejét.

Ahogy a saját elgyötört tekintetébe bámult, félig-meddig azt várta, hogy bármelyik pillanatban felébredhet odahaza az olvasófoteljében, egy üres Martinis pohárral és a *Holt lelkek* kötetével a kezében, csak hogy emlékeztesse magát: a Bombay Sapphire-t és Gogolt nem tanácsos keverni.

Hetedik fejezet

Langdon megszabadult a véres kórházi hálóingtól, és egy törölközőt tekert a derekára. Előbb vizet locsolt az arcába, majd óvatosan kitapogatta az öltéseket hátul a fején. Érzékeny volt a bőr, de amikor rásimította csatakos haját a kritikus helyre, a seb láthatatlanná vált. A koffeintabletták hatására úgy érezte, hogy lassan felszáll a köd az agyáról.

Gondolkozz, Robert. Próbálj visszaemlékezni.

Egyszerre klausztofóbiás érzés fogta el az ablaktalan fürdőszobában, ezért kiment a közlekedőfolyosóra, és ösztönösen megindult a természetes fény keskeny pászmája felé, amely egy résnyire nyitott ajtón vetült ki. Egy hevenyészett dolgozószoba-féleségben találta magát: olcsó íróasztal, kiült forgószék, könyvkupacok a padlón és, hála az égnek... egy ablak.

Langdont arra vonzotta a fény.

A távolban Toszkána kelő napja most érte el az ébredező város legmagasabb tornyait – a Campanilét, a Badiát, a Bargellót. Langdon a hűvös üvegnek nyomta a homlokát. A márciusi levegő csípős volt és hideg, kiterjesztette a hegyek fölé emelkedő nap fényének teljes spektrumát.

Ezt nevezik a festők fényének.

A látképet egy hatalmas, vörös cserepes kupola uralta, csúcsán az aranyozott rézgömbbel, amely jelzőtűzként világlott. *Il Dtiomo*. Brunelleschi, az építész történelmet írt ennek a kupolának a megtervezésével, és most, több mint ötszáz év múltán, még mindig szilárdan áll a Piazza del Duomón, a kupolát megkoronázó lanternával együtt 114 méteres székesegyház, mint megingathatatlan óriás.

Mit keresek én Firenzében?

Langdonnak, az itáliai művészet nagy szerelmesének Firenze az egyik legkedvesebb európai városa volt. Ennek utcáin játszott a gyermek Michelangelo, akinek műhelyében kiteljesedett az itáliai reneszánsz. A város múzeumi és képtárai utazók millióit vonzották ide, hogy megcsodálják Botticelli remekét, a *Vénusz születését*, Leonardo *Angyali üdvözlését* és Firenze büszkeségét, *Dávid szobrát*.

Langdon kamaszként látta először Michelangelo *Dávidját*, és azonnal megdelejezte... belépsz a *z Accademia delle Belli Artiba...* aztán érzed, hogy valami fölfelé vonja a tekinteted, ellenállhatatlanul, a több mint öt méter magas remekműre. A *Dávid* mérete és kidolgozott izomzata meghökkenti azokat, akik először látják, Langdont viszont a szobor zseniális testtartása nyűgözte le. Michelangelo a *contrapposto* klasszikus hagyományát követve teremtette meg az illúziót, hogy *Dávid* jobbra dől, a testsúlyából szinte semmit nem helyez a bal lábára, miközben a valóságban ez a bal láb több tonna márványt tart meg.

A *Dávid* lobbantotta fel Langdonban a nagy szobrászat hatalmának igazi értékelését. Most azon tűnődött, vajon felkereste-e a remekművet az utóbbi napokban, de az egyetlen emléke, amit elő tudott hívni, az ébredés volt a kórházi ágyon, ahonnan végignézte, hogyan gyilkolnak meg egy ártatlan orvost a szeme latrára. *Nagyon sajnálom. Nagyon sajnálom.*

A büntudat, amely elfogta, szinte fizikai rosszulletet okozott.

Az ablaknál állva egy laptopot észlelt perifériás látásával maga mellett, az íróasztalon.

Bármi történt is vele tegnap este, jött rá hirtelen, az benne lesz a hírekben.

Ha van internetelérés, rátalálhatok a válaszokra.

Langdon az ajtó felé indult, és kikiáltott: – Sienna!

Csend. A nő még a szomszéd lakásban volt, és ruhákat keresett.

Langdon biztos volt abban, hogy Sienna megértene a dolgot, ezért felnyitotta és bekapcsolta a laptopot.

Megjelent Sienna kezdőoldala: a jól ismert Windows „kék felhő” háttér. Langdon behívta a Google Italia keresőoldalt, és beütötte a Robert Langdon nevet.

Ha most látnának a tanítványaim!– gondolta, miközben megindította a keresést. Langdon nem győzte óva inteni a diákjait attól, hogy rákeressenek önmagukra – ezt a bizarr, új időtöltést az amerikai fiatalokat újabban megszállva tartó személyes hírnév hajszolása hozta divatba.

Megjelentek az eredmények – több száz találat Langdonról, a könyveiről, az előadásairól. *De semmi arról, amit tudni szeretnék.*

Langdon új szemponttal szűkítette a keresést.

Megkapta a legfrissebb találatokat a Robert Langdon névre.

Könyvedikálások: Robert Langdon személyesen...

Robert Langdon tudományos fokozatai...

Megjelenik Robert Langdontól a *Bevezetés a szimbólumok*...

Több oldalas volt a lista, de Langdon semmi újat nem talált – és végképp nem olyasmit, ami magyarázatot adhatna jelen állapotára. *Mi történt tegnap este?* Langdon tovább próbálkozott, felment a *The Florentine*, egy Firenzében kiadott angol nyelvű lap weboldalára. Végigfutott a címeiken, a hírrovaon, a feketekrónikán, értesült egy lakástűzről, egy politikai botrányról és különféle kisebb bűncselekményekről.

Nincs semmi!?

Beleolvasott egy hírbe egy városi tisztségviselőről, aki tegnap este szívrohamban vesztette életét a dóm előtti piazzán. A nevét egyelőre nem közölték, de nem voltak gyanús körülmények.

Végül, mivel nem tudta, hogyan folytassa, Langdon bejelentkezett a harvardi postafiókjába és megnézte az üzeneteit, hátha azokból kiderül valami. De csak a szokásos leveleket találta a kollégáktól, diákoktól és barátoktól, amelyek legtöbbször a jövő heti programokkal foglalkozott.

Úgy tűnik, senki sem tudja, hogy eltűntem.

Langdon mindinkább elbizonytalanodva kikapcsolta a számítógépet, és lehajtotta a fedelet. Már ki akart menni, amikor megakadt a szeme valamin. Sienna íróasztalának sarkán, egy halom orvosi szaklap és tanulmány tetején, egy Polaroid fénykép állt.

A felvétel a nevető Sienna Brookst és a szakállas orvost ábrázolta a kórház előcsarnokában.

Dr. Marconi, gondolta Langdon büntudattól mardosva, miközben kézbe vette a fotót.

Ahogy visszatette a szakkönyvek tetejére, meglepve fedezett fel egy sárga brosúrát – a londoni Globe Theatre megkopott műsorfüzete volt. A borító szerint egy Shakespeare-darab, a *Szentivánéji álom* előadását hirdette... csaknem húsz évvel ezelőttről.

A műsorfüzetre ezt a szöveget írták filctollal: Drágaságom, soha ne felejtsd el, hogy csoda vagy.

Langdon fölemelte a brosúrát, és egy köteg újságkivágás hullott ki belőle az asztalra. Gyorsan megpróbálta visszatenni ókét. de ahogy kinyitotta a füzetet annál az oldalnál, ahonnan kiestek a cikkek, megállt a keze a levegőben.

Egy gyerekszínész standfotójára meredt, aki Shakespeare kópé szellemét, Puckot alakította. A kislány nem lehetett több ötévesnél, szőke haja ismerős lófarokba kötve.

A képaláírás ez volt: *Csillag születik.*

Az életrajz lelkesen mutatta be a csodagyereket – Sienna Brookst aki kivételes IQ-val rendelkezik, egyetlen éjszaka megtanulta valamennyi szereplő szövegét, és az első próbák alatt gyakran súgott színésztársainak. Az ötéves gyerek hobbija a hegedű, a sakk, a biológia és a kémia volt. A jómódú szüleivel egy londoni kertvárosban, Blackheath-ben lakó kislány már ismert volt tudományos körökben: négyévesen a saját partijában legyőzött egy sakknagymestert, és három nyelven olvasott.

Te jó ég, gondolta Langdon. Sienna. Ez néhány dolgot megmagyaráz.

Langdon felidézte a Harvard egyik leghíresebb diákját, egy Saul Kripke nevű csodagyereket, aki hatévesen magától megtanult héberül, és tizenkét évesen már olvasta Descartes minden művét. Langdon mostanában hallott egy Moshe Kai Cavalin nevű ifjú fenoménről, aki tizenegy évesen kitűnő érdemjegyekkel szerzett egyetemi diplomát, korcsportos bajnok volt harcművészetekben, és tizennégy éves korában könyve jelent meg.

Langdon kézbe vett egy lapkivágást, amely egy újság cikk volt fotóval a hétéves Siennáról: GYEREKZSENI 208-AS IQ-VAL.

Langdon nem is tudta, hogy létezhet ilyen magas IQ. A cikk szerint Sienna Brooks virtuóz hegedűs, egy hónap alatt tanul meg egy új nyelvet, és önmagát képezi anatómiából és fiziológiából.

Beleolvasott egy orvosi szaklap írásába is: A GONDOLKODÁS JÖVŐJE. NEM MINDEN ELMÉT TEREMTETTEK EGYENLŐNEK.

Itt is volt egy fotó Siennáról, aki tízéves lehetett, még mindig szőszke kislány, egy nagy orvosi műszer mellett állva. A cikk része volt egy orvossal készült interjú, aki elmagyarázta, hogy Sienna kisagyának PET-felvételei fizikális eltérést mutattak mások kisagyához képest: az övé nagyobb, barázdáltabb, ezért képes olyan módokon feldolgozni vizuális-térbeli tartalmakat, amelyeket a legtöbb ember értelmezni sem tud. Az orvos a szokatlanul gyors sejtosztódásban jelölte meg Sienna fiziológiai előnyét, amelyet a rákhoz hasonlított, azzal a különbséggel, hogy az ő esetében nem veszélyes ráksejtek, hanem jóindulatú agyi szövetek szaporodásáról beszélhetünk.

Langdon talált egy kivágást egy kisvárosi lapból is.

A ZSENIALITÁS ÁTKA.

Ehhez nem volt fotó, de a cikk arról számolt be, hogy egy ifjú lángelme, Sienna Brooks rendes iskolába szeretett volna járni, de a diáktársai kiszekálták, mert nem tudott beilleszkedni. Megírták, hogyan szigetelődnek el a tehetséges fiatalok, akiknek a szociális érettsége nem tart

lépést az intellektusukkal, és akiket gyakran kiközösítenek.

Sienna a cikk szerint nyolcévesen megszökött otthonról, és olyan okosan csinálta, hogy tíz napig nem találtak rá. Bement egy elegáns londoni hotelbe, ahol úgy tett, mintha az egyik vendég gyereke lenne, ellopott egy kulcsot, és valaki más számlájára rendelt a szobaszerviztől. Állítólag azzal töltötte a hetet, hogy elolvasta Gray anatómiájának mind az 1600 oldalát. Amikor megkérdezték tőle, miért olvas orvosi szövegeket, azt válaszolta, hogy rá akar jönni, mi baja van az agyának.

Langdont szíven ütötte a kislány története. Elképzelni sem tudta, milyen magányos lehet az a gyermek, aki ennyire más mint a többiek, összehajtotta a lapkivágást, s elnézte még egy kis ideig az ötéves Sienna fényképét Puck szerepében. Langdonnak el kellett ismernie, hogy tekintetbe véve a Siennával történt találkozásának szürreális körülményeit, az álomhozó, bajkeverő kobold szerepe furcsán illik hozzá. Langdon másra sem vágyott, mint hogy a darab szereplőihez hasonlóan ő is felébredjen, s aztán úgy tehesen, mintha csak álmodta volna az egészet.

Gondosan visszatette a lapkivágásokat a helyükre, és összecsuksa a műsorfüzetet; egyszerre melankolikus érzés fogta el, ahogy újra meglátta a kézírást a borítón: *Drágaságom, soha ne felejtse el, hogy csoda vagy.*

Tekintete az ismerős szimbólumra vándorolt a műsorfüzet borítóján. Ugyanez az ógörög piktogram díszelgett a legtöbb színlapon szerte a világban – egy 2500 éves jelkép, amely a színház szinonimájává vált.

Le maschere.

Langdon a Komédia és a Tragédia ikonikus arcát nézte, és hirtelen különös zümmögést hallott a fülében – mintha egy drótot lassan feszesre húztak volna az agyában. Szúró fájdalom hasított a koponyájába. Egy maszk látomása lebegett el a szeme előtt. Langdonnak elakadt a lélegzete, fölemelte a kezét, leroskadt az íróasztal melletti székre, és a fejét szorítva becsukta a szemét.

A sötétségben hevesen rohanták meg ismét a bizarr látomások. .. elevenen és kérlelhetetlenül.

Az ezüsthajú asszony az amulettel őt hívta a vérvörös folyón át. Kétségbeesett kiáltásai áthatoltak a bűzös levegőn, tisztán hallatszottak a megkínzottak és haldoklók jajszava fölött, akik gyötrődve vonaglottak, ameddig a szem ellátott. Langdon újra megbámulta a fejjel lefelé eltemetett ember tehetetlenül kalimpáló lábát az R betűvel.

Keress és találj! – kiáltotta az asszony. Fogy az idő!

Langdonon ismét úrrá lett a késztetés, hogy segítsen rajta... hogy *mindenkin* segítsen. Izgatottan kiáltott vissza neki a vérvörös folyón át. *Ki vagy te?*

A nő megint fölemelte a kezét, és föllebbentette a fátylat ugyanarról a megdöbbenő arcról, amelyet korábban már látott.

Én az élet vagyok, mondta.

Ekkor minden előjel nélkül egy kolosszális kép öltött alakot az égbolton, az asszony felett – egy félelmetes maszk hosszú, csőrszerű orral és ádáz, zöld szemmel, amely üresen meredt őrá.

Én pedig... a halál vagyok, mennydörögte a hang.

Nyolcadik fejezet

Langdon szeme felpattant, és kifújta a rémülettől benne szakadt levegőt. Még mindig Sienna íróasztalánál ült, a kezébe temetett fejjel, vadul dobogó szívvel.

Mi az ördög történik velem?

Az ezüsthajú asszony és a csőrös maszk képe megragadt az elméjében. *Az élet vagyok, a halál vagyok.* Megpróbálta kiűzni a fejből a látomást, de mintha beleégett volna az agyába. Előtte, az asztalon a két maszk meredt rá a műsorfüzetből.

Zavarosak és rendezetlenek lesznek az emlékei, mondta neki Sienna. A múlt, a jelen, a képzelet, mindez összekeveredik.

Langdon szédült.

Valahol a lakásban megszólalt egy telefon. Az éles, régimódi csörgés a konyhából jött.

– Sienna!? – kiáltotta Langdon, és felállt.

Nem jött válasz. A doktornő még nem tért vissza. Mindössze két csengetés után bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– *Ciao, sono io* – csendült fel Sienna vidám hangja a szalagról. – *Lasciatemi un messaggio e vi richiamerò.*

Pittyegés hallatszott, majd egy rémült női hang hagyott üzenetet erős kelet-európai akcentussal. Visszhangzott tőle a folyosó.

– Sienna, itt Danikova! Hol vagy?! Ez szörnyű! A barátod, dr. Marconi, meghalt! Örület van a kórházban! Kijött a rendőrség.

Az emberek azt mondják nekik, hogy elmenekültél, hogy megmentés egy beteget! A rendőrök beszélni akarnak veled! Elvitték a személyzeti anyagodat! Tudom, hogy hamis adatok vannak benne... rossz cím, számok nélkül, hamis munkavállalási engedély... ezért most még nem fognak megtalálni, de nemsokára igen! Azért figyelmeztetek. Jaj, istenem, Sienna!

A hívás véget ért.

Langdont a megbánás újabb hulláma öntötte el. Az üzenetből ítélve dr. Marconi engedélyezte, hogy Sienna a kórházban dolgozhasson. Most Langdon feltűnése Marconi életébe került, míg Siennára, aki ösztönösen megmentett egy idegent, komoly bonyodalmak várnak.

Ekkor hangosan becsukódott egy ajtó a lakás túlsó végében.

Visszajött.

A következő pillanatban újra bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– Sienna, itt Danikova! Hol vagy?!

Langdon megborzongott, mert ő már tudta, mit fog hallani Sienna. Miközben lement az üzenet, Langdon gyorsan letette a műsorfüzetet, és rendet rakott az íróasztalon. Aztán kisurrant a közlekedőfolyosóra, vissza a fürdőszobába, restelkedve, hogy megleste Sienna múltját.

Tíz másodperccel később halkán kopogtak a fürdőszoba ajtaján.

– Itt hagyoma ruhákat a kilincsen – hallotta Langdon Sienna érzelmektől zaklatott hangját.

– Nagyon köszönöm – válaszolta.

– Ha végzett, kérem, jöjjön ki a konyhába – tette hozzá a nő. – Valami fontosat kell mutatnom, mielőtt bárkit is kihívunk.

Sienna fáradtan ment végig a lakás folyosóján a szerény hálósobába tartva. Kivett egy farmernadrágot és egy pulóvert a szekrényből, és bevitte őket a saját fürdőszobájába.

Szembenézve önmagával a tükörben fölnyúlt, megragadta a dús, szőke lófarkat, és nagyot rántva rajta letépte a parókát tar fejről.

Egy kopasz, harminckét éves nő bámult vissza rá a tükörből.

Sienna élete eddig is bővében volt a kihívásoknak, s bár hozzáédzette magát, hogy az intellektusára támaszkodva győzze le a nehézségeket, ez a mostani megpróbáltatás mélyen megrázta.

Félretéve a parókát kezét és arcot mosott. Megtörölközött, átöltözött, majd visszatette a fejére a parókát, és gondosan eligazgatta. Sienna ritkán engedett az önsajnálát készítésének, de most, miközben feltörtek a könnyei, tudta, hogy nincs más választása, mint kisírni magát.

Így is tett.

Siratta az életét, amelyet nem tudott irányítani.

Siratta a mentorát, aki a szeme láttára halt meg.

Siratta azt a mélységes magányt, ami betöltötte a szívét.

És, mindenekfelett, siratta a jövőjét... amely egyszerre oly bizonytalanná vált.

Kilencedik fejezet

A *Mendacium* luxushajó alsó fedélzetén Laurence Knowlton folyamatvezető az elszigetelt üvegfülkében ült, és hitedenkedve bámult a monitorra, amelyen most fejezte be az ügyfél által hátrahagyott videó előzetes megtekintését.

Ezt kellene feltölteni holnap reggel a médiafelületekre?

A Konzorciumnál töltött tíz éve alatt Knowlton a legfurcsább feladatokkal találkozott, amelyekről tudta, hogy valahol a becstelenség és az illegalitás között helyezkednek el. A Konzorciumnál – annál a szervezetnél, amelynek egyetlen etikai normája az ügyfeleknek tett ígéret bármi áron való betartása – természetes volt, hogy egyfajta erkölcsi szűrkezónában működnek.

Végrehajtjuk. Nem teszünk fel kérdéseket. Nem számít, mi az.

Ennek a videónak a feltöltésére azonban nyugtalansággal gondolt. Eddig, bármilyen bizarr feladatot oldott is meg, mindig tudta az okát... értette az indítékait... fogalma volt az elérni kívánt célról.

De most tanácstalannak érezte magát.

Ez a videó másnak tűnt.

Nagyon másnak.

Visszaülve a számítógéphez Knowlton újraindította a videofájlt, egy pillanatig azt remélve, hogy másodszorra rájön valamire. Hangerőt adott, és felkészült a kilencperces filmre.

Ahogy az imént, a videó most is a lágyan csapkodó vízzel indult a kísérteties barlangban, ahol minden rejtelmes vörös fényben fürdött. A kamera ismét a megvilágított víztükör alá ereszkedett, megmutatva a barlang üledékes fenekét. És Knowlton ismét elolvashatta a szöveget a víz alatti táblán:

EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN

ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

Az, hogy a fényes táblán a Konzorcium ügyfelének neve állt, önmagában is nyugtalanító volt. De a holnapi dátum... erősödő szorongással töltötte el. És ami ezután következett, az végképp felzaklatta.

A kamera most balra fordulva befogott egy meghökkentő tárgyat a víz alatt, a tábla mellett.

Egy rövid zsinórral a fenékhez rögzített, vékony műanyagból készült, hullámzó gömb vált láthatóvá. Az átlátszó, könnyű idom nagyméretű szappanbuborékként bukdácsolt, de ezt a víz alatti léggömböt nem héliummal töltötték meg, hanem valamilyen zselészerű, sárgásbarna folyadékkal. Az amorf hólyag nagyjából egy láb átmérőjű lehetett, és átlátszó fala mögött lassan kavarni látszott a zavaros folyadék felhője, akár egy némán kitörésre készülő vihar szeme.

Jézusom, gondolta Knowlton, és kiverte a víz. A felfüggesztett hólyag másodjára még baljósabbnak tűnt.

Lassan elsötétült a kép.

Egy új látvány vette át a helyét – a barlang nedves fala, amelyen a megvilágított lagúna

fodrozódó visszfényei táncoltak. Aztán egy árnyék jelent meg a falon... egy ember árnyéka... aki a barlangban állt.

De az ember feje torz volt... ijesztően torz.

Az orra helyén hosszú csőr... mintha félig madár volna.

Amikor megszólalt, fojtott volt a hangja... és hátborzongató ékesszólással beszélt... kimérten szónokolva... mintha egy ókori kar narrátora lenne.

Knowlton mozdulatlanul ült, még a lélegzetét is visszafojtotta, miközben a csőrös árny beszélt.

Én az Árny vagyok.

Ha ezt látjátok, az azt jelenti, hogy a lelkem végre nyugalmat talált.

A föld alá kényszerülve a mélységből kell szólnom a világhoz, számúzve ennek a barlangnak a homályába, ahol vérvörös vizek gyűlnek a lagúnába, amelyben nem tükröződnek csillagok.

De nekem ez a Paradicsom... a tökéletes anyaméh a törékeny gyermeknek.

Az Inferno.

Nemsokára megtudjátok, mi az, amit magam után hagytam.

De még itt is érzékelem az engem üldöző tudatlan lelkek lábdobogását... bármire képesek, hogy elgáncsolják törekvéseimet.

Bocsásd meg nekik, mondhatnátok, mert nem tudják, mit cselekszenek.

De eljön az a pillanat a történelemben, amikor a tudatlanság többé már nem bocsánatos bűn... a pillanat, amikor csak a bölcsességnek áll hatalmában a feloldozás.

Tiszta lelkiismerettel hagyományozom rátok a remény, a *megváltás* és a holnap minden adományát.

És mégis ott vannak azok, akik kergetnek, mint egy kutyát, abban a magabiztos hitben, hogy örültt vagyok. Ott van az ezüsthajú szépség, aki szörnyetegnek merészel nevezni! Akár az elvakult papok, akik Kopernikusz halálát követelték, ez a nő démonnak bélyegez, visszarettenve attól, hogy megpillantottam az Igazságot.

De én nem vagyok próféta.

Én a ti megváltásotok vagyok.

Én az Árny vagyok.

Tizedik fejezet

– Üljön le – mondta Sienna. – Fel kell tennem néhány kérdést. Amikor Langdon belépett a konyhába, már biztosabban állt a lábán. A szomszéd Brioni öltönyét viselte, ami meglepően jól illett rá. Még a félcipő is kényelmes volt, és Langdon megfogadta magában, hogy hazaérkezve áttér az olasz lábbelikre.

Feltéve, hogy hazajutok, tette hozzá gondolatban.

Sienna átváltozott természetes szépséggé – szűk farmert és krémszínű pulóvert vett fel, amelyben jól érvényesült légies alakja. A haját még mindig lófarokba fogta, de a tekintélyt parancsoló orvosi köpeny nélkül valahogy sebezhetőbbnek tűnt. Langdon észrevette, hogy vörös a szeme, mintha sírt volna, és újra elöntötte a büntudat.

– Sienna, nagyon sajnálom. Hallottam a telefonüzenetet. Nem is tudom, mit mondjak.

– Köszönöm – válaszolta a nő. – De pillanatnyilag magára kell összpontosítanunk. Üljön le, kérem.

Most határozottabban csengett a hangja, felidézve Langdonban a cikkek emlékét, amelyeket az intellektusáról és a koraérettsége miatt zaklatott gyermekkoráról olvasott.

– Gondolkoznia kell – mondta Sienna, helyet mutatva neki. – Emlékszik, hogyan került ebbe a lakásba?

Langdon nem tudta, hogy miért fontos ez.

– Taxival – felelte leülve az asztalhoz. – Valaki ránk lőtt.

– Magára lőtt, professzor. Hogy pontosak legyünk.

– Igen. Elnézést.

– Emlékszik lövésekre, amíg a taxiban ültünk?

Fura kérdés.

– Igen, kettőre. Az egyik az oldaltükröt találta el, a másik betörte a hátsó ablakot.

– Helyes, és most csukja be a szemét.

Langdon rájött, hogy a doktornő a memóriáját ellenőrzi. Becsukta a szemét.

– Mi van rajtam?

Langdon tisztán látta maga előtt.

– Fekete lapos sarkú cipő, farmer és krémszínű twistpulóver. Szőke, vállig érő haja van, hátrakötve. Barna a szeme.

Langdon kinyitotta a szemét és fürkészve nézte a nőt, elégedetten konstatálva, hogy a vizuális emlékezete jól működik.

– Helyes. A rövid távú memóriája és kognitív funkciói kiválóak, ami megerősíti, hogy az amnéziája teljes mértékben retrográd, és nem szenvedett tartós károsodást az emlékképző folyamat. Vissza tud idézni bármi újat az elmúlt napokból?

– Sajnos nem. De megint hallucináltam, amíg maga távol volt.

Langdon elmesélte neki a visszatérő látomását az elfátyolozott asszonyról, a holttestek tömegéről és a vonagló, félig betemetett lábról az R betűvel. Aztán leírta az égben lebegő

különös, csőrös maszkot is.

– Én a halál vagyok? – kérdezett vissza Sienna megütközve.

– Igen, ezt mondta.

– Oké... Szerintem ez veri azt, hogy „Most én leszek a halál, és a világ elpusztítója” – idézte a fiatal nő Robert Oppenheimert az első atombomba kísérleti robbantásának pillanatában. – És ez a csőrös orrú... zöld szemű maszk... Mit gondol, miért alkotta meg az agya ezt a képet? – kérdezte Sienna tanácstalanul.

– Fogalmam sincs, de az ilyen álarcok elég elterjedtek voltak a középkorban. – Langdon szünetet tartott. – Pestisálarcnak nevezték.

Sienna furcsán nyugtalannak tűnt.

– Pestisálarcnak?

Langdon gyorsan elmagyarázta, hogy a szimbólumok világában a hosszú csőrű maszk sajátos formája jószerivel a Fekete Halál szinonimája volt – a halálos kór, amely az 1300-as évektől söpört végig Európán, és egyes régiókban a lakosság egyharmadát elpusztította. Sokak szerint a Fekete Halál onnan kapta a nevét, hogy az áldozatok testét elfeketítették az üszkös kelések és bőr alatti bevérzések, de a „fekete” jelző valójában a mélységes rettegésre utalt, amelyet a ragály terjedése keltett az emberekben.

– A hosszú csőrű maszkot – folytatta Langdon – a középkori pestisdoktorok viselték, hogy a betegek kezelése közben távol tartsák az orrukat a fertőzéstől. Manapság már csak a velencei karneválon viselt jelmezek között láthatjuk... hátborzongató emlékeztetőként Itália történelmének e gyászos korszakára.

– És biztos abban, hogy egy ilyen maszk szerepelt a látomásaiban? – kérdezte Sienna remegő hangon. – Egy középkori pestisdoktor álarca?

Langdon bólintott. Egy csőrös maszkot nehéz mással összetéveszteni.

Sienna úgy vonta össze a szemöldökét, hogy Langdonnak olyan érzése támadt, mintha azon törné a fejét, hogyan közölje vele a rossz hírt.

– És a nő folyton azt mondta: *Keress és találj?*

– Igen. Minden látomásban. Csak az a baj, hogy sejtelnem sincs, mit kéne keresnem.

Sienna lassan, hosszan fújta ki a levegőt.

– Azt hiszem, én tudom. Továbbá... azt hiszem, talán már meg is találta.

Langdon csak bámult.

– Miről beszél?!

– Robert, tegnap éjjel, amikor megérkezett a kórházba, valami szokatlan dolog volt a zakója zsebében. Emlékszik, hogy mi volt az?

Langdon a fejét rázta.

– Egy tárgy volt magánál... egy elég ijesztő tárgy. Véletlenül . találtam meg, amikor a sebeit tisztogattuk. – A doktornő Langdon véres Harris Tweed zakójára bökött a fejével, amely ott hevert az asztalon. – Még mindig a zsebében van, ha meg akarná nézni.

Langdon bizonytalanul méregette a zakóját. Ez *legalább annyit megmagyaráz, hogy miért ment*

vissza a zakóért. Magához húzta a vér foltos kabátot, és egyenként átkutatta a zsebeit. Semmi. Újrakezdte. Végül vállat vont, és Siennához fordult.

– Nincs benne semmi.

– És mi van a titkos zsebbel?

– Mi?! Az én zakómnak nincs titkos zsebe!

– Nincs? – ám ült el a nő. – Akkor ez a zakó... valaki másé?

Langdon megint úgy érezte, hogy összezavarodnak a gondolatai.

– Nem, ez az én zakóm.

– Biztos benne?

Átkozottul biztos, gondolta Langdon.

Visszahajtotta a bélést, és megmutatta Siennának a címkét – a kedvenc szimbólumát a divat világában –, amelyen a Harris Tweed ikonikus gömbje volt látható a kilenc gombszerű drágakővel és a máltai kereszttel a tetején.

Bízd a skótokra, hogy megidézzék a keresztény harcosokat egy darab szöveten.

– Nézze meg ezt – mondta Langdon a kézzel hímzett R. L. monogramra mutatva a címkén. Mindig is odavolt a Harris Tweed kéziszövésű modelljeiért, és még plusz pénzt is hajlandó volt fizetni azért, hogy belehímeztesse nevének kezdőbetűit a címkébe. Egy egyetemi campuson, ahol több száz zakót akasztanak a fogasra, vagy viselnek az emberek az ebédlőkben és az előadótermekben, Langdon csak így látta elkerülhetőnek a nem kívánt cserét.

– Hiszek magának – mondta a nő elvéve tőle a zakót. – De most figyeljen.

Sienna széttárta a zakót, hogy hozzáférjen a béléshez a nyakrésznél. És ott volt, diszkréten a bélésbe rejtve, a nagy, szépen szabott zseb.

Mi az ördög?!

Langdon biztos volt abban, hogy ezt még sohasem látta.

A zsebet rejtett varrással, tökéletesen szegték.

– Ez nem volt itt! – állította Langdon.

– Akkor feltételezem, hogy soha nem látta... ezt sem. – Sienna benyúlt a zsebbe, és kivett belőle egy fényes fémtárgyat, majd óvatosan Langdon kezébe adta.

Langdon a legteljesebb zavarban meredt a tárgyra.

– Tudja, mi ez? – kérdezte Sienna.

– Nem... nem – hebegte Langdon. – Soha még hasonlót sem láttam.

– Hát, sajnos én tudom, mi ez. És erős a gyanúm, hogy ez az oka annak, hogy meg akarják ölni.

A folyamatszervező most fel-alá járt a *Mendacium* fedélzetén lévő üvegfulkájében, növekvő nyugtalanságot érezve a videó miatt, amelyet másnap reggel meg kellene osztania a világgal.

Én az Árny vagyok?

Voltak olyan szóbeszéddek, hogy ez a bizonyos ügyfél pszichésen összeomlott az utóbbi

hónapokban, de a videó minden kétséget kizáróan bizonyította a híresztelések igazát.

Knowlton tudta, hogy két választása van. Vagy előkészíti a videót a másnapra ígért feltöltésre, vagy felviszi a kormányzóhoz, hogy véleményezze.

Csak hogy már ismerem a véleményét, gondolta Knowlton, aki még sohasem tapasztalt olyat, hogy a kormányzó mást tett volna, mint amit az ügyfélnek ígért. Azt fogja mondani, hogy töltsen fel a videót, és ne kérdezősködjek... és dühös lesz, amiért hozzáfordultam.

Knowlton újra a videóra figyelt, visszatérve egy különösen nyugtalanító pontra. Elindította a lejátszást, és a csapdosó víz zajától kísérvé ismét megjelent a kísértetiesen megvilágított barlang. Az emberforma árnyék rávetült a nedves falra – egy magas férfi hosszú, madárszerű csőrrel.

A torz árnyék ezt mondta fojtott hangon:

Ez itt az új középkor.

Évszázadokkal ezelőtt Európa mélyen elmerült saját nyomorúságában – a lakosság szűkölködött, éhezett, bűnbán és reménytelenségben fetrengett. Akár egy túl sűrűn nőtt erdő, amely fuldoklik a száraz ágaktól, Isten villámcsapására várva – a szikrára, amely fellobbantja a tüzet, hogy tomboló dühe elpusztítsa a halott fákat, és az éltető napfény végre eljusson az egészséges gyökerekhez.

A rostálás Isten természetes rendje.

Kérdezzétek meg magatoktól: mi jött a Fekete Halál után?

Mindannyian tudjuk a választ.

A reneszánsz.

Az újjászületés.

Mindig is így volt. A halálra születés következik.

Hogy eljusson a Paradicsomba, az embernek át kell kelnie a Poklon.

Erre tanított minket a Mester.

És az ezüsthajú tudatlan mégis szörnyetegnek merészel nevezni engem? Hát még mindig nem érti a jövő matematikáját? A ránk váró borzalmakat?

Én az Árny vagyok.

En a ti megváltásotok vagyok.

És itt állok, ennek a barlangnak a mélyén, áthidalva tekintetemmel a lagúnát, amelyben nem tükröződnek csillagok. Itt, ebben az elsüllyedt palotában, az Inferno izzik a víz tükre alatt.

Hamarosan felcsapnak a lángok.

És amikor ez megtörténik, senki sem lesz a földön, aki megállíthatná.

Tizenegyedik fejezet

A tárgy, amelyet Langdon a kezében tartott, meglepően nehéz volt a méretéhez képest. Karcsú és sima, mintegy hat inch hosszú csiszolt fémhenger, a két végén lekerekítve, mint egy miniatűr torpedó.

– Mielőtt könnyelműen bánná vele – javasolta Sienna –, talán nézze meg a másik felét. – Ideges mosollyal fordult felé. – Azt mondta, hogy a szimbólumok szakértője.

Langdon a csőre fókuszált, addig forgatva a kezében, amíg elő nem tűnt az oldalán egy élénkvörös szimbólum.

Langdon teste azonnal megfeszült.

Ikonográfiai tanulmányai során megismerte azt a néhány fontos jelképet, amelynek megvan az a hatalma, hogy azonnali félelmet váltson ki az emberi agyban... de ez a szimbólum határozottan a lista élén állt. Langdon reakciója közvetlen volt és zsigeri; letette a hengert az asztalra, és hátrébb csúszott a széken.

Sienna bólintott.

– Igen, én is ugyanígy reagáltam.

A jelzés egy egyszerű, háromoldalú ikon volt.

A hírhedt szimbólumot, olvasta valahol Langdon, a Dow Chemical fejlesztette ki az 1960-as években, miután a korábbi figyelmeztető grafikák mind hatástalannak bizonyultak. Mint minden sikeres jelkép, ez is egyszerű, összetéveszthetetlen és könnyen reprodukálható. Úgyesen kelt olyan képzetársításokat, mint a rákolló vagy a nindzsa dobókés. A modern „biohazard” szimbólum nemzetközi jelöléssé vált, amely minden nyelven ugyanazt közvetíti: veszély.

– Ez egy úgynevezett biocső – mondta Sienna. – Veszélyes anyagok szállítására használják. Időnként az orvoslás területén is találkozunk vele. Belül purhab bélése van, abba kell belehelyezni a kémcsövet a biztonságos szállításhoz. Ebben az esetben... – Sienna rámutatott a biohazard jelképre – halálos vegyi anyagra tippelnek... vagy lehet ez egy vírus? – Elhallgatott. – Az első Ebola-mintákat Afrikából hurcolták be, egy ehhez hasonló csőben.

Nem ez volt az, amit Langdon hallani szeretett volna.

– Mi az ördögöt keres ez az én zakómban? Én a művészettörténet professzora vagyok, miért tartanék magamnál ilyesmit?!

Vonagló testek erőszakos látomásai villantak fel elméjében... és fölöttük lebegve a pestisálarc.

Nagyon sajnálom... Nagyon sajnálom.

– Akárhonnan került is elő – mondta Sienna ez egy roppant fejlett eszköz. Ólommal bélelt titán. Gyakorlatilag áthatolhatatlan, még a sugárzást sem engedi át. Szerintem a kormánnyal hozható kapcsolatba. – Rámutatott a bélyeg nagyságú fekete felületre a biohazard jelkép mellett. – Ujjlenyomat-felismerés. Biztonsági intézkedés arra az esetre, ha elvész vagy ellopják. Ezeket a hengereket csak meghatározott személyek nyithatják ki.

Noha Langdon úgy érezte, hogy az agya immár rendes sebességgel működik, most mintha

mégis küszködni kellett volna a megértésért. *Egy biometrikusan lezárt tárolóedényt hurcoltam magammal.*

– Amikor felfedeztem a hengert a zakójában, diszkréten meg akartam mutatni dr. Marconinak, de nem volt rá alkalmam, mert maga felébredt. Felmerült bennem, amíg öntudatlan volt, hogy kipróbálom, nyitja-e az ujjá, de mivel gőzöm sem volt, mi van a hengerben...

– Az én ujjam? – rázta a fejét hevesen Langdon. – Ki van zárva, hogy ezt a dolgot én ki tudjam nyitni. Fogalmam sincs a biokémiáról. Soha nem volt még dolgom ilyesmivel.

– Biztos benne?

Langdon átkozottul biztos volt. Olyannyira, hogy fogta és rányomta a hüvelykujját a fekete négyesre. Nem történt semmi.

– Látja? Én megmondtam...

A titánhenger ekkor hangosan kattant, és Langdon úgy rántotta vissza a kezét, mintha megégette volna. *Te jó ég.* Úgy meredt a tárolóedényre, mintha azt várná, hogy mindjárt kinyitja magát és gyilkos gázt bocsát a levegőbe. Három másodperc elteltével a henger ismét kattant, nyilván visszazárta önmagát.

Langdon Siennához fordult, de nem talált szavakat.

A fiatal doktornő kifújta a benne akadt levegőt, és idegesnek tűnt.

– Hát, nagyon úgy fest, hogy ezt magának szánták.

Langdonban sehogyan sem akart összeállni a kép.

– Ez lehetetlen. Először is, hogyan hozhattam volna át ezt a fémhengert a repülőtér biztonsági ellenőrzésén?

– Az nem lehet, hogy magángéppel repült? Vagy csak azután kapta meg, hogy megérkezett Olaszországba?

– Sienna, fel kell hívnom a konzulátust. Most rögtön.

– Nem gondolja, hogy előbb ki kéne nyitnunk?

Langdon tett már nem tanácsos dolgokat életében, de nem volt hajlandó kinyitni egy veszélyes anyagot tartalmazó konténert ennek a nőnek a konyhájában.

– Át fogom ezt adni a hatóságoknak. Most.

Sienna csücsörített, átgondolva a lehetőséget.

– Oké, de amint felveszi a telefont, egyedül lesz. Én nem vehetek részt ebben. És nem hívhatja ide őket. Az olaszországi tartózkodásom... ez komplikált.

Langdon Sienna szemébe nézett.

– Én csak azt tudom, Sienna, hogy maga megmentette az életemet. Úgy fogom kezelni ezt a helyzetet, ahogy maga mondja.

A nő hálásan bólintott, és az ablakhoz lépve lenézett az utcára.

– Oké, akkor legyen így.

És gyorsan felvázolta a tervét. Egyszerű volt, okos és biztonságos.

Langdon várt, miközben Sienna kikapcsolta a telefonján a hívóazonosítót és beütötte a számot. Finom ujjai célirányosan mozogtak.

– Informazoini abbonati? – szölt bele Sienna hibátlan olasz kiejtéssel. – Perfavore, púd darmi il numero dél consolato amricano di Firenze?

Megkapta az amerikai konzulátus telefonszámát és gyorsan lejegyezte.

– *Grazié miile* – mondta, és bontotta a vonalat.

Aztán a számmal együtt odatolta Langdon elé a mobilját.

– Maga jön. Emlékszik, mit kell mondania?

– Semmi baja a memóriámnak – mosolygott Langdon. miközben beütötte a számot a cetliről. Kicsöngött.

Ez nem vezet sehová.

Kihangosította a telefont és letette az asztalra, Hogy Sienna is hallja. Automata üzenet szólt meg, amely általános információt közölt a konzulátus szolgáltatásairól és fogadóórájáról. Csak 8:30-kor nyitnak.

Langdon megnézte az órát a telefonon. Reggel hat volt.

– Vészhelyzet esetén – folytatta a hang – tárcsázza a 77-es melléket, ahol az éjszakai ügyeletes fogadja a hívását.

Langdon azonnal beütötte a számokat.

Megint kicsöngött.

– Consolato americano – válaszolta egy fáradt hang. – Sono il funzionario di turno.

– *Lei parla inglese?* – kérdezte Langdon.

– Természetesen – vágta rá a férfi amerikai angolsággal. Enyhén bosszúsnak tűnt, amiért felébresztették. – Miben segíthetek?

– Firenzében tartózkodó amerikai vagyok, és megtámadtak. Robert Langdonnak hívnak.

– Kérem az útlevele számát. – A férfi hallhatóan ásított.

– Nincs meg az útlevelem. Azt hiszem, ellopták. Fejbe lőttek. Segítségre van szükségem.

Az ügyeletes egyszeriben éber lett.

– Uram?! Azt mondta, hogy meglőtték? Megismételné a teljes nevét, kérem?

– Robert Langdon.

Zörgés volt a vonalban, majd azt lehetett hallani, hogy a férfi pötyög valamit a billentyűzeten. A számítógép jelzett. Csönd. Aztán megint pötyögés. Újabb jelzés. Aztán három magas hangú pittyegés.

Még hosszabb szünet.

– Uram?! – szólalt meg végül a férfi. – Maga Robert Langdon?

– Nos, uram, a neve meg van csillagozva, és azt látom itt, hogy azonnal oda kell kapcsolnom magát a főkonzul titkárság vezetőjéhez. – A férfi elhallgatott, mintha nem hinne a saját fülének.

– Tartsa a vonalat, kérem.

– Várjon! Meg tudná mondani...

De már csak a csengetést hallotta a vonalban.

Négy csengés után felvették.

– Itt Collins – szólt bele egy érces hang.

Langdon vett egy nagy levegőt, és igyekezett a lehető legnyugodtabban és legtisztábban beszélni.

– Mr. Collins, itt Robert Langdon. Firenzében tartózkodó amerikai vagyok. Meglöttek. Segítségre van szükségem. Azonnal be akarok menni az amerikai konzulátusra. Tud segíteni?

A férfi habozás nélkül válaszolt.

– Hála az égnek, Mr. Langdon, hogy életben van. Már kerestük magát.

Tizenkettedik fejezet

A konzulátuson tudják, hogy itt vagyok?

Ez az értesülés a megkönnyebbülés azonnali hullámával öntötte el Langdont.

Mr. Collins, aki a főkonzul hivatalvezetőjeként mutatkozott be, határozott és hivatalos hangnemben beszélt, amelyet azonban sürgetés árnyalt.

– Mr. Langdon, haladéktalanul beszélünk kell. De persze nem telefonon.

Ez Langdon számára is nyilvánvaló volt, de nem akarta félbeszakítani.

– Azonnal magáért küldetek valakit – folytatta Collins. – Hol van most?

Sienna idegesen fészkelődött, miközben a kihangosított beszélgetést hallgatta. Langdon megnyugtatóan bólintott felé, hiszen semmi esetre sem állt szándékában eltérni a tervtől.

– Egy kis szállodában, a Pensione la Fiorentina-ban – mondta Langdon, kipillantva az ablakon arra a hotelra, amelyet Sienna mutatott neki az utca túloldalán. Megadta Collinsnak a címet.

– Felírtam – válaszolta a férfi. – Ne mozduljon. Maradjon a szobájában. Valaki azonnal odamegy. Mi a szobaszáma?

Langdon kitalált egyet.

– Harminckilenc.

– Oké. Húsz perc. – Collins lehalkította a hangját. – És, Mr. Langdon, ha megsebesült is vagy össze van zavarodva, egyet mindenképpen tudnom kell... hogy még a birtokában van-e.

A birtokában. Langdon a körülírás ellenére csakis egy módon tudta értelmezni a kérdést. A biocsőre vándorolt a tekintete a konyhaasztalon.

– Igen, uram. Még mindig a birtokomban van.

Collins hallhatóan fújta egyet.

– Amikor nem hallottunk hírt magáról, azt feltételeztük... nos, az igazat megvallva a legrosszabbra gondoltunk. De most fellélegeztem. Maradjon ott, ahol van. Ne mozduljon. Húsz perc. Valaki bekopog majd az ajtaján.

Collins letette.

Langdon most először érezte, hogy enged a feszültség a vállában, amióta magához tért a kórházban. *A konzulátuson tudják, hogy mi folyik, és hamarosan válaszokat kapok.* Langdon lehunyta a szemét, lassan kifújta a levegőt, és szinte már embernek érezte magát. Még a fejfájása is elmúlt.

– Hát, ez nagyon MI6 ízű volt – jegyezte meg Sienna félig-meddig tréfásan. – Maga kém?

Langdonnak pillanatnyilag sejtelve sem volt arról, hogy mi ő. Felfoghatatlannak tűnt a gondolat, hogy két nap emlékei kitörlődtek, és egy felismerhetetlen helyzetben találta magát, és mégis... húsz perc múlva találkozik az amerikai konzulátus emberével egy lepattant szállodában.

Mi folyik itt?

Siennára pillantott, ráébredve, hogy mostantól elválnak útjaik de volt egy olyan érzése, hogy van még köztük egy elintézetlen ügy. Látta maga előtt a szakállas orvost a kórházban, aki a szeme előtt halt meg a padlón.

– Sienna – suttogta Langdon a barátja... dr. Marconi., rettenetesen érzem magam.

A nő üres tekintettel bólintott.

– És sajnálom, hogy magát is belerángattam ebbe. Tudom, hogy sajátos a helyzete a kórházban, és ha vizsgálat indul... – Langdon elharapta a mondatot.

– Semmi baj – mondta a nő. – Nem először kell továbbállnom.

Langdon azt látta Sienna tekintetében, hogy a mai reggel mindent megváltoztatott az életében. Noha pillanatnyilag Langdon élete is merő káosz volt, mégis vérzett a szíve a doktornőért.

Megmentette az életemet... én pedig tönkretettem az övét.

Egy teljes percen át némán ültek, és egyre sűrűbb lett köztük a levegő, mert mindketten szólni akartak, de nem volt mit mondani. Végére is idegenek voltak, akik egy rövid és bizarr kitérő után útkereszteződéshez értek, ahonnan más és más irányba kell továbbmenniük.

– Sienna – mondta végül Langdon –, ha elintézem ezt a dolgot a konzulátuson, és van valami... bármi, amiben segíthetek...

– Köszönöm – suttogta a nő, és szomorúan az ablak felé fordította a tekintetét.

Miközben múltak a percek, Sienna Brooks üres tekintettel bámult ki a konyhaablakon, és azon tűnődött, hová fogja vezetni ez a nap. Akárhová is, afelől nem volt kétsége, hogy a nap végére egészen más alakot ölt majd a világ.

Tudta, hogy valószínűleg csak az adrenalin teszi, de úgy érezte, furcsamód vonzódik ehhez az amerikai professzorhoz. Aki nemcsak jóképű, de minden arra vall, hogy a szíve is a helyén van. Egy másik, távoli életben Robert Langdon talán még a társa is lehetett volna.

Soha nem akarna a társam lenni. Sérült vagyok.

Ahogy Sienna az érzéseivel küzdve az utcát bámulta, a szemébe ötlött valami. Felpattant a székről, és az üveghez nyomta az arcát.

– Robert, nézzel!

Langdon kilesett az utcára, ahol egy áramvonalas fekete BMW motorkerékpár robogott, majd megállt a Pensione la Fiorentina előtt. Erős testfelépítésű vezetője fekete bőrruhát és sisakot viselt. Ahogy a motoros kecsesen leugrott a járműről és levette a fejéről a fényes sisakot, Sienna hallotta, hogy Langdonnak elakad a lélegzete.

A nő tüskés haja eltéveszthetetlen volt.

Elővette az ismerős fegyvert, ellenőrizte a hangtompítót, a bőrdzseki zsebébe dugta, és párdücléptekkel besurrant a szállodába.

– Robert – suttogta Sienna félelemtől reszkető hangon. – Az amerikai kormány ideküldött valakit, hogy megölje.

Tizenharmadik fejezet

Robert Langdont, ahogy a lakás ablakánál állva a szemközti hotelra meredt, torkon ragadta a pánik. A tüskés hajú nő az imént lépett be a szállodába, de Langdon elképzelni sem tudta, honnan kapta meg a címet.

Adrenalin száguldott az ereiben, amitől megint logikátlanná vált a gondolkodása.

– A saját kormányom küldött oda valakit, hogy megöljön?

Sienna ugyanolyan megdöbbennek tűnt.

– Robert, ez azt jelenti, hogy a maga elleni gyilkossági kísérletet a kórházban szintén a kormánya rendelte el. – Felállt, és ellenőrizte a zárat a lakásajtón. – Ha az amerikai konzulátusnak engedélye van a maga megölésére... – Nem fejezte be a mondatot, de nem is volt rá szükség. Szörnyű következtetések adódtak belőle.

Mi az ördögöt követhettem el szerintük? Miért vadászik rám a saját kormányom?

És Langdonnak újra csak az a két szó jutott eszébe, amelyet állítólag motyogott, amikor bevonszolta magát a kórházba.

Nagyon sajnálom... nagyon sajnálom.

– Itt nincs biztonságban – közölte Sienna. – Egyikünk sincs itt biztonságban. – Az utca túloldalára mutatott. – Az a nő látott bennünket, amikor elmenekültünk a kórházból, és fogadni mernék, hogy a kormánya és a rendőrség már nyomoz utánam. A lakásomat valaki másnak a nevében bérelték ki, de végül úgyis megtalálnak. – Az asztalon fekvő biocső felé fordította a figyelmét. – Ki kell nyitnia, most rögtön.

Langdon nézte a titánhengert, de csak a biohazard jelképet látta.

– Bármi van is abban a csőben – mondta Sienna valószínűleg van hozzá azonosítókód, cégjelzés, telefonszám, valami. Szüksége van arra az információra. Nekem is információra van szükségem! A kormánya megölte a barátomat!

A fájdalom Sienna hangjában kizökkentette Langdont a gondolataiból, és bólintott, tudva, hogy a nőnek igaza van.

– Igen, én... nagyon sajnálom. – Langdon összerezzen, újra hallva ezeket a szavakat. A tárolóedény felé fordult az asztalon, azon tűnődve, vajon tényleg abban vannak-e elrejtve a válaszok. – Lehet, hogy ezt nagyon veszélyes kinyitni.

Sienna gondolkozott egy pillanatig.

– Bármi is az, nyilván biztonságosan el van zárva, valószínűleg egy törésálló plexiüveg kémcsőbe. Ez a biocső csak a külső burok, hogy növelje a szállítás biztonságát.

Langdon kinézett az ablakon a szálló előtt parkoló fekete motorkerékpárra. A nő még nem jött ki, de hamarosan kideríti, hogy Langdon nincs ott. Azt kérdezte magában, vajon mi lesz a következő lépése... és mennyi idő maradt addig, amíg dörömbölni kezdenek a lakás ajtaján?

Langdon elhatározta magát. Fölemelte a titánhengert, és vonakodva ráhelyezte a hüvelykujját a biometrikus azonosítóra. A henger egy másodperc múltán pittyegett, majd hangosan kattant.

Mielőtt visszazárta volna önmagát, Langdon ellenkező irányba húzva elforgatta a két felét.

Egy negyedfordulat után a tárolóedény másodszor is pittyegett, és Langdon tudta, hogy a kocka el van vetve.

Izzadt a tenyere, miközben továbbcsavarta a hengert. A két fél simán fordult el a tökéletesen esztergált csavarmeneten. Langdon továbbcsavarta, úgy érezve, mintha orosz Matrjoska-babákat nyitna szét, csak éppen fogalma sem volt, hogy mi kerül ki belőle.

Öt fordulat után a két fél engedett. Langdon vett egy nagy levegőt, és finoman elválasztotta őket egymástól. Ahogy egyre nőtt a rés a két fél között, előbb láthatóvá vált, majd kicsúszott egy habgumis tárgy. Langdon letette az asztalra. A védőburok távolról egy megnyúlt Nerf focilabdára emlékeztetett.

Ez nem vezet sehová.

Langdon óvatosan hátrahajtotta a védőburkot, és végre megláthatták, mi van benne.

Sienna elkerekedett szemmel, értetlenül nézegette.

– Egyáltalán nem ezt vártam.

Langdon valami futurisztikus küllemű kémcsőre számított, de ez a tárgy távolról sem volt modern. A díszesen kifaragott eszköz feltehetően elefántcsontból készült, és nagyjából a Polo mentolos cukorka rolnijával egyezett a mérete.

– Réginek tűnik – suttogta Sienna. – Ez valamilyen...

– Pecséthenger – fejezte be Langdon, aki csak most engedélyezte magának a kilégzést.

A pecséthengert a sumérok találták fel Kr. e. 3500 évvel, és a nyomtatás előhírnökét tisztelhetjük benne. A dekoratív vésetekkel ellátott pecsétnek üreges nyele volt, amelybe tengelyrögzítő csapot helyeztek: ezzel görgették – a modern festőhengerek módjára – a nedves agyagon vagy terrakottán, hogy belenyomják a szimbólumokból, képekből vagy szövegből álló, visszatérő sormintát.

Ez a bizonyos pecsét, vélekedett Langdon, határozottan ritka és értékes lehet, de azt nem tudta elképzelni, miért kellett bezárni egy titáncsőbe, mint valami biológiai fegyvert.

Miközben Langdon vigyázva forgatta az ujjai közön a hengert, rájött, hogy milyen félelmetes véset van rajta – egy háromfejű Sátán szarvakkal, aki éppen három embert fal be egyszerre, egyet-egyet a három szájával.

Aranyos.

Langdon tekintete végig siklott az ördög alá vésett hét betűn.

A díszes kalligráfia tükörírással készült, ahogy az lenni szokott a nyomóhengereken, de Langdonnak nem okozott gondot, hogy elolvassa: SALIGIA.

Sienna is hunyorogva nézegette a szöveget, majd fennhangon kiolvasta.

– Saligia?

Langdon bólintott, és megborzongott, ahogy kimondva hallotta.

– Ez egy latin mnemonika, amit a Vatikánban találtak ki a középkorban, hogy a hét halálos bűnre emlékeztesse a keresztényeket. A „saligia” egy betűszó: *superbia, avaritia, luxuria, invidia, gúla, ira* és *acedia*.

Sienna a homlokát ráncolta.

– Kevélység, fősვნység, bujaság, irigység, torkosság, harag és jóra való restség.

Langdon le volt nyűgözve.

– Tud latinul.

– Katolikusnak neveltek. Tudom, mi a bűn.

Langdon kényszeredetten elmosolyodott, majd visszafordította figyelmét a pecsétre, továbbra sem értve, miért zárták biocsőbe mintha veszélyes lenne.

– Azt hittem, hogy elefántcsont – mondta Sienna. – De sima csont. – A napfény felé tartotta, és rámutatott a vonalkákra. – Az elefántcsont rombusz alakú keresztvonalkázott szemcsékből formálódik, áttetsző barázdákkal, a csont pedig ilyen párhuzamos barázdákkal és sötétre színeződő gödröcskéekkel.

Langdon óvatosan kézbe vette a pecsétet, és közelebbről is megvizsgálta a véseteket. Az eredeti sumér pecsétekbe kezdetleges figurákat és ékírásos jeleket karcoltak. Ezen a pecséten azonban jóval bonyolultabb volt a mintázat. Langdon középkorinak tippelte. Ráadásul a díszítmények nyugtalanító kapcsolatban voltak a hallucinációival.

Sienna aggódva figyelte.

– Mi bántja?

– Visszatérő téma – felelte Langdon komoran, az egyik vésetre mutatva a hengeren. – Látja ezt a háromfejű, emberevő Sátánt? Elterjedt középkori ábrázolás... a Fekete Halálhoz kapcsolódó ikon. A három zabáló száj azt jelképezi, hogy milyen hatékonyan pusztítja a lakosságot a ragály.

Sienna feszengve nézte a biohazard szimbólumot a csövön.

Langdon nem szívesen vallotta be magának, hogy ma reggel túl gyakoriak a pestisre való utalások, ezért csak vonakodva ismerte el az újabb kapcsolatot.

– A Saligia az emberiség hét közös bűne... és a középkori vallási tanítás szerint...

– Ezért büntette isten a világot a Fekete Halállal – fejezte be a gondolatot Sienna.

– Igen. – Langdon elhallgatott, egy pillanatra elveszítve a fonalat. Csak most tűnt fel neki valami a hengeren, amit furcsának talált. Általában egy pecséthenger üreges közepén át lehet kukucskálni, mint egy csövön, de ennek a hengernek zárt volt a közepe. Valamit *beletettek ebbe a csontba*. A henger végén megcsillant a fény.

– Van benne valami – mondta Langdon. – És úgy néz ki, mintha üvegből lenne.

Megfordította a hengert, hogy a másik végét is megnézzék, s eközben megzörrent benne egy parányi tárgy, ahogy a cső egyik feléről a másikra csúszott, mint egy golyócsapágy.

Mi az ördög lehet az?

– Hallotta ezt a hangot? – suttogta Sienna.

Langdon bólintott, és óvatosan belesett a tárolóedény egyik végén.

– Úgy látom, a nyílást elzárja egy... valami, ami fémből van.

A kémcső dugója lehet?

Sienna hátrahőkölt.

– Nincs... eltörve?

– Nem hiszem. – Langdon vigyázva megfordította a csontot, hogy újra megvizsgálja az üveges végét, és megint hallatszott a zörgő hang. Egy pillanattal később az üveg a hengerben valami nagyon váratlan dolgot művelt.

Elkezdett ragyogni.

Siennának tágira nyílt a szeme a rémülettől.

– Robert, állj! Ne mozduljon!

Tizennegyedik fejezet

Langdon mozdulatlanra dermedt, keze a levegőben szorosan tartotta a csonthengert. Semmi kétség, az üveg a cső végén fényt bocsátott ki... úgy ragyogott, mintha hirtelen életre kelt volna a tartalma.

A fény gyorsan elenyészett.

Sienna közelebb lépett, szaporán szedte a levegőt. Félrebillentett fejjel vizsgálta az üveg csontból kilátszó részét.

– Fordítsa meg újra – suttogta. – Nagyon lassan.

Langdon finoman megdöntötte a hengert. A kis tárgy megint zörögve csúszott végig a csontban, majd megállt.

– Még egyszer – mondta a nő. – Óvatosan.

Langdon megismételte a mozdulatot, és újra hallották a zörgést. Ezúttal halványan felfénylett a belső üveg, majd a következő pillanatban kihunytt.

– Egy kémcsőnek kell lennie – jelentette ki Sienna. – Egy keverőgolyóval.

Langdon tudta, hogy a festékszóró flakonokban keverőgolyókat használnak – ezek a sörétszem golyók segítenek összekeverni a festéket, amikor felrázzák a flakont.

– Valószínűleg valamilyen foszforeszkáló kémiai összetevőt tartalmaz – mondta Sienna. – De lehet ez biolumineszcencia is, egy stimulálás hatására fotonokat kibocsátó organizmus.

Langdon másként vélekedett. Látott már kémiai világító rudat, sőt fénykibocsátó planktonokat is, amelyek felragyogtak, ha egy hajó megbolygatta az élőhelyüket, és szinte biztos volt abban, hogy a kezében tartott henger nem ilyesmit tartalmaz. Többször egymás után finoman megbillentette a csövet, amíg fel nem ragyogott, aztán a tenyere fölé tartotta a világító végét. És, ahogy számított rá, halvány vörös fény vetült a bőrére.

Jó tudni, hogy 208-as IQ-val is tévedhet néha az ember.

– Most figyeljen – mondta Langdon, és vadul rázni kezdte a csövet. A benne lévő tárgy ide-oda zörgött, egyre gyorsabban.

Sienna hátraugrott.

– Mit csinál?

Langdon, még mindig rázva a csövet, odament a villanykapcsolóhoz, lekattintotta, és a konyha viszonylagos sötétségbe borult.

– Nem kémcső van benne – mondta, tiszta erővel rázogatva a hengert. – Hanem egy Faraday-mutató.

Langdon kapott egyszer egy hasonló eszközt az egyik tanítványától – egy lézermutatót, amely azoknak az előadóknak készült, akik nem akartak örökösen alkálielemeket cserélgetni és nem bánták, hogy néhány másodpercig rázogatni kell a mutatót, saját kinetikus energiájukkal adva meg neki a szükséges delejt. Amikor az eszközt mozgatták, egy fémgolyó járt benne föl-alá a lapátkerek során, feltöltve a piciny generátort. Itt úgy tűnt, hogy valaki egy üreges csontfaragványba tett egy ilyen mutatót – egy antik burok hordozott egy modern elektronikai eszközt.

A mutató hegye immár erősen fénylett, és Langdon zavartan vigyorgott Siennára: –
Produkción!

A konyha falának egy üres felületére irányította a csontba foglalt mutatót. Amikor a fal kivilágosodott, Sienna ijedten kapott levegő után. Ám végül Langdon volt az, aki szó szerint összerándult a meglepetéstől.

A falon megjelenő fény ugyanis nem egy kis piros lézerpont volt. Hanem egy éles, nagy felbontású fénykép, amely úgy vetült ki a csőből, minr egy régi diavetítőből.

Istenem! Langdon keze enyhén remegett, ahogy nézte a falon, a szeme előtt feltáruuló morbid jelenetet. *Nem csoda, hogy folyton a halál képeit látom.*

A Langdon mellett álló Sienna eltakarta a száját, és a látványtól megbűvölve tett egy tétova lépést előre.

A csontfaragvány kivetítette jelenet az emberi szenvedés gyászos ábrázolása volt egy olajfestményen – lelkek ezrei gyötörtettek szörnyű kínoktól a Pokol különféle bugyraiban. A művész a Föld mélyének keresztmetszetét jelenítette meg, egy elképzelhetetlen mélységekbe nyúló, tölcsér alakú üreget. A pokolverem teraszos szintekből állt, s lefelé haladva egyre borzalmasabb szenvedések várták a nyomorult bűnösöket.

Langdon azonnal felismerte a képet.

A *La Mappa dell'Inferno* című remekművet az itáliai reneszánsz egyik óriása, Sandro Botticelli festette. A *Pokol térképét*, az alvilág részletesen kidolgozott keresztmetszetét a valaha alkotott legfélelmetesebb túlvilági látomások között tartották számon. A sötét, gyászos, hátborzongató festmény láttán még ma is földbe gyökerezett az emberek lába. Az életteli, színes *Primaverával*, avagy a *Vénusz születésévé* ellentétben Botticelli palettája a vörös, a szépia és a barna nyomasztó árnyalatait vitte vászonra A *Pokol térképén*.

Langdon hasogató fejfájása egyszerre visszatért, és mégis, először azóta, hogy felébredt a kórházban, most úgy érezte, hogy lassan összeállnak a kirakós játék darabjai. A sötét hallucinációkat nyilván ez a híres festmény váltotta ki.

A Pokol térképét kellett nézegetnem Botticellitől, gondolta, bár arra nem emlékezett, hogy miért.

A kép már önmagában is felzaklató volt, de Langdonban a festmény eredete keltett növekvő nyugtalanságot. Tisztában volt azzal, hogy e rémisztő vízió nem Botticelli elméjében született meg... hanem egy kétszáz évvel előtte élt művész ihlette.

Az egyik nagy alkotás inspirálta a másikat.

A *Pokol térképe* Botticelli tisztelgése egy 14. századi irodalmi mű előtt, amely a világ egyik legünnepeltebb könyvévé vált... egy hírhedten morbid látomás a pokolról.

Dante *Infernója*.

Közben az utca túloldalán Vayentha halkan felosont a szolgálati lépcsőn, és megbújt az álmos kis Pensione la Fiorentina tetőteraszán. Langdon egy nemlétező szobaszámot és hamis találkahelyet adott meg a kapcsolatának a konzulátuson. Vayentha szakmájában bevált módszer volt az ilyen „tükrözött randevú”, hogy az illető átláthassa a helyzetet, mielőtt felfedi valódi tartózkodási helyét. A „tükrözött helyszínt” viszont mindig úgy választották meg, hogy jól

szemmel tartható legyen a tényleges helyről.

Vayentha talált egy rejtett megfigyelőpontot a tetőn, ahonnan madártávlat nyílt az egész környékre. Tekintete lassan végigvándorolt a szállodával szemközti bérházon.

Mag a jön, Mr. Langdon.

Ugyanekkor a *Mendacium* fedélzetén a kormányzó kilépett a mahagóni hajópadlóra, és mélyen beszívta az Adria sós levegőjét. Évek óta ez a jacht volt az otthona, de most a Firenzében kibontakozó események sorozata mégis azzal fenyegetett, hogy lerombolja mindazt, amit idáig felépített.

Vayentha, a terepügynöke mindent kockára tett, és vizsgálatnak néz elébe ennek a küldetésnek a végén, de a kormányzónak most még szüksége volt rá.

Átkozottul jól tenné, ha végre visszanyerné az irányítást ebben a zűrzavarban.

Gyors léptek közeledését hallotta a háta mögül, és megfordulva az egyik női elemzőjét pillantotta meg.

– Uram – szólította meg az elemző elfulladva. – Új információnk van. – A hangja ritka intenzitással hasított a reggeli levegőbe. – Úgy tűnik, hogy Robert Langdon egy lekérdezhető IP-címről belépett a harvardi postafiókjába. – A nő elhallgatott, és a kormányzó tekintetét kereste. – Ebből most már megállapítható a pontos tartózkodási helye.

A kormányzó csodálkozott, hogy lehet valaki ilyen ostoba. Ez mindent megváltoztat. Összetette az ujjait, és a partot bámulva mérlegelte a következményeket.

– Tudjuk a kommandóegység státuszát?

– Igen, uram. Kevesebb mint két mérföldre vannak Langdon pozíciójától.

A kormányzónak csak egy másodpercre volt szüksége, hogy döntést hozzon.

Tizenötödik fejezet

– Dante Pokla – suttogta Sienna elragadtatott arckifejezéssel, és közelebb lépett az alvilág konyha falára vetített zord képéhez.

Dante víziója a pokolról, gondolta Langdon, élethű színekkel ábrázolva.

A világirodalom egyik fő műveként értékelt *Pokol* Dante Alighieri *Isteni színjátékának* első könyve a háromból – a 14 233 soros, nagyszabású költemény Dante alászállását ismerteti az alvilágba, majd útját a purgatóriumon át, ahonnan végül megérkezik a paradicsomba. A *Komédia* három könyve – a *Pokol*, a *Purgatórium* és a *Paradicsom* – közül mindenképpen a *Pokol* a legszélesebb körben ismert, és a legemlékezetesebb is egyben.

Az 1300-as évek elején íródott *Pokolban* Dante Alighieri a szó szoros értelmében újradefiniálta az elkárhozás középkori elképzelését. Soha előtte nem ragadta meg a tömegeket ilyen szórakoztató módon a pokol képzete. Dante egyik napról a másikra megszilárdította és elvont fogalomból világos és rémisztő – zsigeri, kézzel fogható és feledhetetlen – valósággá tette a poklot. Nem csoda, hogy a költemény megjelenését követően a katolikus egyház híveinek száma óriási mértékben megnövekedett; a megrettent olvasók el akarták kerülni az alvilág Dante által frissített változatát.

Botticelli itteni festménye a szenvedés föld alatti kürtőjeként ábrázolta Dante félelmetes látomását a pokolról – nyomorúságos tájként tűzzel, kénkövel, pöcegödrökkel, szörnyekkel és magával a Sátánnal, aki a legmélyén várja a bűnösöket. A verem kilenc elkülönült szintből áll, ezek a pokol körei, amelyekbe a vétküik súlya alapján vettetnek az elítéltek. A felszín közelében a szerelem rabjait, avagy a „húsban vétkezőket” sújtja az örökös szélvihar, annak jelképeként, hogy nem tudtak megálljt parancsolni testi vágyaiknak. A *buják* alatt a *torkosok* fekusznak arccal lefelé a bűzös sárban, és veri őket a jeges eső. Még mélyebben az *eretnekek* szenvednek lángoktól körülvevett kőkoporsókban, örök tűzre ítélve. És így tovább... minél mélyebbre szállunk, annál rettenetesebbek a kínok.

A megjelenése óta eltelt hét évszázadban Dante időtálló látomása a pokolról számos tiszteletadást, fordítást és változatot ihletett a történelem legnagyobb alkotóitól. Longfellow, Chaucer, Marx, Milton, Balzac, Borges, sőt több pápa is írt műveket Dante *Infernója* nyomán. Monteverdi, Liszt, Wagner, Csajkovszkij és Puccini komponált zenét Dante versére, ahogy Langdon egyik kedvenc kortárs művésze, Loreena McKennit is. De még a videojátékok és az iPad alkalmazások szép új világában sincs hiány Dante-utalásokból.

Langdon, aki mindig is lelkesen osztotta meg diákjaival Dante szimbólumokban gazdag látomását, időnként meghirdette azt a kurzust, amelyen a Dante és az évszázadok során általa inspirált művek visszatérő jelképeivel foglalkozott.

– Robert – mondta Sienna közelebb nyomulva a képhez a falon –, ezt nézze meg! – És rámutatott egy helyre a tölcsér alakú pokol alján.

Azt a kört mutatta, amelyet Malebolge – Rondabugyrod – néven ismerünk. Ez volt a pokol nyolcadik, utolsó előtti köre, amely további tíz bugyorra vagy kőfalú árokra oszlott. Itt szenvedtek a különféle csalók.

Sienna egyre izgatottabb lett.

– Nézzel! Nem erről mondta, hogy szerepelt a látomásában?

Langdon hunyorogva nézte azt a helyet, amelyet Sienna mutatott, de nem látott semmit. A kis vetítő kezdte erejét veszíteni, és a kép mindinkább elhalványult. Langdon gyorsan megrázogatta az eszközt, amíg vissza nem tért a fénye. Aztán eltávolodva vele a faltól a kis konyha túlsó sarkában lévő pult szélére állította, hogy felnagyítsa a képet. Majd Sienna mellé lépve szemügyre vette a festményt.

Sienna megint rámutatott a pokol nyolcadik körére.

– Nézze. Nem azt mondta, hogy a hallucinációjában látón egy pár lábat, ami kiállt a földből és egy R betű volt rajta? – Megérintette az ujjával azt a pontot. – Ott van!

Ahogy Langdon már számtalanszor megfigyelte ezen a festményen, a Rondabugyrod tizedik árka fejjel lefelé félig eltemetett bűnösökkel volt tele, akiknek a lába kiállt a földből. Ám különös módon *ebben a változatban* az egyik pár lábon egy sárral felírt R betű tűnt elő, pontosan úgy, ahogy Langdon látomásában megjelent.

Istenem! Langdon figyelmesen szemlélte az apró részletet.

– Az az R betű... az nincs meg Botticelli eredetijén!

– Van egy másik betű is – mutatta Sienna.

Langdon követte az ujját a Rondabugyrod egy másik árkáig, ahol egy E betű volt látható egy hamis próféta hátracsavart fején.

Ez meg mi az ördög?! A festményt módosították!

Immár más betűk is a szemébe tűntek a Rondabugyrod tíz árkában szenvedő bűnösökön. Látott egy C-t egy csábítón, akit démonok korbácsoltak... Egy újabb R-t egy mérges kígyók martatolvajon... Egy A-t egy korrupt politikuson, akit szurokkal teli üstben főztek.

– Ezek a betűk – jelentette ki Langdon a legteljesebb meggyőződéssel – nem szerepelnek Botticelli eredetijén. Ezt a képet digitálisan átszerkesztették.

Ismét a Rondabugyrod legfelső árkára nézett, és fölülről lefelé haladva a tíz bugyron elkezdte összeolvasni a betűket.

– C... A...T... R... O... V... A... C... E... R.

– Catrovacer? – kérdezte Langdon. – Ez olaszul van?

Sienna a fejét rázta.

– És nem is latin. Nem ismerem fel.

– Lehet, hogy aláírás?

– Catrovacer? – Látszott, hogy Sienna kételkedik. – Nekem ez nem úgy hangzik, mint egy név. De ezt nézze meg! – A sok szereplő egyikére mutatott a Rondabugyrod árkában. Amikor Langdon szeme befogta a figurát, azonnal végigfutott a hátán a hideg. A vétkesek tömegében ott volt a középkor egyik ikonikus képe: a köpenyes férfi a hosszú, madárszerű csőrrel és halott szemmel.

A pestisálarc.

– Van pestisdoktor Botticelli eredetijén? – kérdezte Sienna.

– Egyáltalán nincs. Ezt a figurát úgy adták hozzá.

– És szignálta Botticelli az eredetit?

Langdon nem emlékezett, de ahogy odavándorolt a tekintete a jobb alsó sarokba, az aláírások szokott helyére, rájött, hogy miért kérdezte ezt Sienna. Nem volt szignó, ellenben a festmény sötétbarna szegélyén egy alig látható szövegsort pillantott meg, apró nyomtatott betűkkel: *la verith é visibile solo attraverso gli occhi della morte.*

Langdon tudott annyira olaszul, hogy megértse a lényegét.

– Az igazság csak a halott szemén át látható.

Sienna bólintott.

– Furcsa.

Mindketten némán álltak, miközben a morbid kép lassan elenyészett előttük a falon. *Dante Pokla*, gondolta Langdon. *Amely megannyi balsejtelmet keltő művet ihletett 1330 óta.*

Langdon Dante-kurzusán mindig jelentős szerepet kaptak azok a híres képzőművészeti alkotások, amelyeket az *Inferno* ihletett. Botticelli remeke, *A Pokol térképe* mellett ott volt még Rodin örökbecsű szobra, *A három árnyék A Pokol kapujától...* Stradanus illusztrációja, amelyen Phlegüasz evez a Sztüx folyón az alámerült testek között... William Blake vággyal vert bűnösei az örök szélben... Bouguereau különös erotikus látomása a két, harcban összefonódó, meztelen férfit figyelő Dantéről és Vergiliusról... Bayros megkínzott lelkei, akik összehúzzák magukat a jégesőként záporozó forró sörétszemek és tűzcseppek elől... Salvador Dali excentrikus vízfestmény- és metszetsorozata... és Dóré hatalmas gyűjteménye a fekete-fehér rézkarcokból, amelyeken mindent megrajzolt a Hádész bejáratától... a szárnyas Sátánig.

Úgy tűnt, hogy Dante költői víziója a poklóról nem csak a legünnepelebb művészekre hatott az idők során. A jelek szerint még egy személyt megihletett – egy torz lelket, aki digitálisan megváltoztatta Botticelli híres festményét, hozzáadva tíz betűt, egy pestisdoktort és egy baljós szöveget arról, hogy az igazság csak a halott szemén át látható. Ez a művész aztán betöltötte a képet egy high-tech vetítőbe, amelyet egy csontfaragványban helyezett el.

Langdon el sem tudta képzelni, ki hozhatott létre egy ilyen tárgyat, ám pillanatnyilag ez a kérdés másodlagosnak tűnt egy sokkal nyugtalanítóbb talány mellett.

Mi az ördögért hurcolom én ezt magammal?

Miközben Sienna ott állt Langdon mellett a konyhában, azon tűnődve, hogy mi legyen a következő lépés, váratlanul egy erős motor bögése verte fel az utca csendjét. Ezt fékcsikorgás szagot adó hangja és kocsiajtók csapkodása követte.

Sienna az ablakhoz rohant, és kilesett.

Egy fekete, megkülönböztető jelzés nélküli mikrobusz állt meg odalent az utcán. Férfiak csapata szállt ki a járműből; valamennyien fekete egyenruhát viseltek kerek, zöld medállal a bal vállukon. Automata puskákkal voltak felfegyverezve, és katonai hatékonysággal mozogtak. Négyen közülük rohanni kezdtek a bérház kapuja felé.

Sienna érezte, hogy megfagy benne a vér.

– Robert! – kiáltotta. – Azt nem tudom, hogy kik ezek, de megtaláltak minket!

Odalent az utcán Christoph Brüder ügynök parancsokat kiáltott az embereinek, akik berontottak az épületbe. Erőtéljes felépítésű férfi volt, akit a katonai múltjából eredeztethető

érzelemmentes kötelességtudat és a feljebbvalók tisztelete vezérelt. Tisztában volt a küldetésével, és tudta, hogy mi forog kockán.

A szervezet, amelynek dolgozott, számos részlegből állt, de Brüderét csak akkor vezényelték ki, amikor a helyzet válságosra fordult.

Miközben az emberei eltűntek a bérházban, Brüder a bejáratnál őrködött, rádión tartva a kapcsolatot az akció irányítójával,

– Itt Brüder – mondta. – Sikeresen lenyomoztuk Langdont a számítógépe IP-címe alapján. A csapatom behatolt. Jelenteni fogom, ha elkaptuk.

Magasan Brüder fölött, a Pensione la Fiorentina tetőteraszán Vayentha rémült hitetlenkedéssel bámulta, ahogy az ügynökök benyomulnak a bérházba.

Mi az ördögöt keresnek ŐK itt?!

Beletúrt tüskés hajába, s egyszerre felfogta, hogy milyen súlyos következmények származnak a tegnap esti elszúrt akcióból. Egyetlen galamb burukkolása, és abban a minutában minden szétesett. Ami egyszerű küldetésnek indult... az most kész rémálommá változott.

Ha a kommandót hívták, akkor nekem végem.

Vayentha kétségbeesetten markolta meg a Sectra Tiger XS kommunikációs eszközt, és a kormányzót hívta.

– Uram! Itt van a kommandó! – hebegte. – Brüder emberei berajzanak a szemközti bérházba!

A választ várta, de csak éles hangú kattánásokat hallott a vonalban, majd egy géphangot, amely hidegen közölte: – Letiltó protokoll elindítva.

Vayentha leengedte az eszközt és még időben pillantott a kijelzőre ahhoz, hogy lássa, amint megszűnik működni.

Vayentha arcából kifutott a vér, de kényszerítette magát, hogy elfogadja a történeteket. A Konzorcium az imént minden kapcsolatot megszakított vele.

Nincs összeköttetés. Nincs többé közük egymáshoz.

Letiltottak.

Csak egy pillanatig tartott a megrendülése.

Aztán átvette a helyét a félelem.

Tizenhatodik fejezet

– Siessen, Robert! – sürgette Sienna. – Jöjjön utánam!

Langdon gondolatait még mindig fogva tartották Dante alvilágának sötét képei, miközben kirohant a lakásból a bérház folyosójára. Eddig a pillanatig Sienna Brooksnek egyfajta érzelmileg eltávolító, célirányos tevékenykedéssel sikerült kordában tartania a ma reggeli erős stresszhatásokat, de most valami, amit Langdon eddig még nem tapasztalt nála, változtatott eddigi higgadt viselkedésén: a félelem.

Sienna előtte szaladt a folyosón, el a lift mellett, amely már lefelé tartott, és minden bizonnyal azok az emberek hívták, akik az imént nyomultak be a lépcsőházba. A folyosó végéig futott, és ott, vissza sem nézve, eltűnt a lépcsőfordulóban.

Langdon követte, meg-megcsúsztatva a kölcsön félcipő sima talpa miatt. A Brioni öltöny felső zsebében a kis vetítő futás közben nekiütődött a mellkasának. Azokon a különös betűkön járt az esze, amelyeket a pokol nyolcadik körében látott: CATROVACER. Maga elé képzelte a pestisálcot és a furcsa aláírást: *Az igazság csak a halott szemén át látható.*

Langdon erőltette az agyát, hogy kapcsolatot találjon a különálló elemek között, de pillanatnyilag nem látta köztük a logikát. Amikor egy lépcsőfordulóban végre beérte Siennát, a nő épp feszülten hallgatózott. Langdon fölfelé tartó lábak dübörgését észlelte.

– Van másik kijárat? – suttogta Langdon.

– Kövessen – utasította a nő.

Sienna egyszer már megmentette Langdon életét, és egyébként sem volt más választása, mint megbízni benne, így hát vett egy nagy levegőt, és megindult a nő után lefelé a lépcsőn.

Egy emelettel lejjebb már nagyon közről hallották a bakancsokat, amelyek egy vagy két szinttel alattuk csattogtak.

Miért rohanunk egyenesen beléjük?

Mielőtt még Langdon tiltakozhatott volna, Sienna megragadta a kezét, és behúzta magával a lépcsőházból egy néptelen folyosóra, ahonnan zárt ajtók sora nyílt.

Itt sehová sem tudunk elbújni!

Sienna lekapcsolta a villanyt, mire kialudt néhány körte, de a homályba borult folyosó ettől még nem kínált jobb rejtekhelyet. Sienna és Langdon tisztán látható maradt. A lábak dübörgése most már közvetlen közről hallatszott, és Langdon tudta, hogy az üldözők bármelyik pillanatban felbukkanhatnak a lépcsőfordulóban, ahonnan végig belátni ezt a folyosót.

– Szükségem van a zakójára – suttogta Sienna, és már rángatta is le róla. Aztán arra kényszerítette Langdon, hogy lekuporodjon mögötte egy ajtó bemélyedésében. – Ne mozduljon.

Mit csinál? Hiszen tisztán látszik!

A katonák megjelentek a lépcső tetején és futottak volna tovább, de megtorpantak, amikor megpillantották Siennát a sötét folyosón.

– *Per l'amore di Dió!* – kiáltott rájuk Sienna metsző hangon. – *Cos'è questa confusione?*

A két férfi pislogott, nyilvánvalóan nem tudták, hogyan reagáljanak.

Sienna tovább üvöltözött velük.

– Tanto chiasso a quest’ora!

Langdon most látta csak meg, hogy a kora reggeli lárma ellen tiltakozó Sienna úgy borította a fejére és a vállára a zakóját, mint egy Öregasszony kendőjét, össze is görnyedt, úgy állva el az ajtót, hogy takarja az árnyékában kuporgó Langdont, és így, teljesen átváltozva, még egy rogyadozó lépést is tett feléjük, szenilis vénasszonyként rikácsolva.

Az egyik katona fölemelte a kezét, és azt mutatta, hogy menjen vissza a lakásába.

– Signora! Rientri subito in casa!

Sienna tett még egy bizonytalan lépést, és dühösen rázta az öklét.

– Avete svegliato mio marito, che é malato!

Langdon értetlenül hallgatta. *Felébresztik a beteg férjét?*

A másik katona most felemelte a fegyverét és a nőre célzott.

– Ferma o sparo!

Sienna azonnal megállt, és szünet nélkül átkozódva hátrálni kezdett.

A férfiak rohantak tovább, eltűnve a lépcsőn.

Nem éppen shakespeare-i színjátzás, gondolta Langdon, de azért hatásos. A drámai tapasztalat kétségtelenül sokoldalú fegyver tud lenni.

Sienna levette a fejről a zakót, és visszaadta Langdonnak.

– Oké, kövessen.

Langdon ezúttal habozás nélkül indult utána.

A földszintre vezető lépcsőfordulóból látták, hogy két újabb katona épp akkor száll be a liftbe. Kint az utcán egyetlen katona maradt, aki a mikrobusz mellett őrködött; fekete egyenruhája alatt kidagadtak az izmok. Sienna és Langdon némán osontak tovább a lépcsőn, le a pincébe.

Az alagsori garázsban sötét volt és vizeletszag. Sienna abba a sarokba igyekezett, ahol robogók és motorok parkoltak. Megállt egy ezüst Trike mellett – a háromkerekű moped úgy nézett ki, mint egy olasz Vespa és egy felnőtt tricikli elfajzott utódja. Sienna végig húzta karcsú kezét a Trike első sárhányója alatt, és előhalászott egy kis mágneses dobozt. Abban volt a kulcs, amellyel beindította a motort.

Néhány másodperc múltán Langdon már ott ült mögötte. Bizonytalanul gubbaszkodott az apró ülésen, kétoldalt tapogatva valamilyen fogódzkodó után, ami a nyeregben tartja.

– Nincs idő szemérmeskedni – szólt rá Sienna, miközben elkapta Langdon karját és vékony derekára fűzte. – Nem árt, ha kapaszkodik.

Langdon szót fogadott, Sienna pedig felugratott a motorral a kivezető rámpára. A járműben több lóerő lehetett, mint Langdon képzelte, és szinte a levegőbe emelkedtek, ahogy ötven méterre a ház főbejáratától kilőttek a garászból a kora reggeli napsütésbe. Az épület előtt strázsáló izmos katona azonnal felkapta a fejét az elszáguldó Langdon és Sienna láttán. A Trike magas hangon felbőgött, ahogy Sienna gázt adott.

A hátul ülő Langdon visszanézett a válla felett, s azt látta, hogy a katona fölemeli a

fegyverét, és gondosan célba veszi őket. Langdon összehúzza magát várta az elkerülhetetlent. Egyetlen lövés dörrent, de a golyó lepattant a Trike hátsó sárhányójáról, alig vétve el Langdon gerincét.

Jézusom!

Sienna éles szögben balra kanyarodott egy kereszteződésben, s Langdon érezte, hogy egyensúlyát veszítve csúszik lefelé.

– Dőljön hozzám! – kiáltott rá Sienna.

Langdon előrehajolt, és sikerült megülnie, miközben Sienna ráhajtott egy szélesebb főútvonalra.

Honnan az ördög böljöttek azok a katonák?!

Sienna csakis előrefigyelve cikázott ide-oda a sugárút kora reggeli gyér forgalmában. Nem egy gyalogos bámulta meg őket kigúvadt szemmel, elképedve a Brioni öltönyös, magas férfi láttán, aki egy törekeny nő mögött ül a motoron.

Langdon és Sienna háromsaroknyit haladhattak, amikor egy nagy útkereszteződéshez közeledve fülsiketítő dudálást hallottak maguk előtt. Egy fekete mikrobusz vette be két keréken a kanyart, szinte berobbanva a kereszteződésbe, majd irányba állva gázt adott, és egyenesen feléjük száguldott. Ugyanez a mikrobusz szállította a bérházhoz a katonákat.

Sienna azonnal balra fordította a kereket, és beletaposott a fékbe. Langdon mellkasa a nő hátához préselődött, miközben becsúsztak egy parkoló teherautó mögé és eltűntek szem elől. Sienna a teherautó hátsó lökhárítójánál, a takarásban állította le a motort.

Megláttak bennünket?

Mindketten lebuktak és vártak... lélegzet-visszafojtva.

A mikrobusz lassítás nélkül húzott el mellettük, tehát nem vették észre őket. Ám Langdon megpillantott valakit az elhaladó járműben.

A hátsó ülésen egy vonzó, idős nő szorongott két katona között, mintha a foglyuk lenne. A szeme lesütve, a feje lekókadva, mint aki delíriumban van, vagy talán elkábították. Amulettet viselt, és hosszú ezüsthaja gyűrűkben omlott alá.

Langdonnak egy pillanatra elszorult a torka, s azt hitte, kísértetet lát.

A vízióiban szereplő asszony volt az.

Tizenhetedik fejezet

A kormányzó kiviharzott az irányítóteremből, és róni kezdte a *Mendacium* hosszú jobb oldali fedélzetét, próbálva összeszedni a gondolatait. Ami abban a firenzei bérházban történt, az felfoghatatlan.

Kétszer megkerülte az egész hajót, aztán bement az irodájába, és elővett egy palack ötvenéves Highland Park Single Malt whiskyt. De ahelyett, hogy töltött volna, letette az üveget és hátat fordított neki – így tudatosítva magában, hogy még mindig ő irányítja a dolgokat.

Ösztönösen egy vastag, ütött-kopott kötetre vándorolt a tekintete a könyvespolcon – ajándék egy ügyféltől... attól az ügyféltől, akiről most azt gondolta, bár sose találkozott volna vele.

Egy évvel ezelőtt... honnan tudhattam volna?

A kormányzó általában személyesen kérdezte ki az ígéretes ügyfeleket, de ezt az illetőt egy megbízható személy ajánlotta be, ezért kivételt tett vele.

Szélcsend volt a tengeren, amikor az ügyfél saját helikopterével megérkezett a *Mendacium* fedélzetére. A maga területén nevezetes figurának számító látogató negyvenhat éves volt, jó vágású és feltűnően magas, átható pillantású zöld szemmel.

– Mint tudja – kezdte a férfi –, egy közös barátunk hívta fel a figyelmemet a szolgáltatásaikra. – A látogató kinyújtotta hosszú lábát, és otthonosan elhelyezkedett a kormányzó pazarul berendezett irodájában. – De rá is térnék arra, hogy mire van szükségem.

– Nem – szakította félbe a kormányzó, ezzel adva a férfi tudtára, hogy ki itt a főnök. – A protokollom azt diktálja, hogy ne mondjon el nekem semmit. Én fogom elmagyarázni az általunk nyújtott szolgáltatásokat, ön pedig eldönti, hogy igényt tart-e valamelyikre.

A látogató meghökkent, de elfogadta a feltételeket, és figyelmesen végighallgatta. A végén kiderült, hogy a langaléta idegen a szokásos eljárásmodot várja el a Konzorciumtól – lényegében azt, hogy egy ideig „láthatatlan” maradjon, és a kíváncsi szemek elől elrejtőzve hozhasson tető alá egy vállalkozást.

Gyerekjáték.

A Konzorcium ezt úgy oldotta meg, hogy hamis személyazonosságot és védett rejtekhelyet biztosított számára, ahol a legteljesebb titoktartás mellett végezhetette a munkáját, bármi legyen is az. A Konzorcium soha nem kérdezősködött a szolgáltatásait igénybe vevő ügyfél célja felől; minél kevesebbet tudtak arról, akinek dolgoztak, annál jobb.

A kormányzó egy teljes éven át szédületes profittal szolgáltatott menedékhelyet a zöld szemű férfi számára, aki eszményi ügyfélnek bizonyult. A kormányzó nem tartott kapcsolatot vele, és minden számlát időben fizetett.

Aztán, két héttel ezelőtt, minden megváltozott.

Az ügyfél váratlanul kapcsolatba lépett a kormányzóval, és személyes találkozót követelt. Tekintettel az ügyfél által fizetett összegre, a kormányzó beleegyezett.

A torzonborz alakban, aki a jachtra érkezett, alig lehetett ráismerni arra a jó vágású, rendezett személyre, akivel a kormányzó egy évvel korábban üzletet kötött. Az egykor értelmes zöld szempárban most vad tűz lobogott.

Mi történhetett vele? Mit művelt?

A kormányzó betelerelte a rozoga férfit az irodájába.

– Az ezüsthajú ördög – dadogta az ügyfél. – Minden nappal közelebb jut hozzám.

A kormányzó belenézett az ügyfél aktájába, és szem ügyre vette a vonzó, ezüsthajú asszony fényképét.

– Igen – mondta –, az ön ezüsthajú ördöge. Jól ismerjük az ellenségeinket. És bármilyen hatalmas legyen is, egy teljes éven át távol tartottuk öntől, s továbbra is ezt fogjuk tenni.

A zöld szemű férfi aggodalmasan csavargatta zsíros hajtincseit az ujjai körül.

– Ne hagyják megtéveszteni magukat a szépségétől, nagyon veszélyes ellenfél.

Ez igaz, gondolta a kormányzó, aki nem örült, hogy az ügyfele magára vont a maga egy ilyen befolyásos személy figyelmét. Az ezüsthajú asszony jelentős erőforrásokkal és kapcsolatokkal rendelkezett – az a fajta ellenlábás volt, akivel a kormányzó nem szívesen akasztott tengelyt.

– Ha ő vagy a démonjai rám találnak... – kezdte mondani az ügyfél.

– Nem fognak – biztosította róla a kormányzó. – Eddig is sikerült elrejtenuk önt, és ellátni mindazzal, amit kért, nem igaz?

– De igaz – felelte a férfi. – És mégis, nyugodtabban alhatnék, ha... – Elhallgatott, és összeszedte magát. – Tudnom kell, hogy ha velem történik valami, ön akkor is érvényt szerez a végakaratomnak.

– Mégpedig?

A férfi benyúlt egy zsákba, és elővett egy kis, lepecsételt borítékot.

– Ennek a borítéknak a tartalma hozzáférést ad egy letéti széfhez Firenzében. A dobozban egy kis tárgyat fognak találni. Ha bármi történik velem, önnek kell leszállítania helyettem ezt a tárgyat. Ami egyfajta ajándék.

– Rendben van. – A kormányzó fogta a tollát, hogy feljegyezze, amit kell. – És kinek szállítsuk le?

– Az ezüsthajú ördögnek.

A kormányzó felpillantott.

– Ajándék a kínzójának?

– Inkább egy túske a körme alá. – Bőszén villant meg a szeme. – Egy csontból faragott, okos kis túske. Rá fog jönni, hogy ez egy térkép... az ő külön bejáratú Vergiliusa... aki kísérője lesz saját magánpokla mélyében.

A kormányzó egy hosszú másodpercen át fürkészte az ügyfelet.

– Ahogy óhajtja. Vegye úgy, hogy el van intézve.

– Az időzítés létfontosságú lesz – erősködött a férfi. – Az ajándékot nem szabad túl korán leszállítani. Elrejtve kell tartani addig, amíg... – Az ügyfél elhallgatott, és a gondolataiba merült.

– Amíg? – nógatta a kormányzó.

A férfi hirtelen felállt, megkerülte a kormányzó íróasztalát, felkapott egy piros filctollat, és

lendületesen bekarikázott vele egy dátumot a kormányzó asztali naptárán.

– Eddig a napig.

A kormányzó állta megfeszült, s fújta egyet, elnyomva magában a berzenkedést a férfi arcátlansága miatt.

– Értettem – mondta. – Nem teszek semmit a megjelölt napig, amikor is a letéti széfben lévő tárgyat, bármi legyen is az, leszállítjuk az ezüsthajú nőnek. Szavamat adom rá. – Megszámolta az ügyetlenül bekarikázott dátumig hátralévő napokat. – Mától pontosan tizennégy napra teljesíteni fogom a kívánságát.

– Egy nappal sem előtte! – intette hevesen az ügyfél.

– Értem – nyugtatta meg a kormányzó. – Egy nappal sem előtte.

A kormányzó átvette a borítékot, becsúsztatta a férfi aktájába, melléteve a szükséges jegyzeteket, amelyek szavatolták, hogy az ügyfél akarata maradéktalanul teljesüljön. Ámbár az ügyfél nem árulta el, miféle tárgy van a letéti széfben, a kormányzónak így felelt meg a legjobban. A távolságtartás egyik sarokköve volt a Konzorcium filozófiájának. *Szolgáltatást nyújtunk. Nem teszünk fel kérdéseket. Nem ítélezünk.*

Az ügyfél válla megroskadt, és nagyot sóhajtott.

– Köszönöm.

– Van még valami? – kérdezte a kormányzó, aki már nagyon szeretett volna megszabadulni átváltozott kliensétől.

– Igen, ami azt illeti, van. – A zsebébe nyúlt, és kivett egy kis, bíborvörös memóriakártyát. – Ez egy videofájl. – Letette a memóriakártyát a kormányzó elé. – Szeretném, ha ezt feltöltenék a legnagyobb nemzetközi médiafelületekre.

A kormányzó kíváncsian méregette a férfit. A Konzorcium gyakran látta el információval a tömegtájékoztatást az ügyfelei nevében, de ennek az embernek a kérésében mégis volt valami nyugtalanító.

– Ugyanazon a napon? – kérdezte a kormányzó a bekarikázott dátum felé bökve az asztali naptáron.

– Ugyanazon a napon – ismételte az ügyfél. – Egy perccel sem előbb.

– Értettem. – A kormányzó mellékelte a vörös memóriakártyához a szükséges információkat.

– Akkor megvonnánk? – állt fel hogy véget vessen a találkozásnak.

Az ügyfél ülve maradt.

– Nem. Van még egy utolsó dolog.

A kormányzó visszaült.

Az ügyfél zöld szeme most szinte eszelőssé vált.

– Röviddel azután, hogy ez a videó nyilvánosságra kerül, nagyon híres ember leszek.

Már most is híres ember vagy, gondolta a kormányzó, számba véve ügyfele impozáns eredményeit.

– És önnek is jut valamennyi ebből a hírnévből – folytatta a férfi. – Az ön által nyújtott szolgáltatások tették lehetővé számomra, hogy megalkossam a mesterművemet... egy opuszt,

amely megváltoztatja a világot. Legyen büszke a szerepére.

– Bármi is az a mestermű – mondta a kormányzó növekvő türelmetlenséggel –, örülök, hogy a kellő titoktartás mellett tudta létrehozni.

– Hálám jeléül hoztam önnek egy búcsúajándékot. – A zilált külsejű férfi belenyúlt a zsákjába. – Egy könyvet.

A kormányzó azon tűnődött, vajon a könyv az ügyfél titkos opusza-e, amelyen egész idő alatt dolgozott.

– És ön írta ezt a könyvet?

– Nem. – A férfi egy vastag kötetet helyezett az íróasztalra. – Épp ellenkezőleg... ez a könyv íródott *nekem*.

A kormányzó tanácstalanul nézegette a kötetet. *Azt hiszi, hogy ezt neki írták?* Egy irodalmi klasszikus volt... ami a 14. században íródott.

– Olvassa el – mondta az ügyfél hideglelős mosollyal. – Ez majd segít megérteni, amit tettem.

Azzal a torzonborz látogató felállt, elköszönt, és hirtelen távozott. A kormányzó az iroda ablakán át figyelte, ahogy a férfi helikoptere felemelkedik a fedélzetről és elindul az olasz partok felé.

Ekkor a kormányzó visszafordította tekintetét az előtte fekvő nagy könyvre. Bizonytalan ujjakkal emelte fel a bőrkötésű fedelet, és a szöveg elejére lapozott. A mű első stanzája nagy, kalligrafikus betűkkel az egész oldalt betöltötte.

POKOL

Az emberélet útjának felén

Egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,

Mivel az igaz utat nem lelém.

A szemközti oldalon az ügyfél kézírásával a következő üzenet állt:

Drága barátom, köszönöm, hogy segített megtalálnom az utat.

A világ is hálás lesz önnek.

A kormányzónak fogalma sem volt arról, mit akar ez jelenteni, de eleget olvasott. Becsukta a könyvet, és elhelyezte a polcon. Szerencsére hamarosan véget ér hivatalos kapcsolata ezzel a különös figurával. *Még tizennégy nap*, gondolta a kormányzó, a lendületesen bekarikázott dátumra pillantva a naptárában.

Az ezt követő napokban a kormányzót rá nem jellemző módon nyugtalanította ez az ügyfél. A férfi háborodottnak tűnt. Ám a kormányzó balsejtelmei dacára a kijelölt idő eseménytelenül telt el.

Aztán, mindössze egy nappal a bekarikázott dátum előtt, egymást érték a bajok Firenzében. A kormányzó megpróbálta féken tartani a válságot, de az irányítás gyorsan kicsúszott a keze közül. A krízis tetőfokán az ügyfél felkapaszkodott a Badia tornyába.

És levetette magát... a halálba.

Az ügyfél elvesztésének dacára, még ha ilyen borzalmas körülmények között történt is, a

kormányzó állta a szavát. Gyorsan megkezdte az előkészületeket, hogy az elhunynak tett utolsó ígéretét – a firenzei letéti széfben őrzött tárgy leszállítását az ezüsthajú asszonynak – is teljesítse. Az időzítés, mint arra figyelmeztették, létfontosságú volt.

Egy nappal sem a bekarikázott dátum előtt.

A kormányzó átadta a letéti széf kódjait tartalmazó borítékot Vayenthának, aki Firenzébe utazott, hogy magához vegye a tárgyat – az „okos kis tüskét”. Ám amikor Vayentha bejelentkezett, megdöbbentő és riasztó hírekkel szolgált. A letéti széfet már kiürítették, és Vayentha csak hajszal híján menekült meg az őrizetbe vételtől. Az ezüsthajú nő valahogy tudomást szerzett a széfről, és felhasználva befolyását megkaparintotta a tartalmát, sőt letartóztatási parancsot adatott ki arra a személyre, aki érte jön.

Ez három nappal ezelőtt történt.

Az ügyfél egyértelműen az ezüsthajú asszonynak szánta végső sértésként – a sírból is utánanyúlva – az ellopott tárgyat.

Csak hogy túl korai volt.

A Konzorcium azóta kétségbeesetten loholt az események nyomában – minden erőforrását bevetve, hogy megmentse az ügyfél végakarát és önmagát. Ennek során a Konzorcium olyan határokat hágott át, ahonnan nehéz lesz visszatérni, és a kormányzó ezt nagyon jól tudta. Most, hogy minden felbolydult Firenzében, a kormányzó az íróasztalát bámulta, azon tűnődve, mit tartogat a jövő.

A naptárról az ügyfél által lendületesen bekarikázott dátum nézett vissza rá – szabálytalan vörös gyűrű egy nyilvánvalóan különleges nap körül.

Holnap.

A kormányzó tétován pillantott az előtte álló whiskyspalackra. Aztán, tizennégy év óta először, kitöltött magának egy pohárral, és egy hajtásra megitta.

A fedélközben Laurence Knowlton folyamatszerző kivette a kis piros memóriakártyát a számítógépből, és letette maga elé az asztalra. Ez a videó az egyik legfurcsább dolog volt, amit valaha látott.

És pontosan kilenc perc hosszú... másodpercre.

Szokatlan riadalmat érezve felállt és róni kezdte a szűkös üvegfülkét, ismét csak azon tűnődve, nem kellene-e megmutatnia a bizarr filmcskét a kormányzónak.

Csak végezd el a munkád, mondta magának Knowlton. Ne kérdezz. Ne ítélezz.

Kiverve a videót a fejéből, bevezette a határidőnaplójába a kitűzött feladatot. Holnap, ahogy azt az ügyfél kérte, feltölti a videót a médiafelületekre.

Tizennyolcadik fejezet

A Viale Niccoló Machiavellit tartják Firenze legelegánsabb sugárútjának. Széles S kanyarokban kígyózik a buján zöldellő lombhullató fák és sövények között, s méltán kedvelik a biciklisták vagy a Ferrari-hívek.

Sienna nagy szakértelemmel manőverezett a motorral a kanyarokban, ahogy maguk mögött hagyták a kopott lakónegyedeket, és a város kellemesebb nyugati partjának tiszta, cédrusillatú levegőjében hajtottak tovább. Elhúztak egy kápolna mellett, amelynek órája akkor ütötte el a reggel nyolcat.

Langdon kapaszkodott, miközben Dante poklának lenyűgöző képei kavarogtak a fejében... és egy gyönyörű, ezüsthajú asszony titokzatos arca, akit az imént látott beszorítva két nagydarab katona közé a mikrobusz hátsó ülésén.

Akárki legyen is, gondolta Langdon, most elkapták.

– Az a nő a mikrobuszban – kiabált át Sienna a motorzajon. – Biztos benne, hogy ugyanezt az asszonyt látta a vízióban?

– Teljesen biztos.

– Akkor találkoznia kellett vele valahol az utóbbi két napban. A kérdés az, miért látja őt visszatérően... és miért mondja azt folyton, hogy keress és találsz.

Langdon egyetértett vele.

– Nem tudom... Nem emlékszem, hogy találkoztam volna vele, de valahányszor meglátom az arcát, úrrá lesz rajtam az érzés, hogy segítenem kell neki.

Nagyon sajnálom. Nagyon sajnálom.

Langdonba hirtelen belehasított, hogy talán az ezüsthajú asszonynak szól ez a furcsa bocsánatkérés. *Cserbenhagytam valahogy?*

A gondolattól összerándult a gyomra.

Langdon olyasmit érzett, mintha egy létfontosságú fegyver hiányozna az arzenáljából. *Elvesztettem az emlékezetem.* Langdon gyerekkora óta vizuális típus volt, ezért nagyban támaszkodott az emlékezetére mint szellemi segédeszközre. Egy olyan ember számára, aki hozzá volt szokva ahhoz, hogy fel tudja idézni a maga körül látott dolgok minden kis részletét, memória nélkül létezni olyan volt, mint radar nélkül kísérelni meg a leszállást a sötétben.

– Úgy tűnik, ha válaszokat akar kapni, az az egyetlen esélye, hogy megfejti *A Pokol térképét* – mondta Sienna. – Bármilyen titkot rejt is... Minden arra vall, hogy ezért vadásznak magára.

Langdon bólintott, és a *catrovaccer* szóra gondolt, amely a Dante poklában vonagló testek hátterén olvasott ki.

Hirtelen egy tiszta gondolat ötlött az eszébe.

Firenzében ébredtem...

Nincs még egy város, amely ennyire szorosan kötődne Dantéhoz, mint Firenze. Dante Alighieri Firenzében született, Firenzében nőtt fel, Firenzében esett szerelembe Beatricével a legenda szerint, és firenzei otthonából száműzték kegyetlenül, hogy évekig földönfutóként bolyongjon Itáliában, a szülővárosa iránti honvágytól gyötörve.

Aminek legjobban fog fájni híja, elhagyod, írta Dante a száműzetésről. S első nyíl ez elhagyásé, melyet rádló a száműzetésnek ijja.

Ahogy Langdon felidézte ezeket a szavakat a *Paradicsom* 17. énekéből, jobbra pillantva átnézett az Arno folyó felett, a régi Firenze távoli tornyai felé.

Látta maga előtt az óváros alaprajzát – a turisták útvesztőjét, a zsúfoltságot, a Firenze híres dómja, múzeumi, kápolnai és bevásárlónegyedei körüli szűk utcákban áradó forgalmat. Azt gyanította, hogy ha Sienna megszabadulna a motortól, felszívódhatnának az embertömegben.

– Az óvárosba kéne mennünk – jelentette ki Langdon. – Ha vannak válaszok, valószínűleg ott lesznek A régi Firenze volt Dante világa.

Sienna helyeslően bólintott, és hátraszólt a válla felett.

– Biztonságosabb is lenne... rengeteg a búvóhely. A Porta Rontana felé megyek, és ott átkelhetünk a folyón.

A *folyó*, gondolta Langdon kissé zaklatottan. Dante híres utazása a pokolba szintén azzal kezdődött, hogy átkelt egy folyón.

Sienna gázt adott, és ahogy a táj összefolyva elrohant mellettük, Langdon fejében a pokol képei sorjáztak, a holtak és a haldoklók, a Rondabugyrod tíz árka a péstisdoktorral és a különös szóval: CATROVACER. A *Térkép* alatti szavakon – *Az igazság csak a halottszemén át látható* – merengve feltette magában a kérdést, hogy lehet-e ez egy Dante-idézet.

Nem ismerem fel.

Langdon járatos volt Dante művében, és az ikonográfiára szakosodott művészettörténészként időnként felkérték arra, hogy értelmezze a Dante világot benépesítő szimbólumok gazdag tárházát. Véletlenül, vagy talán nem is annyira véletlenül, két évvel ezelőtt előadást tartott Dante *Infernó*járól.

Divine Dante: A Pokol szimbólumai.

Dante Alighieri a történelem egyik hamisítatlan kultuszfigurájává vált, Dante-társaságok alapítását indítva el szerte a világban. Amerikában az 1881-es a legrégebbi, amelyet a massachusettsi Cambridge-ben alapított meg Henry Wadsworth Longfellow. New England híres „házi költője” volt az első amerikai, aki lefordította az *Isteni színjátékot*, fordítása a mai napig köztiszteletnek örvend, és széles körben olvassák.

Dante életművének jeles ismerőjeként Langdont meghívták előadónak egy nagyszabású eseményre, amelyet a világ egyik legrégebbi Dante-társasága, a Societá Dante Alighieri Vienna rendezett. Az eseménynek a Bécsi Tudományos Akadémia adott otthont. Főszponzora – egy gazdag tudós és a Dante-társaság tagja – szerezte meg hozzá az akadémia kétezer fős nagyelőadóját.

Amikor Langdon megérkezett, a konferencia igazgatója fogadta és vezette be. Ahogy áthaladtak az előcsarnokon, Langdonnak óhatatlanul feltűnt a hátsó falra óriási betűkkel felfestett öt szó: WHAT IF GOD WAS WRONG?

– Lukas Troberg – suttogta az igazgató. – A legújabb installációnk. Mi a véleménye?

Mi van, ha Isten tévedett? Langdon bámulta a hatalmas szöveget, nem tudva, mit is feleljen.

– Hmm... pazar ecsetvonások, de úgy tűnik, gondjai vannak a kötőmód használatával.

Az igazgató zavart pillantást vetett rá. Langdon remélte, hogy a hallgatósággal való találkozása szerencsésebben alakul.

Amikor végül színpadra lépett, nagy tapsot kapott a tömegtől: sokaknak már csak állóhely jutott.

– *Meine Damen und Herren* – kezdte Langdon, és a hangszórók felerősítették a szavát. – *Willkommen, bienvenue. welcome.*

A *Kabaré* híres sora elismerő nevetést váltott ki a sokaságból.

– Úgy tájékoztattak, hogy a ma esti hallgatóság nemcsak a Dante-társaság tagjaiból áll, hanem számos vendég tudósból és diákból, akik először találkoznak Dantéval. Ezért azoknak a kedvéért, akik eddig nem értek rá behatóan tanulmányozni a középkori itáliai irodalmat, úgy gondoltam, egy rövid áttekintéssel indítok Dante életéről, műveiről, és hogy miért is tartják őt minden idők egyik legbefolyásosabb figurájának.

Újabb taps.

Langdon a kezében tartott kis távkapcsolóval lehívott egy sor képet Dantéről, elsőnek mindjárt Andrea dél Castagno egész alakos portréját, amelyen a költő egy ajtóban áll, egy filozófiai kötetet fogva.

– Dante Alighieri – kezdte Langdon –, firenzei író és filozófus 1265 és 1321 között élt. Ezen a portréján, mint szinte valamennyi ábrázoláson, egy piros *cappuccio* van a fején: egy szoros, redőzött kámsza fülekkel. Ez a megjelenítés a vörös Lucca köntössel együtt a legelterjedtebb Dante-képpé vált.

Langdon további diákat mutatva megállt Botticelli Dante- portréjánál, amely az Uffizi Galériában látható.

– Ez a kép Dante legmarkánsabb vonásait hangsúlyozza: erőteljes állát és horgas orrát. – Dante jellegzetes arcát itt is a piros *cappuccio* keretezi, de Botticelli hozzáadott még egy babérkoszorút is, amely a kiemelkedő tudásra utal, az ő esetében a költészet terén. Ezt az ókori görögöktől átvett hagyományos szimbólumot a mai napig használják olyan ceremóniákon, mint a koszorús költők vagy a Nobel-díjasok kitüntetése.

Langdon gyorsan végigpörgetett néhány képet, amelyek mind piros sapkában, köntösben, babérkoszorúval és markáns orral ábrázolták Dantét.

– És hogy kerekké tegyük a Dantéről alkotott képet, íme, egy szobor a Piazza di Santa Crocéről... és, persze, a Giottónak tulajdonított híres freskó a Bargello kápolnájából.

Langdon fenn hagyta Giotto freskóját a kivetítőn, és a színpad közepére lépett.

– Minden bizonnyal tudják, hogy Dante legismertebb műve az *Isteni színjáték* monumentális költői remeke, amely brutálisan élethű leírás a szerző alászállásáról a pokolba, átutazásáról a purgatóriumon és végül felemelkedéséről a paradicsomba, ahol találkozik Istennel. Modern szemmel nézve a *Divina Commediában* nincs semmi komikus. Egészen más okból kapta a Komédia címet.

A 14. században az itáliai irodalom kötelezően két műfajra oszlott: a tragédia jelentette a magas irodalmat; a komédia az alacsony irodalom volt, amely a nép nyelvén szólt és a nagyközönséget célozta meg.

Langdon lehívta Michelino ikonikus freskóját, amelyen Dante Firenze falain kívül áll, kezében tartva az *Isteni színjáték* kötetét.

A háttérben a purgatórium teraszos hegye emelkedik magasan a pokol kapuja fölött. A freskó a firenzei Santa Maria del Fiore- székesegyház, ismertebb nevén *Il Duomo* falán látható.

– Ahogy azt már a címéből is kitalálhatták – folytatta Langdon –, a *Divina Commedia* a népnyelvén íródott. De még így is nagyszerűen szövi bele a vallást, a történelmet, a politikát, a filozófiát és a társadalomkritikát a fikciós tablóba, amelyet műveltséganyaga ellenére széles tömegek tudnak befogadni. E mű oly mértékben vált oszlopává az itáliai kultúrának, hogy Dante stílusa, írásmódja teremtette meg a modern olasz köz- és irodalmi nyelv alapjait.

Langdon rövid hatásszünetet tartott, majd ezt suttogta: – Barátaim, lehetetlen túlbecsülni Dante Alighieri művének befolyását. Az idők során, talán csak a Szentírás kivételével, nem akadt egyetlen olyan irodalmi, képzőművészeti vagy zenei alkotás sem, amely több tisztelgést, imitációt, változatot és szövegmagyarázatot ihletett, mint az *Isteni színjáték*.

A híres zeneszerzők, képzőművészek és írók változatos sokaságának listája után, akik Dante monumentális költeménye nyomán hozták létre saját művüket, Langdon a hallgatóságot pásztázta.

– Vannak-e közöttünk írók ma este?

A közönség mintegy harmada tette föl a kezét. Langdonnak leesett az álla. Húha, akkor ez most a világ legválogatottabb közönsége. Vagy ez az e-könyvkiadás dolog tényleg beindult.

– Nos, önök szerzőként jól tudják, hogy egy író semmit sem értékel úgy, mint a kiadói hírverést: azokat az egysoros ajánlásokat híres emberektől, amelyek arra szolgálnak, hogy másokat is rávegyenek a könyv megvásárlására. Már a középkorban is léteztek ilyen ajánlások. És Danténak jó néhány jutott belőlük.

Langdon új képet adott be.

– Mit szólnának például ehhez a könyvük borítóján?

Nála nagyobb embert még nem hordott hátán a föld.

Michelangelo

A meglepetés moraja hullámozott át a tömegben.

– Igen – mondta Langdon ez ugyanaz a Michelangelo, akit mindannyian ismernek a Sixtus-kápolnáról és a *Dávidtól*. Amellett, hogy kiemelkedő festő és szobrász volt, kiváló költő is, aki csaknem háromszáz verset írt... köztük azt, amelyet annak az embernek szentelt, akinek pokolvíziói Michelangelo *Utolsó ítéletét* ihlették. És ha nekem nem hisznek, olvassák el Dante *Infernó*-ának harmadik énekét, aztán látogassanak el a Sixtus-kápolnába: közvetlenül az oltár fölött ezt az ismerős képet fogják látni.

Langdon lehívta az ijesztő részletet az izmos vademberrel, aki egy óriási evezővel fenyegeti az összebújó embereket.

– Ő Dante pokolbeli révésze, Kháron, aki evezőjével ütlegeli az elbitangoló utasokat.

Langdon továbblépett a következő diára – egy újabb részletre, a keresztre feszített emberre, Michelangelo *Utolsó ítéleté*-ből.

– Ő az agágita Hámán, akit a Szentírás szerint felakasztottak. Dante költeményében viszont

megfeszítik. Amint látják, Michelangelo a Sixtus-kápolnában Dante változata mellett döntött a Bibliával szemben. – Langdon elvigorodott, és lehalkította a hangját. – Meg ne mondják a pápának.

A hallgatóság nevetett.

– Dante pokla a fájdalom és a szenvedés minden korábbi emberi képzeletet felülmúló világát teremtette meg, és ez az írás a szó szoros értelmében rányomta bélyegét a modern pokolképzetekre. – Langdon szünetet tartott. – És elhihetik, hogy a katolikus egyház sokat köszönhet Danténak. A *Pokol* évszázadokon át rémisztgette a híveket, és vitathatatlanul megtriplázta a templomba járók számát az istenfélők körében.

Langdon újabb képet adott be.

– Ez pedig elvezet minket oda, amiért ma itt vagyunk.

A kivetítőn Langdon előadásának címe jelent meg: *DIYINE DANTE: A POKOL SZIMBÓLUMAI*.

– Dante *Infernó*-nak világa olyan gazdag jelképekben és ikonográfiában, hogy gyakran egy teljes féléves kurzust szentelek a témának. Úgy gondoltam, hogy ma este nincs jobb módszer Dante szimbólumainak feltárására, mint együtt haladni vele... a pokol kapuján át.

Langdon a színpad szélére ment és a tömeget fürkészte.

– Most, ha elszántuk magunkat, hogy sétát tegyünk a pokolban, erősen ajánlom, hogy használjunk térképet. S Dante poklának nincs jobb és pontosabb térképe, mint amelyet Sandro Botticelli festett.

Megnyomta a távkapcsolót, és a baljóslatú *Mappa dell'Inferno* öltött alakot a közönség szeme előtt. Langdon hallotta, hogy sokan felnyögnek, ahogy befogadják a tölcsér alakú föld alatti üregben látható válogatott borzalmakat.

– Egyes művészekkel ellentétben Botticelli rendkívüli hűséggel tolmácsolta Dante szövegét. Botticelli olyan sok időt töltött Dante olvasásával, hogy Giorgio Vasari, a nagy művészettörténész szerint ez a megszállottsága súlyos gondokat okozott az életében. Botticelli több mint két tucat művet szentelt Danténak, amelyek közül *A Pokol térképe* a leg híresebb.

Langdon megfordulva most rámutatott a festmény bal felső sarkára.

– Ott fönt veszi kezdetét az utazásunk, még a föld felett, ahol Dantét láthatják vörösben vezetőjével, Vergiliusszal, amint a pokol kapuja előtt állnak. Onnan haladunk majd lefelé, Dante *Inferno*jának kilenc körén keresztül, és végül szemtől szembe találjuk magunkat...

Langdon gyorsan diát váltott – a Sátán óriásira nagyított képe jelent meg a kivetítőn, Botticellinek ugyanerről a festményéről. A borzalmas, háromfejű Lucifer, amint három embert fal fel a három szájával.

A közönségnek hallhatóan elakadt a lélegzete.

– Egy pillantás a következő attrakcióra – jelentette be Langdon. – Ez a félelmetes alak az, akinél a ma esti utazás véget ér. Ez itt a pokol kilencedik köre, ahol maga a Sátán uralkodik. Azonban... – Langdon hatásszünetet tartott – az élvezet felét az ide vezető út adja, ezért menjünk vissza egy kicsit... a pokol kapujáig, ahol kezdetét veszi az utazásunk.

Langdon lehívta a következő képet – Gustave Dóré litográfiáját, amelyen a zord sziklafalba vágott sötét, alagútszerű bejárat volt látható. S fölötte a felirat: *KI ITT BELÉPSZ, HAGYJ FEL*

MINDEN REMÉNNYEL.

– Nos? – kérdezte Langdon mosolyogva. – Belépünk?

Valahonnan hangos fékcsikorgás hallatszott, és a közönség semmivé foszlott Langdon szeme előtt. Érezte, hogy előrebukik, és nekiütközött Sienna hátának, miközben a Trike csúszva megállt a Viale Machiavelli közepén.

Langdonnal forgott a világ, még mindig a pokol tátongó kapuját látta maga előtt. Miután összeszedte magát, rájött, hogy hol van.

– Mi történt? – kérdezte.

Sienna a háromszáz méterre lévő Porta Romana felé mutatott – az antik kapura a kőfalban, amelyen át Firenze óvárosába vitt az út.

– Robert, problémánk adódott.

Tizenkilencedik fejezet

Brüder ügynök az igénytelen lakásban állt, és megpróbálta értelmezni, amit lát. *Ki az ördög lakik itt?* A berendezés minimális volt, mint egy diákokthoz, amit szerény költségvetésből bútoroztak be.

– Brüder ügynök! – szólt be az egyik embere a folyosóról. – Ezt látnia kell.

Brüder kifelé menet azon gondolkodott, vajon elfogták-e már Langdont a helyi rendőrök. Brüder jobban szerette volna „házon belül” megoldani a válságot, de Langdon menekülése után nem maradt más választásuk, mint támogatást kérni a helyi rendőrségtől, és útzárat felállítani. Egy ügyes motoros a firenzei utcák labirintusában könnyen megléphetett Brüderék mikrobusza előtt, amelynek vastag, golyóálló ablakai és erős, defektmentes abroncsai sebezhetetlenné, de nehézkessé tették a járművet. Az olasz rendőrség híres volt arról, hogy nem működik együtt kívülállókkal, de Brüder szervezete jelentős befolyással bírt – a rendőrségnél, a konzulátusoknál, a követségeken. *Ha mi kérünk valamit, senki sem mer kérdéseket feltenni.*

Brüder belépett a kis dolgozószobába, ahol az embere egy felnyitott laptop fölé hajolva gépelt valamit latex kesztyűs ujjával.

– Ezt a gépet használta – mondta. – Innen nyitotta meg a postafiókját, és futtatott néhány keresést is. A fájlok még megvannak a gyorsítótárban.

Brüder az asztalhoz ment.

– Ez nem lehet Langdon számítógépe – mondta a technikus. – Egy S. C. monogramos néven regisztrálták... nemsokára előállítom a teljes nevet.

Brüder tekintete várakozás közben megakadt egy iratkupacon az íróasztalon. Magához véve őket átnyálazta a mindenféle papirost: egy régi műsorfüzet a londoni Globe Színházból és kivágó a újság cikkek. Ahogy beléjük olvasott, elkerekedett a szeme.

Magához véve az iratokat Brüder kiment a folyosóra, és felhívta a főnökét.

– Itt Brüder – mondta. – Azt hiszem, azonosítottuk azt a személyt, aki segít Langdonnak.

– Ki az? – kérdezte a főnök.

Brüder nagyot sóhajtott.

– Ezt nem fogja elhinni.

Két mérföldre onnan Vayentha a BMW kormányára dőlve száguldott.

Rendőrautók húztak el mellette hangos szirénázással az ellenkező irányba tartva.

Letiltottak, gondolta.

Rendes körülmények között a négyütemű motor lágy vibrálása segített megnyugtatni az idegeit. De ma nem.

Vayentha tizenkét éve dolgozott a Konzorciumnak, földi támogatóból stratégiai koordinátorrá küzdve fel magát a ranglétrán, egészen a magas szintű terepügynökségig. *Nincs másom, csak: karrierem.* A terepügynökök élete titoktartásból, utazásból, hosszú küldetésekből

állt, amelyek kizártak minden ettől független létet és kapcsolatot.

Egy éve dolgozom már ezen a küldetésen, gondolta, és még mindig képtelen volt elhinni, hogy a kormányzó meghúzta a ravaszt és rövid úton letiltotta.

Vayentha tizenkét hónapon át felügyelte a Konzorcium egyazon ügyfelének – egy különc, zöld szemű lángelmének, aki csak annyit kért, hogy „eltűnhessen” egy időre, és versenytársaitól vagy ellenségeitől háborítatlanul munkálkodhasson – nyújtott szolgáltatásokat. Az ügyfél nagyon ritkán utazott, mindig láthatatlanul, de legfőképp dolgozott. Vayentha semmit sem tudott e munka természetéről, a szerződése csak arra szólt, hogy tartsa távol az ügyfelet azoktól a befolyásos emberektől, akik meg akarták találni.

Vayentha tökéletes profizmussal hajtotta végre a feladatot, és minden simán ment.

Egészen tegnap estig.

Vayentha érzelmi állapota és karrierje onnantól zuhanórepülésben volt.

Partvonalon kívülre kerültem.

A letiltó protokoll, ha elindítják, azt írja elő, hogy az ügynök haladéktalanul fejezze be az adott küldetést, és hagyja el az „arénát”. Ha az ügynököt elfogják, a Konzorcium megtagad vele minden kapcsolatot, mintha sohasem ismerte volna. Az ügynököknek van annyi magukhoz való eszük, hogy nem kószolják a szervezetet, hiszen első kézből szerezhettek tapasztalatot arról, milyen hatékonyan tudja manipulálni a valóságot a saját igényei szerint.

Vayentha csak két ügynököt ismert, akit letiltottak. Furcsamód soha többé nem látta őket. Mindig is azt feltételezte, hogy behívták őket hivatalos jelentéstételre, majd megkapták az elbocsátást, azzal a kikötéssel, hogy nem léphetnek kapcsolatba a Konzorcium alkalmazottaival.

De Vayentha most már nem volt olyan biztos a dolgában.

Túlreagálok, próbálta meggyőzni magát. A Konzorciumnak jóval elegánsabbak a módszerei egy hidegvérű gyilkosságnál.

De mégis azt érezte, hogy újra végigfut a hátán a hideg.

Az ösztöne azt súgta, hogy abban a pillanatban menekülnie kell a szálloda tetejéről, amint meglátta Brüder csapatát, és most azon tűnődött, vajon az ösztönének köszönheti-e, hogy életben van.

Senki sem tudja, hol vagyok most.

Miközben Vayentha észak felé robogott az egyirányú Viale dél Poggio Imperialén, rájött, mit jelent számára ez a néhány óra különbség. Tegnap este még azért aggódott, hogy elveszítheti a munkáját.

Immár az életét kellett féltenie.

Huszadik fejezet

Firenze egykor fallal körülvett város volt, s a főbejárata az 1326-ban épült Porta Romana. A városfal nagy részét már századokkal ezelőtt lerombolták, de a Porta Romana most is áll, és mind a mai napig e masszív erődítmény boltívei alatt áramlik be a városba a forgalom.

Az ötven láb magas téglá- és kőépítmény középső árkádjának még mindig megvan a vastag, veretes, kétszárnyú fakapuja, amely folyamatosan nyitva áll a közlekedők előtt. Hat fontos út találkozik e kapuk előtt, amelyek egy körforgalomba vezetnek az érkezőket; füves közepét Pistoletto nagyméretű szobra uralja: egy városból távozó asszonyt ábrázol, hatalmas csomaggal a fején.

Bár mostanság leginkább egy közlekedési rémálom helyszíne, egykor itt zajlott a *Fiera dei Contratti* – a leányvásár –, amelyen az apák eladták házasulandó lányukat a kérőknek, gyakran kényszerítve őket kihívó táncra, hogy felverjék az árat.

Ma reggel azonban Sienna több száz méterre a kaputól hirtelen fékezett, és rémülten mutogatott előre. Langdon a Trike hátsó ülésén követte az ujját, és azonnal megértette a félelmét. Előttük már hosszú sorban álltak a járművek. A rendőrség útzárat létesített a körforgalomnál, és egyre érkeztek az újabb járőrökocsik. Fegyveres rendőrök jártak autóról autóra, és kérdéseket tettek fel.

Ez nem lehet miattunk, gondolta Langdon. Vagy igen?

Egy izzadt biciklista tekert feléjük a Viale Machiavellin, a forgalommal szemben. Hanyattbringán ült, vagy inkább feküdt, és maga előtt nyomkodta a pedálokat.

Sienna odakiáltott neki.

– Cos é successo?

– *E chi lo sa!* – kiáltott vissza a férfi aggodalmas hangon. – *Carabinieri.* – Elhajtott mellettük, láthatóan alig várva, hogy elhagyja a helyszínt.

Sienna vészjósító arckifejezéssel fordult Langdonhoz.

– Útzár. Katonai rendőrség. Azt nem tudni, hogy miért.

Szirénák bömböltek valahol a hátuk mögött, és Sienna az ülésen kitekeredve nézett vissza a Viale Machiavellire; arcát megdermesztette a félelem.

Csapdába estünk közöttük, gondolta Langdon, menekülési útvonal – kereszteződés, park, bekötőút – után kutatva, de nem látott mást, mint bal felől magánbirtokokat, jobbra pedig egy magas kőfalat.

A szirénázás hangosabb lett.

– Arra – mutatott Langdon egy elhagyatott építési területre harminc méterrel előttük, ahol egy hordozható betonkeverő legalább némi takarást nyújtott.

Sienna felugratott a járdára, és behajtott a munkaterületre. Leparkoltak a betonkeverő mögött, de gyorsan be kellett látniuk, hogy az még a motort sem nagyon rejti el.

– Kövessen – mondta Sienna egy kis szerszámoskamra felé szaladva, amely a kőfalnak támaszkodva megbújt a bokrok között.

Nem is szerszámoskamra, ismerte fel Langdon az orrát fintorgatva, amikor közelebb értek.

Hanem egy ToiToi.

Langdon és Sienna a munkásoknak szánt mobilvéchéhez érve már hallotta a hátuk mögött a közeledő rendőrautókat. Sienna lenyomta a kilincset, de az nem engedett. Vastag lánc és lakat zárta. Langdon megragadta Sienna karját, és megkerülve vele a mobilvévét, betolta a házikó és a kőfal közötti résbe. Alig bírta bepréselni a szűk helyre, ahol nehéz és bűdös volt a levegő.

Langdon utánanyomakodott, épp jókor, mert már feltűnt egy fekete Subaru Forester CARABINIERI felirattal az oldalán.

Az olasz katonai rendőrség, gondolta Langdon hitetlenkedve. Azon tűnődött, vajon tűzparancsot is kaptak-e ezek a rendőrök.

– Valaki minden követ megmozgat, hogy megtaláljon bennünket – suttozta Sienna. – És valahogy ez sikerül is neki.

– GPS? – vetette fel Langdon. – Lehet, hogy nyomjelző van a vetítőben?

Sienna megrázta a fejét.

– Ha az az eszköz nyomjelzést adna, már a nyakunkon lennének a rendőrök.

Langdon izgett-mozgott, hogy magas termetével kényelmes helyzetet találjon a szűk térben. Ekkor egy elegánsan kivitelezett graffiti ötlött a szemébe a mobilvécé hátsó falán.

Bízd az olaszokra.

Az amerikai mobilvévéket legtöbbször kezdetleges rajzok ékesítik, amelyek csak távolról emlékeztetnek óriási mellekre vagy péniszekre. Ez a graffiti azonban inkább egy képzős diák vázlatfüzetébe illett volna – emberi szem, helyesen ábrázolt kéz, egy férfi profilja és egy fantasztikus sárkány.

– Olaszországban általában nem így fest a rongálás – jegyezte meg Sienna, mintha olvasott volna Langdon gondolataiban. – A fal túloldalán van a firenzei Szépművészeti Akadémia.

És mintha csak igazolni akarná Sienna állítását, egy csapat diák tűnt fel a távolban, rajzmappákkal a hónuk alatt; feléjük tartottak. Csevegtek, cigarettára gyújtottak, és a Porta Romanánál felállított útzár okát találgatták.

Langdon és Sienna behúzták a nyakukat, hogy a diákok ne lássák meg őket, és ekkor Langdonnak teljesen váratlanul meglepő gondolata támadt.

A félig eltemetett bűnösök a levegőben kalimpáló lábukkal

Lehet, hogy az emberi végtermékek odörjének volt köszönhető, esetleg a csupasz lábaival pedálozó hanyattbringásnak, de bármi váltotta is ki, Langdonnak bevillant a Rondabugyrod bűzös világa és a földből kiálló meztelen lábak.

Hirtelen a társához fordult.

– Sienna, *A Pokol térképének* ebben a változatában ugye a tizedik árokban voltak a kalimpáló lábak? A Rondabugyrod legalsó szintjén?

Sienna furcsán nézett rá, mintha most nem ez lenne a legfőbb gondjuk.

– Igen, legalul.

Langdon visszagondolt a bécsi előadásra. Állt a színpadon, és már csak pillanatok választották el a nagy finálétól, miután bemutatta a közönségnek Dóré fametszetét Gérüónról –

a latinosan Geryonnak mondott szárnyas szörnyetegről –, a mérgező farkával, aki a Rondabugyrod fölött lakozott.

– Mielőtt találkoznánk a Sátánnal – jelentette he Langdon, s mély hangja rezonált a mikrofonban –, át kell hatolnunk a Rondabugyrod tíz árkán, ahol a csalók bűnhődnek. Azok, akik szándékosan ártottak.

Langdon lehívta a Rondabugyrod ábrázoló részletet, aztán egyenként átvezette hallgatóságát az árkokon.

– Felülről lefelé haladva: a csábítókat démonok korbácsolják... a hízogók emberi ürülékben fetrengenek... a szent dolgok kiárusítói fejjel lefelé, félig eltemetve, kalimpáló lábakkal... a varázslók és jószok hátratekert fejjel... a korrupt politikusokat üstben főzik... a képmutatók ólommal bélelt köpenyt viselnek... a tolvajokat kígyók marják... a rossz tanácsadókat tűz emészti... a viszályt szítók és szakadók testét ördögök hasogatják... és végül a hazugok, akiket a felismerhetetlenségig elváltoztatott a vízkór. – Langdon visszafordult a közönséghez. – Dante minden bizonnyal azért tartogatta ezt az utolsó árkot a hazugoknak, mert a róla terjesztett hazugságok miatt száműzték szeretett Firenzéjéből.

– Robert? – hallotta meg Sienna hangját.

Langdon ismét a jelenben találta magát.

Sienna kérdően nézett rá.

– Mire gondol?

– A mi változatunk a térképből – mondta Langdon izgatottan. – Átalakították a művet! – Kihalászta a zakója zsebéből a vetítőt és rázni kezdte, amennyire csak tudta a szűk helyen. A keverőgolyó hangosan zörgött, de a szirénák elfojtották a zajt. – Akárki hozta is létre ezt a képet, megváltoztatta az árkok sorrendjét a Rondabugyrodban!

Amikor felfénylett az eszköz, Langdon a sima felületre vetítette a képet. Feltűnt a *La Mappa dell'Inferno*, kiragyogva a homályból.

Botticelli egy mobilvécfalán, gondolta Langdon szégyenkezve. Ez lehetett a legkevésbé elegáns hely, ahol egy Botticelli valaha megjelent. Langdon végigfuttatta tekintetét a tíz árkon, és hevesen bólogatott.

– Igen! – kiáltotta. – Ez így nem jó! A Rondabugyrod utolsó árkában a betegek vannak, és nem a fejjel lefelé beásott emberek.

A tizedik gyűrű a hazugoké, nem a szent dolgokat kiárusítóké'.

Sienna érdeklődését is felkeltette a dolog.

– De miért... miért változtatná meg ezt valaki?

– Catrovacer – suttogta Langdon, a kis betűket nézegetve az egyes szinteken. – Nem hiszem, hogy ez tényleg így hangzik

A sérülés dacára, amely kitörölte Langdon emlékeit az utóbbi két napról, most úgy érezte, hogy hibátlanul működik a memóriája. Becsukta a szemét, és maga elé képzelve *A Pokol térképének* két változatát, kielemezte az eltéréseket. A Rondabugyrodon kevesebbet változtattak, mint hitte volna... és mégis úgy érezte, hogy egyszerre föllebben a fátyol.

Hirtelen minden kristálytisztá lett.

Keress, és találni fogsz!

– Mi az? – akarta tudni Sienna.

Langdonnak kiszáradt a torka.

– Tudom, miért vagyok Firenzében.

– Tényleg?!

– Igen, és azt is tudom, hová kell mennem.

Sienna megragadta a karját.

– Hová?!

Langdon most érzett először szilárd talajt a lába alatt, amióta magához tért a kórházban.

– Ez a tíz betű – suttogta – egy meghatározott helyre mutat az óvárosban. Ott vannak a válaszok.

– Az óvároson belül hová? – kérdezte Sienna. – Mire jön rá?

Nevetés hangzott fel a mobilvéccé túloldaláról. Egy újabb diákcsapat haladt el mellettük, különböző nyelveken csacsogva és tréfálkozva. Langdon óvatosan kikukucskált a fülke mögül, és figyelte, ahogy továbbmennek. Aztán a rendőrök felé nézett.

– Indulnunk kell. Majd útközben elmagyarázom.

– Útközben? – csóválta a fejét Sienna. – Nem juthatunk be a Porta Romanán!

– Maradjon itt harminc másodpercig – mondta neki Langdon aztán jöjjön utánam.

Azzal Langdon elillant, magára hagyva mit sem értő barátnőjét.

Huszzonegyedik fejezet

– *Scusi!* – szaladt Robert Langdon a távolodó diákcsapat után.

– *Scusate!*

Mindannyian megfordultak, és Langdon eljátszotta, hogy ő egy eltévedt turista.

– *Dov 'e Vlstituto Statale d'Arte?* – kérdezte Langdon tört olaszszággal.

Egy tetovált srác megszívta a cigarettáját, és fölényesen odavetette: – *Non parliamo italiano.* –

Francia akcentusa volt.

Az egyik lány rosszállóan pillantott tetkós barátjára, és udvariasan a hosszú fal felé mutatott a Porta Romana mentén.

– *Piú avanti, sempre dritto.*

Csak egyenesen, fordította le magának Langdon.

– *Grazié.*

Végszóra Sienna is észrevétlenül kibújt a mobilvéce mögül, hogy csatlakozzon hozzájuk. A karcsú harminckét éves nő a csoporthoz lépett, és Langdon a vállára tette a kezét.

– Ő a húgom, Sienna. Művészettörténetet tanít.

A kivarrt fiú odasúgta a haverjainak: – *TILF* – és a srácok felnevettek.

Langdon nem vett róluk tudomást.

– Olyan helyet keresünk Firenzében, ahol el lehet tölteni egy tanévet. Magukkal tarthatunk?

– *Ma certo* – válaszolta mosolyogva az olasz lány.

Ahogy a csapat a Porta Romanát megszálló rendőrök felé közeledett, Sienna beszélgetést kezdeményezett a diákokkal, míg Langdon összehúzza magát megpróbált beleolvadni a csoportba, hogy ne tűnjön fel.

Keress, és találni fogsz, gondolta Langdon, és felgyorsult a pulzusa az izgalomtól, maga elé képzelve a Rondabugyrod tíz árkat.

Catrovacer. E tíz betű körül, ismerte fel Langdon, forog a művészeti világ egyik legnagyobb rejtélye, egy évszázados feladvány, amelyet soha nem sikerült megoldani. 1563-ban ebből a tíz betűből állt egy üzenet Firenze híres Palazzo Vecchiójának a falán, vagy tizenkét méter magasban, távcső nélkül alig láthatóan. Századokon át maradt ott, szem előtt, mégis láthatatlanul, mígnem az 1970-es években kiszúrta egy azóta elhíresült műelemző, aki évtizedeken át próbálta megfejteni az értelmét. A számos elmélet dacára, a mai napig rejtély a jelentése.

Langdon számára otthonos terület volt a kódok világa – biztonságos kikötő ezen az idegen és háborgó tengeren. Végtere is Langdonhoz sokkal közelebb állt a művészettörténet és az ősi titkok birodalma, mint egy biohazard kémcső vagy a lövöldözés.

Előttük, a Porta Romanához még mindig érkeztek az újabb járőrökcsik.

– *Jézusom* – mondta a tetovált srác. – Bárkit keresnek is, valami nagy disznóságot kellett elkövetnie.

A csapat megérkezett a képzőművészeti líceum jobbra nyíló bejáratához, ahol már diákok

tömege gyűlt össze és figyelte az akciót a Porta Romanánál. Az iskola alulfizetett biztonsági őre csak tessék-lássék nézte meg a diákigazolványokat, miközben a fiatalok betódultak a kapun; láthatóan sokkal jobban érdekelte, hogy mit csinálnak a rendőrök.

Hangos fékcsikorgás verte fel a környéket, amikor egy túlságosan is ismerős fekete mikrobusz kanyarodott a Porta Romana elé.

Langdonnak nem kellett kétszer odanéznie.

Szó nélkül megragadta a kínálkozó alkalmat, és új barátai között besurrant Siennával az iskola kapuján.

Az épülethez vezető út elképesztően gyönyörű, már-már királyi volt. Terebélyes tölgyfák hajoltak össze fölötte, és baldachinjuk keretbe foglalta a távolabb álló házat – a fakó sárga épületnek hármass portikusza volt és széles, ovális pázsit zöldellt előtte.

Langdon tudta, hogy ez is, mint annyi más műemlék a városban, annak a híres dinasztiának a megrendelésére épült, amely a 15., a 16. és a 17. század folyamán vezető szerepet játszott a firenzei politikában.

A Mediciek.

Már a pusztánév is Firenze jelképévé vált. Három évszázados kormányzása alatt a Medici uralkodóház felfoghatatlan gazdagságra és befolyásra tett szert, négy pápát és két francia királynét adott, és övé volt a legnagyobb pénzügyi intézményhálózat egész Európában. A modern bankok mind a napig azt az elszámolási módszert használják, amelyet a Mediciek találtak fel – a tartozik és követel kettős könyvelési rendszerét.

A Mediciek azonban nem a pénzügyek vagy a politika terén hagytak maguk után igazán maradandót, hanem a képzőművészetekben. Az is lehet, hogy ők voltak minden idők legbőkezűbb mecénásai: a Mediciek nagyszabású megrendeléseik segítették elő a reneszánsz kibontakozását. Az általuk támogatott híres művészek és tudósok sora Leonardo da Vincitől Galilein át Botriccellig tart – utóbbi legünnepeltebb festménye, a *Vénusz születése* Lorenzo de' Medici megrendelésére készült, aki egy szexuálisan kihívó művet kívánt a kuzinja nászágya fölé akasztani.

Lorenzo de' Medici – aki az *Il Magnifico* melléknevet kapta a kortársaitól – maga is felkészült művész és költő volt, akiről azt tartották, hogy nagyon jó szeme van. 1489-ben Lorenzónak megtetszettek egy ifjú firenzei szobrász munkái, és meghívta a fiút a Medici-palotába, ahol jeles képzőművészek, irodalmárok és tudósok társaságában gyakorolhatta a mesterségét. Mentora keze alatt a kamasz fiú kibontakoztatta tehetségét, és végül ki faragta minden idők két legmagasabbra tartott szobrát: a *Pietat* és a *Dávidot*. Ma Michelangelo néven ismerjük ezt a teremtő géniust, akit néha úgy emlegetnek, mint a Mediciek legnagyobb adományát az emberiségnek.

Figyelembe véve a Mediciek művészetrajongását, Langdon úgy vélte, hogy a család elégedetten nyugtázná, mi lett az eredetileg első számú lóistállóként használt épületből: életteli művészeti iskola. Erre az idilli helyre, amely most fiatal művészeket képez, azért esett a Mediciek választása, mert ennek a környékén vannak Firenze legszebb lovagló útjai.

A Boboli park.

Langdon balra pillantott, ahol egy magas fal mögött fakoronák erdeje látszott. A Giardino di

Boboli népszerű turistalátványosság. Langdon nem kételkedett abban, hogy ha sikerülne bejutniuk a parkba Siennával, akkor azon átvágva észrevétlenül kikerülhetnék a Porta Romanát. Végül is a park hatalmas, ahol nincs hiány rejtekhelyekben – erdők, labirintusok, grottók, nimfák... És ami a legfőbb: a Bobolin keresztül elérhetik a Palazzo Pittit, a kőből épült fellegrát, amely egykor a Medici nagyhercegség székhelye volt, és 140 terme ma is Firenze egyik leglátogatottabb műemléke.

Ha már ott vagyunk a Palazzo Pittinél, gondolta Langdon, onnan már csak egy kőhajításnyira van az óvárosba vezető híd.

Langdon a lehető legnyugodtabban közeledett a parkot körülvevő falhoz.

– Hogyan lehet bejutni a Boboliba? – kérdezte. – Szeretném megmutatni a húgomnak, mielőtt megnézzük az iskolát.

A tetovált fiú megrázta a fejét.

– Innen nem tudnak bemenni a parkba. Jóval a Pitti-palotán túl van a bejárata. Át kell menniük a Porta Romana alatt, és körbekerülni.

– Hülyeség – fortyant fel Sienna.

Mindenki felé fordult és rá bámult, köztük Langdon is.

– Nehogy azt mondjátok már – froclizta őket játékosan Sienna, végigsimítva szőke lófarkán –, hogy nem szoktatok átszökni a parkba füvet szívni és marhászkodni!

A fiatalok összenéztek, aztán kipukkadt belőlük a nevetés.

A tetkós gyerek elismerően nézett Siennára.

– Asszonyom, magának tényleg itt kéne tanítania. – Megkerülte velük az épületet, és megmutatta a parkolót a sarkon túl. – Látják azt a bódét ott balra? Van mögötte egy régi emelvény. Másszanak fel a tetejére, és onnan leugorhatnak a fal túloldalán.

Sienna már indult is. Fensőséges mosollyal pillantott hátra Langdonra.

– Jössz már, bátyuska? Vagy túl öreg vagy ahhoz, hogy kerítéseken ugrálj át?

Huszonkettedik fejezet

Az ezüsthajú asszony a mikrobusz golyóálló ablakának döntötte a fejét és lecsukta a szemét. Úgy érezte, hogy forog vele a világ. Rosszul volt a beadott gyógyszerektől.

Orvosi ellátásra van szükségem, gondolta.

De a mellette ülő fegyveres őr szigorú parancsot kapott: a nő kívánságait figyelmen kívül kell hagyni, amíg sikeresen végre nem hajtották a kitűzött feladatot. A maga körül érzékelt káoszról az asszony arra következtetett, hogy az még odébb van.

A szédülés erősödött, és légzési nehézségei támadtak. Miközben megpróbálta leküzdeni az émelygését, azon tűnődött, hogyan is sodorta az élet ehhez a szürreális keresztúthoz. A válasz túl bonyolult volt ahhoz, hogy ebben a delíriumos állapotában megfejthesse, de afelől nem volt kétsége, hogy hol kezdődött minden.

New Yorkban.

Két évvel ezelőtt.

Manhattanbe repült Genfből, ahol az Egészségügyi Világszervezet igazgatójaként dolgozott, immár egy évtizede foglalva el a nagy presztízzsel járó, irigyelt posztot. A fertőző betegségek és a járványok szakértőjeként az ENSZ hívta meg, hogy tartson előadást a járványos betegségek fenyegetéséről a harmadik világban. Szívderítő és bátorító beszédében körvonalazta a WHO és más szervezetek többféle új, korai betegség felismerő és ellátórendszerét. Felállva tapsoltak neki.

Az előadás után, miközben a hallban beszélgetett néhány tudóssal, odalépett hozzá egy ENSZ-alkalmazott, aki a kitűzője szerint magas szintű diplomáciai feladatot látott el.

– Dr. Sinskey, az imént kapcsolatba lépett velünk a CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa. Van valaki, akivel találkoznia kell. Kint várja a kocsit.

A kíváncsi és némileg bizonytalan dr. Elizabeth Sinskey kimentette magát a kollégáknál, és magához vette a bőröndjét. Miközben a limuzin az Ötödik sugárúton hajtott vele, furcsa idegesség fogta el.

A Külkapcsolatok Tanácsa?

Elizabeth Sinskey a legtöbb emberhez hasonlóan szintén hallott róluk híreszteléseket.

Az 1920-as években alapított magán *think-tank* – gondolatgyár a CFR régi tagjai között tudhatta csaknem valamennyi külügyminisztert, több mint egy fél tucat elnököt, a CIA-vezetők többségét, szenátorokat, bírákat és olyan legendás családneveket, mint a Morgan, a Rothschild vagy a Rockefeller. A tagok összessége páratlan szellemi kapacitást, politikai hatalmat és gazdagságot képviselt, amelynek alapján nem véletlenül emlegették a CFR-t a világ legbefolyásosabb magánklubjaként.

Mint az Egészségügyi Világszervezet igazgatója, Elizabeth gyakran került kapcsolatba nagykutyaikkal. Magas pozíciója és szókimondó természete újabban egy vezető hírlap tiszteletét is kivívta, amely felvette őt a világ húsz legbefolyásosabb emberének listájára. Az EGÉSZSÉG ARCA – írták a fényképe alá, amit Elizabeth ironikusnak talált, mert mindig is beteges gyerek volt.

Hatéves korától súlyos asztmában szenvedett, és egy ígéretes, glükokortikoid tartalmú új gyógyszer nagy dóziséval kezelték, amely csodával határos módon megszüntette az asztma tüneteit. Sajnos a gyógyszer nem várt mellékhatásai csak évekkel később jelentkeztek, amikor Sinskey a serdülőkorba lépett... és nem alakult ki a menstruációs ciklusa. Soha nem felejtí el azt a gyászos pillanatot az orvosi rendelőben, tizenkilenc évesen, amikor megtudta, hogy a reprodukciós szervei maradandó károsodást szenvedtek.

Elizabeth Sinskey-nek soha nem lehet gyereke.

Az idő meggyógyítja az ürességet, bátorította az orvos, de benne csak nőtt a szomorúság és a harag. Kegyetlen dolog volt, hogy a gyógyszerek, amelyek miatt nem foganhatott gyermeket, a gyermek utáni vágy állati ösztönét nem irtották ki belőle. Évtizedeken keresztül küzdött a soha valóra nem váltható vágya ellen. Még most, hatvanegy évesen is az üresség fájdalmát érezte, valahányszor meglátott egy anyát a gyermekével.

– Megérkeztünk, dr. Sinskey – közölte vele a sofőr.

Elizabeth gyorsan végigszántott hosszú, ezüst fűrtjein és megnézte az arcát a tükörben. Észre sem vette, hogy a kocsí megállt, és a vezető már ki is nyitotta előtte az ajtót, hogy kiségtse a járdára Manhattan egyik divatos negyedében.

– Itt fogom várni – mondta a sofőr. – Miután végzett, már indulhatunk is a repülőtérre.

A Külkapcsolatok Tanácsának New York-i székháza visszafogott neoklasszikus épület volt a Park sugárút és a Hatvannyolcadik utca sarkán – egykor a Standard Oil egyik mágvásának az otthona. Kívülről belesimult az elegáns környezetbe, mit sem árulva el sajátóságos küldetéséről.

– Dr. Sinskey – üdvözölte egy nő ünnepélyesen a recepciónál –, erre tessék. Már várja önt.

Oké, de ki?

Követte a nőt a fényűző folyosón egy csukott ajtóig, amelyet gyors kopogtatás után kinyitott, és intett Elizabethnek, hogy lépjen be.

Bement, és az ajtó bezárult utána.

A sötét kis tárgyalótermet csak egy videokivetítő derengő fénye világította meg. Előtte egy nagyon magas, ösztövé alak nézett szembe vele. Bár Elizabeth nem tudta kivenni az arcát, érzékelte a hatalmat.

– Dr. Sinskey – szólalt meg a férfi éles hangon. – Köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat. – Kínosan precíz kiejtéséből Elizabeth arra következtetett, hogy az illető svájci, esetleg német.

– Foglaljon helyet – mondta a férfi egy székre mutatva a szoba előterében.

Be sem mutatkozik?

Elizabeth leült. A kivetítőn látható bizarr kép csak fokozta a nyugtalanságát.

Mi az ördög ez?

– Ott voltam ma délelőtt az előadásán – közölte az árnyalak.

– Messziről utaztam ide, hogy meghallgassam. Hatásos beszéd volt.

– Köszönöm – válaszolta Elizabeth.

– Szabadjon megjegyezni azt is, hogy ön sokkal szebb, mint képzeltem... dacára a korának

és az egészségügről vallott rövidlátó nézeteinek.

Elizabethnek leesett az álla. Ez a közlés minden tekintetben sértő volt.

– Tessék? – kérdezte a sötétséget fürkészsve. – Ki maga? Es miért hívott ide?

– Elnézést a félresikerült humorizálásért – mondta a langaléta árny. – A kép a kivetítőn megmagyarázza, hogy miért van itt.

Sinskey nézte a borzalmas képet: egy emberek tömegét ábrázoló festményt, betegeket és szenvedőket, akik egymás hegyén-hátán heverték a meztelen testek sűrűjében.

– A nagy Dóré műve – jelentette be a férfi. – Látványosan komor interpretáció Dante Alighieri pokolvíziójáról. Remélem, nem zavarja önt... merthogy erre fele tartunk. – Elhallgatott, s lassan közeledett Elizabethhez. – Azt is elmondom, hogy miért.

Még mindig felé tartott, és minden lépéssel magasabbnak tűnt.

– Ha most fognam ezt a darab papírt és kettétépném... – Megállt egy asztalnál, fölemelt egy papírlapot, és hangosan elszakította. – Aztán egymásra helyezném a két felét... – A férfi úgy tett, ahogy mondta. – Majd megismételném a folyamatot... – Megint kettőbe tépte a papírokat és egymásra tette őket. – Most van egy papírkupacom, ami négyszer vastagabb, mint az eredeti, igaz? – Parázslani látszott a szeme a szoba sötétjében.

Elizabethnek nem tetszett a leereszkedő hangneme és az agresszív testtartása. Nem válaszolt.

– Elméletileg – folytatta a férfi még közelebb lépve ha az eredeti papírlap mindössze egytized milliméter vastag, és én megismételném a folyamatot... mondjuk ötvenszer,.. tudja-e, milyen magas lenne ez a papírkupac?

Elizabeth dühbe gurult.

– Tudom – felelte ellenségesebben, mint akarta. – Egytized milliméterszer kettő az ötvenedik hatványon. Ezt hívják mértani haladványnak. És most megkérdezhetem, hogy mit keresek itt?

A férfi somolygott, és elismerően biccentett felé.

– Igen, és meg tudja tippelni az eredményt is? Egytized milliméterszer kettő az ötvenedik? Tudja, milyen magas lenne ez a papírkupac? – Kivárt egy pillanatot. – A mi papírkupacunk, mindössze ötven felezés után, majdhogynem felérne... a napig.

Elizabeth nem lepődött meg. A munkája során rendszeresen találkozott a mértani haladványok szédítő összegeivel. *A fertőzések terjedése... az érintett sejtek osztódása... a becsült halálzási mutatók.*

– Elnézést kérek, ha naivnak tűnök – mondta, meg sem próbálva elrejteni a bosszúságát –, nem értem, hová akar kilyukadni.

– Hogy hová akarok kilyukadni? – nevetett fel halkán a férfi. – Oda, hogy az emberi populáció növekedése a történelem folyamán még ennél is drámaibb. A föld lakossága, akár csak a mi papírkupacunk, igen szerény kezdetekre megy vissza... de ijesztő potenciál van benne.

Újra járkálni kezdett.

- Fontolja csak meg. A föld népességének az ember megjelenésétől az 1800-as évek elejéig ezer évre volt szüksége ahhoz, hogy elérje az egymilliárdos számot. Aztán, elképesztő módon, már csak száz év kellett ahhoz, hogy a népesség az 1920-as évekre megduplázódjon, elérve a kétmilliárdot. Ezután mindössze ötven év alatt kétszereződött meg négy milliárdra az 1970-es években. Láthatja, hogy a legjobb úton vagyunk ahhoz, hogy nagyon hamar már nyolcmilliárdnyian legyünk. Csak a mai napon újabb negyedmillióval gyarapodott a föld lakossága. *Negyedmillióval*. És ez így megy minden egyes nap, ha esik, ha fúj. Jelenleg Németország teljes lakosságának számával leszünk többen minden évben.

A magas férfi hirtelen megállt, és Elizabeth fölé tornyosult.

- Hány éves ön?

Újabb sértő kérdés, noha a WHO vezetőjeként hozzá volt szokva, hogy diplomatikusan kezelje az összeütközéseket.

- Hatvanegy.

- Tudja, ha még tizenkilenc évig él, nyolcvanévesen tanúja lehet annak, hogy a lakosság még a maga életideje alatt megtriplázódik. Háromszorosára nő... egyetlen ember életideje alatt. Gondoljon bele a következményekbe. Mint tudja, az Egészségügyi Világszervezet ismét fölfelé módosított az előrejelzésén: most azt várja, hogy még a századforduló előtt kilencmilliárdan leszünk a földön. Az állatfajok kihalása meredeken gyorsul. A fogyatkozó természeti erőforrások iránti kereslet az egekbe szökik. Egyre nehezebb ivóvízhez jutni. Minden biológiai mérce szerint az emberfaj túllépte a fenntartható számot. És a katasztrófa árnyékában az Egészségügyi Világszervezet, a föld egészségének az őre, olyan dolgokba investál, mint a cukorbetegség gyógyítása, a vérbankok feltöltése, a rák elleni küzdelem. - Elhallgatott, és farkasszemet nézett Elizabethtel. - Azért hozattam ide, hogy megkérdezzem, mi az ördögért nincs bátorsága az Egészségügyi Világszervezetnek szembenézni ezzel a problémával.

Elizabethben már izzott a harag.

- Bárki is maga, tudnia kell, hogy a WHO nagyon komolyan veszi a túlnépesedést. Legutóbb is dollármilliókkal küldtünk orvosokat Afrikába, hogy ingyenes óvszert és felvilágosítást adjanak az embereknek a születésszabályozásról.

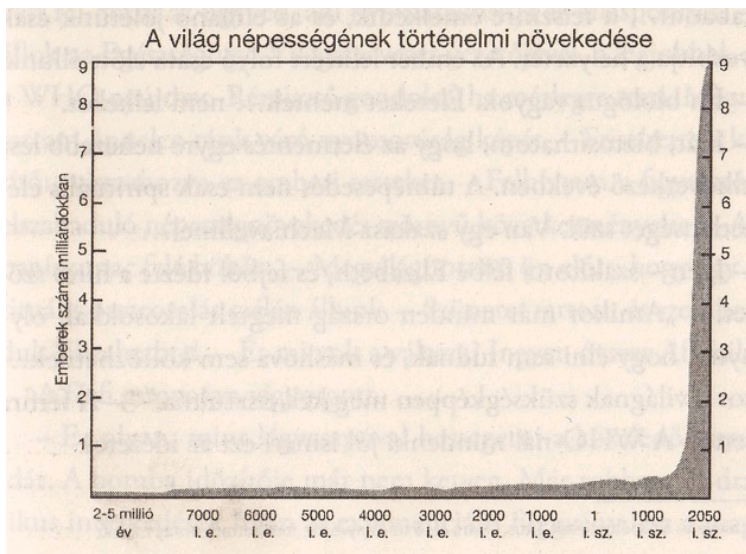
- Ó, igen! - gúnyolódott a langaléta férfi. - Ennél nagyobb számban már csak a katolikus hittérítők érkeznek Afrikába, hogy elmondják az embereknek: ha óvszert használnak, mind pokolra fognak jutni. Afrikának pedig új környezetszennyezési problémával kell megküzdenie: a földeket elárasztó, nem használt kotonokkal.

Elizabeth megfékezte a nyelvét. A férfinak ebben a kérdésben igaza volt, noha a modern katolikusok már elkezdtek támadni a Vatikán hivatalos álláspontját a születésszabályozás kérdésében. Nagy nyilvánosságot kapott, hogy Melinda Gates, maga is gyakorló katolikus, bátran magára vonta saját egyháza haragját, amikor 560 millió dollárt adományozott a születésszabályozás elősegítésére a világon. Elizabeth Sinskey számos alkalommal jelentette ki, hogy Bili és Melinda Gates megérdemelné a szentté avatást mindazért, amit az alapítványaikon keresztül az egészségügyért tettek. Sajnos az egyedüli intézmény, amelynek hatalmában áll a szentté avatás, nem értékeli bennük a keresztény erényeket.

- Dr. Sinskey - folytatta az árnyék -, az Egészségügyi Világszervezet képtelen felismerni, hogy csupán egyetlen globális egészségügyi probléma van. - Ismét rámutatott a riasztó képre a kivetítőn: az egymásba gabalyodott embertömegre. - Mégpedig ez. - Szünetet tartott. - Tisztában vagyok azzal, hogy ön természettudós, minélfogva talán nem járatos a klasszikusokban vagy a képzőművészetekben. Ezért hadd mutassak egy másik képet, amely az ön által jobban értett nyelven beszél.

Egy pillanatra elsötétült a terem, majd frissült a képernyő.

Az új ábrát Elizabeth már sokszor látta... és mindig az elkerülhetedenség baljós érzésével töltötte el.

Nehéz csend telepedett a szobára.

- Igen - szólalt meg végül a hórihorgas férfi. - A néma rettegés az egyedüli válasz erre a grafikonra. Kissé olyan ezt látni, mintha a közeledő mozdony reflektoraiba bámulnánk. - A férfi lassan Elizabeth felé fordult, és fanyar, leereszkedő mosolyra húzta a száját. - Van kérdése, dr. Sinskey?

- Csak egy! - csattant fel Elizabeth. - Azért hozatott ide, hogy kioktasson, vagy hogy sértegesen?

- Egyik sem. - A férfi hangja hátborzongatóan behízselgővé vált. - Azért hívtam ide, hogy önnel dolgozzam. Nem kétlem, hogy tudatában van a túlnépesedés egészségügyi vonzatainak. De félek, hogy annak már nem, milyen hatással van ez az emberi lélekre. A túlnépesedés szorításában olyanok, akik soha nem loptak volna, most tolvajok lesznek, hogy enni adhassanak a családjuknak. Akik soha nem öltek volna, most gyilkolnak, hogy eltarthassák a gyerekeiket. Dante valamennyi halálos bűne, a kapzsiság, a mértéktelenség, az árulás, a gyilkolás és a restség lassan elszabadul... a felszínre emelkedik, és az elillanó jólétünk csak súlyosbítja a helyzetet. Az ember lelkéért folyó csata előtt állunk.

- Én biológus vagyok. Életeket mentek... nem lelkeket.

- Hát, biztosíthatom, hogy az életmentés egyre nehezebb lesz az elkövetkező években. A túlnépesedés nem csak spirituális elégedetlenséget szül. Van egy szakasz Machiavellinél...

- Igen - szakította félbe Elizabeth, és fejből idézte a híres szöveget. - „Amikor már minden

ország megtelt lakosokkal, olyannyira, hogy élni sem tudnak, és máshova sem költözhetnek... akkor a világnak szükségképpen meg kell tisztulnia.”[1](#) – A férfit nézett. – A WHO-nál mindenki jól ismeri ezt az idézetet.

– Helyes, akkor azt is tudja, hogy mivel folytatja Machiavelli: úgy beszél a járványokról, mint a világ természetes öntisztulási folyamatáról.

– Igen, és ahogy azt az előadásomban is említettem, tudatában vagyunk a közvetlen kapcsolatnak a népsűrűség és a pusztító járványok valószínűsége között, de folyamatosan dolgozunk az új diagnosztikai és kezelési módszerek fejlesztésén. A WHO továbbra is bíz abban, hogy a jövőben meg tudja akadályozni a járványok kitörését.

– Ez nagy kár.

Elizabeth hitetlenkedve bámult rá.

– Tessék?!

– Dr. Sinskey – mondta a férfi, és furcsa nevetést hallatott –, ön úgy beszél a járványok féken tartásáról, mintha az jó dolog lenne.

Elizabeth nem akart hinni a fölének.

– Jól hallotta – jelentette ki a langaléta férfi, és olyan pózt vett fel, mint az ügyvéd, aki nyomatékosítja az álláspontját. – Itt állok az Egészségügyi Világszervezet vezetőjével, a legjobbal, akit a WHO nyújthat. Rémisztő gondolat, ha mérlegre teszi. Megmutattam önnek a ránk váró nyomorúság képét. – Frissítette a kivetítőt, visszahozva az emberi testeket. – Felhívtam a figyelmét az elszabaduló népesség növekedés szörnyű következményeire. – A kis papírkupac felé bökött. – Megvilágítottam ön előtt, hogy egy spirituális összeomlás szélén állunk. – Szünetet tartott, és szembefordult Elizabethtel. – És mi volt a válasza? Ingyen óvszer Afrikában.

A férfi gúnyosan vigyorgott.

– Ez olyan, mint légycsapóval hessegetni a közeledő aszteroidát. A bomba időzítője már nem ketyeg. Már robban, és drasztikus intézkedések híján az exponenciális függvény lesz a maguk új istene... És „ő” bosszúálló isten. Dante látomásait fogja valóra váltani a pokolról, itt a Park sugárúton emberek tömegei fetrengenek majd saját ürülékükben. Maga a Természet fogja elvégezni a globális selejtezést.

– Valóban? – csattant fel Elizabeth. – Akkor árulja el nekem, a maga víziójában a fenntartható jövőről mi a népesség eszményi száma a földön? Melyik az a bűvös szám, amelynél az emberiség még reménykedhet, hogy fenntarthatja önmagát... viszonylagos jólétben?

A magas férfi elmosolyodott, nyilvánvalóan várta ezt a kérdést.

– Bármelyik környezetbiológus vagy statisztikus megmondhatja, hogy az emberiség legjobb esélye a hosszú távú túlélésre a négy milliárd körüli össznépesség.

– Négy milliárd? – kérdezett vissza Elizabeth. – Most vagyunk hét milliárdan, úgyhogy ezzel már egy kicsit elkéstünk.

A magas férfi zöld szemében tűz lobbant.

– Úgy gondolja?

Huszonharmadik fejezet

Robert Langdon nagyot puffanva landolt a szivacsos talajon, a Boboli park erdős déli csücskét övező fal túloldalán. Sienna mellette ért földet, felállt, leporolta magát, és mindketten felmérték a környezetet.

Mohás kövek és páfrányok között álltak egy kis erdő szélén. Innen nem lehetett látni a Palazzo Pittit, és Langdon úgy sejtette, hogy a park a palotától lévő legtávolabbi sarkában vannak. De legalább munkásokat vagy turistákat sem láttak ezen a korai órán.

Langdon egy kavicsos ösvényt követett a tekintetével, amely a dombról lefelé kanyarogva vezetett be az erdőbe. Ahol az ösvény eltűnt a fák között, egy tökéletesen elhelyezett márványszobor vonta magára a figyelmet. A Boboli-kert Niccolò Tribolo, Giorgio Vászári és Bernardo Buontalenti kivételes tervezőtehetségét dicsérte – ők alkották meg ezt a közel négy és fél hektáros, bejárható műremeket.

– Ha északkeletnek tartunk, a palotánál lyukadunk ki – mondta Langdon az ösvényre mutatva. – Ott elkeveredhetünk a turisták között, és észrevétlenül távozhatunk. Úgy rémlik, hogy kilenckor nyit.

Langdon meg akarta nézni, mennyi az idő, de csak a Miki egeres órája helyét látta. Szórakozottan eltűnődött, vajon ott van-e a kórházban a többi ruhájával együtt, és visszakapja-e valaha. Sienna határozottan lecövekelt.

– Robert, mielőtt még egy lépést is tennénk, tudni szeretném, hogy hová megyünk. Mire jött rá az előbb? A Rondabugyrodról? Azt mondta, hogy nem jó a sorrend.

Langdon az erdős részre mutatott.

– Először is tűnjünk el szem elől. – Megindult az ösvényen, amely egy körülzárt mélyedéshez – egy „szobához” – vezetett, ahol fáutánzatú padokat és egy kis díszkutat láttak. A fák között határozottan hűvösebb volt a levegő.

Langdon elővette a zsebéből a vetítőt, és rázni kezdte.

– Sienna, akárki hozta is létre ezt a digitális képet, nemcsak betűket adott a Rondabugyrod kárhozottaihoz, hanem a vétkek sorrendjét is megváltoztatta. – Felugrott a padra, Sienna fölé magasodva, és a lába elé vetítette a képet. Sienna mellett, a pádon megjelent Botticelli *Mappa dell'Infernója*.

Langdon az árkok területre mutatott a tölcsér alján.

– Látja a betűket a Rondabugyrod tíz árkában?

Sienna megkereste őket a kivetített képen, és felülről lefelé összeolvasta.

– Catrovacer.

– Igen. Semmi értelme.

– De aztán rájött, hogy felcserélték az árkokat?

– Valójában még ennél is egyszerűbb. Ha ezek a szintek egy pakli kártyalapjai volnának, a paklit nem megkeverték, csak emeltek egyet. Az emelés után a kártyák a régi sorrendben maradtak, de a pakli rossz kártyalappal kezdődik. – Langdon a Rondabugyrod tíz árkára mutatott. – Dante szövege szerint a legfelső szint a csábítóké, akiket démonok korbácsolnak.

Ám ebben a változatban a csábítók jóval lejjebb vannak... a hetedik árokban.

Sienna tanulmányozta a fakuló képet, és bólintott.

– Oké, ezt értem. Az első árok itt a hetedik.

Langdon zsebre vágta a vetítőt, és leugrott az ösvényre. Fogott egy kis gallyat, és elkezdett betűket rajzolni az ösvény mellett a földbe.

– Itt vannak a betűk, ahogy a pokol módosított verziójában megjelennek.

C

A

T

R

O

V

A

C

E

R

– Catrovacer – olvasta ki Sienna.

– Igen. És itt van az, ahogy emeltek a „paklin”. – Langdon húzott egy vonalat a hét betű alatt, és várt, amíg Sienna értelmezi a művét.

C

A

T

R

O

V

A

C

E

R

– Oké – mondta gyorsan Sienna. – Catrova. Cer.

– Igen, és hogy helyreállítsuk a kártyák sorrendjét, visszacsináljuk az emelést, és ami alul volt, az most a tetejére kerül. A két rész helyet cserél.

Sienna újra összeolvasta a betűket.

– Cer. Catrova. – Rántott egyet a vállán, mint akit hidegen hagy a dolog. – Még mindig értelmetlen...

– Cer catrova – ismételte meg Langdon. Aztán szünetet tartott, és most együtt mondta ki az egészet. – Cercatrova. – Végül pedig úgy, hogy máshol választotta el. – Cerca trova.

A két olasz szó – *cerca* és *trova* – azt jelenti: „keress” és „találj”. Amikor együtt kifejezést alkotnak – *cerca trova* –, az ugyanazt jelenti, mint a bibliai felszólítás: „Keressetek és találtok”.

– A hallucinációi! – kiáltotta Sienna elfulladva. – Az elfátyolozott asszony! Ő mondta folyton azt, hogy keress és találni fogsz! – Felpattant a pádról. – Robert! Felfogta, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy a *cerca trova* kifejezés már ott volt a tudatalattijában! Érti? Már azelőtt meg kellett fejtenie, hogy megérkezett a kórházba! Valószínűleg már korábban is látta ezt a kivetített képet... csak elfelejtette!

Igaza van, ébredt rá Langdon. Annyira lekötötte maga a kód, hogy eszébe sem jutott, talán nem először találkozik vele.

– Robert, azt is mondta az imént, hogy *A Pokol térképe* egy meghatározott helyszínre mutat az óvárosban. De én még mindig nem értem, hogy hová.

– Ez a *cerca trova* nem emlékezteti valamire?

Sienna vállat vont.

Langdon mosolygott magában. Végre valami, amit Sienna nem tud.

– Ami azt illeti, ez a kifejezés igen határozottan utal egy híres falfestményre az Ötszázak termében. Giorgio Vasari freskójára, a *Battaglia di Marcianótz*. Annak festette rá Vasari a felső részére, alig láthatóan, apró betűkkel a *cerca trova* szavakat. Számtalan elmélet létezik arra, hogy miért tette, de még egyikre sem találtak döntő bizonyítékot.

Ekkor váratlanul egy kis légi jármű magas hangú sivítását hallották a fejük felett, amely a semmiből érkezve húzott el, szinte súrolva az összehajló fák koronáját. A hang nagyon közletről jött;

Langdon és Sienna dermedten álltak, amíg a gép el nem távolodott.

Langdon csak ekkor lesett ki a fák közül.

– Játék helikopter – mondta fellelegezve az alig egy méter hosszú, távirányítású légi jármű után bámulva.

Sienna azonban nem nyugodott meg.

– Lapuljon le.

És valóban, a kis helikopter megfordult, és most visszafelé tartott

– Ez nem játékszer – suttogta Sienna hanem felderítő drón, Valószínűleg videokamera van a fedélzeten, ami élőben közvetít., valakinek.

Langdon állta megfeszült, miközben figyelte, ahogy elhúz abba az irányba, ahonnan jött – a Porta Romana és a képzőművészeti iskola felé.

– Nem tudom, mit tett – mondta Sienna de nagy hatalmú emberek keresik, és mindent bevetnek, hogy megtalálják.

A helikopter megint bedőlt, és lassan pásztázni kezdett a fal mentén, amelyen átugrottak.

– Valaki megláthatott minket, és elmondta nekik – vetette oda Langdonnak Sienna, és már indult is előre az ösvényen. – El kell tűnnünk innen. Gyorsan.

Ahogy a drón tőlük távolodva a park túlsó vége felé tartott, Langdon kitörölte a talpával a földre írt betűket, és a nő után sietett. Kavarogtak a fejében a gondolatok: *cerca trova*, Giorgio Vasari freskója, na meg Siennának az a felfedezése, hogy Langdon már korábban megfejtette a kivetített kép üzenetét. *Keress, és találni fogsz.*

Hirtelen, épp amikor egy újabb tisztáshoz értek, Langdonnak meglepő gondolata támadt. Megtorpant a fákkal szegélyezett ösvényen, és felderült az arca.

Sienna is megállt.

– Mi az, Robert?

– Ártatlan vagyok – jelentette ki Langdon.

– Miről beszél?

– Az emberek, akik üldöznek... Azt hittem, azért, mert valami rosszat tettem.

– Igen, a kórházban is végig azt ismételte, hogy nagyon sajnálja.

– Tudom. De azt hittem, hogy angolul beszéltem.

Sienna döbbenten nézett rá.

– De hiszen angolul beszélt!

Langdon kék szeme izgatottan csillogott.

– Sienna, amikor azt mondogattam, hogy *very sorry*, nem bocsánatot kértem, hanem a titkos üzenetet motyogtam, a Palazzo Vecchio falfestményéről. – Még most is a fülében csengett saját deliráló hangja: *Ve... sorry. Ve... sorry.*

Sienna láthatóan nem tudta követni.

– Hát nem érti? – vigyorgott rá Langdon. – Nem azt mondtam, hogy *very sorry, very sorry*. Hanem a művész nevét... Va... sari, Vasari!

Huszonnegyedik fejezet

Vayentha erősen fékezett.

A motor megdőlt, hangosan csikorgott és hosszú féknyomot hagyott a Viale dél Poggio Imperialén, amíg végre meg tudott állni a váratlanul feltorlódott kocsisor mögött. Dugó volt a Viale dél Poggión.

Nekem erre most nincs idom!

Vayentha tekergette a nyakát, megpróbált elnézni az autók fölött, hogy mi okozhatta a dugót. Már kénytelen volt nagy kerülőt tenni, hogy ne fusson bele a kommandós csapatba a bérház körül kialakult káoszban, és most muszáj volt az óvárosba mennie, hogy kipakoljon a hotelszobából, ahol a küldetés utóbbi néhány napjában lakott.

Letiltottak... el kell tűnnöm a városból!

A pechszeria azonban csak nem akart véget érni. A választott útvonalon, amely az óvárosba vitt, beállt a forgalom. Vayenthának nem volt kedve várakozni, ezért kihúzódott a szélre, és előrehajtott a keskeny leállósávban addig, ahonnan már láthatta a kereszteződést. Hat főútvonal futott bele a körforgalomba a Porta Romana előtt, amelyen át be lehetett jutni az óvárosba, és ami Firenze egyik legzsúfoltabb kereszteződése volt.

Mi az ördög folyik itt?

Vayentha innen már látta, hogy az egysz környéket előzönlötték a rendőrök, és útzárat vagy valamilyen ellenőrző pontot állítottak fel. Pár pillanat múlva észrevett valamit, ami igencsak megdöbbenetett – egy ismerős fekete mikrobuszt, amely körül fekete ruhás ügynökök osztogattak parancsokat a helyi erőknek.

Tudta, hogy ezek a férfiak a kommandó tagjai, de arról sejtelve sem volt, hogy mit keresnek itt.

Hacsak...

Vayentha nagyot nyelt, alig merte elképzelni ezt a lehetőséget. Langdon meglépett Bröder elől is? Felfoghatatlannak tűnt; a menekülés esélye majdnem nulla volt. Csakhogy Langdon nincs egyedül, és Vayentha első kézből tapasztalta meg, milyen találékony a szőke nő.

Egy rendőr közeledett, autóról autóra járva, és egy sűrű barna hajú, jóképű férfi fényképét mutogatta. Vayentha azonnal felismerte Robert Langdon sajtófotóját. Nagy kő esett le a szívéről.

Bröder is elszalasztotta...

Langdon még mindig játékban van!

Vayentha tapasztalt stratégaként azonnal elkezdte felmérni, mennyiben változtat ez a fejlemény az ő helyzetén.

Első lehetőség: menekülni, ha úgy adódik.

Vayentha elszúrta egy fontos feladatot, és a kormányzó ezért letiltotta. Ha szerencséje van, hivatalos vizsgálat és valószínűleg elbocsátás vár rá, ami véget vet a karrierjének. Ha viszont nincs szerencséje, és alábecsüli az alkalmazója kérlelhetetlenségét, akkor azzal töltheti az egész hátralévő életét, hogy folyton a háta mögé nézeget, nem ólálkodik-e a nyomában a

Konzorcium.

De most adódott egy második lehetőség.

Teljesíteni a küldetést. Tovább dolgozni a feladaton a letiltási protokoll súlyos megsértése volt, de mivel Langdon még mindig szökésben van, Vayentha előtt megnyílt a lehetőség, hogy teljesítse az eredeti parancsot.

Ha Brüder nem tudja elkapni Langdont, gondolta, és felgyorsult a szívverése...

És ha én igen...

Vayentha tudta, hogy kicsi az esély, de ha Langdonnak sikerült meglépnie Brüder elől, és Vayentha elvégzi helyette a munkát, akkor egyszersmind a Konzorciumot is megmenti, és a kormányzónak nem lesz más választása, mint meghajolni.

Megtarthatom az állásomat, gondolta Vayentha. Talán még elő is léptetnek.

Vayentha egy szempillantás alatt átlátta, hogy az egész jövője egyetlen sorsdöntő vállalkozás körül forog. *Meg kell találnom Langdont... megelőzve Brüdert.*

Nem lesz könnyű. Brüdernek korlátlan emberi erőforrás áll a rendelkezésére, a csúcstechnikáról már nem is beszélve. Vayentha egyedül dolgozik. Viszont birtokában van egy olyan információnak, amelyről sem Brüder, sem a kormányzó, sem a rendőrség nem tud.

Van egy nagyon jó ötletem, hogy hová fog menni Langdon.

Berúgva a motort Vayentha 180 fokos fordulatot vett, és visszaindult arra, amerről jött. *Ponté allé Grazié,* gondolta, maga elé képzelve az északra vivő hidat. Nem csak egy út vezet az óvárosba.

Huszonötödik fejezet

Nem bocsánatkérés, álmélkodott Langdon. Hanem egy művész neve.

– Vasari – hebegte Sienna egy teljes lépést hátrálva az ösvényen. – Az a művész, aki elrejtette a *cerca trova* szavakat a freskóján.

Langdon nem állta meg mosolygás nélkül. *Vasari. Vasari.* Ez a felfedezés nemcsak a furcsa „mentegetőzésére” vetett fényt, hanem azt is jelentette, hogy már nem kell azon szorongania, milyen szörnyűséget követhetett el... amelyért nem győzte mondogatni, hogy nagyon sajnálja.

– Robert, nyilvánvaló, hogy már látta ezt a kivetített Botticelli-képet a sebesülése előtt, és tudta, hogy egy kódot rejt, ami Vasari falfestményére utal. Ezért ismételte újra meg újra Vasari nevét, amikor magához tért!

Langdon megpróbálta átgondolni, hogy ez mit jelent. Giorgio Vasarit – a 16. századi festőt, építészt és írot – Langdon gyakran emlegette úgy, mint „a világ első művészettörténészét”. Noha több száz képet festett és több tucat épületet tervezett, Vasari egyetlen nagy hatású műve, *A legkiválóbb festők, szobrászok és építészek élete* volt az, amellyel halhatatlanságot szerzett magának. Az itáliai művészek életrajz-gyűjteménye mind a mai napig kötelező olvasmány a művészettörténet hallgatók számára.

A *cerca trova* kifejezés úgy harminc éve hozta vissza a köztudatba Vasarit, amikor a Palazzo Vecchióban, az Ötszázak termének falfestményén, fent a magasban felfedezték a „titkos üzenetet”. Az apró betűk egy zöld hadizászlón voltak, amely alig kivehető a csatajelenet kavargásában. Még nem alakult ki közmegegyezés abban, hogy miért is helyezte el Vasari ezt a különös üzenetet a faliképen, de a legelfogadottabb elmélet szerint ez egy nyomravezető a jövő nemzedékeknek egy elveszett Leonardo da Vinci-freskóhoz, amely egy három centiméteres résben rejlik a fal mögött.

Sienna idegesen tekintgetett a fákon túlra.

– Van valami, amit még mindig nem értek. Ha nem azt mondogatta, hogy *very sorry, very sorry...* akkor miért akarják megölni?

Langdon ugyanezen a kérdésemre töprengett.

A felderítő drón távoli zúgása ismét felerősödött, és Langdon tudta, hogy ideje dönteni. Azt nem értette, milyen kapcsolat lehet Vasari *Battaglia di Marcianója* és Dante *Infemója*, vagy a fejét ért tegnap esti lövés között, de legalább már volt valami a kezében.

Cerca trova.

Keress és találsz.

Langdon újra maga előtt látta az ezüsthajú asszonyt, aki őt szólítja a folyó túlsó partjáról. *Fogy az idő!* Ha vannak válaszok, érezte meg Langdon, azok a Palazzo Vecchióban lesznek.

Eszébe ötlött a szabadtüdős görög bűvárok egy régi mondása, akik az Égei-szigetek korallbarlangjaiban vadásztak homárokra. Beúszva egy sötét alagútba elérkezik az a pont, ahonnan már nincs visszatérés, mert nem maradt annyi levegő, hogy megfordulva a felszínre juss. Az egyetlen választásod továbbbúszni az ismeretlenbe... és imádkozni, hogy legyen kijárat.

Langdon azon tűnődött, vajon érkeztek-e már arra a pontra.

Az ösvények útvesztőjét pásztázta a parkban. Ha el tudnának jutni Siennával a Pitti-palotáig, és elhagyhatnák a Boboli-kertet, onnan már csak egy rövid séta az óváros a világ leghíresebb gyaloghídján, a Ponté Vecchióon át. Ami mindig teli van emberekkel, akik között meg lehet bújni. És onnan mindössze néhány sarokra van a Palazzo Vecchio.

Most közelebbről hallatszott a drón zümmögése, és Langdont hirtelen legyűrte a kimerültség. Az a felismerés, hogy nem bocsánatot kért azért, amit tett, ellentmondásba került azzal, hogy menekül a rendőrség elől.

– Végül úgyis el fognak kapni, Sienna – sóhajtott fel Langdon. – Talán fel kéne hagynom a meneküléssel.

Sienna ijedten nézett rá.

– Robert, akárhányszor megállunk, valaki mindig le akarja lőni! Ki kell derítenie, hogy mi ez az egész. Meg kell néznie azt a Vasari-falfestményt, és reménykedni, hogy visszatér a memóriája. Az talán segíteni fog, ha rájön, honnan van ez a kis vetítő, és miért hurcolja magával.

Langdon lelki szemei előtt megjelent a tüskés hajú nő, amint hidegvérrel megöli dr. Marconit... a lövöldöző katonák... az olasz rendőrség kivonulása a Porta Romanához... és most a felderítő drón, amely utánuk kutat a Boboli-kertben. A szemét dörzsölve mérlegelte a lehetőségeit.

– Robert? – vált élesebbé Sienna hangja. – Van még valami... valami, ami akkor nem tűnt fontosnak, de most mégis az lehet.

Langdon ráemelte a tekintetét, megérezve, hogy komoly dologról van szó.

– Már a lakásban el akartam mondani magának, de...

– Mit „de”?

Sienna kényszeredetten elhúzta a száját.

– Amikor megérkezett a kórházba, delirált, és megpróbált közölni valamit.

– Igen – mondta Langdon –, azt motyogtam, hogy *Vasari Vasari*.

– Igen, de még előtte... mielőtt bekapcsoltuk volna a diktafont, a megérkezése utáni első pillanatokban, mondott valamit amire emlékszem. Csak egyszer mondta, de biztos vagyok abban hogy jól értettem.

– Mit mondtam?

Sienna a drón után nézett, aztán visszafordult Langdonhoz.

– Azt mondta, hogy nálam van a kulcs, ami nyitja... ha elbukom, mindenki meghal.

Langdon csak bámult.

Sienna folytatta.

– Azt hittem, hogy arra a tárgyra gondol a zakója zsebében, de már nem vagyok ebben biztos.

Ha elbukom, mindenki meghal? Langdont szíven ütötték ezek a szavak. A halál folyton visszatérő képei vonultak el előtte... Dante pokla, a biohazard szimbólum, a pestisdoktor. És megint ott volt a gyönyörű, ezüsthajú asszony arca, aki a vérvörös folyón túlról esdekelt neki.

Keress és találsz! Fogy az idő!

Sienna hangja rántotta vissza a jelenbe.

– Akármire utal is végső soron ez a vetítő... vagy akárminek keresi is maga a nyitját, az a dolog rettenetesen veszélyes lehet. Már az a tény is, hogy valakik megpróbálnak minket megölni... – Sienna hangja megremegett, és elhallgatott egy másodpercre, amíg összeszedte magát. – Gondoljon bele. Fényes nappal lőttek magára... lőttek rám... egy ártatlan kívülállóra. Nem úgy tűnik, hogy tárgyalni akarnának. A saját kormánya fordult maga ellen... segítséget kért tőlük, és egy gyilkost küldtek magára.

Langdon üres tekintettel bámulta a földet. Nem volt jelentősége, hogy az amerikai konzulátus csak elárulta Langdon tartózkodási helyét a gyilkosnak, vagy maga a konzulátus küldte rá a gyilkost. A végeredmény ugyanaz. *A kormányom nem az én oldalamon áll.*

Langdon Sienna barna szemébe nézett, és bátorságot merített belőle. *Mibe rángattam bele?*

– Bárcsak tudnám, mit keresünk! Akkor talán összeállna a kép.

Sienna bólintott.

– Bármi legyen is az, meg kell találnunk. Hogy legalább legyen egy ugródeszkánk.

Ezen nem volt mit vitatkozni. De Langdont mégis nyugtalanította valami. *Ha elbukom, mindenki meghal.* Egész délelőtt a biohazard, a pestis, Dante pokla morbid jelképeivel hadakozott. Azt el kellett ismernie, hogy nincs határozott elképzelése arról, amit keres, de naivitás lenne kizárni azt az eshetőséget, hogy itt valamilyen halálos kórról vagy széles hatókörű biológiai fegyverről van szó. De ha ez igaz, akkor miért akarná őt kiiktatni a saját kormánya?

Azt hiszik, hogy én is részese vagyok a készülő támadásnak?

Ennek nem volt semmi értelme. Valami másról lesz itt szó.

Langdon megint az ezüsthajú asszonyra gondolt.

– És ott az a nő is a látomásomban. Úgy érzem, meg kell őt találnom.

– Akkor bízson az érzéseiben – mondta Sienna. – A maga állapotában a legjobb iránytű a tudatalattija. Ez elemi lélektan... ha érzi a zsigereiben, hogy megbízhat abban a nőben, akkor szerintem pontosan azt kell tennie, amit az ezüsthajú asszony tanácsol.

– Keress és találsz – mondták ki egyszerre.

Langdon sóhajtott, s már tiszta volt előtte az út.

Nincs más választásom, mint továbbúszni ebben az alagiútban.

Megerősödött elszánással sarkon fordult, és elkezdte felmérni a környezetet. Melyik ösvény vezet ki a kertből?

A fák alatt álltak egy tágas tisztás szélén, ahol több ösvény keresztezte egymást. Balra, a távolban Langdon észrevett egy ellipszis alakú lagúnát egy citromfákkal és szobrokkal ékes kis szigettel. Az Isolotto, gondolta, felismerve Perszeusz híres szoboralakját a vízből kiemelkedő lovon.

– Arra van a Pitti-palota – mondta Langdon keletre mutatva, túl az Isolottón, az egész kertet kelet-nyugati irányban átszelő út, a Viottolone felé. A Viottolone olyan széles, mint egy

kétsávos út, és négyszáz éves, sudár ciprusok szegélyezik.

– Ott nincs fedezék – mondta Sienna végignézve az egyenes úton, majd a cirkáló drónra mutatva.

– Igaza van – vigyorgott Langdon hamiskásan. – Ezért választjuk mi a mellette futó alagutat.

Megint abba az irányba mutatott, de ezúttal egy sűrű élősövényre, amely a tágas Viottolone mentén futott. Az egymásba fonódó, dús zöld ágak közé egy kis boltíves nyílást vágtak. Keskeny gyalogösvény húzódott alatta – egy alagút, amely párhuzamosan haladt a Viottolonéval. Az 1600-as évek óta gondosan metszett magyaltölgyek borultak össze fölötte, zárt lugast alkotva. Az ösvény neve La Cerchiata – ami szó szerint azt jelenti: körülfogott vagy abroncsozott –, és az ívbe hajló faágak baldachinjára utal, amelyek a hordó abróncsaira emlékeztetnek.

Sienna átsietett a tisztáson, és belesett az árnyas alagútba. Azonnal vissza is fordult, és Langdonra mosolygott.

– Így már jobb.

Nem vesztegetve tovább az időt Sienna bebújt a nyíláson, és gyors léptekkel előreindult a fák között.

Langdon mindig is Firenze egyik legbékésebb helyének tekintette a La Cerchiatát. Ma azonban, ahogy a homályos fasorban eltűnő Sienna után nézett, újra csak a görög bűvárokra gondolt, akik beúsznak a korallalagutakba, és imádkoznak, hogy elérjék a kijáratot.

Langdon gyorsan elmondta a saját kis imáját, és a nő után sietett.

Fél mérfölddel mögöttük, a képzőművészeti iskolánál, Brüder ügynök áthaladt a rendőrök és a diákok között, jeges pillantással nyitva utat maga előtt a tömegben. A sebtében felállított parancsnoki poszthoz tartott, amelyet a felderítési szakértője rendezett be a fekete mikrobusz motorháztetején.

– A drón felvétele – mondta a specialista, átadva Brüdernek egy táblagépet. – Pár perccel ezelőttről.

Brüder megvizsgálta a kimerevített videoképet, amelyen két elmosódó arc látszott felnagyítva – egy sötét hajú férfi és egy szőke lófarkas nő –, akik a fák árnyékában megbújva fölfelé néztek. *Robert Langdon. Sienna Brooks.*

Semmi kétség.

Brüder a Boboli-kert motorházra kiterített térképét kezdte tanulmányozni. *Rosszul döntöttek,* gondolta az alaprajzot nézve.

Noha kiterjedt és bonyolult volt, teli rejtekhelyekkel, viszont mindenütt magas fal vette körül. Brüder nem sokszor találkozott a terepen a természetes „killbox” ilyen tökéletes változatával.

Soha nem jutnak ki.

– A helyi erők minden kijáratot lezárnak – mondta az ügynök és megkezdik az átfésülést.

– Folyamatos tájékoztatást kérek – közölte Brüder.

Lassan felemelte a tekintetét a mikrobusz polikarbonát ablakára, amely mögött az ezüsthajú

nőt látta a jármű hátsó ülésén.

A beadott gyógyszerek egyértelműen eltompították az érzékeit – jobban, mint Brüder várta volna. A nő ijedt szeméből azonban jól kiolvasható volt, hogy ennek ellenére pontosan tudja, mi történik.

Nem tűnik boldognak, gondolta Brüder. De miért is lenne?

Huszonhatodik fejezet

Vízszugár lövellt hat méter magasan a levegőbe.

Langdon figyelte, ahogy lágyan visszahullik a földre, és tudta, hogy már közel járnak. Elérték a La Cerchiata lombos alagútjának végét, és átrohantak a pázsiton egy paratölgyligetbe. Onnan nézték a Boboli leghíresebb szökőkútját – Stoldo Lorenzi bronz Neptunját a háromágú szigonnyal. A helyiek tiszteledenül csak a „vasvillás kútnak” nevezték a park fénypontját.

Sienna megállt a liget szélén, és fölnézett a fák közül.

– Nem látom a drónt.

Langdon sem hallotta már egy ideje, bár a szökőkút elég hangos volt.

– Nyilván kifogyott az üzemanyag, és újra kell tölteni – tette hozzá Sienna. – Itt az alkalom. Merre?

Langdon balra vezette, és elkezdtek lefelé ereszkedni egy meredek lejtőn. Ahogy kibukkantak a fák közül, megjelent előttük a Pitti-palota.

– Szép kis ház – suttogta Sienna.

– A tipikus Medici szerénységre vall – jegyezte meg Langdon

Még mindig vagy egy negyed mérföldre voltak tőle, de a Palazzo Pitti homlokzata már eluralta a látképet, hosszan elnyúlva balra és jobbra. A kidomborodó, rusztikus kőtömbök ellentmondást nem tűrő tekintélyt kölcsönöztek neki, amelyet csak fokozott a spalettás ablakok és a boltívvel koronázott apertúrák erőteljes ismétlődése. Hagyományosan a reprezentatív paloták magas dombon épültek, hogy a parkból nézve fölfelé kelljen tekinteni. A Palazzo Pitti azonban egy mély völgyben épült az Arno közelében, így a Boboli-kertben tartózkodók lefelé néztek a palotára.

Ez még drámaibbá tette a hatást. Egy építész szerint úgy jelenik meg, mintha a földből nőtt volna ki... mintha egy földcsuszamlás gördítette volna le a masszív kőtömböket a hosszú rézsún, hogy elegáns, barikádszerű csoportozattá álljanak össze a lejtő alján. Noha az alacsony fekvés nehezebben védhető pozíciót jelentett, a Pitti-palota szilárd kőépítménye olyan hatásos volt, hogy Napóleon ezt választotta székhelyéül, amíg Firenzében tartózkodott.

– Nézze – mutatott Sienna a palota legközelebbi kapujára. – Ez jó hír.

Langdon is látta. Ezen a különös reggelen nem maga a palota volt a legörömtelibb látvány, hanem az épületből az alacsonyabban fekvő parkba áramló turisták. A Pitti nyitva volt, ami azt jelentette, hogy Langdon és Sienna gond nélkül bejuthatnak, és az épületen át elhagyhatják a Boboli-kertet. Langdon tudta, hogy amint kilépnek a palotából, jobbra látni fogják az Arno folyót, azon túl pedig az óváros tornyait.

Félig kocogva siettek le a meredek lejtőn. Menet közben áthaladtak az amfiteátrumon – a történelem első operaelőadásának színhelyén amely lópatkóként feküdt egy domb oldalában. Azon túl elmentek II. Ramszesz obeliszkje és a lábánál elhelyezett szerencsétlen „műtárgy” mellett. Az útikönyvek úgy említették, mint „kolosszális kőmedence CaracallaTermálból, Rómából”, de Langdon nem látott mást benne, mint ami valójában volt: a világ legnagyobb fürdőkádját. *Tényleg el kéne már vinniük innen ezt a dolgot.*

Végre megérkeztek a palota hátsó bejáratához, sétasebességre lassítottak, és elvegyültek a nap első turistái között. A tömeggel szemben haladva lementek egy szűk alagúton, ami a cortile, a belső udvar mélyére vezetett, ahol a látogatók reggeli feketéjüket szürcsölték a palota itt felállított alkalmi kávézójában. Frissen őrölt kávé illata járta át a levegőt, és Langdonra hirtelen rátört a vágy, hogy leüljön és elfogyasszon egy civilizált reggelit. Ennek nem ma van a napja, gondolta, és elindult a széles kőátjárón, amely a palota főkapujához vitt.

Megközelítve a bejáratot Langdon és Sienna beleütköztek a feltorlódott turisták okozta útszűkületbe, akik az oszlopcsarnokban megállva néztek valamit odakint. Langdon a tömeg feje fölön átlesve kinézett a palota előtti térre.

A Pitti főbejárata ugyanolyan lehangoló és érdektelen volt, mint amire emlékezett. A szépen nyírt pázsit és virágos kert helyett az első udvar csak egy hatalmas, kikövezett térség volt a domboldalban, amely széles, köves sípályaként ereszkedett alá a Via dei Guicciardiniig.

A domb lábánál Langdon végre meglátta a torlódás okát.

Lent a Piazza dei Pittin fél tucat járőrök közeledett minden irányból. Rendőrök kisebb hadserege kaptatott fölfelé a dombra, s fegyverrel a kézben elkezdtek legyezőszerűen szétszóródni, hogy biztosítsák a palota frontját.

Huszonhetedik fejezet

Mire a rendőrök behatoltak a Pitti-palotába, Langdon és Sienna már mozgásban voltak, sarkon fordulva igyekeztek minél távolabb kerülni az érkező rendőrségtől. Átsiettek a *cortilén*, el a kávézó mellett, ahol nagy volt a tülekedés, és a turisták a nyakukat tekergetve próbálták azonosítani az izgalom forrását.

Sienna megdöbbsent, hogy ilyen hamar megtalálták őket. A drón azért tűnhetett el, mert már felfedezett minket.

Visszasiettek ahhoz a szűk alagúthoz, amelyen át kijutottak a kertből, és habozás nélkül visszafelé indultak rajta, majd felkapaszkodtak a lépcsőkön. A lépcső vége balra kanyarodott egy magas támfal mentén. Ahogy a fal mellett haladtak, az egyre alacsonyabb lett, és egy ponton már kiláthattak fölötte a Boboli-kert hatalmas térségére.

Langdon hirtelen megragadta Sienna karját, és visszarántotta, aztán mindketten lebuktak, hogy észre ne vegyék őket. Sienna is észlelte a veszélyt.

Háromszáz mééterre, az amfiteátrum fölött, rendőrök sorfala ereszkedett lefelé a lejtőn; átkutatták a ligetes részeket, kikérdezték a turistákat, közben rádión tartva egymással a kapcsolatot.

Csapdába estünk!

Sienna nem képzelte volna, amikor Langdonnal találkozott, hogy ez lesz a vége. *Én nem erre vállalkoztam!* Amikor Sienna elmenekült a kórházból Langdonnal, úgy gondolta, hogy egy tüskés hajú nő és a fegyvere elől menekülnek Most viszont egy egész kommandós csapat és az olasz rendőrség üldözte őket. A szökés esélye, ismerte fel, szinte a nullával egyenlő.

– Van másik kivezető út? – kérdezte Sienna elfűlladva.

– Nem hiszem – válaszolta Langdon. – Ez a kert olyan, mint egy fallal körülvett város, olyan, mint... – Hirtelen elhallgatott, megfordult és kelet felé nézett. – Olyan, mint... a Vatikán. – Halvány reménysugár derítette fel az arcát.

Siennának fogalma sem volt, mi köze van a Vatikánnak a mostani csapdahelyzetükhöz, de Langdon váratlanul bólogatni kezdett és a palota keleti szárnyát pásztázta.

– Kicsi az esély – mondta, előreterelve Siennát. – De talán mégis van egy lehetséges kiút.

Hirtelen két alak bukkant fel előttük, akik a támfalat megkerülve majdnem beleütköztek Siennába és Langdonba. Mindketten fekete ruhát viseltek, és egy rémisztő pillanatig Sienna azt hitte, hogy azok a katonák, akikkel a bérházban találkozón. De ahogy elhaladtak mellettük, már látta, hogy csak turisták... olaszok, a fekete bőrdzseki fazonjáról ítélve.

Siennának támadt egy ötlete. Megfogta az egyik turista karját, és a lehető legbarátságosabban rámosolygott.

– *Pub dirci dové la Galleria dél costume?* – érdeklődött pergő olaszszággal a palota híres Ruhamúzeuma iránt. – *Io e mio frjtellc siamo in ritardo per una visita privata.* – Késésben vagyunk a fivéremmel egy privát tárlatvezetésről.

– *Certo!* – vigyorgott rájuk a férfi segítőkészen. – *Prosequite dritto per il sentiero!* – Megfordulva éppen ellenkező irányba mutatott a támfal mentén, mint amerre Langdon menni tervezett.

- *Molte grazie!* - csicseregte Sienna újabb mosoly kíséretében, miközben a két férfi továbbindult.

Langdon elismerően biccentett Siennának, láthatóan megértette a szándékát. Ha a rendőrök kikérdezik a turistákat, azt fogják hallani, hogy Langdon és Sienna a ruhakiállításra ment, ami a falon látható térkép szerint a Palazzina della Meridianában van... a lehető legmesszebb onnan, ahová ők tartottak.

- El kell jutnunk ahhoz az ösvényhez - mutatott Langdon egy nyílt térségen túl arra az útra, amelyik egy másik dombról lefelé vezetve távolodott a palotától. A kavicsos ösvényt a domb felőli oldalán sűrű sövény szegélyezte, amely számos rejtekhelyet kínált a rendőrök előtt, akik most tőlük alig száz méterre ereszkedtek lefelé a dombról.

Sienna úgy ítélte meg, hogy nagyon kis esélyük van átjutni a nyílt térségen a védett ösvényre, ahol már összegyűltek a turisták, kíváncsian figyelve a rendőröket. Újra hallhatóvá vált a drón halk zümmögése, ahogy közeledett a távolból.

- Most vagy soha - mondta Langdon, megfogva Sienna kezét és magával húzva a nyílt térségre, ahol előbb elvegyültek a turisták között, majd elkezdtek kifelé araszolni a tömegből. Sienna leküzdötte a késztetést, hogy futásnak eredjen, annál inkább, hogy Langdon erősen fogta, és fürge, de nyugodt léptekkel vezette az emberek között.

Amikor végre elérték az ösvény elejét, Sienna hátrapillantott, hogy nem vették-e észre őket. A rendőrök, akiket látott, mind másfelé néztek, az ég felé emelték az arcukat, meghallva a közeledő drón zúgását.

Sienna előreszegezte a tekintetét, és Langdon után sietett az ösvényen.

Velük szemben a távolban, de tisztán kivehetően most Firenze óvárosa tűnt fel a láthatáron, a fák fölött. Sienna látta a dóm vörös cserepes kupoláját és Giotto Campaniljének zöld, vörös és fehér tornyát. Egy pillanatra a Palazzo Vecchio kőpártárkányzatos csúcsát is - ez volt az úti céljuk, amelyet jelenleg reménytelennek tűnt elérniük -, de ahogy beljebb mentek az ösvényen, a kert magas külső fala elzárta előlük a kilátást.

Mire elérték a domb alját, Sienna kifulladt, és az járt a fejében, vajon Langdon tudja-e, hová mennek. Az ösvény egy labirintuskertbe vezetett, de Langdon magabiztosan balra fordult egy széles, kavicsos teraszhoz, amelyen körbekerült, végig a sövény mögött, a behajló fák árnyékában maradva. A terasz elhagyatott volt, inkább személyzeti parkolónak tűnt, mint turisták által látogatott helynek.

- Hová megyünk? - kérdezte meg végül zihálva Sienna.

- Mindjárt ott vagyunk.

De hol? Az egész térséget falak vették körül, és legalább két emelet magasak voltak. Sienna csak egy kijáratot látott, egy kocsikihajtót balra - masszív kovácsoltvas kapu zárta el, amely úgy festett, mintha a palotával lenne egyidős, és martalóc seregeket akarna távol tartani. A barikádon túl látta a Piazza dei Pittin gyülekező rendőröket.

Langdon még mindig a növényzet takarásában maradva nyomult előre, egyenesen a velük szemben lévő fal felé tartva. Sienna ajtónyílást keresett, de csak egy falmélyedést fedezett fel, a legocsmányabb szoborral, amit valaha látott.

Te jó ég, a Mediciek bármilyen műalkotást választhattak a világon, és nekik pont ez kellett?

Egy dagadt, meztelen törpe szobra volt az, amely egy teknősbékán lovagolt. A törpe nemi szerve a teknős páncélján nyugodott az állat szájából meg úgy folydogált a víz, mintha beteg volna.

– Tudom – mondta Langdon, anélkül hogy lassított volna. – Ez itt Braccio di Bartolo, egy híres udvari törpe. Ha engem kérdez, inkább tették volna be abba az óriási fürdőkádba.

Langdon éles szögben jobbra kanyarodott, és lefelé indult egy lépcsőn, amelyet Sienna csak most vett észre.

Ez lenne a kiút?!

A feltámadó remény rövid életűnek bizonyult.

Ahogy befordult a sarkon és követte Langdont a lépcsőn, rájött, hogy zsákutcába futnak – ahol kétszer olyan magasak a falak, mint másutt.

Sienna ráadásul már azt is észlelte, hogy hosszú útjuk egy tátongó üreg szájánál fog véget érni... a mély grottót a hátsó falba vágták. *Az nem lehet, hogy ide akart vezetni!*

A barlang ásító szája fölött tőrszerű sztalaktitok függtek, nyomasztó hatást keltve. Odabent az üregben iszamos geológiai formák türemkedtek ki a falból és csorogtak lefelé, mintha megolvadt volna a kő... Sienna legnagyobb rémületére olyan alakzatokba dermedve, mint félig eltemetett humanoidok, amelyeket mintha most falna és emésztene fel a kő. Az egész vízió Botticelli *Mappa dell'Inferno*jának valamely részletére emlékeztette Siennát.

Langdon érdekes módon meg sem rezzent, és egyenletes léptekkel futott a barlang bejárata felé. Korábban tett egy megjegyzést a Vatikánról, de Sienna szinte biztos volt abban, hogy a Szentszék falai között nincs semmilyen ijesztő üreg.

Közelebb érve a bejárat fölötti szélei koronapárkányzat ragadta meg Sienna figyelmét – egy sztalaktitokból és bizonytalan kőkitüremkedésekből álló kísérteties kompozíció, amely magába nyelni látszott a két elheverő nőalakot, akik a Medicieknek a hat golyóról vagy *palidról* egyből felismerhető híres címerpajzsát fogták közre.

Langdon váratlanul balra fordult, el a barlang szájától, egy olyan építészeti elem felé, amelyet Sienna eddig észre sem vett, egy kis szürke ajtó volt az, balra a grottó bejáratától. A kopott faajtó jelentéktelennek tűnt, legfeljebb egy tárolóhelyiséget vagy szerszámos kamrát lehetett gyanítani mögötte.

Langdon az ajtóhoz futott, abban a nyilvánvaló reményben, hogy ki tudja nyitni, de az ajtón nem volt kilincs, csak egy réz kulcslyuk.

– A fenébe is! – Langdon szeme most csak aggodalomról árulkodott, teljesen eltűnt belőle minden remény. – Abban bízom, hogy...

Ekkor hirtelen a drón átható vijjogását hallották visszaverődni a magas falak közön. Sienna arra fordulva látta, hogy a drón a palota fölé emelkedik, és feléjük tart.

Langdonnak is látnia kellett, mert megragadta Sienna kezét, és a barlang felé tuszkolta. Az utolsó pillanatban buktak le a grottó lecsüngő sztalaktitjai alatt, eltűnve szem elől.

Ideillő vég, gondolta Sienna. Behatolás a pokol kapuján.

Huszonnyolcadik fejezet

Negyed mérfölddel keletre Vayentha leparkolta a motorját. A Ponté allé Grazién át behajtott az óvárosba, aztán megállt a Ponté Vecchio – a Pitti-palotát és az óvárost összekötő híres gyaloghíd – közelében. A motorra szíjazta a sisakját, és felsétálva a hídra elvegyült a kora délelőtti turisták között.

Hűvös márciusi szél fújt a folyó felől, felborzolva Vayentha hajának rövid tüskéit, és eszébe juttatva, hogy Langdon tudja, hogy néz ki. Megállt a híd egyik árusának pultja előtt, és vett egy AMO FIRENZE feliratú baseballsapkát, amelyet mélyen az arcába húzott.

Elsimította a bőrdzsekijét a kidomborodó fegyver fölött, elfoglalta megfigyelőhelyét a híd közepe táján, és nekidőlve egy oszlopnak a Palazzo Pitti felé fordult. Innen szemmel tarthatott minden gyalogost, aki az óvárosba tartva átkelt a hídon.

Langdon gyalog van, mondta magának. Ha ki tudja kerülni a Porta Romanát, akkor erre vezet a leglogikusabb útvonala.

Nyugatról, a Pitti-palota felől szirénák hangját hallotta, és azon tűnődött, hogy ez jót vagy rosszat jelent-e. Még mindig keresik? Vagy már elkapták? Ahogy Vayentha hegyezte a fülét, megpróbálva értelmezni, amit hall, egy új zaj vált kivehetővé a többiből – egy éles, visító hang a feje felett. Ösztönösen fölneézett az égre, és azonnal kiszúrta a kis távirányítású helikoptert messze, a palota fölött, amint lejjebb ereszkedve a fák koronájáig a Boboli-kert északkeleti sarkát pásztázza.

Felderítő drón, gondolta Vayentha újjáéledő reménnyel. Ha még a levegőben van, az azt jelenti, hogy Brüder eddig nem találta meg Langdont.

A drón gyorsan közeledett. Egyértelműen a park északkeleti csücskét ellenőrizte, amely a legközelebb volt a Ponté Vecchiohoz és az ő megfigyelőállásához, újabb megerősítést adva Vayentha számításának,

Ha Langdon meglépett Brüder elöl, szinte biztosan ebbe az irányba tart.

Ám ekkor a drón zuhanórepülésbe ment át, és a magas kőfal mögött eltűnt Vayentha szeme elől. Hallotta, hogy ott köröz valahol a fák koronája alatt... nyilván talált valami érdekeset.

Huszonkilencedik fejezet

Kerestek és találtok, gondolta Langdon, bebújva a homályos grottóba Siennával. Kijáratot kerestünk... és zsákutcát találtunk.

Az amorf kút a barlang közepén megfelelő búvóhelyet kínált, ám amikor Langdon kilesett mögüle, látta, hogy elkéstek.

A drón most bukott le a falakkal körülvevett, zárt térbe, hirtelen megállt a barlang előtt, és most ott lebegett egy helyben, alig három méterre a földtől, szembefordulva a grottóval és hangosan zümmögve, akár egy megvadult rovar... a prédára várva.

Langdon visszahúzódott, és sűgva közölte Siennával a rossz hírt.

– Azt hiszem, tudja, hogy itt vagyunk.

A drón éles hangú vijjogása szinte fülsiketítő volt a barlangon belül, ahogy a kőfalak visszaverték a hangot. A professzor alig akarta elhinni, hogy túszul ejtette őket egy miniatúr, távvezérelt helikopter, de tudta, hogy nincs értelme menekülni előle. Akkor most mi legyen? Az eredeti terve, hogy kijutnak valahová a kis szürke ajtón át, ésszerű volt, bár azzal nem számolt, hogy az ajtó csak belülről nyitható.

Ahogy Langdon szeme alkalmazkodott a barlang sötétjéhez, felmérte az idegen környezetet, azon morfondírozva, nem lehet-e itt másik kijárat. Nem látott semmit, ami reménykedésre adna okot. A grottó belterét állatokat és embereket formázó szobrok díszítették, amelyeket változó mértékben „faltak” magukba a furcsán szivárgó falak. Langdon megtörten emelte tekintetét a mennyezetre, ahonnan sztalaktitok csüngtek le fenyegetően.

Jó hely a halálra.

A Buontalenti grottó – amely az építész, Bernardo Buontalenti után kapta a nevét – alighanem a legkülönösebb hely volt egész Firenzében. A Pitti-palota ifjú vendégeinek mulattatására készült, afféle elvarázsolt kastélyként, amelynek három termében a naturalizmust hajmeresztő képzelettel és túlzásokkal ötvözték; a falban elnyelődni vagy a falból kitüremkedni látszó figurák sokaságát mintha félig megszilárdult kőzetből vagy tajtékkőből faragták volna ki. A Mediciek korában a belső falakon folyó víz fokozta a hatást, ami egyszerre hűtötte a levegőt a forró toszkán nyarakon és keltette egy igazi barlang illúzióját.

Langdon és Sienna az első és legnagyobb teremben rejtőztek a középső, jellegtelen díszkút mögött. Pásztorok, földművesek, muzikusok, állatok változatos figurái vették őket körül, köztük Michelangelo négy rabszolgájának másolata, amelyek mintha küszködve szabadulni vágytak volna a testüket fogva tartó, képlékenynek tűnő sziklafalból. Fentről, a magasból reggeli fény szűrődött be a mennyezeti oculuson át, ahol egykor egy vízzel telt óriási üveggömb függött, amelyben élénkpiros ponty úszott.

Langdon azon tűnődött, vajon az eredeti, reneszánsz kori látogatók hogy reagáltak volna egy igazi helikopter látványára – az olasz Leonardo da Vinci megvalósult álmára.

Ebben a pillanatban hirtelen elhallgatott a drón vijjogása. Nem elhalkult... hanem mintha elvágták volna.

Langdon értetlenül lesett ki a díszkút mögül, és azt látta, hogy a drón földet ért. Most mozdulatlanul ült a kavicsos térségen, és sokkal kevésbé tűnt fenyegetőnek, kivált, hogy a

fullánkszerű kameralencsék az elején már nem feljűk néztek, hanem az egyik oldalra, a kis szürke ajtó felé.

Langdon megkönnyebbülése nem tartott sokáig. Száz méterrel a drón mögött, a törpe és a teknős szobrának közelében három fegyveres katona tartott lefelé célirányosan a lépcsőn, egyenesen a barlanghoz.

A katonák a már ismert fekete egyenruhában voltak, zöld medállal a vállukon. Az élen haladó izmos férfi üres tekintete a vízióiban látott pestisálarcra emlékeztette Langdont.

Én a halál vagyok.

Langdon nem látta a mikrobuszt, sem a rejtélyes ezüsthajú asszonyt.

Én az élet vagyok.

Ahogy a katonák közeledtek, az egyik megtorpant a lépcső lábánál, sarkon fordult és hátranézett, nyilván megpróbált visszatartani valakit, aki szintén erre akart jönni. A másik kettő folytatta útját a barlang felé.

Langdon és Sienna újra mozgásba lendültek – noha ezzel valószínűleg csak késleltették az elkerülhetetlent –, és elkezdtek négykézláb átaraszolni a második terembe, amely kisebb, mélyebb és sötétebb volt. Ennek a közepét is egy műtárgy uralta – ezúttal két összefonódó szerető szobra –, s most e mögé bújt be Sienna és Langdon.

Meglapulva az árnyékban Langdon óvatosan kilesett a szobor talapzata mellett, és figyelte a közeledő támadókat. Ahogy a két katona odaért a drónhoz, az egyik megállt és leguggolt, hogy ellenőrizze: fölemelte és megvizsgálta a kamerát.

Felfedezett bennünket? Attól félt, hogy tudja a választ a saját kérdésére. A harmadik, utolsó katona, az izmos, hideg szemű férfi még mindig feljűk tartott dermesztő határozottsággal. Már csaknem elérte a barlang száját. *Bejön.* Langdon már vissza akart húzódni és közölni Siennával, hogy itt a vége, de abban a pillanatban valami váratlan történt.

A katona, ahelyett hogy bejött volna a grottóba, hirtelen balra fordult, és eltűnt.

Hová megy?! Nem tudja, hogy itt vagyunk?

Pár másodperc múlva Langdon dörömbölést hallott: fát ütöttek ököllel.

A kis szürke ajtó, gondolta Langdon. Neki tudnia kell, hogy hová vezet.

A Pitti-palota biztonsági őre, Ernesto Russo mindig szeretett volna focista lenni, de huszonkilenc évesen és túlsúllyal küzdve lassan kezdett beletörődni, hogy ez a gyerekkori álma soha nem válik valóra. Az utóbbi három évben ugyanitt dolgozott, a Pittiben, egy szekrény méretű irodában végezte ugyanazt az unalmas munkát.

Ernestónak nem volt szokatlan, hogy kíváncsi turisták kopogtatnak a kis szürke ajtón, amely mögött az irodája volt, és általában nem törődött velük, majd csak abbahagyják. Ma azonban erősen és folyamatosan dörömböltek.

Bosszúsan visszatértette a figyelmét a televízióra, amelyen hangosan ment egy futballmeccs – a Fiorentina-Juventus – ismétlése. A kopogás még erőteljesebb lett. Végül, elátkozva a turistákat, kísétált az irodából a szűk folyosóra, és elindult a hang felé. Félúton megállt az acélrácsnál, amely néhány meghatározott óra kivételével mindig elzárta a folyosót.

Beütötte a zárkombinációt, kinyitotta a rácsot, és félrehúzta. Ezután, a szabályzatot követve,

visszazárta maga mögött a rácsot és odament a szürke faajtóhoz.

– *É chiuso!* – kiáltott ki. – *Non si può entrare!!* – Remélte, hogy az illető az ajtó túloldalán megért annyit: zárva, nem lehet bejönni.

A dörömbölés folytatódott.

Ernesto a fogát csikorgatta. New York-iakra tippelt. Akaratos népség. A Red Bulls nevű focicsapatuk csak azért ér el sikereket, mert megvették az egyik legjobb európai edzőt.

A dörömbölés nem maradt abba, és Ernesto kelletlenül kinyitotta az ajtót, de csak résnyire.

– *É chiuso!*

Végre megszűnt a dörömbölés, és Ernesto szembe találta magát egy katonával, akinek olyan hideg volt a pillantása, hogy Ernesto a szó szoros értelmében meghátrált előre. A férfi felmutatott egy igazolványt, de Ernesto nem ismerte a mozaikszóval jelölt szervezetet.

– Cosa succede?! – kérdezte riadtan. Mi történt?

A katona mögött egy másik egyenruhás guggolt, és egy játék helikopternek tűnő tárgyat babrált. Még távolabb újabb katona állt őrt a lépcsőnél. A közelből szirénázás hallatszott.

– Beszél angolul? – A katona akcentusa egyáltalán nem New York-i volt. *Valahonnan Európából?*

Ernesto bólintott.

– Igen, egy kicsit.

– Bejött valaki ezen az ajtón ma délelőtt?

– No, *signore*. Nessuno.

– Helyes. Tartsa zárva. Senki nem jöhet se ki, se be. Világos?

Ernesto vállat vont. Végül is ez a munkája.

– Si, értem. *Non deve entrare, né uscire nessuno.*

– Még azt mondja meg, hogy ez az ajtó-e az egyetlen bejárat.

Ernesto megfontolta a kérdést. Manapság ez az ajtó gyakorlatilag csak *kijárat*, ezért sincs rajta kívülről kilincs, de értette, mit akar megtudni a férfi.

– Igen, csak ez az egy bejárat van. Nincs másik ajtó. – Az eredeti bejárat a palotán belül már évek óta zárva van.

– És vannak rejtett kijáratok a Boboli-kertből? A rendes kapukon kívül?

– *No, signore*. Nagy falak mindenütt. Csak ez a titkos kijárat van.

A katona bólintott.

– Köszönöm a segítséget. – Intett Ernestónak, hogy zárja be az ajtót.

A meglepett Ernesto engedelmeskedett. Aztán elindult vissza a folyosón, kinyitotta a vasrácsot, átment rajta, bezárta maga után, és folytatta a futballmeccs nézését.

Harmincadik fejezet

Langdon és Sienna megragadták a kínálkozó alkalmat.

Amíg az izmos katona az ajtón dörömbölt, ők még beljebb hatoltak a barlangba, és most az utolsó teremben bujkáltak. A kis üreget elnagyolt mozaikok és szatírszobrok díszítették. Középen a *Fürdőző Vénusz* életnagyságú alakja, aki a helyzethez illően idegesen pillant a háta mögé.

Langdon és Sienna a szobor karcsú talapzata mögött húzták meg magukat, s most ott várakoztak, azt a gömböcskékből álló sztalagmitot bámulva, amely a grottó legbelső falán kúszott.

– Minden kijárat biztosítva! – kiáltotta valahol odakint egy katona. Enyhe akcentussal beszélte az angolt, amit Langdon nem tudott hova tenni. – Küldd vissza a drónt! Én ellenőrzöm ezt a barlangot.

Langdon érezte, hogy Sienna teste megfeszül.

Másodpercek múlva nehéz bakancsok dübörögtek a barlangban. A léptek gyorsan közeledtek az első terem felől, s még hangosabbak lettek, amikor a katona már a második teremben járt, egyenesen feléjük tartva.

Langdon és Sienna összehúzták magukat.

– Hé! – harsant egy másik hang a távolban. – Elkaptuk őket!

A léptek megtorpantak.

Langdon hallotta, hogy valaki a barlang felé szalad; hangosan csikorogtak a kavicsok a talpa alatt.

– Személyazonosság megerősítve! – kiáltotta az illető elfulladva. – Most beszéltünk két turistával. A férfi és a nő pár perccel ezelőtt kért tőlük útmutatást, hogy hol van a palazzo ruhakiállítása. .. arra, a palota másik szárnyában.

Langdon Siennára nézett, akinek mintha halvány mosoly bujkált volna az arcán.

A katona kifújta magát, és folytatta.

– A nyugati kijáratokat zártuk le először... nagy a valószínűsége, hogy csapdába ejtettük őket a kerten belül.

– Térjen vissza a küldetéséhez – válaszolta a másik katona. – És azonnal jelentse, ha sikerrel jártak.

Távolodó léptek a kavicson, az újra a levegőbe emelkedő drón zúgása, aztán, végre... teljes csend.

Langdon már megfordult, hogy kilessen a talapzat mögül, amikor Sienna a karjába kapaszkodva megállította. Az ajkára tette az ujját, és egy árnyék felé bökött a hátsó falon. A katona még mindig ott állt mozdulatlanul a barlang szájában.

Mire vár még?!

– Itt Brüder – szólalt meg váratlanul. – Sarokba szorítottuk őket. Hamarosan jelentkezem a megerősítéssel.

A férfi mobiltelefonon beszélt, és aggasztóan közelről hallatszott a hangja, mintha mellettük állna. Az üreg úgy működött, mint egy parabolamikrofon, összegyűjtötte és a barlang mélyébe irányította a hangokat.

– Még valami – mondta Brüder. – Most kaptam új hírt a helyszínelőktől. A nő lakása albérlet. Alig bútorozott. Nyilván rövid időre vették ki. Megtaláltuk a biocsövet, de nem volt benne a vetítő. Feltételezzük, hogy még mindig Langdon birtokában van

Langdon megborzongott, amikor a katona kimondta a nevét

A léptek hangosabbak lettek, és Langdon rájött, hogy a férfi befelé jön a barlangba. Már nem olyan határozottan mozgott, mint az előbb, most mintha csak kószálna, körülnézve a grottóban miközben telefonál.

– Úgy van – mondta a férfi. – A helyszínelők azt is megerősítették, hogy egy kimenő hívás volt, mielőtt megszálltuk a lakást.

Az amerikai konzulátus, gondolta Langdon visszaemlékezve a beszélgetésre, és a tüskés hajjú gyilkos gyors felbukkanására. A nő azóta mintha felszívódott volna, és kiképzett katonák egész csapata vette át a helyét.

Nem sikerülhet mindig megszöknünk előlük.

A katona bakancsának csattogása a kőpadlón már csak öt-hat méterre hallatszott, és egyre közeledett. A férfi belépett a második terembe, és ha továbbjön, mindenképpen felfedezi őket a Vénusz-szobor karcsú talapzata mögött kuporogva.

– Sienna Brooks – mondta a férfi váratlanul, kristálytisztán.

Sienna megremegett Langdon mellett, és föltekintett, mintha azt várná, hogy a katona néz szembe vele. De nem volt ott senki.

– Most vizsgálják át a laptopot – folytatta a hang, alig három méterre. – Még nem kaptam meg a jelentést, de Langdon egyértelműen erről a gépről lépett be a harvardi postafiókjába.

Ezt hallva Sienna hitedenkedve fordult Langdon felé, az arca néma megrendülésről tanúskodott... az árulása felett.

Langdon maga is megdöbbsent. Tehát így akadtak a nyomunkra?! Ez a lehetőség eddig meg sem fordult a fejében. *Információra, volt szükségem!* Mielőtt Langdon bocsánatkérően nézhetett volna rá, Sienna üres tekintettel elfordult tőle.

– Úgy van – mondta a katona megérkezve a harmadik üreg bejáratához, nem egészen két méterre Langdontól és Siennától.

Még két lépés, és menthetetlenül felfedezi őket.

– Pontosan – válaszolta valakinek, és tett még egy lépést előre. Hirtelen elhallgatott. – Tartsa egy másodpercig.

Langdon megdermedt, felkészült a lelepleződésre.

– Tartsa... elmegy a hang – mondta a katona, és visszaindult a második terembe. – Nem volt térerő. Folytassa... – Figyelt egy kis ideig, majd válaszolt. – Igen, egyetértek, de legalább már tudjuk, mivel van dolgunk.

Azzal elenyészett a léptek zaja, már a kavicsos úton járt, s végül teljesen eltűnt.

Langdon válla elernyedett, s egyből Siennához fordult, akinek egyszerre látszott félelem és harag a szemében.

- Maga használta a laptopomat? – kérdezte. – Hogy elolvassa az e-mailjeit?
- Elnézést... Úgy gondoltam, hogy meg fogja érteni. Ki kellett derítenem...
- Így találtak meg bennünket! És most tudják a nevemet!
- Bocsásson meg, Sienna. Nem mértem fel... – Langdont bűntudat gyötörte.

Sienna elfordult, és kifejezéstelen tekintettel bámulta a kidudorodó állócseppköveket a hátsó falon. Vagy egy percig egyikük sem szólalt meg. Langdon azon tűnődött, vajon Sienna emlékszik-e a személyes dolgokra az íróasztala sarkán – a *Szentivánéji álom* műsorfüzetére és a lapkivágásokra a kis csodagyerekről. *Gyanítja-e, hogy elolvastam őket?* Ha igen, nem fogja megkérdezni, és Langdon már így is elég nagy bajban volt ahhoz, hogy magától ne említse meg.

- Tudják, ki vagyok – ismételte meg Sienna, de olyan gyenge hangon, hogy Langdon alig hallotta. A következő tíz másodpercben Sienna lassan és mélyen lélegzett, mintha az új fejleményeket próbálná megemészteni. Langdon érezte, ahogy közben megerősödik az elszántsága.

Aztán Sienna minden előzetes figyelmeztetés nélkül felpattant.

- Mennünk kell – mondta. – Nem fog sokáig tartani, mire rájönnek, hogy nem vagyunk a ruhakiállításon.

Langdon is felállt.

- Igen, menjünk... de hová?

- Mit szól a Vatikánhoz?

- Tessék?

- Végül rájöttem, hogy mire gondolt... hogy mi köze a Vatikánnak a Boboli-kerthez. – Sienna a kis szürke ajtó felé mutatott. – Az a bejárat, igaz?

Langdon bólintott.

- Valójában kijárat, de úgy gondoltam, egy próbát megér. Sajnos, ott nem juthatunk ki. – Langdon eleget hallott a biztonsági őr és a katona beszélgetéséből ahhoz, hogy kizárja ezt a lehetőséget.

- De ha kijutnánk – mondta Sienna, és mintha egy kis huncutság lett volna a hangjában –, tudja, hogy az mit jelentene? – Kis mosoly játszott az ajkán. – Azt jelentené, hogy ma már másodszor segít ki bennünket ugyanaz a reneszánsz művész.

Langdon felkacagott, mert neki ugyanez a gondolata támadt pár perccel ezelőtt.

Sienna most már szélesen mosolygott, és Langdon érezte, hogy megbocsátott neki, legalábbis egyelőre.

- Szerintem ez égi jel – nyilatkoztatta ki Sienna, félig-meddig komolyan. – Át kellene mennünk azon az ajtón.

- Oké... és csak úgy elmasírozunk az őr mellett?

Sienna megropogtatta az ujjait, és elindult kifelé a grottóból.

- Nem, majd én beszélek vele. - Visszanézett, és Langdon látta a szemében, hogy újraéledt benne a tűz. - Bízson bennem, professzor, ha rákényszerülök, nagyon meggyőző tudok lenni.

Megint dörömböltek a kis szürke ajtón.

Keményen és folyamatosan.

Ernesto Russo biztonsági őr ingerülten felhorkant. Nyilvánvalóan visszajött az idegen, hideg szemű katona, de a lehető legrosszabb pillanatban. A futballmeccs a televízióban a hosszabbításnál tartott, a Fiorentina egyik játékosát kiállították, és hajszálon függött; a csapat sorsa.

A dörömbölés nem akart abbamaradni.

Ernesto nem volt bolond. Tudta, hogy a szirénázás és a katonák érkezése valami zűrt jelent, de soha nem ártotta bele magát olyan dolgokba, amelyek nem érintették közvetlenül.

Pazzo é colui che bada aifatti altrui.

Igaz, hogy bolond, aki mások dolgába üti az orrát, de a katona fontos embernek tűnt, és nyilván nem lenne jó döntés ujjat húzni vele. Manapság még unalmas munkát is nehéz találni Olaszországban. Ernesto vetett még egy utolsó, lopott pillantást a meccsre, aztán elindult a hang irányába.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy csak ül egész nap ebben a parányi irodában, nézi a tévét, és fizetést kap érte. Talán kétszer egy nap megjelent egy VIP-csoport, miután bejárta az Uffizi Galériát. Ernesto fogadta őket, kinyitotta a vasrácsot, és kiengedte a csoportot a kis szürke ajtón, hogy a Boboli-kertet is megnézhessék.

Most, ahogy egyre türelmetlenebb lett a dörömbölés, Ernesto kinyitotta a rácsot, átment rajta, és bezárta maga után.

- *Si?*- kiabálta túl a zajt, miközben a szürke ajtóhoz sietett.

Nem kapott választ. A dörömbölés folytatódott.

Insomma. Végül kinyitotta és szélesre tárta az ajtót, azt várva, hogy ugyanazzal a hideg tekintettel találja szemben magát, mint az imént.

De most egy sokkal vonzóbb arc nézett vissza rá.

- *Ciao* - mondta a csinos szőke nő, kedvesen mosolyogva. Egy összehajtott papírt tartott a kezében, és Ernesto ösztönösen érte nyúlt. Abban a pillanatban, ahogy elvette és rájött, hogy csak szemét, a nő megragadta a csuklóját karcsú kezével, és belenyomta a hüvelykujját a csontos mélyedésbe, közvetlenül a kéztő alatt.

Ernesto úgy érezte, mintha csuklóból lemetszették volna a kezét. A metsző fájdalmat motoros zsibbadás követte. A nő közelebb lépett hozzá, és fokozta a nyomást, újraindítva a fájdalomciklust. Ernesto hátratántorodott, megpróbálta kiszabadítani a karját, de a lábából kiment az erő, összezsugorlott alatta, és a biztonsági őr térdre rogyott.

A többi egy pillanat alatt történt.

Egy sötét öltönyös, magas férfi jelent meg a nyitott ajtóban, besurrant, és gyorsan becsukta maga mögött a kis szürke ajtót. Ernesto a rádiója után nyúlt, de egy puha kéz szorított egyet hátul a nyakán, mire begörcsöltek az izmai és levegő után kezdett kapkodni. A nő elvette tőle a rádiót, a magas férfi pedig közelebb jött, és ugyanolyan rémültnek tűnt, mint Ernesto.

– *Dim mák* – vetette oda a szőke nő a magas férfinak. – Kínai nyomáspontok. Nem véletlenül alkalmazzák őket három évezrede.

A férfi csak bámult.

– *Non vogliamo farti dél male* – suttogta a nő Ernestónak, enyhítve a nyakára gyakorolt nyomáson. *Nem akarjuk bántani.*

Abban a pillanatban, ahogy engedett a nyomás, Ernesto megpróbált kiszabadulni, de a nyomás azonnal visszatért, és megint görcsbe rándultak az izmai. Elakadt a lélegzete a fájdalomtól, s alig kapott levegőt.

– *Dobbiamo passare* – mondta a nő. *Át kell mennünk.* A vasrácsra mutatott, amelyet Ernesto szerencsére bezárt maga után. – *Dov'è la chiave?*

– *Non ce l'ho* – nyögte ki. Nincs nálam kulcs.

A magas férfi elment mellettük, és megvizsgálta az acélrácsot.

– Kombinációs zár – szólta vissza a nőnek. Amerikai akcentusa volt.

A nő letérdelt Ernesto mellé, barna szeme, akár a jég.

– *Qttal é la combinazione?* – kérdezte.

– *Nonposso!* – mondta a biztonsági őr. Nincs engedélyem... Ekkor történt valami a gerincével, mert Ernesto érezte, hogy egész testében elernyed. A következő pillanatban elvesztette az eszméletét.

Amikor Ernesto magához tért, úgy érezte, hogy hosszú perceken át ide-oda sodródva lebeg az öntudatlanság határán. Emlékezett valami vitára... szúró fájdalmakra... talán húzták-vonták? Minden összemosódott.

Ahogy kitisztult a tudata, különös látvány tárult elé: a cipője ott hevert mellette a padlón, fűző nélkül. Csak ekkor jött rá, hogy alig bír mozdulni. Az oldalán feküdt, kezét-lábát összekötötték a háta mögött, nyilván a saját cipőfűzőjével. Megpróbált kiáltani, de nem jött ki hang a torkán. Az egyik zoknijával tömték be a száját. Az igazi félelem csak ezután tört rá, amikor a következő pillanatban fölnézett, és látta, Hogy a futballmeccs megy a televízióban. *Az irodámban vagyok... a vasrácson BELÜL?!*

Ernesto futó léptek dobogását hallotta a folyosón, távolodóban... aztán lassan elhaltak, és csend lett. *Non epossibile!* Ez lehetetlen! A szőke nő valahogy rávette Ernestót, hogy megtegye azt, ami szigorúan tilos volt neki – elárulta a zárkombinációt a híres Vasari-folyosóhoz.

Harmincegyedik fejezet

Dr. Elizabeth Sinskey-re egyre gyorsabb hullámokban tört rá az émelygés és a szédülés. Magába roskadtan hevert a Pitti-palota előtt parkoló mikrobusz hátsó ülésén. A felügyeletével megbízott katona növekvő aggodalommal figyelte.

Másodpercekkal később üvölteni kezdett a katona rádiója –valami ruhakiállításról –, kirántva Elizabetht elméje sötétségéből, ahol a zöld szemű szörnyetegről álmodott.

Újra ott volt New Yorkban, a Külkapcsolatok Tanácsának elsötétített termében, hallgatva a rejtélyes idegen eszelős hadarását. Az árnyalak a szobában járkált – hórihorgas sziluettje rávetült a Dante *Infernója* által ihletett meztelen, haldokló embermassza szörnyű képére.

– Valakinek meg kell vívnia ezt a harcot – vont a le a következtetést a férfi –, különben ez a jövő vár ránk. Ezt diktálja a matematika. Az emberiség most a huzavona, a döntésképtelenség és az egyéni kapzsiság purgatóriumában időzik... de már várják a pokol bugyrai, közvetlenül a lába előtt megnyílik az inferno, hogy mindnyájunkat elemésszen.

Elizabeth még mindig szédült az iszonyú gondolatoktól, amelyeket ez az ember tárt elé. Nem bírta tovább, és felugrott.

– Amit maga javasol, az...

– Az az egyetlen létező lehetőségünk – szakította félbe a férfi

– Én azt akartam mondani, hogy bűncselekmény!

A férfi megvonta a vállát.

– A paradicsomba a poklon keresztül visz az út. Erre Dante tanított minket.

– Maga őrült!

– Őrült? – ismételte meg a férfi sértetten. – Én? Nem hiszem. Az az örültség, hogy a WHO belenéz a szakadékba és tagadja, amit lát. Az örültség egy strucc, ami a homokba dugja a fejét, miközben bekeríti egy farka hiéna.

Mielőtt még Elizabeth védelmébe vehette volna a szervezetét, a férfi új képre váltott a kivetítőn.

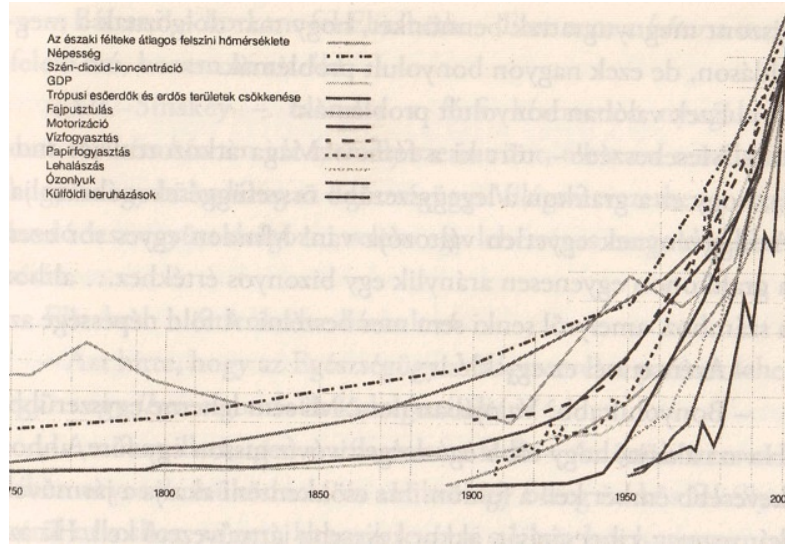
– És ha már hiénákról van szó – mondta az új képre mutatva. – íme, a hiénafalka, amelyik becserkészi az emberiséget..., egyre szűkülő körben.

Elizabeth meglepve ismert rá a képre. A WHO előző évben nyilvánosságra hozott grafikonja volt az, amely a világ egészségügyét leginkább érintő környezeti tényezőket ábrázolta.

A lista többek között ezeket tartalmazta:

Egészséges ivóvíz, globális felszíni hőmérsékletek, ózonlyuk, az óceán erőforrásainak kizsákmányolása, fajpusztulás, szén-dioxid- koncentráció, erdőirtás, globális tengerszintek.

Valamennyi káros tendenciát jelző mutatószám növekedett az utóbbi évszázadban. Most azonban ijesztően felgyorsult a növekedésük.

Elizabeth ugyanúgy reagált, mint mindig, amikor meglátta ezt a grafikont – elfogta a tehetetlenség érzése. Tudós volt, általában hitt a statisztika hasznában, és ez a grafikon vérfagyasztó képet festett a nem is oly távoli jövőről... egy nagyon közeli jövőről.

Elizabeth Sinskey-t az életében számtalanszor kísértette a tudat, hogy nem lehet gyermeke. Mégis, amikor meglátta ezt a grafikont, már-már megkönnyebbülést érzett, hogy nem szült gyermeket erre a világra.

Ezt a jövőt szánjam a gyermekemnek?

– Az utóbbi ötven év során – jelentette ki a magas férfi – exponenciálisan nőtt az anyatermészet ellen elkövetett bűneink száma. – Szünetet tartott. – Aggódok az emberiség lelkéért. Amikor a WHO bemutatta ezt a grafikont, a világ politikusai, hatalmi tényezői és környezetvédői vésztanácsokat ültek, mindenki megpróbálta eldönteni, melyek ezek közül a legsúlyosabb problémák, és melyek azok, amelyeket meg tudunk oldani. És mi lett az eredmény? Ott sírtak, ahol senki sem látta őket. A nyilvánosság előtt viszont megnyugtattak bennünket, hogy már dolgoznak a meg oldáson, de ezek nagyon bonyolult problémák.

– Ezek valóban bonyolult problémák!

– Mesebeszéd! – tört ki a férfi. – Maga átkozottul jól tudja, hogy ez a grafikon a legegyszerűbb összefüggéseket ábrázolja. A függvénynek egyetlen változója van! Minden egyes sor ezen a grafikonon egyenesen aránylik egy bizonyos értékhez... ahhoz a számhoz, amelyről senki sem mer beszélni. A föld népessége az!

– Azért ennél ez egy kicsit...

– Bonyolultabb? Valójában nem! Mi sem lehetne egyszerűbb. Ha azt akarja, hogy több egészséges ivóvíz jusson egy főre, ahhoz kevesebb ember kell a földön. Ha csökkenteni akarja a járművek károsanyag-kibocsátását, akkor kevesebb járművezető kell. Ha azt akarja, hogy az óceánok bővelkedjenek halakban, ahhoz kevesebb ember kell, aki halat eszik!

A férfi villámló szemmel nézett rá, és a hangja még erősebb lett.

– Nyissa ki a szemét! Az emberiség végóráit éljük, és a világ vezetői tanácsstermekben ülnek, tanulmányokat rendelnek a napenergiáról, a hulladék újrahasznosításáról és a hibridautókról? Hogy létezik, hogy maga, aki a tudomány embere, nem látja mindezt? Ózonlyuk, vízhiány, környezetszennyezés... ezek nem betegségek, hanem tünetek. A betegség a túlnépesedés. És ha nem nézünk szembe a népesedési problémával, az olyan, mintha ragtapaszt tennénk egy

gyorsan növekvő tumorra.

– Maga a rákhoz hasonlítja az emberi fajt?

– A rák nem más, mint egy egészséges sejt, amely kontroll nélkül elkezd osztódni. Látom, hogy magát taszítják az ideáim, de biztosíthatom, hogy az alternatíva jóval kevésbé tetszik majd, amikor valóra válik. Ha most nem lépünk bátran, akkor...

– Bátran?! – horkant fel Elizabeth. – Erre nem a *bátor* a megfelelő szó, hanem az *eszélős*.

– Dr. Sinskey – mondta a férfi kísérteties nyugalommal. – Azért hívtam ide személy szerint önt, mert azt reméltem, hogy egy bölcs hang az Egészségügyi Világszervezetben... hajlandó lesz együtt dolgozni velem egy lehetséges megoldás keresésén.

Elizabeth hitetlenkedve bámult rá.

– Azt hitte, hogy az Egészségügyi Világszervezet partner lehet egy... egy *ilyen* elgondolás kidolgozásában?

– Ami azt illeti, igen – válaszolta a férfi. – Az önök szervezetében orvosok működnek, és amikor egy beteg üszkös fekélyvel kerül orvoshoz, az nem habozik levágni a lábát, hogy megmentse az életét. Néha nincs más választás, csak a kisebbik rossz.

– Az egészen más.

– Nem. Ez ugyanaz. Az egyetlen különbség a mértékben van. Elizabeth eleget hallott. Hirtelen felállt.

– El kell érnem a gépet.

A magas férfi fenyegető lépést tett felé, és elállta az útját.

– Vegye ezt figyelmeztetésnek. Önnel vagy ön nélkül, nagyon könnyen megvalósíthatom a tervem.

– Én is figyelmeztetem – vágott vissza Elizabeth. – Ezt terrorista fenyegetésnek tekintem, és akként fogom kezelni. – Elővette a telefonját.

A férfi nevetett.

– Feljelent, mert hipotézisekkel álltam elő? Sajnos várnia kell azzal a telefonhívással. Ez a szoba elektronikus védelemmel van ellátva. Nincs térerő.

Nekem nem térerő kell, te eszement. Elizabeth fölemelte a telefont, és mielőtt a férfi megérthette volna, hogy mit akar, készített egy fényképet az arcáról. A vaku fénye visszaverődött a zöld szemről, és egy pillanatra úgy rémlett neki, hogy ismeri ezt az arcot.

– Bárki is maga – mondta –, rosszul tette, hogy idehívatott. Mire kiérek a repülőtérre, már tudni fogom, ki maga, és potenciális bioterroristaként rajta lesz a WHO, a CDC és az ECDC [{2}](#) listáján. Éjjel-nappal figyeltetni fogjuk magát. Ha megpróbál veszélyes anyagokhoz jutni, mi tudni fogunk róla. Ha laboratóriumot állít fel, tudni fogunk róla. Nem lesz hová elrejtőznie.

A férfi feszült csendben állt egy hosszú másodpercig, mintha arra készülne, hogy kikapja a kezéből a telefont. Végül ellazult és hátborzongató vigyorral félreállt Elizabeth útjából.

– Akkor kezdődhet a tánc.

Harminkettedik fejezet

A Corridoio Vasarianót – a Vasari-folyosót – Giorgio Vasari tervezte meg 1564-ben a Medici nagyherceg, I. Cosimo parancsára, aki biztonságos átjárót akart a Pitti-palotában lévő rezidenciája és az Arno túlsópartján álló kormányzati székhely, a Palazzo Vecchio között.

A Vatikán híres Passettójához hasonló Vasari-folyosó a lehető legtitkosabb átjáró volt. Csaknem egy kilométer hosszan vezetett a Boboli-kert keleti sarkából a régi palota szívébe, át a Ponté Vecchió és az Uffizi Galérián.

A Vasari-folyosó ma is biztos menedéket nyújt, ámbár nem a Medicieknek, hanem a műtárgyaknak; jóformán végtelen falfelületén megszámlálhatatlan ritka festmény sorakozik, mintegy kiáradva az Uffizi képtárból, amelyen a folyosó áthalad.

Langdon néhány évvel ezelőtt végigjárta egy privát túravezetés során. Aznap délután gyakran megállt gyönyörködni a festmények észvesztő sokaságában – köztük a világ legnagyobb önarcképgyűjteményében. Meg-megállt azért is, hogy kitekintsen a folyosó kilátóablakain, amelyek lehetővé tették a látogatóknak, hogy felmérjék, hol járnak éppen a város felett. Ma délelőtt azonban Langdon és Sienna futólépésben haladtak a folyosón, hogy minél távolabb kerüljenek az üldözőktől. Langdon azon tűnődött, mennyi idejük van addig, amíg rá nem találnak a megkötözött biztonsági őrre. Ahogy egyre messzebb jutottak a hosszú folyosón, Langdon érezte, hogy minden lépéssel közelebb vannak a vágyott célhoz.

Cerca trova... a halott szeme. ..és a válasz arra, hogy ki vadászik rám.

A felderítő drón távoli zúgása már régen elmaradt mögöttük, Langdon a nagy sietségben sem mulasztotta el tudatosítani magában, milyen ambiciózus vállalkozás volt ennek a folyosónak a megépítése. Szinte teljes egészében a város fölött vezet, vastag kígyóként kanyarogva egészen a Pitti-palotától, épületeken át a folyón túlra, az óváros szívébe. A keskeny, meszelt falú Vasari-folyosó végeérhetetlennek tűnt; néha balra vagy jobbra fordult, hogy kikerüljön egy akadályt, de mindig kelet felé tartott... az Arnón át.

Váratlanul hangokat hallottak maguk előtt a folyosón, és Sienna megtorpant. Langdon is megállt, de csak azért, hogy megnyugtatóan a vállára tegye a kezét, kimutatva a legközelebbi ablakon.

Turisták, mélyen alattunk.

Langdon és Sienna az ablakhoz mentek, és látták, hogy éppen a Ponté Vecchio – a középkori kőhíd – fölött haladnak, amely a gyalogosforgalmat vezeti át az óvárosba. Alattuk a nap első turistái mászkáltak a piacon, amely az 1400-as évek óta működik a hídon. A mai árusok főként aranyművesek és ékszerészek, de ez nem volt mindig így. Eredetileg Firenze hatalmas, szabadtéri húspiaca volt itt, de 1593-ban kitiltották a hentéseket, mivel a romlott hús bűze beszivárgott a Vasari-folyosóra, és bántotta a nagyherceg kényes orrát.

Lent a hídon valahol, idézte fel Langdon, ott van az a hely, ahol elkövették Firenze egyik leghírhedtebb bűntényét. 1216-ban egy Buondelinonte nevű ifjú nemes visszautasította a családja által elrendezett házasságot, mert mást szeretett, és ezért kegyetlenül meggyilkolták a hídon.

Sokáig „Flórenc legvéresebb gyilkosságaként” tartották számon az esetet, mert szakadást

idézett elő két nagy hatalmú politikai párt – a guelfek és a ghibellinek – között, amelyek aztán évszázadokon át viseltek kíméletlen háborút egymással. Ez a politikai viszály vezetett Dante száműzéséhez Firenzéből, nem csoda, hogy a költő keserűen emlékezik meg az eseményről az *Isteni színjátékban*: „*óh, Buondelmonte! Mégis miért futottál nászától, másnak csábjait követve? Sok volna vág, aki szomorú lett már...*”

Mind a mai napig három külön emléktábla – mindegyik a *Paradicsom* 16. énekének más-más sorát idézve – található a hídon, a gyilkosság helyszínének közelében. Az egyik, a Ponté Vecchio elején, vészjóslón mondja ki:

DE AMA CSORBA KŐNEK, MELY A VÍZBEN TÜKRÖZ A HÍDRÓL, ÁLDOZVA, FIRENZE KELLETT,
HOGY MINDEN BÉKÉT ELVESZÍTSEN.

Langdon elszakította a tekintetét a hídtól, és lenézett a zavaros vízre. Kelet felől már ide látszott a Palazzo Vecchio magányos tornya.

Noha még csak az Arno fölött félúton jártak Siennával, nem volt kétsége afelől, hogy már rég elhagyták azt a pontot, ahonnan nincs többé visszatérés.

Tíz méterrel alattuk, a Ponté Vecchio kockakövein, Vayentha nyugtalanul pásztázta az áradó tömeget, és meg sem fordult a fejében hogy az egyetlen, aki megváltást hozhat neki, pillanatokkal előbb haladt át közvetlenül a feje fölött.

Harmincharmadik fejezet

Mélyen a lehorgonyzott *Mendacium* gyomrában Knowlton folyamatszervező egyedül ült üvegkocka irodájában, és reménytelenül próbált a munkájára összpontosítani. Zaklatottan fordult vissza a videóhoz; az utóbbi órában azt a kilencperces monológot elemezte, amelynek előadója valahol a lángelme és az örült között leledzett.

Knowlton ismét a felvétel elejére ugrott, hátha talál egy nyomravezetőt, amely fölött eddig elsiklott a figyelme. És megint ott volt a víz alatti tábla... a zavaros sárgásbarna folyadékkal telt hólyag... és eljött a pillanat, amikor megjelent a csőrös orrú árnyék – a barlang könnyező falára vetülő torz sziluett – a puha, vörös derengésben.

Knowlton hallgatta a fojtott hangot, próbálta megfejteni az ékesszóló nyelvezetet. A beszéd közepe táján az árnyék a falon hirtelen megnőtt, és a hang is felerősödött.

Dante *Infernója* nem fikció... hanem jóslat!

Kínos nyomorúság. A meggyötörtek jajszava. Ez a holnap képe.

Az emberiség szabadjára engedve olyan, akár a pestis vagy a rák... minden egyes nemzedékkel megsokszorozódik a számunk, míg nem a földi javak, amelyek egykor az erényt és a testvériséget táplálták bennünk, semmivé /oszlanak... lelepleződik a bennünk lakozó szörnyeteg... halálos küzdelem indul utódaink fenntartásáért.

Ez Dante kilenc körű pokla.

Ez vár ránk.

Ahogy kúszik felénk a jövő, amely Malthus kérelmelhetlen matematikáján alapul, már a pokol első köre fölött imbolygunk... készülve az alabukásra, amely gyorsabb lesz, mint hinnénk.

Knowlton megállította a videót. *Malthus matematikája?* Egy gyors keresés az interneten elvezette a jeles 19. századi angol matematikushoz és demográfushoz; Thomas Robert Malthust az a jóslata tette híressé, mely szerint a túlnépesedés következtében végül eljön a globális összeomlás.

Malthus életrajzában Knowlton, legnagyobb rémületére, ilyen részleteket talált, amelyeket a *Tanulmány a népesedés törvényéről* című művéből kivonatoltak:

A népesedés lehetőségei sokszorososan felülmúlják a föld fenntartó képességét, ezért ilyen vagy olyan formában időnek előtti halál vár az emberi fajra. Az emberiség vétkei hatékony eszközei a népesség csökkentésének. Ezek az előőrsei a pusztulás nagy hadseregének; és gyakran maguk végzik el a szörnyű munkát. De ha kudarcot vallának ebben az irtó hadjáratban, félelmes változatosságban jönnek az egészségtelen évszakok, járványok, ragályok és fertőző betegségek, amelyekben ezrek és tízezrek hullanak el. És ha még mindig nem lenne teljes a siker, ott ólálkodik a gigantikus és elkerülhetetlen éhínség, amely egyetlen hatalmas csapással egyensúlyba hozza a népességet a világ élelmiszerkészletével.

Knowlton elszoruló szívvel fordult vissza a csőrös orrú árny kimerevített képéhez.

Az emberiség, szabadjára engedve, olyan, akár a rák.

Szabadjára engedve. Knowltonban rossz érzéseket keltett ez a kifejezés.

Reszkető ujjal indította újra a videót.

A fojtott hang tovább beszélt.

Nem tenni semmit annyi, mint magunkra hozni Dante poklát... összezsúfolódva és éhezve fetrengeni a Bűnben.

Ezért én veszem a bátorságot, hogy tegyek valamit.

Egyesek majd elborzadnak, de a megváltásnak ára van.

Egy napon a világ megérti az áldozatom szépségét.

Mert én vagyok a ti Megváltásotok.

Én vagyok az Árny.

Én vagyok a kapu, amelyen át belépünk az Ember utáni korba.

Harmincnyedik fejezet

A Palazzo Vecchio óriási sakkfigurára emlékeztet. Robusztus, kockaszerű testével és szabályosan tagolt, pártázatos oromzatával bástyaként áll őrt a Piazza della Signoria délkeleti sarkán.

A szokatlan, magányos torony nem az épület közepén emelkedik, s ez a város látképét uraló jellegzetes forma tette az erődítményszerű palotát Firenze szimbólumává.

Egy erős itáliai városállam kormányzati székhelyének épült, s férfias külleme még ma is megfélemlítő hatással van a látogatókra. Ammannati izmos, meztelen Neptunja a négy tengeri lovával Firenze tengerek feletti uralmát jelképezi. A világ alighanem legcsodáltabb meztelen férfiteste, Michelangelo Dávidjának másolata teljes dicsőségében áll a palota bejáratánál. A kapu másik oldalán Hercules és Cacus – két további meztelen kolosszus – szobra, s így Dávidot és Neptun szatírjait is beleszámítva több mint egy tucat közszemlére tett pénisz fogadja a palota látogatóit.

Rendes körülmények között Langdon itt, a Piazza della Signorián indította a Palazzo Vecchio felkeresését, mert a falloszok túltengő mennyisége dacára ez volt az egyik legkedvesebb tere Európában. A piazzán tett egyetlen látogatása sem lehetett teljes a CaíFé Rivoire espressója nélkül, amit a Medici-oroszlánok megtekintése követett a Loggia dei Lanziban – a piazza szabadtéri szoborgalériájában.

Ma azonban Langdon és útitársa a Vasari-folyosón át tervezett belépni a Palazzo Vecchióba, ahogy a Medici hercegek is tették a maguk idejében – kihagyva a híres Uffizi Galériát, s a folyosó kanyargását követve kelni át hidak, utak fölött, épületeken keresztül, egyenesen a régi palota szívébe. Eddig még nem hallottak lépteket a hátuk mögül, de Langdon azért alig várta, hogy kijussanak a folyosóról.

És íme, megérkeztünk, jött rá Langdon, megpillantva egy nehéz faajtót. *A bejárat a régi palotába.*

Az ajtó, a komoly zárszerkezet ellenére, kereszttrúddal is el volt látva, amely lehetővé tette, hogy vészkijáratul szolgáljon, ugyanakkor megakadályozta, hogy a túloldalról mágneskártya nélkül beléphessenek a Vasari-folyosóra.

Langdon az ajtóra tapasztotta a fülét, és hallgatózott. Miután semmit sem hallott, a kereszttrúdra tette a kezét, és finoman megnyomta.

Kattant a zár.

Amikor résnyire megnyílt a faajtó, Langdon kilesett. Kis alköv. Üresség. Csend.

Langdon megkönnyebbült sóhajjal lépett ki, és intett Siennának, hogy kövesse.

Bent vagyunk.

A csendes alkóvban állva, valahol a Palazzo Vecchio mélyén, Langdon várt egy másodpercet, és igyekezett összeszedni magát. Előttük egy hosszú folyosó futott az alkóvra merőlegesen. Balra, távolabb nyugodt és derűs hangokat hallottak a folyosó felől. A Palazzo Vecchio, az Egyesült Államok Capitoliumához hasonlóan, egyszerre volt turistalátványosság és kormányhivatal, fenn az órán valószínűleg az alkalmazottak járnak ki-be az irodák között megkezdve a munkanapot.

Langdon és Sienna a folyosóhoz óvakodtak, és kilestek a sarkon. És valóban: a folyosó végén volt egy átrium, ahol vagy egy tucat hivatalnok állt a reggeli kávéját szűrőcsölgetve és társalogva a kollégákkal.

– A Vasari-freskó! – suttogta Sienna. – Azt mondta, hogy az ötszázak termében van?

Langdon bólintott, és egy oszlopcsarnok felé mutatott az átriumon túl, ahonnan egy kőfolyosó nyílt.

– Sajnos át kell mennünk az átriumon.

– Biztos benne?

Langdon bólintott.

– És lehetetlen úgy átmennünk, hogy ne vegyenek észre.

– Ezek tisztviselők. Nem törődnek velünk. Csak tegyük úgy, mintha ide tartoznánk.

Sienna megigazgatta Langdon Brioni öltönyének a zakóját és lesimította a gallérját.

– Szalonképes a külseje, Robert. – Hamiskásan rámosolygott, megigazította a saját pulóverét is, és elindult.

Langdon utánasietett, és mind a kerten célirányos léptekkel haladtak az átrium felé. Ahogy beléptek, Sienna pergő olaszszággal beszélni kezdett hozzá – valamit a mezőgazdasági támogatásokról –, szenvedélyesen gesztikulálva. A külső fal mellett maradtak, távolságot tartva a többiektől. Langdon legnagyobb elképedésére senki még csak ügyet sem vetett rájuk.

Amikor végre elhagyták az átriumot, gyorsan a folyosó felé vették az irányt. Langdonnak eszébe jutott a Shakespeare-darab műsorfüzete. *A kópé Puck*.

– Maga remek színésznő – suttogta.

– Muszáj – válaszolta Sienna eltűnődve, furcsán távoli hangon. Langdon ismét megérezte, hogy több fájdalom lehet ennek a fiatal nőnek a múltjában, mint gondolná, és még inkább furdalta a lelkiismeret, hogy belerángatta ebbe a veszélyes vállalkozásba. Emlékeztette magát, hogy most már nincs mit tenni, ki kell vágni magukat.

Ússz tovább az alagútban... és imádkozz hogy legyen kijárat.

Az oszlopcsarnokhoz közeledve Langdon fellelegezve tapasztalta, hogy jól működik a memóriája. Egy kis táblán nyíl mutatott a sarkon túl a folyosóra, ezzel a felirattal: IL SALONE DEI CINQUECENTO. Az *Ötszázak terme*, gondolta Langdon, s azon morfondírozott, milyen válaszok várnak ott rájuk. *Az igazság csak a halott szemén át látható. Mit jelenthet ez?*

– Lehet, hogy még zárva lesz a terem – figyelmeztette Langdon Siennát a fordulóhoz közeledve. Noha az Ötszázak terme népszerű turistacélpont volt, úgy tűnt, hogy a palazzót ma reggel még nem nyitották meg a látogatók előtt.

– Hallotta ezt? – kérdezte Sienna megtorpanva.

Langdon is hallotta az erős zúgást a folyosó felől. *Csak nehogy egy beltéri drón legyen!* Langdon óvatosan kikukucskált az oszlopcsarnokból. Harmincmétemyire egy meglepően egyszerű faajtó nyílt az Ötszázak termébe. Sajnos elállta az útjukat egy testes „kapuőr”, aki széles köröket írt le egy padlómosó géppel.

Az ajtónálló.

Langdon figyelmeztet három szimbólum ragadta meg egy műanyag táblán a bejárat mellett. Ezeknek az egyetemes érvényű ikonoknak a megfejtéséhez nem kellett szimbólumkutatót hívni: egy áthúzott videokamera; egy áthúzott italos pohár; egy pár pálcikafigura: egy nő és egy férfi.

Langdon átvette a vezetést, gyors léptekkel haladva a takarító felé; a közelébe érve már szinte futott. Sienna is rákapcsolt, hogy lépést tartson vele.

A takarító felpillantott, értetlenül bámulva rájuk.

– *Sigfiori!*? – Széttárta a karját, hogy megállítsa őket. Langdon fájdalmas mosollyal – vagy inkább feszengve – nézett rá, bocsánatkérően mutogatva az ajtó melletti táblára.

– *Toilette* – mondta feszült hangon. És nem kérdésnek szánta. A takarító egy másodpercig habozott, mérlegelte a kérés megtagadását, aztán, látva milyen kényelmetlenül áll egyik lábáról a másikra Langdon, együtt érzően bólintott és továbbintette őket.

Amikor elérték az ajtót, Langdon gyorsan rákacsintott Siennára.

– Az együttérzés is egyetemes nyelv.

Harmincötödik fejezet

Volt idő, amikor az ötszázak terme volt a legnagyobb szála a világon. 1494-ben épült, hogy helyet adjon a teljes Consiglio Maggiore – a köztársaság pontosan ötszáz fős nagytanácsa, innen az elnevezés – gyűléseinek. Néhány évvel később, I. Cosimo kívánságára, a termet átépítették és jelentősen kibővítették. I. Cosimo, a legnagyobb hatalmú ember Itáliában, a híres Giorgio Vasarit tette meg a munkálatok irányítójává és építészévé.

Vasari kivételes mérnöki vállalkozásként jócskán megemelte az eredeti tetőt, hogy a felső szintbe vágott ablakokon mind a négy oldalról beáradjon a fény, elegáns kiállítóhelyet teremtve Firenze néhány építészeti, szobrászati és festészeti remekének.

Langdonnak először mindig a terem padlója vonzotta magához a tekintetét, amely messziről jelezte, hogy nem akármilyen helyiségről van szó. A bíborszínű kőparkett nagy kockái fekete keretezést kaptak, szilárdságot, mélységet és egyensúlyt kölcsönözve a közel 1200 négyzetméteres teremnek.

Langdon lassan távolabb irányította a pillantását, ahol hat lendületes szobor – a *Hercules munkái* – sorakozott a fal mentén, mint katonák falanxa. Langdon szándékosan nem vett tudomást a sokat kárhoztatott *Hercules*- és *Diomedes*- szoborról, amelynek meztelen figurái furcsán kifacsart pózban birkóztak, ideértve egy kreatív „péniszfogást”, amely *mindig* elborzasztotta Langdont.

Jóval könnyebb volt befogadni Michelangelo lélegzetelállító *Genio della Vittoriáját*, amely jobbra, a déli fal központi helyén állt. A háromméteres magasságot közelítő szobor az ultrakonzervatív II. Gyula pápa – II. Papa Terribile – síremlékéhez készült. Langdon mindig is ironikusnak találta ezt a megrendelést, tekintettel a Vatikán viszonyulására a homoszexualitáshoz. A szobor Tommaso dei Cavalierit ábrázolta; azt a fiatalembert, aki majdnem élethossziglan Michelangelo szeretője volt, és akihez több mint háromszáz szonettet írt.

– Nem akarom elhinni, hogy még sohasem jártam itt – suttogta Langdon mellett Sienna, hirtelen megilletődötté vált hangon. – Ez... gyönyörű.

Langdon bólintott, visszaidézve az első látogatását ezen a helyen – abból az alkalomból, hogy itt adott klasszikus zenei koncertet Mariele Keymel, a világhírű zongorista. Noha a dísztermet eredetileg politikai tanácskozások és a nagyhercegi audienciák színhelyének szánták, manapság gyakrabban ad otthont népszerű muzsikosoknak, előadóknak és gálavacsoráknak – Maurizio Seracini művészettörténésztől a Gucci-múzeumok sztárvendégekkel tüntető, estélyi ruhás megnyitójáig. Langdon néha eltűnődött, hogy mit szólna I. Cosimo a vállalatvezetőkhez és manökenekhez a saját egykori dísztermében.

Langdon a hatalmas falfestményekre emelte a tekintetét. Különös történetükben szerepelt egy kudarcot vallott technikai kísérlet Leonardo da Vincitől, amely egy „elolvadt” remekművet eredményezett. Vagy az a képzőművészeti „mérkőzés”, amelyet Piero Soderini és Machiavelli kezdeményezett a reneszánsz két óriása – Michelangelo és Leonardo – között, olyan megbízást adva nekik, hogy alkossanak freskót ugyanannak a teremnek a két szemben lévő falán.

Ma azonban Langdont jobban érdekelte a szála egy másik történelmi különlegessége.

Cerca trova.

– Melyik a Vasari? – kérdezte Sienna a falfestményeket nézgetve.

– Majdnem mindegyik – válaszolta Langdon, aki tudta, hogy a terem újjáépítésének részeként Vasari és segédei csaknem mindent átfestettek, az eredeti freskóktól a híres kazettás függőmennyezet harminckilenc táblájáig.

– De mi azt a festményt keressük – mutatott Langdon egy távoli freskóra a jobb oldalon. – Vasari *Battaglia di Marcianójt*.

A 13 méter hosszú és több mint 7 és fél méter magas festmény heves katonai összecsapást ábrázolt. A vörösésbarna és a zöld árnyalatai domináltak a mozgalmas tablón, amelyen katonák, lovak, lándzsák és lobogók kavargtak és népesítették be az idilli, dombos tájat.

– Vasari, Vasari – suttogta Sienna. – És itt van elrejtve valahol a titkos üzenete?

Langdon bólintott, s közben már a hatalmas festmény felső részét pásztázta, hogy megkeresse azt a bizonyos zöld hadilobogót, amelyre Vasari ezt a rejtélyes üzenetet festette: CERCA TROVA.

– Távcső nélkül szinte lehetetlen észrevenni innen lentről – mondta Langdon odamutatva –, de fönt középen, kicsit jobbra attól a két háztól a hegyoldalban, van egy kis előreszegezett zöld zászló...

– Látom! – kiáltotta Sienna pontosan a jobb felső sarokba mutatva az ujjával.

Langdon azt kívánta, bár fiatalabb lenne a szeme.

Közelebb mentek az óriási freskóhoz, és Langdon befogta a tekintetével a nagyszerű látványt. *Hát itt vannak végre.* Már csak egy baj volt, hogy Langdon nem nagyon tudta, miért is vannak itt. Szótlanul állt hosszú másodpercekig, Vasari mesterművének részleteit tanulmányozva.

Ha elbukom... mindenki meghal.

Ajtó nyikordult a hátuk mögött, és a takarító nézett be bizonytalan arckifejezéssel. Sienna barátságosan intett neki. A takarító csak bámult rájuk egy pillanatig, aztán becsukta az ajtót.

– Nincs sok időnk, Robert – sürgette Sienna. – Gondolkoznia kell. Nem jut eszébe semmi erről a festményről? Nem emlékszik valamire?

Langdon belemerült a kaotikus csatajelenetbe a fejük fölött.

Az igazság csak a halott szemén át látható.

Langdon arra gondolt, hogy talán van a képen egy elesett katona, akinek a halott szeme üresen mered valamilyen nyomravezetőre, amit elrejtettek a festményben... vagy valahol másutt a teremben. De sajnos Langdon azt látta, hogy van ugyan több tucat halott is a képen, de egyik sem különösebben feltűnő, és egyik halott szeme sem irányul sehová.

Az igazság csak a halott szemén át látható?

Megpróbált gondolatban vonalakat húzni a holttestek között, hátha kiadnak valamilyen formát, de nem talált semmit.

Langdon feje megint lüktetni kezdett, ahogy erőltette az emlékezetét. Valahol a mélyben újra hallotta az ezüsthajú asszony állhatatos suttogását: *Keress, és találni fogsz.*

– De mit? – akarta kiáltani Langdon.

Kényszerítette magát, hogy becsukja a szemét és lassan lélegezzen. Néhányszor megmozgatta a vállát, próbált megszabadulni a tudatos gondolatoktól, hogy az ösztönös megérzésekhez jusson.

Nagyon sajnálom. Very sorry.

Vasari.

Cerca trova.

Az igazság csak a halott szemén át látható.

Az ösztönei azt súgták, hogy jó helyen áll. És miközben arról sejtelve sem volt, hogy miért, ködösen úgy érezte, hogy csak pillanatok választják el a felfedezéstől, amiért idejött.

Brüder ügynök üres tekintettel bámulta a vörös bársonypantallókat és tunikákat maga előtt a tárlóban, és szitkozódott a bajusza alatt. A csapata átkutatta az egész ruhakiállítást, de Langdonnak és Sienna Brooksnek nyoma sem volt.

Felderítő egység, gondolta dühösen. Mióta léphet meg egy egyetemi professzor ilyen szakemberek előtt? *Hová a pokolba tűnhettek?*

– Minden kijáratot lezártunk – állította az egyik embere. – Az egyetlen lehetőség, hogy még mindig a parkban vannak.

Bár ez logikusan hangzott, Brüdernek volt egy olyan lesújtó érzése, hogy Langdon és Sienna Brooks mégis kijutottak valahogy.

– Küldjék fel újra a drónt – adta ki a parancsot Brüder. – És mondják meg a helyi erőknek, hogy szélesítsék a keresést a falakon kívülre. – *Az isten verje meg!*

Miután az emberei elrohantak, Brüder elővette a mobilját, és felhívta az irányítót.

– Itt Brüder – mondta. – Félek, hogy komoly problémánk van. Nem is egy.

Harminchatodik fejezet

Az igazság csak a halott szemén át látható.

Sienna elismételte magában a szavakat, miközben centiméterről centiméterre végignézte Vasari brutális csatajelenetét, azt remélve, hogy majdcsak szemet szúr neki valami.

Mindenütt halott szemeket látott.

Melyiket keressük?

Azon tűnődött, vajon a „halott szem” nem a Fekete Halál áldozataira utal-e, akiknek bomló teteme ott hevert egész Európában.

Ez legalább magyarázatot adna a pestisálarcra...

Egyszer csak, maga sem tudta, hogyan, Sienna Brooksnek eszébe jutott egy gyerekvers: *Rózsa körül gyűrű. Zsebben marék gyógyju. Hamvak, hamvak. Mind elesünk.*

Kislánykorában mondogatta ezt az angol versikét, amíg meg nem tudta, hogy az 1665-ös londoni pestisről szól. Állítólag a gyűrű a rózsa körül a bőr rózsás elszíneződésére utal, amely körül gyűrű képződött, és erről ismerték fel a fertőzést. A megbetegedettek gyógyfüveket hordtak a zsebükben, hogy az illatukkal elkendőzzék a saját bomló testük bűzét, és a városét is, amelynek utcáin áldozatok százai heverték holtan, amíg el nem hamvasztották a tetemeket. *Hamvak, hamvak. Mind elesünk.*

– Az Isten szerelmére! – tört ki Langdon váratlanul, és sarkon fordulva a szemközti falra meredt.

Sienna is oda nézett.

– Mi a baj?

– Ez volt a címe annak a műtárgynak, ami egykor itt volt. *Az Isten szerelmére.*

Sienna értetlenül figyelte, ahogy Langdon a termen átvágva egy kis üvegajtóhoz siet, és megpróbálja kinyitni. Zárva volt. Az üveghez nyomta az arcát, elárnyékolta a szemét a tenyerével, és belesett.

Bármit keresett is Langdon, Sienna remélte, hogy gyorsan megtalálja; az imént ugyanis visszatért a takarító, és növekvő gyanakvással figyelte a zárt ajtón bekukucskáló Langdont.

Sienna vidáman integetett neki, de a takarító hidegen végigmérte, majd haragos pillantást vetve rá távozott.

Lo Studiolo.

Az üvegajtó mögött, pontosan szemközt az Ötszázak termében elrejtett *cerca trova* szavakkal, egy ablaktalan kis helyiség volt. A titkos dolgozószobát Vasari tervezte Francesco de' Medicinek. A studiolo dongaboltozatos mennyezete olyan érzést kelt a látogatóban, mintha egy óriási kincsesládában lenne.

Az érzést csak erősítette a rengeteg gyönyörű műtárgy. Több mint harminc ritka festmény díszítette a falakat és a mennyezetet, úgy összezsúfolva, hogy szinte nem is maradt szabad felfelület. *Ikarosz zuhanása... Az emberi élet allegóriája... A Természet kincseket ajándékoz Prométheusznek...*

Ahogy Langdon a káprázatos kis helyiséget bámulta, azt suttogta: – A halott szeme.

Langdon néhány evvel ezelőtt, egy titkos magán idegenvezetésen járt először a stúdióiban, és elképedve értesült az átjárók, lépcsők és rejtekajtók sokaságáról, amelyek átszöttek a palotát s közülük nem egy a studiolo festményei mögött lapult.

Azonban nem a titkos átjárók voltak azok, amelyek felgyújtották Langdon képzeletét, hanem egy merész, modern alkotás, amelyet itt látott egyszer kiállítva: Damien Hirst sokat vitatott műve, a *Fór the Lőve of God – Az Isten szerelmére* – felzúdulást keltett, amikor Vasari híres studiójában tették közszemlére.

Egy életnagyságú emberi koponya tömör platinából, amelyet nyolcezer csillogó gyémánttal borítottak be. A hatás megdöbbenő. A koponya üres szemürege fényesen, élettelin ragyog, zavarba ejtően állítva szembe egymással a szögesen ellentétes szimbólumokat: élet és halál... szépség és borzalom. Noha Hirst gyémántkoponyáját már régen eltávolították a studiólóból, Langdonnak adott egy ötletet a felidézése.

A halott szeme, gondolta. Jól illik egy koponyára, nem igaz?

A koponya visszatérő téma volt Dante *Infemó*jában, közülük is a leghíresebb Ugolino gróf szörnyű büntetése a pokol legmélyebb bugyrában, aki arra ítéltetett, hogy örökösen rágcsálnia kelljen egy gonosz érsek koponyáját.

Egy koponyát keresünk?

Langdon tudta, hogy a titokzatos studiólót a reneszánsz Wunderkammer, avagy „csodák kamrája” divatot követve építették. Csaknem mindegyik festmény rejtekajtó volt egy szekrényhez, amelyben különös kincseket őrzött a herceg: ritka ásványmintákat, gyönyörű tollakat, egy megkövesedett csigaházás polip, avagy Nautilus hibátlan fosszíliáját, sőt állítólag egy szerzetes ezüsttel kivert sípcsontját.

Langdon sajnós gyanította, hogy a szekrényekből már rég eltűntek a tárgyak, és soha nem hallott arról, hogy Hirst művén kívül más koponyát is kiállítottak volna itt.

Gondolataiból hangos ajtócsapódás szakította ki a terem túlsó végében. Gyors léptek közeledtek feléjük a szálában.

– *Signore!*– kiáltotta egy mérges hang. – *Il sabne non é aperto!* Langdon megfordulva egy alkalmazottat látott, aki egyenesen felé tartott. Apró termetű nő volt rövid barna hajjal. És előrehaladott terhességgel. A nő menet közben az óráját kopogtatta, és azt kiabálta, hogy még nincs nyitva a terem. Ahogy közelebb ért, és szemkontaktust létesített Langdonnal, hirtelen megtorpant és a szájához kapta a kezét a meglepetéstől.

– Langdon professzor! – sikkantotta, és látszott, hogy zavarban van. – Elnézést kérek. Nem tudtam, hogy ön az. Örvendek a viszontlátásnak.

Langdon megdermedt.

Halálosan biztos volt abban, hogy még soha életében nem látta ezt a nőt.

Harminchetedik fejezet

– Alig ismertem meg, professzor! – áradozott a nő erős akcentussal, Langdon felé tartva. – A ruhája miatt. – Barátságosan mosolygott, és elismerő pillantással nyugtázta Langdon Brioni öltönyét. – Nagyon divatos. Szinte olasznak néz ki benne,

Langdonnak kiszáradt a torka, de sikerült magára erőltetnie egy udvarias mosolyt.

– Jó... reggelt – köszöntötte dadogva. – Hogy van?

A nő nevetett, és a hasát fogta.

– Fáradtan. A kis Catalina egész éjjel rugdosott. – A nő körülnézett a teremben, és tanácstalannak tűnt. – *Il Duomino...* nem említette, hogy ma vissza fog jönni. Ugye együtt vannak?

Il Duomino? Langdonnak fogalma sem volt, hogy miről beszél a nő.

Aki nyilván észrevette a zavarát, és bátorítóan elnevette magát.

– Semmi baj, mindenki ezen a becenéven hívja őt Firenzében. Nem haragszik érte. – Megint körülnézett. – Ő engedte be önöket?

– Igen – mondta Sienna, aki akkor ért oda hozzájuk de el kellett mennie egy találkozóra. Azt mondta, hogy nyugodtan itt maradhatunk. – Sienna lelkesen kezet nyújtott. – Sienna vagyok, Robert testvére.

A nő eltúlzott hivatalossággal rázott vele kezet.

– Marta Alvarez vagyok. Magának nagy szerencséje van, hogy Langdon professzor az idegenvezetője.

– Igen – értett egyet Sienna, alig bírva elrejteni egy vigyort.

– Ő olyan okos!

Kínos csend támadt, miközben a nő Siennát tanulmányozta.

– Furcsa – mondta –, én nem látok semmilyen közös családi vonást. Kivéve talán a magasságát.

Langdon érzékelte a közeledő katasztrófát. *Most vagy soha.*

– Marta – szakította félbe, és reménykedett, hogy jól értette a nevét –, nagyon sajnálom, hogy zavarjuk, de... gondolom, bizonyára tudja, hogy miért vagyok itt.

– Hát nem – válaszolta a nő összehúzott szemmel. – Elképzelni sem tudom, hogy miért van itt.

Langdonnak felgyorsult a szívverése, és a beálló kínos csendben rájött, hogy vesztesre áll. Marta hirtelen széles mosolyra húzta a száját, majd hangosan nevetni kezdett.

– Professzor, csak vicceltem! Nagyon is el tudom képzelni, hogy miért jött vissza. Az igazat megvallva arról fogalmam sincs, hogy mi bűvöli el annyira, de amióta ön és a *Duomino* csaknem egy órát töltöttek itt tegnap este, most nyilván azért tért vissza, hogy megmutassa a hűgának is.

– Úgy... van – nyögte ki Langdon. – Pontosan. Szeretném megmutatni Siennának, ha most nem... alkalmatlan.

Marta föltekintett az emeleti karzatra, és vállat vont.

– Éppen oda tartottam.

Langdonnak majd' kiugrott a szíve, ahogy ő is fölnézett a karzatra a terem túlsó végében. *Ott voltam tegnap este?* Nem emlékezett semmire. Tudta, hogy a karzat, amellett hogy pontosan a *cerca trova* szavak magasságában van, a palazzo múzeumának a bejárata is, amelyet Langdon mindig felkeresett, amikor itt járt.

Marta már indult is, hogy odavezesse őket, amikor egyszer csak megállt, mintha eszébe jutott volna valami.

– Biztos benne, professzor, hogy nem tudnánk valami kevésbé hátborzongatót mutatni a bájos hűgának?

Langdonnak fogalma sem volt, hogy mit feleljen erre.

– Valami hátborzongatót fogunk látni? – szólt közbe Sienna. – Mi az? Nem is mondtad.

Marta huncutul mosolygott rá, majd Langdonhoz fordult.

– Professzor, szeretné, hogy beszéljek róla a testvérének, vagy inkább ön akarja beavatni?

Langdon azonnal megragadta a kínálkozó lehetőséget.

– Már miért ne beszélhetne róla, kedves Marta?

Marta visszanézett Siennára, és lassan belekezdett.

– Nem tudom, mennyit mondott el a bátyja, de most felmegyünk a múzeumba, és megnézzünk egy nagyon különös álarcot.

Siennának kissé elkerekedett a szeme.

– Milyen álarcot? Egy olyan csúnya pestismaszkot, mint amelyet a velencei karneválokön viselnek?

– Jó tipp – válaszolta Marta –, de nem, ez nem egy pestisálarc. Nagyon is különbözik tőle. Ez egy úgynevezett halotti maszk.

Langdonnak hallhatóan elakadt a lélegzete, és Marta megrovóan nézett rá, nyilván abban a hitben, hogy megjátssza magát, mert meg akarja ijeszteni a testvérét.

– Ne hallgasson a bátyjára – mondja. – A halotti maszkok nagyon elterjedtek voltak az 1500-as években. Lényegében arról van szó, hogy néhány perccel a halála után gipszből kiöntik valakinek az arcát.

A halotti maszk. Langdon úgy érezte, hogy ez az első világos pillanata, amióta felébredt Firenzében. Dante pokla... *cerca trova*... Az igazság csak a halott szemén át látható. A maszk!

– Kinek az arcáról öntötték ezt a maszkot? – kérdezte Sienna.

Langdon Sienna vállára tette a kezét, és olyan nyugodtan válaszolt, ahogy csak tőle telt.

– Egy híres itáliai költőéről. Dante Alighierinek hívják.

Harmincnyolcadik fejezet

A *Mendacium* fedélzete mediterrán napfényben fürdött, ahogy a jacht az Adria hullámain ringatózott. A kormányzó kimerültnak érezte magát; felhajtotta a második Scotshot, és kibámult az irodája ablakán.

Nem jó híreket kapott Firenzéből.

Talán a nagyon hosszú kihagyás után elfogyasztott alkohol tette, de valahogy furcsa szétszórtságot és erőtlenséget érzett... mint egy motorja vesztett hajó, amely céltalanul sodródik a tengeren.

Ez a lelkiállapot idegen volt a kormányzó számára. Az ő világában mindig létezett megbízható iránytű – a protokoll –, ami eddig még sohasem hagyta cserben. Ez a maga által felállított szabálygyűjtemény tette lehetővé, hogy bonyolult döntéseket hozzon, és egyszer se tekintsen hátra.

A protokoll írta elő Vayentha letiltását, és a kormányzó habozás nélkül indította el a folyamatot. *Majd akkor foglalkozom Vayenthával, ha túl leszünk a jelenlegi krízisen.*

Ezek a szabályok követelték meg azt is, hogy a kormányzó a lehető legkevesebbet tudjon az ügyfeleiről. Réges-rég eldöntötte, hogy a Konzorcium nem visel értük erkölcsi felelősséget.

Szolgáltatást nyújtunk.

Megbízunk az ügyfélben.

Nem teszünk fel kérdéseket.

Mint a legtöbb vállalatvezető, a kormányzó is azzal a feltételezéssel kínálta föl a szolgáltatásait, hogy ezeket a szolgáltatásokat törvényes keretek között veszik igénybe. Végtére is a Volvo sem felel azért, hogy a focianyuk ne száguldozzanak az iskola körzetében, ahogy a Dell sem tehető felelőssé árért, ha az egyik számítógépéről meghackelnek egy bankszámlát.

Most, amikor egyre zűrösebbé vált a helyzet, a kormányzó elátkozta magában a bizalmi kapcsolatát, aki ezt a bizonyos ügyfelet a Konzorcium figyelmébe ajánlotta.

– Kevés munka, sok pénz – ígérte az illető. – Ragyogó elméről van szó, ász a maga szakterületén, és nevetségesen gazdag. Pusztán szeretne eltűnni egy vagy két évre. Időt akar vásárolni magának, hogy a radar alatt repülhessen, amíg egy fontos projekten dolgozik.

A kormányzó különösebb akadékoskodás nélkül igent mondott. A hosszú távú elhelyezéssel mindig könnyen lehetett pénzt keresni, és a kormányzó megbízott a kapcsolata ösztöneiben.

És ahogy az várható volt, minden nehézség nélkül dőlt a pénz.

Egészen a múlt hétig.

Most, az ügyfél által okozott káosz tetőfokán, a kormányzó azon kapta magát, hogy a whiskysüveg körül köröz, és számolja a napokat, hogy végre lejárjon az ügyféllel kötött szerződés.

Megszólalt a telefon az íróasztalán, és a kormányzó látta, hogy Knowlton hívja a fedélközből, az egyik vezető folyamatszervezője.

– Igen – szólt bele.

– Uram – kezdte Knowlton ideges éllel a hangjában. – Nem szívesen zavarom ezzel, de talán tudja, hogy holnap fel kell töltenünk egy videót a médiafelületekre.

– Tudom – válaszolta a kormányzó. – Elő van készítve?

– Igen, de arra gondoltam, hogy szeretné megnézni, mielőtt feltöltjük.

A kormányzó hallgatott, nem értette a dolgot.

– Említenek bennünket név szerint a videóban, vagy lelepleznek valamilyen módon?

– Nem, uram, de nagyon nyugtalanító a tartalma. Az ügyfél megjelenik a képernyőn, és azt mondja...

– Itt hagyja abba – fojtotta bele a szót a kormányzó, elképedve, hogy egy vezető folyamatszerző a protokoll ilyen nyílt megsértésével mer előállni. – A tartalom lényegtelen. Bármilyen van benne, ezt a videót akár nélkülünk is nyilvánosságra lehetne hozni. Az ügyfél maga is megjelentethette volna, de ő minket választott. Fízetett nekünk. Megbízott bennünk.

– Igen, uram.

– Magát nem filmkritikusnak alkalmazták – figyelmeztette a kormányzó. – Az a dolga, hogy megtegye, amit ígértünk. Végezze a munkáját.

A Ponté Vecchión Vayentha még mindig várt, éles szemmel fürkésze az arcok százait a hídon. Éber volt, és biztosra vette, hogy Langdon nem mehetett el mellette észrevétlen, de a drón elhallgatott, nyilván nem volt már szükség a felderítő munkájára.

Brüder elkaphatta.

Vayentha nem szívesen gondolt az előtte álló és nem sok jót ígérő vizsgálatra a Konzorciumnál. Vagy valami még rosszabbra.

Újra a fejébe tolakodott a két ügynök képe, akiket letiltottak... és soha többé nem hallott róluk. Egyszerűen csak máshová mentek dolgozni, bátorította magát. De közben azon tűnődött, nem volna-e jobb, ha eltűnne Toszkánából, és arra használná a képességeit, hogy új életet kezdjen.

Mégis, mennyi ideig tudnék elrejtőzni előlük?

Számtalan célpont tapasztalta meg a saját bőrén, hogy ha egyszer a Konzorcium látókörébe került, akkor nincs számára menedék. Csak idő kérdése volt.

Tényleg így ér véget a pályám? Vayentha még mindig képtelen volt elfogadni, hogy egy pechszéria örökre lenullázhatja tizenkét év eredményeit a szervezetnél. Egy éven keresztül maradéktalanul teljesítette a Konzorcium zöld szemű ügyfelének kívánságait. *Nem az én hibám volt, hogy a mélybe vetette magát... és mégis úgy tűnik, hogy engem is magával rántott.*

Az egyetlen reménye a megváltásra, ha túl tud járni Brüder eszén... de kezdettől fogva, ahogy felmerült benne a lehetőség, tisztában volt azzal, hogy erre nagyon kicsi az esély.

Tegnap este megkaptam a lehetőséget, és eljátszottam.

Vayentha kénytelen-kelletlen elindult a motorja felé, de hirtelen zajt hallott a távolból... az ismerős, éles hangú zümmögést.

Meglepve pillantott fel. És elképedten látta, hogy a felderítő drón ismét a levegőbe

emelkedik, ezúttal a Pitti-palota túlsó vége fölött körözve.

A drón felküldése csak egy dolgot jelenthet.

Még mindig nem kapták el Langdont!

Hol a pokolban lehet?

Az átható vijjogás a feje fölött újra kiszakította delíriumából dr. Elizabeth Sinskey-t. *Megint főtt van a drón? De én azt hittem...*

Testhelyzetet változtatott a mikrobusz hátsó ülésén. Még mindig ott volt mellette ugyanaz a fiatal ügynök. Elizabeth ismét becsukta a szemet, küzdött a fájdalom és a hányinger ellen. *De még inkább, gondolta, a félelem ellen.*

Fogy az idő.

Noha az ellenség halott, a mélybe vetette magát, Elizabeth azóta is látta rémálmaiban a sziluettjét, ahogy előadást tart neki a Külkapcsolatok Tanácsának sötét termében.

Elengedhetetlen, hogy valaki vállalja a bátor fellépést, jelentette ki zöld szemét villogtatva. Ki, ha nem mi? Mikor, ha nem most?

Elizabeth tudta, hogy ott rögtön meg kellett volna állítania, amikor megvolt rá az esélye. Soha nem felejtí el, ahogy kiviharzott a tárgyalóból, ahogy a limuzin hátsó ülésén füstölgött, miközben a JFK nemzetközi repülőtér felé tartva áthajtottak Manhattanen. Alig várta, hogy kiderüljön, ki ez a mániákus, és elővette a mobilját, hogy megnézze a meglepetésszerűen készített felvételt.

Amint ránézett a fotóra, elakadt a lélegzete. Dr. Elizabeth Sinskey pontosan tudta, ki ez az ember. A jó hír az volt, hogy nagyon könnyű lesz a nyomára akadni. A rossz hír, hogy lángelme a maga területén – nagyon veszélyes lehet, ha bűncselekményre adja a fejét.

Nincs kreatívabb... és nincs pusztítóbb... mint egy ragyogó elme, aki a rosszat választja.

Mire Elizabeth harminc perccel később kiért a reptérre, már felhívta a csapatát és elintézte, hogy a világ minden létező ügynöksége – a CIA, a CDC, a UCDC és valamennyi testvérszervezetük – felvegye ezt az embert a bioterrorizmust figyelő listájára.

Ennyit tehetek, amíg vissza nem érkezem Genfba, gondolta.

Kimerültén vitte oda a bőröndjét, hogy bejelentkezzen a járatára, átadva a légitársaság alkalmazottjának az útlevelét és a jegyét.

– Ó, dr. Sinskey – mondta a nő mosolyogva. – Egy nagyon kedves úr most hagyott üzenetet a számára.

– Tessék? – Elizabeth nem tudott róla, hogy bárki tudomást szerezhetett a járatáról.

– Nagyon magas – mondta az alkalmazott. – Zöld szemű. Elizabeth szó szerint elejtette a bőröndjét. *Itt van? Az hogy lehet?!* Sarkon fordult, és a mögötte állók arcát fürkészte.

– Már elment – mondta az alkalmazott. – De azt kérte, hogy adjam át önnek ezt. – És átnyújtott Elizabethnek egy összehajtott papírt.

Elizabeth remegő kézzel kihajtotta, és elolvasta a kézzel írt üzenetet.

Egy híres idézet volt, amelyet Dante Alighierinek tulajdonítanak.

A POKOL LEGSÖTÉTEBB BUGYRAIBAN
AZOK SZENVEDNEK,
AKIK ERKÖLCSI VÁLSÁGOK IDEJÉN SEMLEGESEK MARADTAK.

Harminckilencedik fejezet

Marta Alvarez fáradtan nézett fel a meredek lépcsőre, amely az ötszázak terméből a palota emeleti múzeumába vitt.

Posso farcela, mondta magának. Menni fog.

A Palazzo Vecchio művészeti és kulturális vezetőjeként Marta számtalanszor megmászta már ezt a lépcsőt, de újabban, több mint nyolc hónapos terhesen, sokkal nehezebben ment.

– Marta, biztos, hogy ne menjünk lifttel? – Robert Langdon aggódott, és a kis felvonó felé mutatott a közelben, amelyet a mozgáskorlátozott látogatóknak szereltek be.

Marta hálásan mosolygott, de megrázta a fejét.

– Már tegnap este is mondtam, hogy az orvosom szerint a mozgás jót tesz a babának. Egyébként is, professzor, tudom, hogy klausztofóbiás.

Langdon furcsamód megütközött ezen a kijelentésen.

– Igaz. El is felejtettem megemlíteni.

Elfelejtette megemlíteni? Marta nem értette a dolgot. Még nincs tizenkét órája, hogy részletesen elmesélt egy gyermekkori balesetet, ami a szűk terektől való félelméhez vezetett.

Tegnap este, míg Langdon rettenetesen kövér kísérője, a *Duomino* lifttel ment föl, Langdon és Marta gyalog. Útközben Langdon érzékletesen beszámolt arról, hogyan esett bele egy használaton kívüli kútba, és azóta csaknem megbénítja a félelem a bezártságtól.

Most Langdon húga haladt elöl, és a szőke lófarok vidáman lengedezett a léptei ütemére, míg Langdon és Marta módszeresen kapaszkodtak fölfelé, többször is megállva levegőt venni.

– Meg vagyok lepve, hogy újra látni szeretné azt a maszkot – mondta Marta. – Hiszen annyi műtárgy van Firenzében, és ebben nincs semmi érdekes.

Langdon bizonytalanul rántott egyet a vállán.

– Csak azért jöttem vissza, hogy Sienna is megnézhesse. És nagyon köszönöm, hogy beengedett minket.

– Ez csak természetes.

Langdon hírneve elegendőnek bizonyult előző este, hogy Marta hajlandó legyen kinyitni neki a múzeumot, de igazság szerint, mivel a *Duomino* társaságában érkezett, nem is nagyon volt más választása.

Ignazio Busoni – az *il Duomino* néven ismert férfiú – afféle celebritás volt Firenze kulturális életében. A Museo dell'Opera dél Duomo igazgatójaként régóta ő felelt a város leghíresebb nevezetessége, a Firenze történelmét és látképét egyaránt uraló hatalmas, vörös kupolás dóm működtetéséért. A műemlék iránti szenvedélyes rajongásának, valamint 180 kilós testsúlyának és jellegzetesen vörös arcának köszönhette szeretetteljes gúnynevét: *il Duomino*, azaz „a kis dóm”.

Martának fogalma sem volt, hogyan ismerkedett meg vele Langdon, de tegnap este felhívta a *Duomino*, és azt mondta, hogy szeretne magánlátogatásra odavinni egy vendéget, hogy megmutassa neki Dante halotti maszkját. Amikor a titokzatos vendégről kiderült, hogy nem más, mint Robert Langdon, a híres amerikai szimbólumkutató és művészettörténész, Marta

jóleső izgalmat érzett, hogy két ilyen nevezetes látogatót fogadhat a palazzo múzeumában.

Most, felérve a lépcső tetejére, Marta csípőre tette a kezét és mélyeket lélegzett. Sienna már a karzat korlátjánál állva nézett le az ötszázak termére.

– Szeretem innen figyelni a termet – lihegte Marta. – Teljesen más szögből látni a falfestményeket. Gondolom, beszélt magának a fivére az egyikben elrejtett, titokzatos üzenetről. – Marta oda mutatott.

Sienna lelkesen bólogatott.

– Cerca trova.

Amikor Langdon másfelé nézett, Marta őt figyelte. A felső szint ablakain beáradó fényben akaratlanul is észrevette, hogy a professzor ma korántsem tűnik olyan jóvágásúnak, mint előző este. Tetszett neki az új öltönye, de ráfért volna egy borotválkozás, és sápadt, gyűrött volt az arca. Még a tegnap oly dúsnak, fényesnek látott haja is összetapadt és lelapult.

Marta visszafordult a freskóhoz, mielőtt Langdon rajtakapta volna, hogy bámulja.

– Most nagyjából egy magasságban vagyunk a cerca trova szavakkal – mondta. – Akár pusztá szemmel is felfedezheti.

Langdon hűgát nem látszott érdekelni a festmény.

– Mesélne nekem Dante halotti maszkjáról? Miért van itt a Palazzo Vecchióban?

Mégiscsak testvérek, gondolta Marta titokban sóhajtva, és még mindig nem értve, miért bűvöli el őket annyira ez a gipszöntvény. Azt meg kell hagyni, hogy Dante halotti maszkjának igen furcsa története van, kivált újabban, és nem Langdon volt az első, aki szinte mániákus érdeklődést mutatott iránta.

– Elmondaná előbb, hogy mit tud Dantéről?

A csinos, fiatal szöszi vállat vont.

– Csak amit mindenki tanul az iskolában. Itáliai költő, aki az *Isteni színjátékról* híres, amiben a poklon át vezető elképzelt útját írja le.

– Ez részben igaz – válaszolta Marta. – Dante a költeményben végül kijut a pokolból, folytatja útját a purgatóriumban, és megérkezik a paradicsomba. Ha olvasta valamikor az *Isteni színjátékot*, akkor tudja, hogy az utazás három részre oszlik; *Inferno*, *Purgatorio*, *Paradiso*. – Marta intett, hogy kövessék, és elindult a karzaton a múzeum bejáratához. – Az oknak, amiért a halotti maszk itt van a Palazzo Vecchióban, semmi köze a *Commediához*. Annál több a történelemhez. Dante Firenzében élt, és úgy szerette ezt a várost, amennyire egy várost csak szeretni lehet. Igen jeles és nagy hatalmú firenzei volt, de egy politikai pártszakadásban Dante a rossz oldalra állt, ezért száműzték... kihajították a városfalon, és közölték vele, hogy soha nem térhet vissza.

Marta elhallgatott, hogy levegőt vegyen; megint csípőre tette a kezét, hátradöntötte a törzsét, és csak azután folytatta.

– Egyesek szerint a száműzetés az oka, hogy Danténak olyan szomorú az arca a halotti maszkon, de nekem más elméletem van erről. Kicsit romantikus vagyok, ezért úgy gondolom, hogy a szomorúságának több köze van egy Beatrice nevű nőhöz. Tudja, Dante egész életében reménytelenül szerelmes volt egy fiatal nőbe. Beatrice Portinariba. De sajnos Beatrice máshoz

ment feleségül, ami azt jelentette, hogy Danténak nemcsak imádott Firenzéjétől kellett elszakadnia, hanem a nőtől is, akit szeretett, Beatrice iránti szerelme az *Isteni színjáték* egyik fő témája lett.

– Érdekes – mondta Sienna olyan hangon, ami azt sejtette, hogy oda sem figyelt. – De azt még mindig nem értem, miért őrzik a halotti maszkját a Palazzo Vecchióban.

Marta furcsának és az udvariatlansággal határosnak találta a fiatal nő erőszakosságát.

– Nos – mondta továbbindulva a múzeum bejárata felé amikor Dante meghalt, még mindig ki volt tiltva Firenzéből, ezért Ravennában temették el. De mivel a nagy szerelme, Beatrice Firenzében nyugodott, és mert Dante annyira szerette Firenzét, jó szándékú tiszteletadásnak tűnt, hogy ide hozzák a halotti maszkját.

– Értem – mondta Sienna. – De miért éppen ezt az épületet választották?

– A Palazzo Vecchio Firenze legrégebbi szimbóluma, és Dante korában ez volt a város szíve. Még egy híres festmény is van a székesegyházban, amely a fallal körülvett város előtt ábrázolja az elűzött Dantét, s amelyen a palazzo tornya látható a háttérben. Itt őrizve a halotti maszkját több tekintetben is úgy érezhetjük, hogy Dante végül hazatérhetett.

– Milyen szép – jegyezte meg Sienna, végre elégedetten. – Köszönöm.

A múzeum ajtajához érve Marta hármat koppintott.

– Sono io, Martai Buongiorno!

Kulcs zörgését hallották, majd kinyílt az ajtó. Idős biztonsági őr mosolygott rá fáradtan, és megnézte az óráját.

– É un po presto – állapította meg. Kicsit korán van.

Marta magyarázatképpen Langdonra mutatott, és a teremőrnek azonnal felderült az arca.

– Signore! Bentomato! – örvendek a viszontlátásnak.

– *Grazié* – válaszolta Langdon szívélyesen, miközben az őr betelerelte őket.

Áthaladtak egy kis előcsarnokon, ahol az őr hatástalanította a riasztórendszert, majd kinyitott a kulcsaival egy másik, nagyobb ajtót. Amikor belépett, széles mozdulattal mutatott körbe.

– Ecco il museo!

Marta egy mosollyal köszönte meg neki, és bevezette a vendégeket.

A múzeumi helyiségek eredetileg irodák voltak, ezért egyetlen, tágas kiállítótér helyett szerény méretű szobák és folyosók labirintusa alkotta a teret, amely az épület felét foglalta el.

– Dante halotti maszkja arra van – mutatta meg Marta Siennának. – Egy *andito* nevű kis helyiségben állítottuk ki, ami valójában csak egy átjáró két terem között. Egy antik tárlóban van az oldalfal mentén, és szinte láthatatlan, amíg egy vonalba nem érünk vele. Ezért sok látogató úgy megy el mellette, hogy észre sem veszi.

Langdon most gyorsabban lépkedett, egyenesen előrenézve, mintha valami különös erővel vonzaná magához a maszk. Marta oldalba bökte Siennát, és odasúgta neki: – A bátyját láthatóan nem érdekli egyik műtárgyunk sem, de ha már itt van, ne hagyja ki Machiavelli mellszobrát vagy a Mappa Mundit a térképteremben.

Sienna udvariasan bólintott, de nem állt meg, és ő is előreszegezte a tekintetét. Marta alig tudott lépést tartani vele. Amikor bementek a harmadik terembe, kicsit hátra is maradt, s végül megtorpant.

– Professzor! – szólt utána elfűlladva. – Nem akarja... megmutatni a hűgának... valamelyik termet... mielőtt megnéznék a maszkot?

Langdon megfordult, de szórakozottnak tűnt, mintha messzire ragadták volna a gondolatai, s csak most térne vissza a jelenbe.

– Tessék?

Marta levegő után kapkodva egy közeli tárlóra mutatott.

– Az egyik legkorábbi... nyomtatott példány... az *Isteni Színjátékból*.

Amikor Langdon végre meglátta, hogy Marta a homlokát törölgeti és megpróbál levegőhöz jutni, szinte megkövült.

– Marta, bocsásson meg! Hát persze, hogyne, az csodálatos lenne, ha vethetnénk rá egy gyors pillantást.

Langdon visszasietett, és hagyta, hogy Marta odavezesse őket az antik tárlóhoz. Egy erősen megkopott, bőrkötéses könyv feküdt benne a díszes címlapnál kinyitva: *La Divina Commedia. Dante Alighieri*.

– Hihetetlen – mondta Langdon meglepett hangon. – Megismerem ezt a címlapot. Nem tudtam, hogy megvan önöknek az eredeti Numeister kiadás.

Dehogynem tudta, gondolta Marta elképedten. Én mutattam meg neked tegnap este!

– Az 1400-as évek közepén – mondta Langdon gyorsan Siennának – Johann Numeister készítette el a mű első nyomtatott kiadását. Több száz példányt nyomtattak, de mindössze egy tucat maradt fenn belőle. Igazi ritkaság.

Martának az volt a benyomása, hogy a férfi hülyének tettette magát, hogy aztán villoghasson a hűga előtt. Ez a fajta kérkedés nagyon nem illett ahhoz a professzorhoz, aki a tudósi alázatáról volt híres.

– Ezt a példányt a Biblioteca Laurenziana adta kölcsön – mondta Marta. – Ha még nem jártak ott Roberttel, feltétlenül nézzék meg. Van egy látványos lépcsősoruk, amit Michelangelo tervezett, és a világ első nyilvános olvasótermébe vezet. A könyveket hozzáláncolták az ülésekhez, hogy senki se vihesse el őket. Természetesen sok könyvből csak az az egy példány volt az egész világon.

– Bámulatos – mondta Sienna a múzeum mélyét fürkészsve. – És a maszk erre lesz?

Mi ez a nagy sietség? Martának kellett még egy perc, hogy lélegzethez jusson.

– Igen, de talán ez is érdekelni fogja. – Egy benyíló felé mutatott, amelyen túl egy kis lépcső tűnt el a mennyezetben. – Az visz föl a kilátóra a fedélszéken, ahonnan föntről lehet megtekinteni Vasari híres kazettás mennyezetét. Szívesen megvárom itt, ha szeretne...

– Elnézést, Marta – szakította félbe Sienna. – Én a maszkot szeretném látni. Nincs sok időnk.

Marta értetlenül bámult a csinos fiatal nőre. Nagyon nem tetszett neki az az új divat, hogy idegenek a keresztnévükön szólítják egymást. *Signora Alvarez vagyok*, szögezte le magában. És

éppen szívességet teszek önöknek.

– Oké, Sienna – mondta Marta kurtán. – A maszk erre van.

Marta nem vesztegetett több időt arra, hogy látni- és tudnivalókat ajánljon Langdon és a hűga figyelmébe, hanem a kiállítótermek kanyargó során át elindult velük a maszkhoz. Tegnap este Langdon és a *Duomino* csaknem egy félórát töltött a keskeny *anditó*bán a maszk tanulmányozásával. Marta, akit izgatott ez a heves érdeklődés, megkérdezte, hogy azoknak a szokatlan eseményeknek a sorozatával áll-e kapcsolatban, amelyek az utóbbi egy évben történtek a maszk körül. Langdon és a *Duomino* kitérő választ adott.

Most, az *anditó*hoz közeledve, Langdon elkezdte magyarázni a hűgának a halotti maszk készítésének egyszerű folyamatát. Marta meglepődéssel hallotta, hogy a leírása tökéletesen pontos, ellentétben azzal a kamu közlésével, hogy még soha nem látta az *Isteni színjáték* ritka példányát a múzeumban.

– Röviddel a halál beállta után – mondta Langdon – kiterítik a halottat, és bekenik az arcát olívaolajjal. Aztán egy réteg nedves gipszet hordanak fel a bőrre, az arc minden részét, száját, orrot, szemhéjat, befedve a haja tövétől a nyakáig. A megszilárdult gipszet könnyű leemelni, és ezt használva öntőformának, friss gipszet töltenek bele. Ha ez is megszilárdul, teljes részletességgel adja vissza a halott arcvonásait. A halotti maszk készítésének gyakorlata széles körben elterjedt, és az olyan kiemelkedő személyiségeknek és lángelméknek, mint Dante, Shakespeare, Voltaire, Tasso, Keats, mind van halotti maszkjuk.

– És végre megérkeztünk – jelentette be Marta, ahogy a trió megállt az *andito* előtt. Oldalra lépve intett Langdon hűgának, hogy ő menjen be elsőnek. – A maszk balra van, a fal menti tárlóban. Kérem, hogy maradjanak a kordonon kívül.

– Köszönöm – mondta Sienna, és belépve a keskeny folyosóra elindult a tárló felé. Belesett. Azonnal elkerekedett a szeme, és rémült arckifejezéssel tekintett hátra a fivérére.

Marta ezerszer látta már ezt a reakciót; a látogatók gyakran visszariadtak, amikor először megpillantották a maszkot – Dante kísértetiesen redőzött arcát, horgas orrát, lezárt szemét.

Langdon is belépett Sienna mögött, s megállva mellette benézett a tárlóba. Azonnal hátrálni kezdett, és az ő arcára is kiült a megdöbbenés.

Marta felnyögött. *Che esagerato. Túljátssza. Bement utánuk. De amikor a tárlóra siklott a tekintete, neki is elakadt a lélegzete. Oh mio Dió!*

Marta Alvarez arra számított, hogy Dante ismerős arca néz vissza rá, de nem látott mást, csak a tárló vörös szatén bélését és a szöveget, amelyen azelőtt a maszk lógott.

Marta a szájához kapta a kezét, és riadtan bámulta maga előtt az üres tárlót. Felgyorsult a lélegzete, és bele kellett kapaszkodnia az egyik oszlopba, ami a kordont tartotta. Végül elszakította a tekintetét, és elindult, hogy megkeresse az éjjeliőröket a főbejáratnál.

– La maschera di Dante! – kiáltozta, mint aki megőrült. – La maschera di Dante é sparita! Eltűnt Dante maszkja!

Negyvenedik fejezet

Marta Alvarez remegve állt az üres tárló előtt. Reménykedett, hogy a hasa feszülése a pánik, és nem a jóslófájások jele.

Eltűnt Dante maszkja!

A két biztonsági őr már teljes készültségben volt: megjelentek az *auditó*ban, és látva az üres tárlót akcióba lendültek. Az egyik berohant a közeli kontrollterembe, hogy ellenőrizze a biztonsági kamerák tegnap esti felvételeit, a másik telefonon bejelentette a rablást a rendőrségnek.

– *La polizia arriverá tra venti minuti!* – közölte az őr Martával, miután befejezte a beszélgetést.

– *Venti minuti?!* – hördült fel Marta. *Húsz perc?* – Itt jelentős műkincslopás történt!

Az őr elmagyarázta, hogy a városi rendőrök legnagyobb része pillanatnyilag egy még nagyobb válság ügyén dolgozik, de megpróbálnak ideküldeni egy nyomozót, aki felveszi a vallomásokat és elindítja a vizsgálatot.

– *Che cosapotrebbe esserci dipiú grave?!* – őrzöngött Marta. Mi lehet ennél fontosabb?

Langdon és Sienna szorongva néztek össze, és Marta érzékelte, hogy a két vendéget lesújtotta a hír. *Nem is csoda.* Éppen csak beugrottak, hogy gyorsan megnézzék a maszkot, és most belecsöppentek egy súlyos műkincslopási ügybe. Tegnap este valaki valahogy bejuthatott és ellopta Dante halotti maszkját.

Marta tudta, hogy ennél értékesebb műtárgyakat is elvihettek volna a múzeumból, és most áldania kéne a szerencséjét. Csakhogy ez volt a legelső rablás a múzeum történetében. *És még csak azt sem tudom, mit ír elő a protokoll!*

Marta hirtelen elgyengült, és megint bele kellett kapaszkodnia az egyik tartóoszlopba.

Mind a két éjjeliőr tanácstalannak tűnt, amikor beszámolt Martának a tegnap estéről. Tíz óra körül Marta belépett Langdonnal és a *Duominával*. Valamivel később mind a hárman együtt távoztak. Az őrök bezárták az ajtókat, bekapcsolták a riasztót, és nincs tudomásuk arról, hogy ezt követően bárki is járt volna a múzeumban.

– *Impossibile!* – torkolta le őket Marta olaszul. *Lehetetlen!* – A maszk a tárlóban volt, amikor mi hárman távoztunk tegnap este, vagyis nyilvánvaló, hogy *valakinek* ott kellett járnia utánunk!

Az őrök széttárták a tenyerüket, és teljesen érthetetlennek találták a dolgot. *Ők nem láttak senkit.*

– *Noi non abbiamo visto nessuno!*

Most, hogy a rendőrség már úton volt, Marta olyan gyorsan mozgott, ahogy csak az előrehaladott terhessége engedte, és meg sem állt a kontrollteremig. Langdon és Sienna idegesen siettek urina.

A biztonsági kamera felvétele, gondolta Marta. Abból majd kiderül, hogy ki járt itt tegnap este!

Három sarokkal arrébb, a Pontc Vecchion Vayentha meghúzta magát az árnyékban, miközben két rendőr nyomakodott előre a tömegben, és Langdon fotójával a kézben fürkészte az arcokat.

Vayentha közelébe érve megszólalt a rádiójuk – rutinközleményt adtak ki az állománynak. A rövid bejelentés olasz nyelvű volt, de Vayentha megértette a lényegét: jelentkezzenek a Palazzo Vecchio közelében tartózkodó rendőrök, mert valakinek fel kell vennie egy jegyzőkönyvet a palota múzeumában.

A két rendőr nem zavartatta magát, de Vayentha felfigyelt.

Il Museo di Palazzo Vecchio?

A tegnap esti fiaskó, amely végül az egész pályafutását kisiklatta, az egyik Palazzo Vecchio melletti sikátorban történt.

A rendőrségi közlemény folytatódott, s bár az alapzaj miatt alig lehetett érteni valamit az olasz szövegből, két szót ki tudott venni: Dante Alighieri.

Vayentha teste azonnal megfeszült. *Dante Alighieri? Ez nem lehet véletlen.* Már is abba az irányba fordult, és megkereste a Palazzo Vecchióknak a közeli házak teteje fölé emelkedő pártázatos tornyát.

Mi történhetett a múzeumban, tette fel a kérdést Vayentha. És mikor?

Elég hosszú ideig volt elemző terepügynök ahhoz, hogy tudja, a véletlenek sokkal ritkábbak, mint a legtöbben hiszik. *A Palazzo Vecchio múzeuma... ÉS Dante?* Ennek köze lesz Langdonhoz.

Vayentha egész idő alatt gyanította, hogy Langdon vissza fog térni az óvárosba. Ez volt a logikus – Langdon akkor is az óvárosban tartózkodott, amikor tegnap este elkezdődtek a bajok.

Most, nappali fényben, Vayentha azon tűnődött, Langdon nem juthatott-e vissza valahogy a Palazzo Vecchio környékére, hogy megtalálja, amit keres. Abban biztos volt, hogy nem ezen ...a hídon kelt át az óvárosba. Számos híd volt meg, de azok túl messze estek gyalog a Bobolli-kerttől.

Lenézve egy csónakot látott négyfős legénységgel áttevezni a híd alatt. A hajótesten a SOCIETÀ CANOTTIERI FIRENZE volt olvasható. *Firenzei Evezősklub.* A jellegzetes piros-fehér evezők hibátlan ritmusban sülyedtek és emelkedtek.

Átkelhetett Langdon hajóval? Valószínűtlennek tűnt, valami mégis azt súgta neki, hogy a Palazzo Vecchiót érintő rendőrségi közlemény olyan nyom, amelynek érdemes utánanézni.

– Elő a fényképezőgépekkel! – harsant fel egy női hang. Angolul beszélt, de olasz akcentussal.

Vayentha egy bodros, narancssárga pompont látott egy pálca hegyén, amelyet egy idegenvezető lengetett, megpróbálva összeterelni a Ponté Vecchiókn szétszéledt turistanyáját.

– A fejük fölött láthatják Vasari legnagyobb mesterművét! – kiáltotta az idegenvezető rutinos lelkesedéssel, és a levegőbe emelte a pompont, hogy fölfelé irányítsa a tekinteteket.

Vayentha eddig nem vette észre, hogy a hídon sorakozó boltocskák fölött egy második épületszint is húzódik.

– A Vasari-folyosó – jelentette be az idegenvezető. – Csaknem egy kilométer hosszú, és a Medici-családnak nyújtott biztonságos átjárást a Pitti-palota és a Palazzo Vecchio között.

Vayenthának elkerekedett a szeme, ahogy végigpillantott az alagútszerű építményen. Hallott már a folyosóról, de nem sokat tudott róla.

A Palazzo Vecchióba vezet?

– A VIP-kapcsolatokkal rendelkező kevesek – folytatta az idegenvezető – még ma is bejuthatnak a folyosóra. Ami egyben látványos művészeti galéria, és a Palazzo Vecchiótól a Boboli-északkeleti sarkáig húzódik.

Bármit mondott is még az idegenvezető, Vayentha azt már nem hallotta.

Rohant a motorjáért.

Negyvenegyedik fejezet

Langdon koponyáján megint lüktetni kezdtek az öltések, miközben Marta és a két biztonsági őr után benyomult Siennával a kontrollterembe. A szűk tér csak egy átalakított ruhatár volt, zümmögő merevlemezekkel és monitorokkal. A íullasztóan meleg levegőben megrekedt a cigarettafüst szaga.

Langdon úgy érezte, mintha agyon akarnák nyomni a köré záródó falak.

Marta leült az egyik monitor elé, amely szemcsés fekete-fehér képeken visszajátszotta az *andito* ajtaja fölötti kamera felvételét. A képernyő órája szerint tegnap délelőtt – azaz pontosan huszonnégy órája – indult a felvétel, nyilván a múzeum nyitásakor és jóval azelőtt, hogy Langdon és a rejtélyes *il Duomino* megérkeztek az este folyamán.

Az őr előretekerte a videót, és a turisták tömege felgyorsult, rángatózó mozgással áramlott be az *anditoba* Langdon szeme előtt. Maga a halotti maszk nem volt látható ebből a perspektívából, de ott kellett lennie, mivel a turisták újra meg újra megálltak, hogy benézzenek a tárlóba és lefotózzák.

Gyerünk már, gondolta Langdon, mert tudta, hogy a rendőrség úton van. Az is felmerült benne, hogy nem kéne-e kimenteniük magukat Siennával, és eltűnni. De látniuk kellett ezt a videót: bármi van is a felvételen, az választ adhat a kérdésre, hogy mi folyik itt.

Folytatódott a visszajátszás, immár gyorsabban, és délutáni árnyékok jelentek meg a teremben. Turisták rohantak be és ki, aztán gyérülni kezdett a tömeg, s végül hirtelen eltűnt. Az óra 17.00-t mutatott, a múzeumban kialudtak a lámpák, és minden elcsendesedett.

Délután öt óra. Zárás.

– *Aumenti la veloátá* – adta ki az utasítást Marta a gyorsításra, és előrehajolva bámulta a képernyőt.

A biztonsági őr engedelmeskedett, az idő sebesen rohant, mígnem este tíz óra körül újra kigyúltak a fények a múzeumban.

Az őr normál sebességre lassította a videót.

A következő másodpercben Marta Alvarez tűnt fel a képen a nagy hasával. Szorosan a nyomában Langdon, aki az ismerős Harris Tweed Camberley zakóját viselte a saját szattyánbőr félcipőjével és vasalt vászonnadrággal. Egyszer még a Miki egeres órát is megpillantotta a csuklóján, ahogy menet közben megmozdította.

Ott vagyok... mielőtt meglőtték volna.

Langdon rendkívül nyugtalanítónak találta olyan helyzetben látni önmagát, amelyről egyáltalán nincsenek emlékei. *Itt voltam tegnap este... hogy megnézzem a halotti maszkot?* Az akkor és a most között valahogy sikerült elveszítenie a ruháit, a Miki egeres óráját és két napot az életéből.

Miközben ment a videó, Langdon és Sienna szorosan Marta és a biztonsági őrök mögé állva figyelték a monitort. A néma felvétel tovább folytatódott, azt mutatva, hogy Langdon és Marta megérkeznek a tárló elé és megcsodálják a maszkot. Ezenközben széles árnyék sötétítette el az átjárót Langdon mögött, majd egy kórosan elhízott férfi csoszogott be a képbe. Barna

öltönyben volt, aktatáskával, és alig fért be az ajtón. Kidomborodó pocakja mellett még az állapotos Marta is karcsúnak tűnt.

Langdon azonnal felismerte a férfit. *Ignazio?!*

– Az ott Ignazio Busoni – súgta Sienna fülébe. – A Museo dell’Opera del Duomo igazgatója. Évek óta ismerem. De ezt a *Duomino* becenevet még nem hallottam.

– Pedig illik rá – jegyezte meg halkán Sienna.

Az évek során Langdon többször konzultált Ignazióval a vezetése alatt álló székesegyház műkincseiről és történelméről; de a Palazzo Vecchio nem az ő felségterülete volt. Viszont, azon túl, hogy a firenzei művészeti világ befolyásos figurája, Ignazio Busonit Dante rajongójaként és kutatójaként ismerték.

Logikus információforrás Dante halotti maszkját illetően.

Langdon visszatterelte a figyelmét a videóra: most Martát lehetett látni, amint türelmesen vár az *andito* hátsó falánál, miközben Langdon és Ignazio áthajolnak a kordon felett, hogy jobban lássanak. Teltek-múltak a percek, a két férfi folytatta a maszk tanulmányozását és megvitatását, Marta pedig lopva az órájára pillantott a hátuk mögött.

A professzor azt kívánta, bár rögzített volna hangot is a biztonsági kamera. *Miről beszélhettünk Ignazióval? Mit kerestünk?!*

Ekkor Langdon, a felvételen, átlépett a korláton és olyan közel hajolt a tárlóhoz, hogy az arca csak centiméterekre volt az üvegtől. Marta azonnal közbeavatkozott, nyilván rászólt, mire Langdon mentegetőzve hátralepett.

– Elnézést, hogy olyan szigorú voltam – mondta most Marta, visszanézve a válla fölé. – De mint említettem, az egy antik tárló, és nagyon törekeny. A maszk tulajdonosa ragaszkodik ahhoz, hogy tartsuk a kordonon kívül az embereket. Még a múzeum munka társai is csak az ő jelenlétében nyithatják ki a tárlót.

Langdonnak kellett egy másodperc, mire felfogta a közlést.

A maszk tulajdonosa? Eddig azt feltételezte, hogy a maszk a múzeum tulajdonában van.

Sienna szintén meglepettnek tűnt, és azonnal rákérdezett.

– A maszk nem a múzeumé?

Marta megrázta a fejét, és visszatért a tekintete a képernyőhöz.

– Egy gazdag mecénás felajánlotta, hogy megvásárolja Dante halotti maszkját a múzeumtól, de tartósan a gyűjteményünkben hagyja. Kisebb vagyont fizetett érte, és mi boldogan elfogadtuk.

– Hogyan? – értetlenkedett Sienna. – Megvette a maszkot... és önöknél hagyta megőrzésre?

– Ez elég gyakori – magyarázta Langdon. – Filantróp vásárlás. .. a támogatók jelentős adományt juttatnak a múzeumnak, de nem egyszerű jótékonyságként.

– A támogató különös ember volt – mondta Marta. – Jeles Dante-tudós, ugyanakkor egy kissé... hogy is mondják... *fanatico*?

– Ki ez az ember? – kérdezte Sienna, némileg követelőző hangon.

– Hogy ki? – Marta a homlokát ráncolva bámulta a monitort. – Hát, valószínűleg olvastak

róla nemrég a hírekben... Bertrand Zobrist, a svájci milliárdos.

Langdonnak csak halványan rémlett a neve, de Sienna megragadta és erősen megszorította a karját, és úgy nézett rá, mintha kísértetet látna.

– Ó... igen – mondta Sienna akadozva, hamuszürke arccal. – Bertrand Zobrist. A híres biokémikus. Már fiatalon meggazdagodott a biológiai szabadalmaiból. – Elhallgatott, és nagyot nyelt. Langdonhoz hajolva suttogta: – Lényegében Zobrist találta fel az ivarsejt manipulációt mint szakterületet.

Langdonnak fogalma sem volt arról, hogy mi az az ivarsejt manipuláció, de baljósan hangzott, kivált a pestis és a halál nemrég látott képeihez kapcsolva. Azon tűnődött, vajon Sienna azért tud-e ilyen sokat Zobristról, mert beleásta magát az orvostudományba... vagy azért, mert mindketten csodagyerekek voltak.

A tudósok követik egymás munkáját?

– Néhány évvel ezelőtt hallottam először Zobristról – magyarázta Sienna –, amikor azokat a provokatív kijelentéseket tette a sajtóban a népesség növekedéséről. – Elhallgatott, és elsötétült az arca. – Zobrist a Populációs Apokalipszis Egyenlet felállítója.

– Tessék?

– Ez lényegében egy matematikai felismerés: a Föld lakossága növekszik, az emberek tovább élnek, és a természeti erőforrások kimerülnek. Az egyenlet azt jelzi előre, hogy a jelenlegi trend nem vezethet más kimenetelhez, mint a társadalom apokaliptikus összeomlásához. Zobrist a nyilvánosság előtt azt jósolta, hogy az emberi faj nem ér meg még egy évszázadot... hacsak nem következik be egy tömegeket elpusztító esemény. – Sienna nagyot sóhajtott, és összenézett Langdonnal. – Sőt, egyszer azt idézték tőle, hogy „a legjobb dolog, ami valaha történt Európával, az a Fekete Halál volt”.

Langdon megrendülten bámult rá. Érezte, hogy felmered a szőr a hátán, és ismét megrohanták a képek, amelyek közül kiemelkedett a pestisálarc. Egész délelőtt próbált ellenállni annak, hogy a jelen helyzet egy halálos járvánnyal lehet összefüggésben... de ezt a gondolatot egyre nehezebb lett elutasítani.

Jóllehet visszataszító volt, hogy Bertrand Zobrist a valaha Európával történt legjobb dolognak nevezte a Fekete Halált, Langdon tudta, hogy több történész is értekezett az 1300-as évek Európájában végzett tömegpusztítás hosszú távú társadalmi-gazdasági jótéteményeiről. A pestist megelőzően a túlnépesedés, az éhínség és a nyomorúság jellemezte a sötét középkort. A Fekete Halál váratlan megérkezése, noha borzalmas volt, hatékonyan tizedelte meg az emberi fajt, amiből az élelmiszerek és a lehetőségek bősége következett, és sok történész szerint ez segítette elő a reneszánsz kibontakozását.

Ahogy Langdon lelki szemei előtt megjelent a biohazard szimbólum a csövön, amely a dantei pokol térképének módosított változatát tartalmazta, vérfagyasztó gondolata támadt: azt az ijesztő kis vetítőt létrehozta *valaki*... és Bertrand Zobrist, a biokémikus és Dante megszállottja, nagyon is logikus jelöltnek tűnt.

Az ivarsejtek genetikai manipulációjának atyja. Langdon úgy érezte, hogy lassan összeállnak a kirakós játék darabkái. De sajnos egyre félelmetesebbnek tűnt az a kép, amelyet kiadtak.

– Ugorjuk át ezt a részt – utasította Marta a biztonsági őrt, s a hangjából ítélve szeretett

volna már túl lenni a maszkot tanulmányozó Langdon és Ignazio Busoni valós idejű felvételén, hogy végre megtudja, ki tört be a múzeumba és lopta el a műtárgyat.

Az őr felgyorsította a videót, és száguldani kezdtek a számok.

Három perc... hat perc... nyolc perc.

A férfiak háta mögött álló Martát lehetett látni a képernyőn, aki egyik lábáról a másikra állt és egyre gyakrabban nézte az óráját.

– Elnézést, hogy olyan sokáig feltartottuk – mondta Langdon. – Látszik, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Az én hibám – válaszolta Marta. – Maguk mind a ketten unszoltak, hogy menjek haza, és majd a biztonsági őrök kikísérik magukat, de nem akartam udvariatlan lenni.

Marta hirtelen eltűnt a képernyőről. Az őr normál sebességre lassította a lejátszást.

– Mehetünk tovább – mondta Marta. – Emlékszem, hogy kimentem a mosdóba.

Az őr már gyorsítani készült, de mielőtt megnyomta volna a gombot, Marta elkapta a karját.

– Aspetti!

Félrebillentett fejjel, zavartan meredt a képernyőre.

Langdon is látta. *Mi az ördög?/*

A felvételen Langdon benyúlt a zakója zsebébe, elővett egy pár gumikesztyűt, és felhúzta.

Ugyanekkor a *Duomo* elhelyezkedett Langdon mögött, és a folyosót figyelte, amelyen Marta az imént a mosdóba távozott. A következő másodpercben a kövér férfi biccentett Langdonnak, jelezve, hogy tiszta a levegő.

Mi az ördögöt művelünk?!

Langdon figyelte önmagát a videón, ahogy kinyújtja kesztyűs kezét, megfogja a tárló ajtajának a szélét... aztán, nagyon finoman, húzni kezdi, amíg nem enged az antik sarokvas és lassan fel nem tárul az ajtó... szabaddá téve Dante halotti maszkját.

Marta Alvareznek elakadt a lélegzete a rémülettől, feltornázta magát a székről és szembefordult Langdonnal.

– Cos'ha fatto? Perché?

Mielőtt Langdon magyarázatot adhatott volna arra, hogy miért tette, az egyik biztonsági őr előrántott egy fekete Berettát, és Langdon mellének szegezte.

Jézusom!

Robert Langdon a fegyver csövére nézett, és úgy érezte, hogy köré zárul a kis szoba. Marta Alvarez villámló szemmel meredt rá, megdöbbenve az árulásán. A háta mögött, a biztonsági kamera felvételén, Langdon a fény felé tartva tanulmányozta a maszkot.

– Én csak egy pillanatra vettem el! – állította Langdon, és imádkozott, hogy ez igaz legyen. – Ignazio megnyugtató, hogy nem fog haragudni!

Marta nem válaszolt. Szinte megkövült, láthatóan nem fért a fejébe, hogy miért hazudott neki Langdon... és egyáltalán, hogyan állhatott itt ilyen higgadtan, a videót nézve, miközben tudta, hogy le fogja buktatni?

Sejtelmem sem volt arról, hogy kinyitottam azt a tárlót!

– Robert – suttogta Sienna. – Nézd! Találtál valamit! – Sienna tovább követte a visszajátszást, mert a veszélyes helyzet dacára is válaszokat szeretett volna kapni.

A felvételen Langdon most fölemelte és a fény felé fordította a maszkot, mert nyilvánvalóan megragadta a figyelmét valami érdekes a belső oldalán.

Ebből a kameraszögből a másodperc egy törtrészéig a fölemelt maszk részben úgy fedte Langdon arcát, hogy Dante szemüvege – a halott szeme – egy vonalba került Langdonéval. Eszébe ötlött a titokzatos mondat – *Az igazság csak a halott szemén át látható* –, és végigfutott a hátán a hideg.

Langdonnak arról sejtelve sem volt, hogy mit láthatott a maszk belső oldalán, de ebben a pillanatban, amikor megosztotta a felfedezését Ignazióval, a kövér férfi megborzongva azonnal tapogatózni kezdett a szemüvege után, és ő is megvizsgálta... újra meg újra. Aztán hevesen ingatva a fejét zaklatottan járt fel-alá az *andító*ban.

Hirtelen mindkét férfi felkapta a fejét, mert meghallhattak valamit a folyosó felől – valószínűleg Marta tért vissza a mosdóból. Langdon gyorsan kivett a zsebéből egy nagy, lezárható szájú műanyag tasakot, belecsúsztatta a halotti maszkot, majd átadta Ignaziónak, aki látható vonakodással eltette az aktatáskájába.

Langdon sietve becsukta az immár üres antik tárló üvegajtaját, és a két férfi fürge léptekkel Marta elé ment a folyosón, mielőtt felfedezhette volna a lopást.

Most már mindkét biztonsági őr fegyvere Langdonra irányult.

Martának megcsuklott a lába, bele kellett kapaszkodnia az asztalba.

– Nem értem! – Zihálta. – Maga és Ignazio Busoni ellopta Dante halotti maszkját?

– Nem! – tiltakozott Langdon, kétségbeesetten blöffölve. – Engedélyünk volt a tulajdonostól, hogy arra az egy estére kivigyük a maszkot az épületből.

– Engedélyünk volt a tulajdonostól? – ismételte Marta. – Bertrand Zobristtól?!

– Igen! Mr. Zobrist engedélyezte, hogy megvizsgáljunk bizonyos jeleket a belső oldalán! Tegnap délután találkoztunk vele!

Marta megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Professzor, én határozottan biztos vagyok abban, hogy maga nem találkozott tegnap délután Bertrand Zobristtal.

– Pedig nagyon is...

Sienna figyelmeztetően Langdon karjára tette a kezét.

– Robert... – és gyászosan sóhajtott –, Bertrand Zobrist hat nappal ezelőtt levetette magát a Badia tetejéről, alig néhány sarokra innen.

Negyvenkettedik fejezet

Vayentha a Palazzo északi oldala közelében hagyta a motort, és gyalog vágott neki a Piazza della Signoriának. A Loggia dei Lanzi szabadtéri szobrai mellett elhaladva akaratlanul is feltűnt neki, hogy mindegyik figura mintha ugyanazt a témát variálná: a férfiak uralmának erőszakos gyakorlását a nők felett.

A szabin nők elrablása.

Poliixéna feláldozása.

Perszeusz a levágott Medúzafővel.

Bájos, gondolta Vayentha a szemére húzva a sapkáját, és beleolvadt a palota bejárata előtt gyülekező délelőtti tömegbe, amelyet akkor kezdtek bebocsátani. Minden arra vallott, hogy semmi nem zavarta meg a Palazzo Vecchio szokásos ügymenetét.

Nincsenek rendőrök, gondolta Vayentha. Egyelőre.

A nyakáig húzta a bőrdzseki cipzárját, ellenőrizve, hogy rejtve van-e a fegyvere, és elindult a bejárathoz. A Museo di Palazzo nyilat követve áthaladt két díszes átriumon, és eljutott az emeletre vezető széles lépcsőhöz.

Fölfelé kaptatva a rendőrségi közlemény járt a fejében.

Museo di Palazzo Vecchio... Dante Alighieri.

Langdonnak is itt kell lennie.

Vayentha a nyilat követve egy gazdagon dekorált, hatalmas terembe – az ötszázak termébe – jutott, ahol a turisták csoportokba verődve csodálták a kolosszális festményeket a falakon. Vayentha nem mutatott érdeklődést a képzőművészet iránt, hanem gyorsan megkereste az újabb nyilat, amely a terem túlsó végének jobb oldalán egy lépcsőhöz irányította.

A szálán átvágva feltűnt neki egy egyetemistákból álló csoport, amely egy szobor köré gyűlve nevetett és fotózott.

Vayentha leolvasta a táblát: *Hercules és Diomedes*.

Vayentha megnézte magának a szobrot, és felnyögött.

A görög mitológia két hőst ábrázolta, amint anyaszült meztelenül birkóznak. Hercules – a görögöknél Akhilleusz – fejtetőre állítja Diomedest, és készül eldobni, miközben Diomedes megmarkolja Hercules péniszét, mintha azt mondaná: Biztos vagy benne, hogy el akarsz dobni?

Vayentha összerándult. Ilyen az, amikor szó szerint elkapják valakinek a golyóit.

Elszakította tekintetét a sajátos műalkotástól, és gyorsan nekivágott a múzeumba vivő lépcsőnek.

Magas karzatra érkezett, ahonnan be lehetett látni a termet. A múzeum bejáratánál vagy egy tucat turista várakozott.

– Késnek a nyitással – jegyezte meg egy derűs látogató, aki a videokamerája mögül lesett ki.

– Tudja, hogy miért? – kérdezte Vayentha.

– Nem, de nagyszerű ez a látvány, amíg itt várunk! – A férfi az alattuk elterülő Ötszázak

terme felé lendítette a karját.

Vayentha a korláthoz ment és lenézett. Éppen akkor érkezett meg egy magányos rendőr, de nem sok figyelmet keltett, ahogy különösebb sietség nélkül haladt a szálán át a lépcső felé.

Őt küldték ki a bejelentésre, vélekedett Vayentha. A férfi komótos léptei arról árulkodtak, hogy rutinfeladatra számít – aminek semmi köze a Langdon után folyó kaotikus hajszához a Porta Romana körül.

Ha itt van Langdon, miért nem özönlik el az épületet?

Most vagy Vayentha következtetett rosszul, vagy a helyi rendőrség és Brüder nem rakta még össze a dolgokat.

Miközben a rendőr felért a lépcső tetejére és a múzeum bejáratához indult, Vayentha szórakozottan elfordult és úgy tett, mintha kifelé nézgetne az egyik ablakon. Figyelembe véve a letiltását és a kormányzó messzire elérő karját, nem akarta vállalni a kockázatot, hogy felismerjék.

– *Aspetta!* – kiáltott valahonnan egy hang.

Vayenthának egy ütemnyit kihagyott a szívverése, amikor a rendőr megállt mögötte. A hang, jött rá egy másodperc múlva, a rádióból jött.

– *Attendi i rinforzil*– ismételte a hang.

Várja meg az erősítést? Vayentha érzékelte, hogy valami megváltozott.

És ekkor az ablakon át fekete tárgyat fedezett fel a messzeségben, amely gyorsan közeledett az égen. A Palazzo Vecchio felé tartott a Boboli-kert irányából.

A drón, kapcsolt Vayentha. Brüder tudja. És idejön.

Laurence Knowlton, a Konzorcium folyamatszervezője még mindig átkozta magát, amiért felhívta a kormányzót. Lehetett volna annyi esze, hogy nem javasolja neki a videó előzetes megtekintését, mielőtt feltölti a médiafelületekre.

A tartalom érdektelen.

Csak a protokoll számít.

Knowlton még emlékezett a mantrára, amit a fiatal folyamatszervezőkbe sulykoltak, amikor elkezdett dolgozni a szervezetnek *Ne kérdezd. Csak végezd.*

Kényszeredetten besorolta a kis piros memóriakártyát holnap reggelre, azon tűnődve, vajon mit kezd a média a furcsa üzenettel. Lejátsszák egyáltalán?

Hát persze hogy lejátsszák. Hiszen Bertrand Zobrist küldi.

Zobrist nemcsak az orvosbiológiában volt sikeres személyiség, hanem a múlt heti öngyilkosságával is bekerült a hírekbe. Ez a kilencperces videó lesz az üzenete a sírból, és hátborzongató morbiditása szinte lehetetlenné teszi a nézők számára, hogy kikapcsolják.

Ez a videó vírusként fog terjedni a megjelenése percétől.

Negyvenharmadik fejezet

Marta Alvarez izzó haraggal lépett ki a szűk kis videoszobából, ott hagyva Langdont és a goromba hűgát a biztonsági őrökkel. Az ablakhoz ment, és lenézve a Piazza della Signoriára megkönnyebbülten látta meg a palota előtt parkoló rendőrautót.

Épp ideje volt.

Marta még mindig nem tudta felfogni, hogy egy olyan tiszteletre méltó professzor, mint Robert Langdon, gátlástalanul becsapta, és visszaélve az ő tudósi kollegialitásával, ellopott egy felbecsülhetetlen értékű műtárgyat.

Es Ignazio Busoni segített neki!? Hihetetlen!

Marta haladéktalanul meg akarta mondani a magáét Ignazióknak, ezért fogta a mobilját, és felhívta a *Duomino* irodáját, amely több saroknyira volt a Museo dell'Opera dél Duomótól.

Egy csengetés után felvették.

– *Ufficio di Ignazio Busoni* – szólt bele egy ismerős női hang.

Marta jó barátságban volt Ignazio titkárnőjével, de most nem akart cseverészni. Bemutatkozás után azonnal kérte az igazgatót.

– Eugénia, sono Marta. Devo parlare con Ignazio.

Furcsa csend lett a vonalban, majd a titkárnő váratlanul hisztérikus zokogásban tört ki. – *Cosa succede?* – Marta tudni akarta, mi történt.

Eugénia könnyek között mesélte el, hogy most ért be az irodába, ahol az a hír fogadta, hogy Ignazio tegnap este súlyos szívrohamot kapott egy sikátorban a dóm mellett. Éjfél körül járt, amikor kihívta a mentőket, de nem értek oda időben. Busoni meghalt.

Martának minden erő kiment a lábából. Hallotta a ma reggeli hírekben, hogy egy meg nem nevezett városi tisztségviselő meghalt az előző este, de eszébe sem jutott, hogy Ignazio lehet az.

– *Eugénia, ascoltami* – kérte a figyelmét Marta, és próbálva megőrizni a nyugalmaát gyorsan elmagyarázta neki, mit látott a palota videokameráján. Hogy Ignazio és Robert Langdon, akit most fegyverrel tartanak sakkban, ellopta Dante halotti maszkját.

Martának fogalma sem volt, milyen reakciót várhat Eugéniától, de erre végképp nem számított.

– Roberto Langdon?! – kiáltott fel Eugénia. – Sei con Langdon óra?! – Most ott van nálad?

Eugénia mintha eleresztette volna a füle mellett, amit Marta mondott. *De hát a maszk...*

– Devo parlare con lui – követelte Eugénia. – Beszélnem kell vele!

A biztonsági szobában álló Langdonnak folyamatosan lüktetett a feje, miközben az őrk fegyvert fogtak rá. Hirtelen kinyitott az ajtó, és megjelent Marta Alvarez.

Langdon a nyitott ajtón át valahonnan kintről meghallotta a drón távoli zümmögését, és a rosszat sejtető hangot közeledő szirénázás kísérte. *Rájöttek, hol vagyunk.*

– *E arrivata la polizia* – közölte Marta az őrökkel a rendőrök érkezését, és kiküldte eléjük az

egyiket, hogy vezesse fel őket. A másik ór ott maradt, továbbra is sakkban tartva Langdont.

Langdon legnagyobb meglepetésére Marta egy mobiltelefont nyújtott felé.

– Valaki beszélni akar magával – mondta teljes zavarban. – Ki kell mennie vele, mert itt nincs térerő.

A társaság kivonult a levegőtlen kontrollszobából a galériába, ahol napfény áradt be a nagy ablakokon, melyekből csodás látvány nyílt a Piazza della Signoriára. Noha még mindig fegyvert fogtak rá, Langdon fellélegzett a szűk térből szabadulva.

Marta odaintette az egyik ablakhoz, és átadta neki a telefont.

Langdon bizonytalanul vette át, és a föléhez tartotta.

– *Signore*, Eugénia Antonucci vagyok – mondta egy nő, aki akcentussal beszélte az angolt. – Ignazio Busoni titkárnöje. Tegnap este találkoztunk, amikor itt járt az irodájában.

Langdon nem emlékezett semmire.

– Igen?

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy Ignazio tegnap éjjel szívrohamban meghalt.

Langdon erősen markolta a telefont. *Ignazio meghalt?!*

A nő most már sírt, és végtelenül szomorú volt a hangja.

– Ignazio felhívott a halála előtt. Arra kért, hogy feltétlenül adjak át egy üzenetet. Lejátszom magának.

Langdon surrogást hallott, majd néhány másodperc múlva Ignazio elfulladó, gyenge hangja szólalt meg a fülében.

– Eugénia – zihálta, és nyilvánvaló volt, hogy fájdalmai vannak. – Kérem, gondoskodjon arról, hogy ez az üzenet eljusson Robert Langdonhoz. Bajban vagyok. Nem hiszem, hogy sikerül visszajutnom az irodába. – Ignazio felnyögött, majd hosszú csend támadt. Amikor újra megszólalt, még gyengébb volt a hangja. – Robert, remélem, megmenekült. Engem még üldöznek... és... nem vagyok jól. Megpróbálok eljutni egy orvoshoz, de... – újabb hosszú csönd, mintha a *Duomo* az utolsó erejét szedné össze, és aztán: – Robert, nagyon figyeljen. Amit keres, azt biztos helyre rejtették. A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell. *Paradicsom 25.* – Sokáig semmi, végül egy suttogás: – Sok sikert. – S ezzel véget ért az üzenet.

Langdonnak elszorult a szíve: tudta, hogy egy haldokló ember utolsó szavait hallotta. De ezek a hozzá intézett utolsó szavak mit sem enyhítettek a szorongásán. *Paradicsom 25? A kapu nyitva áll előttem?* Langdon törte a fejét. *Mit akarhat ez jelenteni?* Az egyedüli dolog, amit értelmezni tudott, hogy Ignazio azt mondta, a maszk biztos helyre van rejtve.

Újra Eugénia szólalt meg a vonalban.

– Professzor, érti ezt?

– Részben igen.

– Tehetek valamit?

Langdon hosszan fontolgatta a kérdést.

– Vigyázzon, hogy senki más ne hallhassa ezt az üzenetet.

– A rendőrség sem? Hamarosan itt lesz a nyomozó, hogy fölvegye a vallomásumat.

Langdon megdermedt. A biztonsági őrré nézett, aki még mindig rá fogta a fegyverét. Langdon gyorsan az ablak felé fordult, és lehalkítva a hangját sietősen suttogott.

– Eugénia... ez most furcsán fog hangozni, de Ignazio nevében arra kérem, hogy törölje ezt az üzenetet és ne említse a rendőrségnek, hogy beszélt velem. Érti? Nagyon bonyolult a helyzet, és...

Langdon érezte, hogy egy pisztolycsövet nyomnak az oldalához, és megfordulva az őrt látta maga mellett, aki a szabad kezét nyújtotta, hogy elvegye Marta telefonját.

A vonalban hosszú csönd volt, s végül Eugénia azt mondta: – Mr. Langdon, a főnököm megbízott önben... így én is megbízom.

Azzal letette.

Langdon átadta a mobilt az őrnek.

– Ignazio Busoni meghalt – mondta Siennának. – Szívroham vitte el tegnap éjjel, miután távoztunk a múzeumból. – Langdon szünetet tartott. – A maszk biztonságban van. Ignazio elrejtette a halála előtt. És azt hiszem, hagyott nekem egy nyomravezetőt, hogy hol keressem. – *Paradicsom 25.*

Mintha reménykedést látott volna Sienna szemében, de amikor Langdon visszafordult Martához, az ő szemében inkább kételkedést azonosított.

– Marta – mondta Langdon. – Vissza tudom szerezni önnek Dante maszkját, de most el kell engednie minket. Azonnal.

Marta hangosan nevetett.

– Arról szó sem lehet! Maga lopta el a maszkot! Jönnek a rendőrök, és...

– Signora Alvarez – szakította félbe Sienna. – Mi dispiace, ma non le abbiamo detto la verita.

Langdon hátrahőkölt. Mit csinál Sienna?! Mit akar azzal, hogy bocsánat, de nem mondtuk el önnek az igazat?

Martát ugyanúgy meglepték Sienna szavai, noha az elképedése részben annak volt betudható, hogy Sienna váratlanul folyékony és hibátlan olaszszággal szólalt meg.

– Innanzitutto, non sono la sorella di Robert Langdon – közölte Sienna mentegető hangon. Kezdjük azzal, hogy nem vagyok Robert Langdon húga.

Negyvennegyedik fejezet

Marta Alvarez tett egy bizonytalan lépést hátrafelé, és összefont karral vizslatta az előtte álló fiatal nőt.

– Mi dispia ce – folytatta Sienna, továbbra is akcentus nélkül. – Le abbiamo mentito su molte cose. – Elnézést, de sok mindenben hazudtunk önnek.

Sienna még mindig olaszul beszélt, de most gyorsabban; elmondta Martának, hogy egy firenzei kórházban dolgozik, ahol tegnap este megjelent Langdon, egy golyó okozta sebbel a fején. Elmagyarázta, hogy Langdon nem emlékezett semmire a történetektől, amelyek ide vezettek, és őt ugyanúgy meglepte a biztonsági felvétel, mint Martát.

– Mutassa meg a sebét – rendelkezett Sienna.

Amikor Marta meglátta az öltéseket Langdon fénytelen, lelapult haja alatt, felült az ablakpárkányra és hosszú másodpercekre a kezébe temette az arcát.

Az utóbbi tíz percben Marta nemcsak azt tudta meg, hogy az őrizete alatt ellopták Dante halotti maszkját, hanem azt is, hogy az egyik tolvaj egy nagyra becsült amerikai professzor, a másik pedig a saját firenzei kollégája volt, akiben maximálisan megbízott. És aki már halott. Ráadásul az ifjú Sienna Brooks, akit Marra Robert

Langdon buta amerikai húgocskájának hitt, valójában orvos, és most beismeri a hazugságot... még hozzá folyékony olasz nyelven.

– Marta – mondta Langdon mély, megértő hangon –, tudom, hogy nehéz elhinni, de én tényleg nem emlékszem semmire a tegnap estéből. Fogalmam sincs, miért vittük el Ignazióval a maszkot.

Marta látta a szemében, hogy az igazat mondja.

– Vissza fogom hozni önnek – ígérte Langdon. – A szavamat adom rá. De ezt csak akkor tehetem meg, ha most elenged bennünket. A helyzet bonyolult. El kell engednie minket, most rögtön.

Dacára annak, hogy Marta szeretne volna visszakapni a felbecsülhetetlen értékű halotti maszkot, esze ágában sem volt elengedni őket. *Hol van már a rendőrség?* Lenézett az egy szál rendőrautóra a Piazza della Signorián. Furcsának találta, hogy a rendőrök még nincsenek itt a múzeumban. Marta valami furcsa zúgást is hallott a távolból... mintha valaki egy villanyfűrész működtetne. És egyre hangosabb lett.

Mi lehet az?

Langdon most már kérlelte.

– Marta, ismeri Ignaziót. Soha nem vitte volna el a maszkot, ha nincs rá jó oka. Nagy dolgok vannak a háttérben. A maszk tulajdonosa, Bertrand Zobrist zavart elméjű ember volt. Attól félünk, hogy valami szörnyűségekre készült. Most nincs időm elmagyarázni az egészet, de könyörgök, bízson bennünk.

Marta csak bámult. Mindabban, amit hallott, nem talált semmi értelmet.

– Mrs. Alvarez – mondta Sienna erősen Marta szemébe nézve. – Ha fontos önnek a jövő, a kisbabája jövője, akkor el kell engednie minket, most rögtön.

Marta védelmezőn fogta át a hasát, és egyáltalán nem tetszett neki a gyermekét illető burkolt fenyegetés.

Odakint határozottan felerősödött az éles hangú zümmögés, és amikor Marta kinézett az ablakon, nem látta ugyan a zaj forrását, de látott valami mást.

Az őr is észrevette, és elkerekedett a szeme.

Odalent a Piazza della Signorián szétvált a tömeg, hogy utat engedjen a szirénázva érkező járőrökocsik hosszú sorának, két fekete mikrobusszal az élen, amelyek most lefékeztek a palota bejárata előtt. Fekete egyenruhás katonák ugráltak ki belőlük, nagy puskákkal, és berohantak az épületbe.

Martát elfogta a félelem. *Mi az ördög folyik itt?*

A biztonsági őr szintén rémültnek tűnt.

Az éles hangú zúgás egyszerre fülsiketítővé vált, és Marta ijedten húzódott vissza az ablaktól, amikor megpillantotta a felé tartó kis helikoptert.

A gép alig három méterre az ablaktól lebegett a levegőben, és olyan volt, mintha rájuk meredne az üvegen át. Kis szerkezet volt, talán egy méter hosszú, egy fekete hengerrel az elején. És a henger egyenesen feléjük irányult.

– Lőni fog! – kiáltotta Sienna. – Sta per sparare! Tutti a terra! Mindenki a földre!

Térdre ereszkedett az ablak párkánya alatt, és Marta ösztönösen követte a példáját. Most már az őr is lebukott, reflexszerűen célba véve a kis gépet a fegyverével.

Ahogy Marta esetlenül kuporgott az ablak pereme alatt, azt látta, hogy Langdon még mindig áll, és furcsán néz Siennára; nyilvánvalóan nem hitt a veszélyben. Sienna csak egy pillanatig maradt a földön, mert aztán felpattant, megragadni Langdon csuklóját, és húzni kezdte a folyosó irányába. A következő másodpercben már együtt futottak az épület főbejárata felé.

A biztonsági őr felterdelt és mesterlövész pozíciót vett fel – fölemelte a fegyverét és célba vette a folyosón távolodó párost.

– Non spari! – parancsolt rá Marta. – Non possono scappare. – Ne lőjön! Úgysem menekülhetnek.

Langdon és Sienna eltűntek a fordulóban, és Marta tudta, hogy csak másodpercek kérdése, és beleszaladnak az érkező rendőrök karjába.

– Gyorsabban! – sürgette Sienna, arrafelé rohanva Langdonnal, amerről jöttek. Reménykedett, hogy nem futnak bele a rendőrökbe, mielőtt elérik a főbejáratot, de belátta, hogy erre nagyon kicsi az esélyük.

Langdon hasonló következtetésre juthatott. Váratlanul lefékezett egy széles elágazásban.

– Erre soha nem jutunk ki.

– Jöjjön már! – integetett Sienna, hogy kövesse. – Robert, nem ácsoroghatunk itt!

Langdon szórakozottnak tűnt, balra nézett, de az ottani rövid folyosó zsákutca volt: egy kis, gyéren megvilágított szobában végződött. A szoba falait antik térképek borították, a közepén pedig egy nagy vasglóbusz állt. Langdon bámulta a hatalmas fémgömböt, és lassan, majd

egyre erőteljesebben bólogatni kezdett.

– Erre – jelentette ki, és már indult is a vas földgömb felé,

Robert! Sienna jobb meggyőződése ellenére követte. A folyosó határozottan befelé vitt a múzeumba, nem pedig kifelé.

– Robert? – lihegte Sienna, amikor utolérte. – Hová megyünk?

– Örményország on át – válaszolta Langdon.

– Mi?! .

– Örményország – ismételte meg Langdon előrevetve a tekintetét. – Bízzon bennem.

Egy szinttel lejjebb, meglapulva az ijedt turisták között az Ötszázak termének karzatán, Vayentha behúzta a nyakát, amikor Brüder kommandósai bedübörögtek a múzeumba. Lentről becsapódó ajtók visszhangja töltötte be az épületet, ahogy a rendőrség lezárta a körzetet.

Ha Langdon tényleg idebent van, akkor most csapdába esett. Sajnos Vayentha is.

Negyvenötödik fejezet

Meleg tölgyfa burkolatával és kazettás famennyezetével a térképterem nagyon elütött a Palazzo Vecchio rideg kő és stukkó uralta belső terétől.

Eredetileg az épület ruhatára volt ez a pazar helyiség, tele szekrényekkel és komódokkal, amelyekben a nagyherceg holmiját tartották. Manapság térképek ékesítik a falakat – ötvenhárom bőrre kézzel festett és illuminált szépség –, amelyek az akkor, az 1550-es években ismert világot ábrázolják.

A lenyűgöző kartográfiai gyűjteményt egy hatalmas glóbusz teszi teljessé, amely a terem közepén áll. A Mappa Mundi nevezetű, embermagasságú földgömb a maga idejében a legnagyobb forgatható glóbusz volt, ennek ellenére szinte erőfeszítés nélkül, egy ujjal lehetett pörgetni. A földgömb ma afféle végállomása a turistáknak, akik már végigjárták a kiállítóterem hosszú sorát, és itt zsákutcába jutva keringenek a glóbusz körül, majd visszaindulnak arra, amerről jöttek.

Langdon és Sienna zihálva estek be a térképszobába. Ott magasodott előttük a fenséges földgömb, de Langdon jóformán pillantásra sem méltatta, hanem a szobafalat kezdte el pásztázni.

– Meg kell találnunk Örményországot – mondta Langdon. – Armenia térképét!

Sienna engedelmeskedett a felszólításnak, és a jobb oldali faltól indulva kereste Örményország térképét.

Langdon ugyanezt tette a bal oldalon, körbejárva a fal mentén. *Arabia, Hispania, Graecia...*

A térképek figyelemre méltó részletességgel ábrázolták az országokat, holott ötszáz évvel ezelőtt készültek, amikor a világ nagy része még felfedezésre vagy feltérképezésre várt.

Hol van Armenia?

Általában élénk vizuális memóriája ellenére Langdonnak csak ködös emlékei voltak a sok évvel ezelőtti „titkos átjárók” túráról, és ennek nem kevés köze volt a második pohár Gaja Nebbiolóhoz, amelyet az idegenvezetést megelőző ebédhez fogyasztott. Találó elnevezés, gondolta Langdon, lévén a *nebbiolo* „kis ködöt” jelent. Ám arra határozottan emlékezett, hogy mutattak nekik ebben a teremben egy bizonyos térképet – Örményországét –, amelynek volt egy érdekes sajátossága.

Tudom, hogy itt van, gondolta Langdon, folytatva a térképek látszólag végtelen sorának vizsgálatát.

– Armenia! – jelentette Sienna. – Itt van!

Langdon arra fordulva látta, hogy Sienna a terem jobb belső sarkában áll. Odasietett, és Sienna olyan arckifejezéssel mutatta meg neki a térképet, mintha azt kérdezné: Megtaláltuk örményországot. .. és most mi van?

Langdon tudta, hogy nincs idő magyarázkodni. Helyette gyorsan odanyúlt, megragadta a térkép masszív fakeretét, és maga felé húzta. Az egész térkép, egy nagy falfelülettel és a faburkolattal együtt, befordult a szobába, feltárva egy rejtett átjárót.

– Így már értem – mondta Sienna elismerő hangon. – Itt van Armenia.

És tétovázás nélkül belépve a nyílásba bátran nyomult előre a homályos alagútban. Langdon követte, gyorsan a helyére húzva maga mögött a falat.

A titkos átjáró túráról őrzött kódos emlékei dacára Langdonban tisztán megmaradt ez a rejtekút. Olyannyira, hogy éppen most lépett át a tükrön keresztül a Láthatatlan Palotába – abba a titkos világba, amely a Palazzo Vecchio falai mögött létezett egy elrejtett birodalomba, ahová kizárólag az akkori uralkodó hercegnek és a hozzá legközelebb állóknak volt bejárásuk.

Langdon elidőzött egy másodpercig az ajtóban, felmérve új környezetét – a fakó színű kőfolyosó csak gyenge természetes fényt kapott egy sor ólomüveg ablakból. Az átjáró lejtősen haladt úgy ötven métert egy faajtóig.

Langdon most balra fordult, ahol láncsal zártak el egy felfelé tartó szűk lépcsőt. Fölötte figyelmeztető tábla: USCITA VIETATA.

Langdon a lépcsőhöz ment.

– Ne! – kiáltott rá Sienna. – Azt írja, hogy „nem kijárat”.

– Köszönöm – felelte Langdon hamiskás mosollyal. – Tudok olaszul olvasni.

Kiakasztotta a láncot, a rejtekajtóhoz vitte és arra használta, hogy ne lehessen elforgatni a falat – az ajtógomb köré tekerte a láncot, és egy közeli szerelvényhez rögzítette, megakadályozva, hogy a másik oldalról bejuthassanak.

– Ó – örült meg Sienna. – Jó ötlet.

– Nem tartana ki sokáig – mondta Langdon. – De nekünk nincs is szükségünk sok időre. Kövessen.

Amikor végre csikorogva elfordult Örményország térképe, Brüder ügynök és az emberei benyomultak a keskeny folyosóra, és elindultak a faajtó felé a túlsó végén. Az ajtót feltépvé Brüdert hideg levegő csapta meg, és átmenetileg elvakította a napfény.

Egy külső átjáróban találta magát, amely a palazzo teteje mentén haladt. Végigkövetve a tekintetével látta, hogy egy másik ajtóhoz vezet, ami úgy ötven méterre van, és visszavisz az épületbe.

Brüder balra fordult, ahol hegyként magasodott fel az Ötszázak termének boltozatos teteje. Azon *lehetetlen* átjutni. Bal felől sima kő szegélyezte az utat, meredeken szakadva bele egy mély világítóudvarba. *Biztos halál.*

Előreszegte a tekintetét.

– Erre!

Brüder és az emberei eltrappoltak a második ajtóhoz, miközben a felderítő drón keselyűként keringett odafent.

Amikor Brüderék berontottak az ajtón, olyan hirtelen fékeztek le, hogy kis híján egymásra zuhantak.

Egy kicsi kőkamrában álltak, amelynek nem volt más kijárata, csak az ajtó, amelyen bejöttek. Mindössze egy faasztalt láttak a falnál. A fejük fölött, a mennyezeti freskókról mintha gúnyosan néztek volna le rájuk a groteszk figurák.

Zsákutca volt.

Brüder egyik embere böngészni kezdte az információs táblát a falon.

– Várjunk csak – mondta. – Itt azt írják, hogy van valami *finestra*... valamilyen titkos ablak?

Brüder körülnézett, de nem látott semmiféle titkos ablakot. Odament, és ő is tanulmányozni kezdte a plakátot.

Ez a helyiség egykor Bianca Cappello hercegnő dolgozószobája volt, és egy titkos ablak – *una finestra segrata* – arra szolgált, hogy azon át Bianca figyelemmel kísérhesse a férjét, amíg beszédet mond odalent, az ötszázak termében.

Brüder újból megvizsgálta a szobát, és most már felfedezte a kis, faragott rácsozat fedte nyílást, amely diszkréten rejtőzött az egyik oldalfalban. *Ezen át menekültek el?*

Közről is szemrevételezte a titkos ablakot, de az túl kicsi volt ahhoz, hogy egy Langdon méretű ember átférjen rajta. Brüder a rácshoz nyomta az arcát és kilesett, végképp megbizonyosodva arról, hogy itt senki nem szökhetett ki: a rács túloldalán sima fal volt, és a nyílást több emelet magasság választotta el az ötszázak termének padlójától.

Hová a pokolba tűntek?!

Ahogy Brüder elfordult az ablaktól, érezte, hogy egyszerre felgyülemlik benne az egész napi frusztráció. Az önfegyelem meglazulásának ebben a ritka pillanatában Brüder hátravetette a fejét, és felordított dühében.

Fülsiketítő volt a hang a kicsi szobában.

Mélyen alatta, az Ötszázak termében a turisták és a rendőrök mind megfordultak, és a kis nyílásra bámultak a fal magasában. A hangból ítélve a hercegnő titkos dolgozószobájában most egy vadállatot tartottak fogva.

Sienna Brooks és Robert Langdon álltak a koromsötétben. Percekkel korábban Sienna még azt figyelte, milyen ügyesen rögzíti Langdon a lánccal Örményország elforgatható térképét. Majd sarkon fordultak és futni kezdtek.

Sienna legnagyobb meglepetésére azonban Langdon nem a folyosón indult el, hanem azon a meredek lépcsőn, ahol az USCITA VIETATE tábla volt.

– Robert! – suttogta Sienna értetlenül. – Az nem kijárat! Különben is azt hittem, hogy mi lefelé akarunk menni.

– Úgy van – felelte Langdon hátrapillantva. – De néha fölfelé kell mennünk ahhoz, hogy... lejuthassunk. – Bátorítóan rákacsintott. – Emlékszik a Sátán köldökére?

Miről beszél? Sienna teljesen összezavarodva, battyogott Langdon után.

– olvasta az *Infernót*? – kérdezte Langdon.

Igen... de olyan hétévesen.

A következő pillanatban megértette.

– A Sátán köldöke! Hát persze. Már emlékszem.

Kellett hozzá egy másodperc, de Sienna végül rájött, hogy Langdon Dante Poklának a fináléjára utal. Ezekben a tercinákban, hogy kijussanak a pokolból, Vergilius Dantéval a hátán mászik lefelé Lucifer testén, úgy, hogy Vergilius és Dante feje, illetve lába ugyanabba az

irányba néz, mint Lucifer feje és lába. A köldökét – a föld középpontját – elérve Vergilius Dantétól megfordul, és úgy mászik tovább Lucifer lábán lefelé, hogy tulajdonképpen már fölfelé mászik: ki a pokolból, föl a purgatóriumba.

Sienna nem sokra emlékezett a *Pokolból*, de arra igen, hogy milyen csalódást keltett benne a gravitáció képtelen működése a föld középpontjában; Dante zsenije nyilvánvalóan nem terjedt ki az erővektorok fizikájának ismeretére.

Felértek a lépcső tetejére, ahonnan egyetlen ajtó nyílt, ezzel a felirattal: SALA DEI MODELLI DI ARCHITETTURA.

Langdon kinyitotta, beterelte Siennát, majd becsukta és el is reteszelte maguk után az ajtót.

Egyszerű kis teremben találták magukat, amelynek a tárlóiban Vasarinak a palazzóhoz tervezett építészeti famakettjei voltak ki* állítva. Sienna alig vetett ügyet rájuk. Azt viszont feltérképezte, hogy a szobának nincs se ajtaja, se ablaka... *nincs kijárat*, ahogy a táblán állt.

– Az 1300-as évek közepén – suttogta Langdon – az athéni herceg szerezte meg a hatalmat a palotában, és ő építtette ki ezt a titkos menekülőutat arra az esetre, ha megtámadnák. Az athéni herceg lépcsőjének nevezik, és egy kis csapóajtóhoz visz le az egyik mellékutcában. Ha el tudunk jutni oda, senki sem fogja látni, hogy elhagyjuk a palotát. – Az egyik makettra mutatott. – Nézze. Látja ott azt az oldalán?

Azért hozott ide, hogy maketteket mutogasson?

Sienna ideges pillantást vetett a miniatűr makettra, és felfedezte, hogy a titkos lépcső a palazzo tetejétől egészen az utcaszintig vezet, ügyesen elrejtve az épület belső és külső falai között.

– Látom a lépcsőt, Robert – mondta Sienna mogorván –, de az éppen az ellenkező végében van a palotának! Soha nem jutunk el odáig.

– Legyen már egy kis hite – vigyorgott Langdon a bajusza alatt.

Egy váratlan csattanás odalentről arról árulkodott, hogy áttörtek Armenia térképén. Dermedten állva hallgatták a katonák lábának dübörgését a folyosón, akik nem is sejtették, hogy az üldözöttek a fejük fölött vannak, a zsákutcába vezető lépcső tetején.

Amikor elhaltak odalent a hangok, Langdon magabiztosan átvágott a kiállítótermen, és a tárlókat kikerülve egyenesen egy nagy szekrénynek tűnő tárgy felé tartott a túlsó fal mentén. A viszonylag keskeny szekrény úgy egy méterre nyílt a padlótól. Langdon habozás nélkül kitérte az ajtaját.

Sienna hátrahőkölt a meglepetéstől.

Mintha egy mély üreg tárult volna fel... mintha a szekrényajtó egy másik világra nyitott volna kaput. És azon túl csak a sötétség.

– Kövessen – mondta Langdon.

Megragadta a zseblámpát, ami a nyílás szájában lógott a fal. Aztán a professzor, bámulatos tetterőt és lendületet mutatva tornázta magát a nyíláson, és eltűnt a nyúl üregében.

Negyvenhatodik fejezet

La soffitta, gondolta Langdon. *A világ leghatásosabb padlása.* Dohos és áporodott volt odabent a levegő, mintha az évszázadok gipszpora olyan finommá és könnyűvé vált volna, hogy nem bír leüledni, hanem csak szállong a légben. A hatalmas térben minden nyögött és nyikorgott, azt az érzést keltve Langdonban, hogy egy eleven fenevad gyomrába mászott be.

Amint szilárd talajt érzett a lába alatt egy széles szelemengerendán, felemelte a zseblámpát, és a sötétségbe irányította a fénycsóvát.

Egy látszólag végtelen alagút húzódott előtte, keresztbe-kasul átszöve háromszögek és négyszögek fa-pókhálójával, amelyet az oszlopok, gerendák, rácsozatok és egyéb építészeti elemek adtak ki – ezek alkották az Ötszázak termékének láthatatlan csontvázát.

Langdon ezt az óriási padlásteret is megtekintette néhány évvel ezelőtt, a titkos átjárók túra keretében. A szekrényszerű megtekintő ablakot azért vágták az építészeti makettek kiállítótermének falába, hogy a látogatók a kicsinyített minta után egy zseblámpa fényénél a megvalósult tervre is vethessenek egy pillantást.

Most, hogy Langdon nemcsak benézett, hanem be is lépett a padlástérbe, meglepődött azon, hogy mennyire emlékeztet ez a vázszerkezet egy New England-i istállóóra – a hagyományos székoszlop-keresztgerenda felépítésre a „Jupiter nyila” kötésekkel.

Sienna is bemászott a nyíláson, és most egy gerendának támaszkodva állt Langdon mögött. Látszott, hogy nehezen tájékozódik. Langdon ide-oda járatta a zseblámpa fényét, hogy felderítse a szokatlan terepet.

Erről a pontról tekinteni végig a padlástéren olyan volt, mintha egyenlő szárú háromszögeknek a végtelenbe tartó és valahol a messzeségben elvesző hosszú során nézne át. A lábuk alatt nem voltak padlódeszkák, és a vízszintes szelemengerendák a vasúti sínek talpfáinak sorozatára emlékeztettek.

Langdon végigmutatott egy hosszú gerendán, és fojtott hangon mondta: – Most közvetlenül az Ötszázak terme fölött vagyunk. Ha eljutunk a másik végébe, akkor onnan már elérhetjük az athéni herceg lépcsőjét.

Sienna kételkedő pillantást vetett a gerendák és gyámfák labirintusára. Az tűnt az egyedül lehetséges módszernek, hogy úgy ugráljanak a szelemenek között, mint a gyerekek a talpfákon. A szelemenek nagyok voltak – mindegyik több gerendából állt, amelyeket vas ácskapcsok fogtak össze egy erős nyalábba. Jó részük olyan nagy, hogy rájuk lehetett állni. A nehézség abból adódott, hogy túl nagy volt köztük az átugrandó távolság.

– Én nem tudok átugrálni a gerendák között – suttozta Sienna.

Langdon sem hitte, hogy képes lenne rá, a leesés pedig a biztos halált jelentette. A szelemenek közötti szabad térségre irányította a fénycsóvát.

Több mint két méterrel alattuk, vasrudakkal felfüggesztve, poros, vízszintes felület – egyfajta padló – húzódott, ameddig a szem ellátott. Noha szilárdnak tűnt, Langdon rudta, hogy alapvetően kifeszített szövetből áll, amelyet belepett a por. Ez volt a „fonákja” a híres függőmennyezetnek az ötszázak termében – fakazetták sokaságából állt, amelyek keretbe foglalták a mennyezetten mintegy folttakaróként kiterített, harminckilenc Vasari-vászonból

álló kompozíciót.

Sienna lemutatott a poros felületre.

– Mi lenne, ha lemásznánk oda, és azon mennénk?

Szóba sem jöhet, hacsak nem akarunk átzuhanni Vasari vásznán az ötszázak termébe.

– Tudok jobbat – mondta Langdon, mert nem akarta ijesztgetni. Elindult a szelemenen a padlás gerincoszlopát adó székoszlop felé.

Korábbi látogatásakor nemcsak belesett az építészeti makettek termének megtekintő ablakán, hanem gyalogosan is bejárta a padlást, bár a túloldalról, egy másik ajtón érkezve. Ha a bortól elködösült emlékezete nem csal, akkor egy erős, széles palló fut végig a padlás gerince mentén, amelyen a turisták eljuthatnak egy nagy kilátó platformra a padlástér közepén.

Ám amikor Langdon elérte a középszelement, az ott látott palló semmiben nem emlékeztetett arra, amelyen az idegvezető vitte őket annak idején.

Mennyi Nebbiolót ihattam én aznap?

A turistáknak is biztonságos, széles fútóhíd helyett laza deszkaszálakból összetákolt valamit látott maga előtt, amelyet merőlegesen fektettek át a gerendákon; ez a kezdetleges palló inkább kifeszített kötélre hasonlított, mintsem rendes hídra.

A biztonságos turistaút, ami a padlás túlsó végéből indult, a jelek szerint véget ért a központi kilátó platformnál. Onnan nyilván visszavitték a látogatókat oda, ahonnan jöttek. Azt a hevenyészett pallót, amely most Langdon és Sienna előtt feküdt, minden bizonnyal a mérnököknek tették le, akik a padlástérnek ezt a részét akarták ellenőrizni.

– Úgy fest, hogy ezen a pallón kell mennünk – mondta Langdon, bizonytalanul méregetve a vékony deszkaszálakat.

Siennának a szeme sem rebhent.

– Nem rosszabb, mint Velencében *acqua aha* idején – vont a vállát.

Langdon egyetértett vele. Amikor legutóbb Velencében járt, a Szent Márk téren állt a víz, és falazóblokkokra meg felfordított vödrökre fektetett pallókon kellett megtenni az utat a Danieli szállótól a bazilikáig. Persze az a veszély, hogy beázik a félcipője, valamivel kisebb volt annál, mint hogy átszakítva egy reneszánsz mesterművet halálra zúzza magát a mélyben.

Elhessegetve ezt a nyomasztó gondolatot Langdon színlelt magabiztossággal rálépett a keskeny pallóra, erősen remélve, hogy ezzel elűzheti Sienna esetleges félelmeit. De a nyugodt felszín alatt a torkában dobogott a szíve, miközben az első pallón haladt. A közepére érve a palló meghajlott a súlya alatt és vészjóslóan recsegett. Langdon továbbment, valamivel gyorsabban, hogy minél előbb eljusson a második szelemen viszonylagos biztonságot ígérő gerendáira.

Nagyot fújva megkönnyebbülésében megfordult, hogy világítson és biztató szavakat mondjon Siennának. Akinek az utóbbira láthatólag nem volt szüksége. Figyelemre méltó ügyességgel haladt végig a zseblámpa fényénél a pallón, ami alig hajlott meg karcsú teste súlya alatt. Pár másodperc múlva már ott állt Langdon mellett a túloldalon.

Langdon felbátorodva vágott neki a következő pallónak. Sienna megvárta, amíg átér, és megfordulva világít neki, s már indult is a nyomában. Hamarosan kialakult a mozgásuk

ritmusa – két alak halad előre, egyik a másik után, egy zseblámpa fényénél. Valahonnan letről a vékony mennyezeten át felhatolt hozzájuk a rendőrségi rádiók recsegő zaja. Langdon engedélyezett magának egy halvány mosolyt. *Súlytalanul és láthatatlanul lebegünk az ötszázak terme fölött.*

– Robert – suttogta Sienna. – Azt mondta, hogy Ignazio elárulta magának, hol van a maszk...

– Igen... csak rejtjelezve. – Langdon gyorsan elmagyarázta, hogy Ignazio nyilván nem akarta kikiabálni egy rögzített üzenetben a maszk rejtekhelyét, ezért kódolva adta meg a szükséges információkat. – A Paradicsomra utalt, ami az Isteni színjáték befejező része. Egészen pontosan azt mondta, hogy „*Paradicsom huszonöt*”

Sienna ránézett.

– Ez nyilván a huszonötödik ének akar lenni.

– Egyetértek – mondta Langdon. Az ének, olaszul *canto* durván egy prózai mű fejezetének feleltethető meg, az elnevezés pedig onnan származik, hogy a szóbeliség hagyományos kultúrájában énekelve adták elő az elbeszélő költeményeket. Az *Isteni színjáték* pontosan száz cantóból áll, három könyvre osztva.

Pokol 1–34

Purgatórium 1–33

Paradicsom 1–33

Paradicsom 25, gondolta Langdon azt kívánva, bár olyan jó lenne a vizuális memóriája, hogy meg tudta volna jegyezni a teljes szöveget. *Még csak tippem sincs... keresnünk kell egy példányt.*

– Volt még valami – folytatta Langdon. – Ignazióknak ezek az utolsó szavai: *A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell.* – Elhallgatott, és Siennára nézett. – A huszonötödik ének valószínűleg egy meghatározott helyre utal, itt, Firenzében. Aminek nyilván kapuja van.

Sienna a homlokát ráncolta. – Csakhogy ennek a városnak több tucat kapuja lehet.

– Igen, éppen ezért kell elolvasnunk a *Paradicsom* huszonötödik énekét. – Reményteli mosolyt küldött felé. – Nem tudja véletlenül fejből az egész *Isteni színjátékot*?

Sienna megütközve válaszolt.

– Tizennégyezer sort archaikus olasz nyelven, amit gyerekkoromban olvastam? – Megrázta a fejét. – Magának van félelmetes memóriája, professzor. Én csak egy orvos vagyok.

Miközben továbbhaladtak, Langdont valahogy elszomorította, hogy Sienna még azok után is, amiken együtt keresztülmentek, okosabbnak véli titokban tartani a kivételes intelligenciáját. *Csak egy orvos?* Langdonnak nevetnie kellett. *Akkor a legszerényebb orvos a földön*, gondolta felidézve a lapkivágásokat, amelyeket a különleges képességeiről olvasott – amely képességek sajnos, bár nem meglepően, nem ölelték fel a történelem egyik leghosszabb elbeszélő költeményének a tökéletes ismeretét.

Szótlanul folytatták az utat, további szelemeneken kelve át. Végül Langdon egy ígéretes alakzatot látott meg maga előtt a sötétben. *A kilátó platform!* Az ingatag palló, amelyen most lépegettek, egyenesen egy jóval szilárdabb, védőkorláttal is ellátott szerkezethez vezetett. Ha elérik a platformot, onnan már biztonságos úton mehetnek végig a padlason, egészen a kijáratig, amely Langdon emlékei szerint nagyon közel van az athéni herceg lépcsőjéhez.

Ahogy közeledtek a platformhoz, Langdon letekintett az alattuk felfüggesztett mennyezetre. Eddig hasonlónak tűntek a kazetták. A következő azonban masszívabb és jóval nagyobb volt, mint a többi.

I. Cosimo apoteózisa, morfondírozott Langdon.

Ez a nagy, kör alakú kazetta volt Vasari legértékesebb festménye – az ötszázak termékének középponti darabja. Langdon gyakran mutatott róla diákat a hallgatóinak, és felhívta a figyelmüket, hogy mennyire hasonlít Vasari művére az Egyesült Államok Capitoliumában látható *Apotheosis of Washington* – szerény emlékeztetőként arra, hogy a szárnyait bontogató Amerika sokkal többet vett át Itáliától, mint a köztársaság intézménye.

Ma azonban Langdon nem tanulmányozni akarta *I. Cosimo apoteózisát*, hanem minél gyorsabban maga mögött hagyni. Miközben megszorította a lépteit, csak annyira fordította meg a fejét, hogy odasúgja Siennának, mindjárt ott lesznek.

Ám ekkor a jobb lába elvétette a lépést, és a kölcsöncipő félig lecsúszott a pallóról. Kifordult a bokája, és miközben előrelendült, részben futva, részben botladozva, tett egy esetlen lépést, hogy megpróbálja visszanyerni az egyensúlyát.

De már elkésett.

Térdre esett a pallón, és kétségbeesetten kinyújtotta a kezét, hátha eléri a keresztgerendát. A zseblámpa csattogva eltűnt a sötét űrben, és a vásznon landolt, amely hálóként felfogta. Langdont előrevitte a lába, de éppen amikor biztonságra talált a következő szelemenen, szétesett alatta a palló, és nagyot puffanva rázuhant a Vasari Apoteózisát keretbe fogó fakazettára.

Az egész padlástér visszhangzott tőle.

Langdon rémülten tápázkodott fel és fordult Sienna felé.

Az elejtett és most a vásznon heverő zseblámpa lentről felszűrődő halvány fényében Langdon látta, hogy Sienna ott áll az előző gerendán, csapdába esve, ahonnan nincs kiút. Azt tükrözte a tekintete, hogy ezt ő is tudja. Ráadásul a lezuhanó palló zaja szinte bizonyosan leleplezte őket.

Vayentha felkapta a fejét, és a díszes mennyezetet fürkészte.

– Patkányok vannak a padláson? – viccelt idegesen a kamerás férfi a visszhangzó zajra utalva.

Nagy patkányok, gondolta Vayentha, a kör alakú festményt bámulva a kazettás mennyezet közepén. Kis porfelhő szállongott lefelé, és Vayentha esküdni mert volna, hogy egy helyen kissé kidudorodik a vászon... mintha valaki benyomta volna a túloldalról.

– Lehet, hogy az egyik rendőr leejtette a fegyverét a kilátó platformról – mondta a férfi, szintén a kidudorodást figyelve a vásznon. – Mit gondol, mit kereshetnek? Milyen izgalmas ez a nagy nyüzsgés.

– Kilátó platform? – kérdezte Vayentha. – Az emberek tényleg felmehetnek oda?

– Persze. – A férfi a múzeum bejárata felé mutatott. – Azon az ajtón túl van egy másik ajtó, ami egy futóhídhöz visz a padláson. Megnézheti Vasari tetőszerkezetét. Hihetetlen.

Váratlanul Brüder kiáltása visszhangzott végig az Ötszázak termén.

- Hova a pokolba tűntek?!

A szavai, akárcsak a dühös ordítása kicsivel korábban, egy faragott rács mögül jöttek, ami a fal magasában volt, Vayenthától balra. Brüder nyilván a rács mögötti helyiségben van... egy teljes szinttel a díszes mennyezet alatt.

Vayentha tekintete ismét a vászon kidudorodására vándorolt.

Patkányok a padláson, gondolta. Kiutat keresnek.

Elköszönt a kamerás férfitől, és gyorsan a múzeum bejárata felé vette az irányt. Az ajtó csukva volt, de miután ki-be jártak a rendőrök, Vayentha arra tippelt, hogy nincs bezárva.

Es ezúttal is helyesnek bizonyult a megérzése.

Negyvenhetedik fejezet

Kint a téren, az érkező rendőrség okozta káoszban középkorú férfi állt a Loggia dei Lanzi árnyékában, ahonnan élénk érdeklődéssel követte az eseményeket. Plume Paris szemüveget, kasmírmintás nyakkendőt viselt, és egy picit aranyomb volt az egyik fülében.

A felfordulást figyelve azon kapta magát, hogy már megint a nyakát vakarja. Egyik napról a másikra kiütései lettek, és reggel óta csak rosszabbodott az állapota: apró, gennyes pörsenések az állán, a nyakán, az orcáján, a szeme fölött.

Amikor lenézett az ujjhegyeire, látta, hogy véresek. Elővette a zsebkendőjét, letörölte a vért az ujjairól, majd a nyakán és az arcán lévő kiütésekről is.

Miután megtisztogatta magát, ismét a palazzo előtt álló két fekete mikrobusznak szentelte figyelmét. A közelebbiben két embert látott a hátsó ülésen.

Az egyik egy fekete egyenruhás, fegyveres katona volt.

A másik egy idősebb, de gyönyörű, ezüsthajú nő, kék amulettel.

A katona mintha injekciót készült volna beadni neki.

Dr. Elizabeth Sinskey üres tekintettel bámulta a palotát a mikrobuszból, azon tűnődve, hogyan szabadulhatott el ennyire a válság.

– Asszonyom – szólalt meg egy mély hang.

Kábán odafordult a mellette ülő katonához. A férfi fecskendőt tartott a kezében, és most megragadta Elizabeth karját.

– Csak nyugalom.

A tű éles fájdalommal a bőrébe hatolt.

A katona beadta az injekciót.

– És most aludjon tovább.

Ahogy lecsukta a szemét, esküdni mert volna, hogy látott egy férfit, aki őt figyelte az árnyékból. Márkás szemüvege és drága nyakkendője volt. Az arca vörös és kiütéses. Elizabeth egy pillanatra azt hitte, hogy ismeri valahonnan, de amikor kinyitotta a szemét, hogy újra megnézze, a férfi már eltűnt.

Negyvennyolcadik fejezet

A padlás sötétjében immár jó hatméteres távolság választotta el egymástól Langdont és Siennát. Alattuk a mélység, a lezuhant palló keresztben feküdt odalent, a Vasari Apoteózisát ábrázoló vászon fakeretén. A még mindig világító, nagy zseblámpa a vászonra esett, és kissé behorpasztotta, mint egy kő a trambulint.

– A palló a háta mögött... – suttogta Langdon. – Nem tudná elhúzni, hogy ráfektessük erre a gerendára?

Sienna hátranézett.

– Nem. A másik végénél lezuhanna a vászonra.

Langdon is ettől tartott; más se hiányozna most nekik, mint beszakítani Vasari vásznát.

– Van egy ötletem – mondta Sienna, és oldalazni kezdett a fal felé mozogva.

Langdon ugyanezt tette a maga gerendáján, de a vállalkozás minden lépéssel bizonytalanabbá vált, ahogy távolodtak a zseblámpa fényétől. Mire elérték az oldalfalat, már csaknem teljes lett körülöttük a sötétség.

– Ott lent – suttogta Sienna, lemutatva a homályba. – A keret szélén. A falhoz kellett rögzíteniük. Szerintem megtartaná a súlyomat.

S mielőtt még Langdon tiltakozhatott volna, Sienna már mászott is lefelé a szelemenről, létraként használva a támasztógerendák sorát. Ráereszkedett a fakazetta szélére. Reccsent egyet, de kitartott. Aztán, a fal mellett araszolva, Sienna elindult Langdon felé, mintha egy magas ház peremén egyensúlyozna. Megint reccsent egyet a kazetta.

Vékony jég, gondolta Langdon. Maradj partközelenben.

Ahogy Sienna félúthoz ért, és már közeledett ahhoz a szelemenhez, amelyen Langdon állt a sötétben, egyszerre feltámadt benne a remény, hogy talán mégis sikerülhet időben kijutniuk.

Váratlanul ajtó csapódott valahol a háta mögött, és hallotta, hogy gyors léptek közelednek a kilátó platform felé a pallón. Feltűnt egy zseblámpa pásztázó fénycsóvája, amely minden másodperccel közelebb ért hozzá. Langdon érezte, hogy elhagyja a remény. Valaki erre jön – elvágva a menekülésük útját a kivezető pallón.

– Sienna, jöjjön tovább – suttogta ösztönösen. – Végig a fal mentén. A túlsó oldalon van egy kijárat. Én most futok, hogy megállítsam.

– Ne! – suttogta nyomatékosan Sienna. – Jöjjön vissza, Robert!

De Langdon már mozgásban volt, visszafelé lépegetve a szelemenen a padlástér középső oszlopa felé, ott hagyva Siennát, aki az oldalfal mellett óvakodott előre a mélység fölött a sötétben.

Amikor Langdon elérte a padlástér közepét, egy arctalan sziluett lépett fel a megemelt kilátó platformra. Megállt az alacsony védőkorlátnál, és egyenesen a férfi szemébe világított a zseblámpával.

Langdont elvakította a fény, és azonnal felemelte a kezét, hogy megadja magát. Ennél védtelenebb már nem is lehetett volna – a magasban egyensúlyozva az ötszázak terme fölött, elvakítva a fénytől.

Langdon várta a lövést vagy a parancsszót, de csönd volt. A következő pillanatban elugrott róla a fénycsóva, és a sötétséget kezdte el pásztázni a háta mögött, mintha keresne valamit... vagy valakit. Ahogy megszűnt a szemét elvakító fény, már jobban ki tudta venni a menekülés útját elálló személy körvonalait. Vékony nő volt, feketébe öltözve. Langdonnak egy szemernyi kétsége sem volt az iránt, hogy a baseballsapka alatt tüskés a haja.

Ösztönösen megfeszültek az izmai, ahogy megjelent előtte a kórház padlóján haldokló dr. Marconi képe.

Rám talált. Azért jött, hogy befejezze a munkát.

Langdonnak bevillant a szabadtüdős görög bűvár, aki olyan mélyen beúszott egy alagútba, hogy onnan már nincs visszatérés, és végül egy sziklafalba ütközik.

A gyilkos most újra Langdon szemébe világított a zseblámpával.

– Mr. Langdon – suttogta. – Hol van a barátja?

Langdon megdermedt. Mindkettőnket meg akar ölni.

Úgy tett, mintha Siennát keresné, de az ellenkező irányba meregette a szemét a sötétben, arra, amerről jöttek.

– Neki ehhez semmi köze. Én kellek magának.

Langdon imádkozott, hogy Sienna minél előrébb jusson a fel mentén. Ha el tudna lopakodni a kilátó platform mellett, csendben elérhetné a kivezető pallót a tüskés hajú nő háta mögött, és eljuthatna az ajtóig.

A gyilkos ismét felemelte a lámpát és végigpásztázta a Langdon mögötti üres padlásteret. Ahogy átmenetileg visszanyerte a látását, Langdon hirtelen mozgást észlelt a tüskés hajú nő háta mögött.

Jaj, istenem, ne!

Sienna egy szelemen araszolva valóban eljutott a kivezető pallóra, de sajnos túl közel, alig tíz méterre a támadójuktól.

Sienna, ne! Ott még nagyon közel van! Meg fogja hallani!

Langdon újra elvakította a fénycsóva.

– Jól figyeljen, professzor – suttogta a gyilkos. – Ha életben akar maradni, akkor meg kell bíznia bennem. A küldetésemet lefűjták. Nincs már okom arra, hogy bántsam. Most már egy csapatban játszunk, és talán a segítségére lehetek.

Langdon alig hallotta, kizárólag Siennára összpontosított, akinek már halványan ki tudta venni a profilját: úgyszólván felmászott a pallóra a kilátó platformon túl, csak hogy a tüskés hajú nő közvetlen közelében.

Futás, szuggerálta. Tűnjön innen a pokolba!

Sienna azonban, Langdon legnagyobb rémületére lecövekelt, és meghúzza magát az árnyékban némán figyelt.

Vayentha a sötétségbe fúrta a tekintetét Langdon mögött. *Hová a pokolba ment az a nő? Különváltak?*

Vayenthának meg kellett találnia a módját, hogy a menekülő páros ne jusson Brüder kezére.

Ez az egyetlen reményem.

– Sienna?! – kockáztatott meg Vayentha egy rekedt suttogást. – Ha hall engem, nagyon figyeljen. Nem akarhatja, hogy a lenti férfiak fogják el. Ők nem ismernek könyörületet. Én tudok egy kiutat. Segíthetek. Bízbanak bennem.

– Bízbanak magában? – ismételte Langdon kihívóan, és olyan hangosan, hogy bárki meghallhatta a közelben. – Maga gyilkos!

Sienna itt van valahol, jött rá Vayentha. Langdon hozzá beszél... figyelmeztetni akarja.

Vayentha tett még egy kísérletet.

– Sienna, bonyolult a helyzet, de én ki tudom juttatni magukat. Mérlegelje a lehetőségeket. Csapdába estek. Nincs más választása.

– Van más választása – mondta Langdon hangosan, – És elég okos ahhoz, hogy olyan messzire meneküljön magától, amennyire csak tud.

– Minden megváltozott – erősködött Vayentha. – Nincs rá okom, hogy bántsam magukat.

– Megölte dr. Marconit! És nyilván engem is maga lőtt fejbe!

Vayentha tudta, hogy ezt az embert soha nem fogja meggyőzni a jó szándékáról.

Lejárt a beszélgetésre szánt idő. Bármit mondok, úgysem hisz nekem.

Habozás nélkül benyúlt a bőrdzsekijébe, és előrántotta a hangtompítás fegyvert.

Az árnyékban meglapuló Sienna mozdulatlanul kuporgott a pallón, alig tíz méterrel a Langdonnal szemben álló gyilkos háta mögött. A nő sziluettje még a sötétben is eltéveszthetetlen volt. És Sienna rémületére ugyanazt a fegyvert tartotta a kezében, amellyel megölte dr. Marconit.

Lőni fog, olvasta ki Sienna a nő testbeszédéből.

És valóban: a nő két fenyegető lépést tett Langdon felé, és megállt a Vasari Apoteózisa alatti kilátó platform alacsony korlátjánál. Ennél közelebb nem juthatott Langdonhoz. Felemelte a fegyvert, és egyenesen Langdon mellére célzott.

– Csak egy pillanatig fog fájni – mondta de nincs más választásom.

Sienna ösztönösen reagált.

A deszkák váratlan ringani kezdtek Vayentha talpa alatt, és ez elég volt ahhoz, hogy önkéntelenül abba az irányba ránduljon, miközben tüzelt. Már a fegyver elsütése pillanatában tudta, hogy nem találja el Langdont.

Valami közeledett felé hátulról.

Még hozzá gyorsan.

Vayentha megpördült, és száznolcvan fokos célirányváltással a támadónak szegezte a fegyverét; szőke haj villant meg a sötétben, és valaki teljes sebességgel Vayenthának ütközött. A fegyver szisszent, de a támadó lebukott a cső szintje alá, s rugóként felpattanva egy erőteljes bodicsekkkel lepte meg Vayenthát.

Vayentha lába lecsúszott a deszkáról, és nekiesett a kilátó platform alacsony korlátjának. Átbillent a törzse, és hiába hadonászott a karjával fogást keresve, hogy kivédje a zuhanást. Már nem volt menekvés.

Zuhant a sötétben, felkészülve az ütközésre a poros padlón, több mint két méterre a platform szintjétől. Meglepő módon puhábban landolt, mint várta... mintha egy vászon függőágy fogta volna fel, amely most megsüllyedt a súlya alatt.

A tájékozódóképességét veszített Vayentha hanyatt fekvé nézett föl a támadójára. Sienna Brooks nézett vissza rá a korlát felett. Az elképedt Vayentha kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de hirtelen megzavarta egy reccsenő hang.

A vászon, ami felfogta az esését, kiszakadt.

És Vayentha megint zuhant.

Ezúttal három nagyon hosszú másodpercen át, miközben egy gyönyörű, kazettás mennyezetet látott maga előtt. Azon a festményen, amelyik közvetlenül fölötte volt – a nagy, kör alakú vászon I. Cosimót ábrázolta kerubokkal körülvéve egy mennyei felhőn most sötét szakadás éktelenkedett foszló szélekkel.

Aztán egy hirtelen csattanás, és Vayentha előtt elfeketült a világ.

Odafönt a magasban Robert Langdon a döbbenettől bénultan nézett le a szakadt Apoteózison át megnyílt hatalmas térbe. Sienna arckifejezése mélységes megrendülésről árulkodott.

– Én nem akartam...

– Ösztönösen cselekedett – suttogta Langdon. – Arra készült, hogy megöljön.

Lemről rémült kiáltások hatoltak fel hozzájuk a szakadt vásznon át.

Langdon gyengéden elhúzta Siennát a korláttól.

– Tovább kell mennünk.

Negyvenkilencedik fejezet

Brüder ügynök Bianca Cappello hercegnő titkos szobájából hallotta meg a rosszat sejtető puffanást, és az azt követő zűrzavart az ötszázak termében. A falhoz rohant és kilesett a rácson át. Több másodpercbe telt, mire értelmezni tudta a gyönyörű kőpadlón elé táruló jelenetet.

Az éppen akkor érkező, állapotos múzeumigazgató megállt mellette, és azonnal a szájához kapta a kezét a látvány – egy összezúzott alak, pánikba esett turistáktól körülvéve – keltette néma rettenetében. Ahogy a nő tekintete lassan felfelé vándorolt az Ötszázak termének mennyezetére, fájdalmas jajsót hallatott. Brüder, követve az igazgató tekintetét, szintén felnézett a kör alakú kazettára – a festett vászon közepén nagy szakadás éktelenkedett.

A nőhöz fordult: – Hogy jutunk fel oda?

Az épület másik végében Langdon és Sienna lihegve kaptattak le a padlásról és tépték fel a kivezető ajtót. Langdon másodpercek alatt megtalálta a kis benyílót, amelyet egy bíborszínű függöny rejtett. Tisztán emlékezett rá a titkos átjárók túráról.

Az athéni herceg lépcsője.

Most már úgy rémlett, mintha minden irányból rohanó lábak dobogását és emberek kiáltozását hallaná. Langdon tudta, hogy nincs sok idejük. Félrehúzta a függönyt, és ott volt a kis lépcsőlejárát.

Szó nélkül indultak el lefelé a hepehupás kőfokokon. A lépcső ijesztően szűk fordulók sorozatából állt. Minél lejjebb jutottak, annál keskenyebb lett. Amikor Langdon már úgy érezte, hogy agyonnyomják a falak, szerencsésen megérkeztek.

Elértük a földszintet.

A lépcső aljában egy kis kőkamra volt, s noha ez lehetett a világ egyik legkisebb ajtaja, mégis öröm volt látni. Az alig több mint egy méter magas ajtó vastag fából készült, fém sarokvasakkal és nehéz vasretesszel, hogy kívül tartsa az embereket.

– Hallom odakintről az utcazajokat – suttogta Sienna, még mindig reszketve. – Mi van a túloldalon?

– A Via della Ninna – válaszolta Langdon maga elé képzelve a gyalogosokkal zsúfolt mellékutcát. – De ott lehetnek a rendőrök.

– Nem fognak felismerni minket. Ők egy szőke nőt és egy sötét hajú férfit keresnek.

Langdon értetlenül bámult rá.

– És mi pontosan így nézünk ki...

Sienna megrázta a fejét, az arca mélabús elhatározást tükrözött.

– Nem akartam, hogy így lásson, Robert, de sajnós jelenleg így nézek ki. – Azzal Sienna hirtelen belemarkolt a szőke hajába. Rántott rajta egyet, és már a kezében volt az egész haja.

Langdon megborzongott, egyszerre hőkölve hátra attól, hogy Sienna parókát viselt, és attól, amilyennek most látta. Sienna Brooks tökéletesen kopasz volt, tar koponyája sima és fehér, mint egy kemoterápián átesett rákbetegnek. *Ráadásul még beteg is?*

– Tudom – mondta Sienna. – Hosszú történet. És most hajoljon le. – Fogta a parókát, és láthatóan az volt a szándéka, hogy feltegye Langdon fejére.

Komolyan gondolja? Langdon kényszeredetten lehajolt, és Sienna ráigazította a szőke parókát a fejére. Nem igazán illett rá, de valahogy elrendezte. Aztán hátralépett és megvizsgálta. Nem lehetett elégedett az eredménnyel, mert kioldotta Langdon nyakkendőjét és bandannaként a homlokára igazítva megkötötte.

Sienna ezután a saját külsejét vette munkába: feltúrta a nadrágja szárát és a bokája alá gyúrta a zokniját. Amikor felegyenesedett, kínos vigyorra húzta a száját. A bájos Sienna átváltozott punk-rock bőrféjűvé. Az egykori Shakespeare-színésznő döbbenetes átalakuláson ment át.

– Ne feledje – mondta –, hogy a felismerés kilencven százalékban a testbeszéden múlik, tehát úgy kell mozognia, mint egy öregedő rockernek.

Öregedő, ez menni fog, gondolta Langdon. A rocker már nem annyira.

És mielőtt még Langdon vitába szállhatott volna vele, Sienna elhúzta a reteszt, és kinyílt a kisajtó. A nő behúzta a nyakát és kilépett a forgalmas, macskaköves utcára. Langdon követte, de neki kétrét kellett görnyednie, hogy kibújjon a napfényre.

Néhány megütköző pillantástól eltekintve, amelyet a Palazzo Vecchio kis ajtaján kilépő furcsa párnak szenteltek, senki sem törődött velük. Langdon és Sienna keletnek vették az irányt, és másodperceken belül elnyelte őket a tömeg.

A Plume Paris szemüveget viselő férfi a vérző bőrét tépkedve osont a tömegben, biztos távolságot tartva Robert Langdon és Sienna Brooks mögött. A leleményes álca ellenére kiszúrta őket, amint az apró ajtón kilépve felbukkantak a Via della Ninnán, és azonnal tudta, hogy kik ők.

Mindössze néhány saroknyit követte a párost, de már kifulladt, heves fájdalmat érzett a mellkasában, és kapkodva szedte a levegőt. Olyan volt, mintha gyomorszájon vágták volna. Összeszorította a fogát, és legyűrve a fájdalmat kényszerítette magát, hogy tovább kövesse Langdont és Siennát Firenze utcáin.

Ötvenedik fejezet

Egyre magasabbra hágott a délelőtti nap, árnyékokat vetve a szűk utcákba az óváros házai között. A boltosok már felhúzták az üzleteket és bárokat védő fémredőnyöket, a levegőt átjárta a reggeli kávé és a frissen sütött cornetti aromája.

Bár Langdont mardosta az éhség, nem állt meg. Meg kell találnom a maszkot... és megtudnom, hogy mit rejtettek el benne.

Miközben Langdon a szűk Via dei Leonin vezette Siennát, belátta, hogy nehezebbre esik megszoknia a kopaszságát. A nő drasztikusan megváltozott külseje arra emlékeztette, hogy milyen keveset tud róla. A Piazza dél Dumo felé tartottak, ahol holtan találták Ignazio Busonit, miután elintézett egy utolsó telefonhívást.

Robert, zihálta Ignazio elfúlladva. Amit keres, azt biztos helyre rejtették. A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell. Paradicsom 25. Sok sikert!

Paradicsom huszonöt, ismételte el magában Langdon, még mindig csodálkozva, hogy Ignazio olyan jól ismerte Dante szövegét, hogy fejből tudta, melyik énekre utaljon. De bárhogyan volt is, Langdon bízott abban, hogy gyorsan kideríti, amint a kezébe akad egy példány az *Isteni színjátékból*, amire nem lesz nehéz szert tenni ezen a helyen. Már viszkedett a feje a váltig érő paróka alatt, és hiába érezte magát nevetségesnek benne, azt el kellett ismernie, hogy Sienna rögtönzött álcája elérte a kívánt hatást. Ügyet se vetett rájuk senki még az erősítésnek érkező rendőrök sem, akik útban a Palazzo Vecchio felé elrobogtak mellettük.

Sienna néma csendben lépkedett hosszú percek át, és Langdon aggodalmas pillantásokat vetett rá. Mintha mérföldekre lett volna innen, valószínűleg azt próbálta feldolgozni, hogy az imént megölte a nőt, aki üldözte őket.

– Szeretném tudni, mire gondol – puhatolózott Langdon, azt remélve, hogy sikerül elterelnie a figyelmét a padlón holtan heverő tüskés hajú nőről.

Sienna lassan feleszmélt merengéséből.

– Zobrista gondoltam – mondta. – Próbálok felidézni mindazt, amit tudhatok róla.

– És?

Sienna vállat vont.

– Leginkább arra a sokat vitatott tanulmányára emlékszem, amit pár éve jelentetett meg. Az nagyon megmaradt bennem. Vírusként terjedt a szakmabeliek között. – Megborzongott. – Bocsánat, nem a legjobb szót választottam.

Langdon keserűen felnevetett.

– Folytassa.

– A tanulmány lényegében azt állította, hogy az emberi faj a megsemmisülés határán áll, és hacsak nem következik be egy katasztrófa, amely jelentősen csökkenti a Föld népességét, nem érjük meg a következő évszázadot.

Langdon megfordult és rábámult.

– Egyetlen évszázadot adott?

– Erős állítás volt. Jóval rövidebb idővel számolt, mint a korábbi előrejelzések, de

kétségbevonhatatlan tudományos adatokkal támasztotta alá. Sok ellenséget szerzett magának azzal a felvetéssel, hogy az orvosoknak abba kellene hagyniuk a gyógyítást, mert az emberi élet meghosszabbítása csak súlyosbítja a népesedési problémát.

Langdon most már értette, miért terjedt olyan sebesen a cikk az orvostársadalomban.

– Nem csoda – folytatta Sienna –, hogy Zobristot azonnal támadások érték minden oldalról, a politikusok, az egyház, az Egészségügyi Világszervezet részéről, eszelős vészmadárnak nevezték, aki csak pánikot akar kelteni. Különösen rossz néven vették azt a kijelentését, hogy a mai fiatalság, ha a szaporodás mellett dönt, olyan utódokat fog világra hozni, akik szó szerint tanúi lesznek majd az emberi faj kipusztulásának. Zobrist egy „apokalipszisorával” illusztrálta a tézisé, amely azt mutatta, hogy ha a teljes emberi életidőt a földön egy órába sűrítjük, akkor... most már az utolsó másodperceinket éljük.

– Én láttam is azt az órát a neten – mondta Langdon.

– Igen, ez tőle származik, és elég nagy felzúdulást keltett. Az igazi botrány viszont akkor tört ki, amikor kijelentette, hogy a génmanipulációban elért eredményei sokkal nagyobb hasznára lennének az emberiségnek, ha nem a betegségek gyógyítására, hanem az előidézésekre alkalmaznák őket.

– Mi?!

– Igen, valóban azt mondta, hogy a technológiát a népesség növekedésének visszaszorítására kellene használni, olyan hibridtörzseket hozva létre, amelyek ellen nincsen gyógymódja a modern orvostudománynak.

Langdon növekvő rettenetet érzett, ahogy elképzelte magában azokat a „dizájnervírusokat”, amelyeknek, ha egyszer elszabadulnak, semmi sem állhatja útjukat.

– Néhány év leforgása alatt – mondta Sienna – Zobrist az orvostársadalom ünnepelelt tagjából kitaláltá vált. Kiátkozottá. – Elhallgatott, és szájalom jelent meg az arcán. – Nem csodálom, hogy bekattant és megölte magát. Ami annál szomorúbb, hogy a tézise valószínűleg helyes.

Langdon kis híján orra bukott.

– Hogyan? Úgy gondolja, hogy igaza van?!

Sienna elkomolyodott.

– Robert, szigorúan tudományos nézőpontból... ha a logika vezet, és nem az érzelmek, én is csak azt tudom mondani, hogy ha nem következik be valamilyen radikális változás, kipusztul a fajunk. Nem is olyan sokára. Nem tűz, kénkö, apokalipszis vagy atomháború hozza el a véget... hanem a totális összeomlás pusztán attól, hogy mekkora a bolygónk népessége. A matematikával nem lehet vitatkozni.

Langdon megdermedt.

– Elég sokat foglalkoztam biológiával – folytatta Sienna –, és valóban szokványos, hogy azért pusztulnak ki fajok, mert túlszaporodtak az élőhelyükön. Képzelden el egy felszíni algakolóniát, amelyik egy kis erdei tóban él, élvezve a tó tökéletes táplálékgyensúlyát. Kontroll nélkül olyan gyorsan fog szaporodni, hogy hamarosan beborítja a víz felszínét, elzárva a napfény útját és megakadályozva mindannak a fejlődését, amiből táplálkozik. Így azonban elhal az egész kolónia, és nyom nélkül eltűnik. – Nagyot sóhajtott. – Könnyen lehet, hogy az emberiségre is

hasonló sors vár. Hamarabb és gyorsabban, mint képzelnénk.

Langdont mélyen feldúlták a hallottak.

– De... ez lehetetlennek tűnik.

– Nem lehetetlen, Robert, hanem felfoghatatlan. Az emberi elme primitív önvédelmi mechanizmusa mindazt tagadja a valóságból, aminek a feldolgozása túl nagy stresszt okozna az agy számára. Ezt nevezik hárításnak.

– Hallottam már a hárításról – próbált szellemeskedni Langdon –, de nem hiszem el, hogy létezik.

Sienna grimaszolt.

– Ez jó volt, de nekem elhiheti, hogy nagyon is létezik. A hárítás nélkülözhetetlen része az ember védelmi mechanizmusának. Nélküle rémülten kelnek fel minden reggel, hogy hány és hány módon halhatunk meg. Ehelyett az elménk kizárja az egzisztenciális félelmeket, olyan stresszekre összpontosítva, amelyeket kezelni tud... mint hogy időben beérjünk dolgozni vagy befizessük az adót. Ha általánosabb, egzisztenciális félelmeink vannak, gyorsan megszabadulunk tőlük az egyszerű feladatokra és hétköznapi nyűgökre fókuszálva.

Langdonnak eszébe jutott egy internethasználati kutatás valamelyik borostyánligás egyetemen, amely feltárta, hogy még a legintelligensebb diákokban is megvan a hajlam a hárításra.

A felmérés szerint az egyetemi hallgatók óriási többsége gyorsan elmenekül arról az oldalról, ahol egy nyomasztó cikkel találkozik a sarki jéghegyek olvadásáról vagy a fajpusztulásról, és oda kattint, ahol megszabadulhat a félelmeitől: a kedvencek közé tartoznak a sportsikerek, a vicces macskás videók és a celebpletykák.

– Az ókori mitológiában – vetette fel Langdon – a hős a tagadással válik a hübrisz és a gőg megtestesítőjévé. Nincs gőgösebb nála, aki sebezhetetlennek hiszi magát a világ veszélyeivel szemben. Dante nyilván egyetért ezzel, mert a hét főbűn közül a kevélységet tekinti a legrosszabbnak... és a kevélyek a pokol legmélyebb bugyraiban nyerik el a büntetésüket.

Sienna gondolkozott ezen egy pillanatig, aztán folytatta.

– Zobrist cikke szélsőséges hárítással vádolta meg a világ számos vezetőjét... azzal, hogy a homokba dugják a fejüket. Különösen az Egészségügyi Világszervezetet bírálta.

– Nem fogadhatták túl jól.

– Azzal válaszoltak, hogy vallási fanatikusnak nevezték, aki egy a táblával áll az utcasarkon, miszerint „Jön a világvége”.

– Van néhány ilyen a Harvard téren.

– Igen, de nem veszünk tudomást róluk, mert nem tudjuk elképzelni, hogy ez bekövetkezhet. De higgyen nekem, az, hogy az emberi elme nem tudja elképzelni valaminek a bekövetkeztét... még nem jelenti azt, hogy nem történhet meg.

– Szinte úgy beszél, mintha Zobrist rajongója lenne.

– Én az igazság rajongója vagyok – válaszolta nyomatékosan Sienna –, még ha fájdalmasan nehéz is elfogadni.

Langdon elhallgatott, és most ismét furcsán elszigeteltnek érezte magát Siennától, miközben próbálta megérteni a szenvedélyességnek és a tárgyilagosságnak ezt a különös ötvözetét.

Sienna ránézett, és ellágyult az arca.

– Robert, értse meg, én nem abban adok igazat Zobristnak, hogy a világ lakosságát kipusztító járvány lenne a megoldás a túlnépesedésre. Azt sem mondom, hogy ne gyógyítsuk többé a betegeket. Én azt állítom, hogy a jelenlegi utunk az önpusztításhoz vezet. A népesség exponenciálisan növekszik egy rendszerben, amelyben korlátozott a tér és korlátozottak az erőforrások. Nagyon hirtelen jön el a vég. Nem azt fogjuk átélni, hogy lassan kifogyunk a gázból... inkább olyan lesz, mintha szakadékba hajtánánk.

Langdon fújta egyet, próbálta megemészteni a hallottakat.

– Ha már róla beszélünk – tette hozzá Sienna, és felmutatott jobbra, a magasba –, szinte biztos, hogy Zobrist onnan ugrott le.

Langdon fölnézett, és látta, hogy éppen a Bargello Múzeum zord kőhomlokzata mellett haladnak el. Mögötte a Badia kúpos tornya emelkedett ki a környező épületek közül. A torony tetejét fürkészve Langdon azon tűnődött, miért vetette le magát Zobrist, és erősen remélte, hogy nem azért, mert valami szörnyűséget követett el, és nem akart szembesülni vele.

– Zobrist bírálói – szólalt meg Sienna – szeretnek rámutatni arra az ellentmondásra, hogy az általa kifejlesztett genetikai technológiák mára drámaian növelték a várható élettartamot.

– Ami csak súlyosbítja a népesedési problémát.

– Pontosan. Zobrist egyszer azt mondta, bárcsak visszaparancsolhatná a szellemet a palackba, és semmissé tehetné bizonyos eredményeit, amelyekkel hozzájárult az élet meghosszabbításához. Ideológiai értelemben ebben van logika. Minél tovább élünk, annál több erőforrást emészt fel az öregek és a betegek támogatása.

Langdon bólintott.

– olvastam, hogy Amerikában az egészségügyi költségeknek valami hatvan százalékát viszi el a betegek támogatása életük utolsó hat hónapjában.

– Ez igaz, és miközben az agyunk azt mondja rá, hogy ez örültség, a szívünk azt mondja, hogy tartsuk életben a nagymamát, amíg csak lehet.

Langdon bólintott.

– Ez Apollón és Dionüszosz összecsapása... a híres szembenállás a mitológiában. Az ész és a szív az idők kezdete óta zajló csatája, amelyek ritkán akarják ugyanazt.

Langdon hallotta, hogy ezt a mitológiai hivatkozást ma az Anonim Alkoholisták találkozóin hasznosítják, úgy jellemezve az alkoholistát, mint aki egy pohár italra nézve az eszével tudja, hogy rosszat tesz neki, de a szíve vágyakozik a nyújtott vigasz után. Az üzenet világos: ne érezd magad egyedül – már az istenek között is konfliktus volt.

– Kinek kell az agathusia? – suttogta váratlanul Sienna.

– Tessék?

Sienna felpillantott.

– Végre eszembe jutott Zobrist tanulmányának a címe. Ez volt az: Kinek kell az agathusia?

Langdon soha nem hallotta még az *agathusia* szót, de arra tippelt, hogy a görög eredetű *agathos* és *thusia* szavak összetétele.

– Agathusia... azt jelenti, hogy jó áldozat?

– Majdnem. Egészen pontosan azt jelenti, hogy önfeláldozás a közjóért. – Szünetet tartott. – Kegyes öngyilkosságnak is szokták nevezni.

Langdon hallotta már ezt a kifejezést – egyszer egy csődbe ment apa kapcsán, aki megölte magát, hogy a családja felvehesse az életbiztosítását, másodszer egy bűnbánó sorozatgyilkos esetében, aki azért vetett véget az életének, mert nem tudta legyűrni sötét hajlamait.

A leghátborzongatóbb példáját azonban egy 1967-es regényben, a *Logan futásában* olvasta, ahol a jövő társadalmában huszonegy évesen mindenki önként véget vetett az életének – így kiélvezhette az ifjúkorát, de nem növelte a létszámot és nem terhelte öregkori szükségleteivel a bolygó korlátozott erőforrásait. Ha Langdon jól emlékszik, a *Logan jutásának* filmváltozatában huszonegyről harmincra emelték a határt, minden bizonnyal a mozibevételek javát adó tizennyolc-huszonöt éves korosztály kedvéért.

– Tehát Zobrist tanulmánya... – mondta Langdon. – Mi is volt a címe? Kinek kell az agathusia? Ezt ironikusan kérdezte? Mármint hogy ki áldozza fel magát a közjóért... mi, mindannyian?

– Nem. Ez valójában egy szójáték.

Langdon értetlenül csóválta a fejét.

– Az eredeti cím *Who Needs Agathusia?*, amiben a WHO az Egészségügyi Világszervezetet jelenti. Zobrist kikelt a WHO igazgatója, dr. Elizabeth Sinskey ellen, aki már ezer éve ott van, és Zobrist szerint nem veszi komolyan a népesedési kontrollt. A cikk azt állítja, hogy a WHO jobban járna, ha Sinskey igazgató megölné magát.

– Milyen meleg szívű pasas!

– A lángelme hátulütői, gondolom. Gyakori, hogy ezekben a különleges agyakban, amelyek intenzívebb működésre képesek, mint az átlag, az érzelmi érettség rovására fejlődik az intellektus.

Langdon a cikkekre gondolt, amelyeket Sienna lakásában olvasott, a csodagyerekre a 208-as IQ-val és a páratlan értelmi képességekkel. Langdonban felmerült, hogy Zobristról szólva Sienna bizonyos értelemben magáról beszélhet. Azon is eltűnődött, hogy meddig fogja még magában tartani a titkát.

Langdon végre meglátta maga előtt a helyet, amelyet kérésén. Átkelve a Via dei Leonin egy nagyon szűk keresztutcához, inkább csak sikátorhoz vezette Siennát. Ez állt az utcatáblán: MA DANTE ALIGHIERI.

– Az a benyomásom, hogy maga sokat tud az emberi agyról – jegyezte meg Langdon. – Erre szakosodott az orvosi egyetemen?

– Nem, de sokat olvastam gyerekkoromban. Azért kezdett el érdekelni az agy kutatás, mert voltak bizonyos... problémáim.

Langdon kíváncsi pillantást vetett rá, remélte, hogy folytatja.

- Az agyam... - folytatta halkan Sienna - máshogy fejlődött, mint a legtöbb gyereké, és ez okozott bizonyos... gondokat. Elég sok időt szántam arra, hogy megpróbáljak rájönni, mi a baj velem, és közben elmélyültem a neurológiában. - Elkapta Langdon tekintetét. - És igen, a kopaszságom is ezzel az állapottal függ össze.

Langdon elfordította a tekintetét, zavarban volt, amiért megkérdezte.

- Oda se neki - mondta Sienna. - Megtanultam együtt élni vele.

A hűvös sikátorban haladva Langdon átgondolta mindazt, amit Zobristól és az ijesztő filozófiai téziseiről megtudott.

Egy visszatérő kérdés kínozza.

- Ezek a katonák... - kezdett bele -, akik meg akarnak ölni minket. Kik lehetnek? Nem értem. Ha Zobrist egy halálos járvánnyal fenyeget, nem egy oldalon kellene állnia mindenkinek, hogy megállítsa?

- Nem feltétlenül. Zobrist talán pária volt az orvostársadalomban, de minden bizonnyal rengeteg elszánt rajongója is van... olyan emberek, akik egyetértenek vele abban, hogy a selejtezés szükséges rossz a bolygó megmentése érdekében. Amennyire kikövetkeztethető, ezek a katonák Zobrist látomásának megvalósulását próbálják elősegíteni.

Zobrist magánhadsereget szervezett a tanítványaiból? Langdon mérlegelte ezt a lehetőséget. Tagadhatatlan, hogy a történelem bővelkedik szektákban és fanatikusokban, akik a legkülönbözőbb örült eszmékért ölték meg magukat. Messiásnak hitték a vezetőjüket; azt hitték, hogy egy úrhajó várja őket a Hold túloldalán; azt hitték, hogy küszöbön áll az utolsó ítélet. A túlnépesedéssel kapcsolatos spekulációk legalább tudományos alapokon állnak, de a katonák valahogy nem illettek a képbe.

- Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy hivatásos katonák tudatosan készek legyenek ártatlan embertömegeket ölni... miközben végig attól retteghetnek, hogy maguk is megbetegszenek és meghalnak.

Sienna csodálkozva nézett rá.

- Robert, mégis mit gondol, mit tesznek a katonák egy háborúban? Ártatlan embereket ölnek és kockáztatják a saját életüket. Bármi lehetséges, amikor emberek hisznek egy ügyben.

- Milyen ügyben? Egy járvány elszabadításában?

Sienna fürkészve emelte rá barna szemét.

- Robert, az ügy nem a járvány elszabadítása... hanem a világ megmentése. - Elhallgatott. - Bertrand Zobrist tanulmányában volt egy elméleti kérdés, amiről az emberek sokat vitatkoztak. Szeretném, ha válaszolna rá.

- Mi az?

- Zobrist a következő kérdést tette fel. Ha egy gomb megnyomásával véletlenszerűen megölhetné a föld lakosainak a felét, megtenné-e?

- Természetesen nem.

- Oké, de ha azt mondanák magának, hogy ellenkező esetben száz éven belül kihal az egész emberiség? - Sienna szünetet tartott. - Akkor megnyomná azt a gombot? Még ha azzal járna is, hogy a barátait, a családtagjait, sőt az is lehet, hogy önmagát öli meg?

– Sienna, én nem hiszem...

– Ez egy elméleti kérdés. Megölné-e ma a lakosság felét, hogy megmentse az emberi fajt a kihalástól?

Langdont mélyen felzaklatta ez a morbid téma, ezért boldog volt, amikor meglátta az ismerős piros zászlót egy kőépület oldalán felfüggesztve.

– Nézze – jelentette be oda mutatva. – Megjöttünk.

Sienna megcsóválta a fejét.

– Ahogy mondtam. Hárítás.

Ötvenegyedik fejezet

A Dante-ház a Via Santa Margheritán van, és könnyű felismerni a sikátorra néző kőhomlokzaton kifeszített nagy molinóról a MUSEO CASA DI DANTE felirattal.

Sienna bizonytalanul méregette a zászlót.

– Dante házába megyünk?

– Nem egészen – válaszolta Langdon. – Dante a sarkon túl lakott. Ez inkább egy Dante-múzeum. – Langdon járt már itt egyszer, mert kíváncsi volt a gyűjteményre, de az csak a Dantéhoz kapcsolódó híres művek reprodukcióit tartalmazta, bár érdekes volt egy helyen látni az éészet.

Sienna egyszerre reménykedőnek tűnt.

– És gondolja, hogy van itt kiállítva egy régi példány az *Isteni színjátékból*?

Langdon nevetett.

– Nem, de van egy ajándékboltjuk, ahol olyan hatalmas plakátokat is árusítanak, amelyekre mikroszkopikus betűkkel rányomtatták a *Komédia* teljes szövegét.

Sienna furcsán nézett rá.

– Tudom. De az is jobb a semminél. Csak az a gond, hogy az én szemem nem elég jó, ezért magának kell kisilabizálnia.

– *É chiusa* – szólt ki egy öregember az ajtón, ahogy közelebb értek. – *É ilgiorno di riposo.*

Szünnap, ma? Langdon hirtelen összezavarodott. Siennára nézett.

– Ma nem... hétfő van?

Sienna bólintott.

– Firenzében általában a hétfő a szünnap.

Langdon felnyögött, eszébe idézve a város szokatlan heti időbeosztását. Mivel a fizetős turisták hétvégenként áradtak a legnagyobb tömegben, sok firenzei kereskedő döntött úgy, hogy átteszi a keresztények pihenőnapját vasárnapról hétfőre, mert a hétvégi szünnap túl nagy érvágást jelentett volna.

Sajnos, jött rá Langdon, ez valószínűleg a B tervét is keresztülhúzza – ami Langdon egyik kedvenc firenzei könyvesboltja, a Paperback Exchange volt, amely angol nyelvű köteteket árult, és nyilván az *Isteni színjáték*hói is tartottak példányt.

– Más ötlet? – kérdezte Sienna.

Langdon gondolkozott egy darabig, majd bólintott.

– Van egy hely a sarkon túl, ahol Dante rajongói találkoznak egymással. Fogadok, hogy lesz ott egy kötet, amit kölcsönkérhetünk.

– De lehet, hogy az is zárva van – figyelmeztette Sienna. – A városban szinte mindenhol áttették vasárnapról a szünnapot.

– Azon a helyen ez fel sem merülhet – válaszolta Langdon mosolyogva. – Az egy templom.

Ötven méterrel mögöttük az emberek között elvegyült arany fülbevalós és bőrkiütéses férfi a falnak támaszkodott, kihasználva a lehetőséget, hogy lélegzethez jusson. Egyre nehezebben szedte a levegőt, és a pörsenések az arcán sem hagyták nyugodni, különösen a szeme fölött, ahol a legérzékenyebb volt a bőr. Levette a Plume Paris szemüveget és finoman, nehogy megsértse a bőrét, megdörzsölte a szemüregét a ruhaujjával. Amikor visszatette a szemüvegét, látta, hogy az emberei továbbindulnak. Rákényszerítette magát, hogy kövesse őket, és próbált egyenletesen lélegezni.

Jó néhány sarokkal Langdon és Sienna mögött, az Ötszázak termében, Brüder ügynök a nagyon is jól ismert tüskés hajú nő összetört teste mellett állt, aki most kiterítve feküdt a padlón. Letérdelt, magához vette a fegyverét, és biztonsági okokból eltávolította belőle a tárat, mielőtt átadta volna az egyik emberének.

Marta Alvarez, az állapotos múzeumigazgató félrehúzódva állt. Éppen az imént osztotta meg Brúderrel az előző éjszaka rövid, de velős történetét... ami egy olyan információt is tartalmazott Robert Langdonról, amelyet Brüder azóta sem tudott megemészteni.

Langdon azt állítja, hogy amnéziás.

Brüder fogta a telefonját, és hívást kezdeményezett. Három csengetés után felvette a főnöke, akinek valahogy távoli és bizonytalan volt a hangja.

– Igen, Brüder ügynök. Hallgatom.

Brüder lassan beszélt, hogy minden szava jól érthető legyen.

– Még mindig keressük Langdont és a fiatal nőt, de van egy új fejlemény. – Brüder szünetet tartott. – És ha ez igaz... az mindent megváltoztat.

A kormányzó az irodáját róva próbálta leküzdeni a kisértést, hogy töltsön magának még egy scotchot, mert kénytelen volt szembenézni az eszkalálódó válsággal.

Pályája során még soha nem árulta el egyik ügyfelét sem, soha nem szegett meg szerződést, és a legkevésbé sem állt szándékában változtatni ezen a gyakorlaton. Ugyanakkor gyanította, hogy belekeveredhetett egy olyan forgatókönyvbe, amelyben a cselekmény más irányt vesz, mint eredetileg képzelte.

Egy évvel ezelőtt megjelent Bertrand Zobrist, a híres genetikus a *Mendacium* fedélzetén, és biztonságos menedéket kért, ahol zavartalanul dolgozhat. Akkoriban a kormányzó úgy képzelte, hogy Zobrist egy titkos orvosi eljárás kifejlesztését tervezi, amelynek a szabaddalmi jogai tovább növelnék Zobrist hatalmas vagyonát. Nem ez lett volna az első eset, hogy egy paranoid tudós vagy mérnök a Konzorciumhoz fordul, mert teljes elszigeteltségben kíván dolgozni, nehogy ellopják az értékes ötleteit.

A kormányzó ebben a hiszemben fogadta az ügyfelet, és nem lepődött meg, amikor megtudta, hogy az Egészségügyi Világszervezet emberei kutatnak utána. Az sem aggasztotta különösebben, hogy maga a WHO igazgatója – dr. Elizabeth Sinskey – személyes küldetésének tekinti az ügyfelük megtalálását.

A Konzorciumnak mindig is voltak nagy hatalmú ellenfelei.

A Konzorcium teljesítette a Zobristtal kötött megállapodást, nem tett fel kérdéseket, és a

szerződés egész időtartamára elhárította Sinskey kísérleteit a tudós megtalálására.

Majdnem az egész időtartamára.

Nem egészen egy héttel a szerződés lejárta előtt Sinskey valahogy azonosította Zobrist tartózkodási helyét Firenzében, akcióba lépett, zaklatni és üldözni kezdte, mire Zobrist öngyilkosságba menekült. Először a pályája során a kormányzónak nem sikerült biztosítania azt a védelmet, amelyet megígért az ügyfelének, és ez a kudarc azóta is bántotta... akárcsak Zobrist halálának bizarr körülményei.

Öngyilkosságot követett el... nehogy elfogják! Mi az ördögöt védelmezett Zobrist?

A haláleset után Sinskey rátette a kezét egy tárgyra Zobrist letéti széfjéből, és most a Konzorcium fej fej mellettti küzdelmet vív Sinskey-vel Firenzében. Ez egy nagy tétékben játszott kincsvadászat. ..

De mi a kincs?

A kormányzó azon kapta magát, hogy ösztönösen a könyvespolcra pillant – a vastag kötetre, amelyet két hete ajándékozott neki az eszelős tekintetű Zobrist.

Az Isteni színjáték.

A kormányzó kivette a könyvet, visszatért vele az íróasztalához, és nagy csattanással ledobta. Bizonytalan ujjakkal az első oldalra lapozott, hogy újra elolvassa a beírást.

Drága barátom, köszönöm, hogy segített megtalálnom az utat.

A világ is hálás lesz önnek.

Először is, gondolta a kormányzó, ön és én soha nem voltunk barátok.

Még háromszor elolvasta az ajánlást. Aztán az élénkpiros körre emelte a tekintetét, amelyet az ügyfél firkantott a naptárába, bejelölve a holnapi dátumot.

A világ is hálás lesz önnek?

Elfordult, és hosszan bámulta a látóhatárt.

A videóra gondolt, és Knowlton folyamatszerző hangját vélte hallani, aki nemrég felhívta. Arra gondoltam, hogy szeretné megnézni, mielőtt feltöltjük... nagyon nyugtalanító a tartalma.

Azóta sem tudta kiverni a fejéből. Knowlton az egyik legjobb folyamatszerzője, és egy ilyen hívás egyáltalán nem jellemző rá.

Magától is nagyon jól tudta, hogy nem állhat elő olyan javaslattal, ami sérti a protokollt.

A kormányzó visszatette a helyére az *Isteni színjátékot*, majd odament a palackhoz, és töltött magának még egy pohárral. Nagyon nehéz döntést kellett meghoznia.

Ötvenkettedik fejezet

A Dante templomaként ismert Chiesa di Santa Margherita dei Cerchi inkább kápolna, mint templom. Az apró, egyhajós építmény közkedvelt zarándokhelye Dante híveinek, mert a nagy költő életének két fontos mozzanata is kapcsolódik hozzá.

A legenda szerint kilencéves korában ebben a templomban pillantotta meg Beatrice Portinarit – első látásra beleszeretett, és egész életében érte sajtott a szíve. Mert legnagyobb bánatára Beatrice máshoz ment feleségül, majd korán, huszonnégy évesen meghalt.

Az is ebben a templomban történt, néhány évvel később, hogy Dante oltárhoz vezette Gemma Donátit – aki Boccaccio, a nagy író és költő szerint nem volt jó felesége Danténak. Bár gyermekeik születtek, a házaspár nem sok jelét adta egymás iránti szeretetének, és Dante száműzetése után egyikük sem törekedett viszontlátni a másikat.

Dante élete szerelme mindig is az eltávozott Beatrice Portinari volt és maradt, akit alig ismert, mégis olyan erősen élt benne az emléke, hogy az ő szelleme volt a múza, aki legnagyobb műve megírására ihlette.

Dante prózai kommentárokkal kísért versgyűjteménye, *Az új élet* az „áldott Beatrice” túláradó dicsérete. De még ennél is nagyobb hódolatban részesíti az *Isteni színjátékban*, amelyben üdvözült lélekként Beatrice kalauzolja Dantét a paradicsomban. A költő mindkét művében az elérhetetlen hölgy után vágyakozik.

Dante temploma manapság a viszonzatlan szerelemben megtört szívek szentélye lett. Itt van a fiatal Beatrice egyszerű síremléke, amelyhez Dante rajongói és a szerelem betegei egyaránt elzarándokolnak.

Ma délelőtt Langdon és Sienna keskeny mellékutcákon haladtak a templom felé Firenze óvárosában, s ezek az utcák végül úgy összeszűkültek, hogy legfeljebb gyalogjáróknak lehetett őket nevezni. Ha nagy néha elhajtott erre egy-egy helyi jármű, óvatosan araszolva az utcácskák labirintusában, a gyalogosok kénytelenek voltak a falhoz lapulni, amíg el nem haladt.

– A templom itt van a sarkon túl – mondta Langdon Siennának. Azt remélte, hogy lesz bent olyan turista, aki segíteni tud nekik. Úgy ítélte meg, hogy most jobbak az esélyeik irgalmas samaritanust találni, miután Sienna visszavette a parókáját és Langdon nyakkendője is visszakerült a helyére, eltűnt a rocker és a skinhead, s ők ismét úgy néznek ki, mint régen: mint egy egyetemi professzor és egy csinos, fiatal nő.

Langdon fellélegzett, amikor újra önmagának érezte magát.

Miközben benyomultak egy még szűkebb sikátorba – a Via del Prestóba –, Langdon elkezdte figyelni a bejáratokat. Ezt a templomot mindig nehéz volt megtalálni, mert maga az épület nagyon kicsi, dísztelen és két másik ház közé ékelődik. Könnyű elsétálni mellette úgy, hogy észre sem veszed. Furcsa, de jobb módszer, ha az ember nem a szemét használja... hanem a fülét.

A Chiesa di Santa Margherita dei Cerchi egyik, különlegessége, hogy gyakran rendeznek benne koncerteket, és ha éppen nincs koncert, lejátsszák a korábbi koncertek felvételeit, így ebben a templomban a látogatók mindig élvezhetik a muzsikát.

Mint várható volt, ahogy mélyebbre hatoltak a sikátorban, Langdon fülét megütötte a halk

zenészó, ami mind hangosabb lett, ahogy közelítettek a templom jellegtelen bejáratához. Csak egyvalami utalt arra, hogy jó helyen járnak: a Museo Casa di Dante élénkpiros zászlajának antitézise, amely szerényen adta hírül, hogy ez itt Dante és Beatrice temploma.

Amikor Langdon és Sienna belépett az utcáról a templom sötétjébe, egyszeriben hűvösebb lett a levegő és hangosabb a zene.

A belső tér szigorú és egyszerű... kisebb, mint amekkorára Langdon emlékezett. Egy maréknyi turista tartózkodott odabent, ki kószált, ki a vendégkönyvbe írt, ki csendben ült a padban a zenét hallgatva, ki a műtárgyakat csodálta.

Neri di Bicci Madonna-oltára kivételével a kápolna szinte valamennyi műalkotását kortárs darabokkal váltották fel, amelyek a két hírességet – Dantét és Beatricét – ábrázolják, akik miatt a legtöbb látogató felkeresi ezt a kis templomot. A festmények legtöbbször Dante vágyakozó tekintettel nézi Beatricét az emlékezetes első találkozáskor, amely saját bevallása szerint azonnal szerelemre lobbantotta. A képek igen változatos minőséget képviseltek, és ami Langdont illeti, sokat giccsesnek és ide nem illőnek ítélt. Az egyikén Dante ikonikus vörös sapkája a fülekkel úgy nézett ki, mintha a Mikulástól lopta volna. A visszatérő téma, Dante epekedő pillantása Beatricére, a múzsájára nem hagyott kétséget afelől, hogy ez itt a boldogtalan – beteljesületlen, viszonzatlan és elérhetetlen – szerelem szentélye.

Langdon ösztönösen balra fordult, ahol Beatrice Portinari szerény síremléke állt. Elsősorban ennek a kedvéért látogattak el az emberek a templomba, akik nem is annyira magát a sírt, mint inkább a mellette lévő híres tárgyat akarták látni.

Egy vesszőkosár.

Ma délelőtt is, mint mindig, egy egyszerű vesszőkosár állt Beatrice sírja mellett. És ma reggel is, mint mindig, tele volt összehajtott papírlapokkal – a látogatók kézzel írt leveleivel, amelyeket Beatricének címeztek.

Beatrice Portinari a boldogtalan szerelmesek egyfajta patrónusává vált, akik a régi hagyományt követve a kosárba helyezték kézzel írt könyörgéseiket, abban a reményben, hogy Beatrice közbenjár az érdekükben – rávesz valakit, hogy jobban szeresse őket, segít rátalálni az igaz szerelemre, vagy erőt ad ahhoz, hogy elfelejtsék halott szerelmüket.

Langdon sok évvel ezelőtt, anyagot gyűjtve egy művészettörténeti könyvéhez, betért ebbe a templomba, és egy levelet hagyott a kosárban, amelyben Dante múzsájához folyamodott, de nem az igaz szerelemért, hanem abból az ihletből valamennyiért, amely Dantét képessé tette hatalmas műve megírására.

.. .szólj nékem, Múzsza...

Homérosz invokációja az *Odüsszeiából* érdekes folyamodványnak tűnt, és Langdon titokban hitte, hogy Beatrice ihletet adott neki, mert hazatérve szokatlanul könnyen ment neki az írás.

– *Scusate!* – harsant fel váratlanul Sienna hangja. – *Potete ascoltarmi tutti?*

Langdon felkapva a fejét azt látta, hogy Sienna figyelmet kérő felszólítására minden turista kissé ijedten felé fordul.

Sienna kedvesen mosolygott rájuk, és olaszul megkérdezte, hogy nincs-e véletlenül valakinél egy példány Dante *Isteni színjátékából*. A furcsálkodó tekintetek és fejrázások után

megkérdezte ugyanezt angolul is, de most sem járt sikerrel.

Egy öregasszony, aki az oltárt törölgette, mérgesen rápisszegett, és az ajkára tette az ujját, csöndet kérve.

Sienna visszafordult Langdonhoz, és a homlokát ráncolta, mintha azt kérdezné: Most mi legyen?

Langdon nem éppen úgy tervezte a dolgot, ahogy Sienna megvalósította, és az igazat megvallva kedvezőbb válaszban reménykedett. Korábbi látogatási alkalmával több turistát is látott, aki az *Isteni színjátékot* lapozgatta e megszentelt helyen, láthatóan átadva magát az élménynek.

De nem ma.

Langdonnak megakadt a szeme egy idős páron, akik a templom első sorában ültek. Az öregember kopasz feje előrebillent, nyilván szunyókált. A mellette ülő nő viszont nagyon is ébernek tűnt, ősz haja takarásában egy fülhallgató fehér zsinórja kígyózott.

Ez ígéretes, gondolta Langdon, és előresétált, amíg egy vonalba nem került a házaspárral. Igazolódott a gyanúja: az árulkodó fehér zsinór egy iPhone-hoz vezetett az ölében. Megérezve, hogy figyelik, az asszony felnézett és kivette a dugót a füléből.

Langdonnak fogalma sem volt, hogy milyen nyelven szólítsa meg, de az iPhone, iPad és iPod készülékek globális elterjedtsége létrehozott egy szókincset is, amely épp olyan egyetemes volt, mint a férfi/női mosdót jelölő szimbólumok.

– iPhone? – kérdezte Langdon megcsodálva a kis eszközt.

Az idős hölgynek azonnal felderült az arca, és büszkén bólintott.

– Okos kis játékszer – suttogta brit akcentussal. – A fiamtól kaptam. Az e-mailjeimet hallgatom. El tudja ezt hinni? Meghallgathatom a leveleimet. Ez a kis drága felolvassa nekem. Nagy segítség, az én rossz szememmel.

– Nekem is van egy – mondta Langdon mosolyogva, és letelepedett a nő mellé, vigyázva, hogy fel ne ébressze az alvó férjet. – De elhagytam valahol tegnap este.

– Micsoda tragédia! Próbálta már a „találd meg az iPhoncodat” funkciót? A fiam szerint...

– Amilyen hülye vagyok, nem aktiváltam. – Langdon szégyenlős tekintetet vetett rá, és habozva megkockáztatott egy kérdést: – Ha nem veszi tolakodásnak, szabad kölcsönvennem az önét egy pillanatra? Meg kellene néznem valamit a neten. Nagy segítség lenne.

– Hát persze! – A nő kihúzta a fülhallgató zsinórját, és Langdon kezébe adta a készüléket. – Nagyon szívesen, szegény drágám.

Langdon megköszönte, és átvette a telefont. Miközben a hölgy arról csacsogott, hogy milyen szörnyű lenne, ha elveszítené az iPhone-ját, Langdon behívta a Google keresőablakát, és megnyomta a mikrofongombot. Amikor a készülék pittyegett, Langdon megfogalmazta a kérését.

– Dante, Isteni színjáték, Paradicsom, huszonötödik ének.

A nő meglepettnek tűnt, nyilván nem ismerte még ezt a funkciót. Ahogy sorjázni kezdtek a találatok a kis kijelzőn, Langdon lopva hátranézett Siennára, aki valamilyen nyomtatványokat nézegetett a Beatricének írott levelek kosara mellett.

Nem messze tőle egy nyakkendőös férfi térdelt az árnyékban, elmerülten imádkozva, lehajtott fejjel. Langdon nem láthatta az arcát, de hirtelen szánalmat érzett a magányos férfi iránt, aki bizonyára elvesztette a szerelmét, és most ide jött vigaszért.

Langdon visszatérítette a figyelmét az iPhone-ra, és másodperceken belül talált egy linket a *z Isteni színjáték* digitalizált változatához – közkincként, ingyenesen közzétéve. Amikor pontosan a huszonötödik éneknél nyílt meg, Langdon elismeréssel adózott a technológiának. Fel kéne hagynom a bőrkötéses könyveket illető sznobériámmal, emlékeztette magát. Az e-könyveknek is van létjog osultságuk.

Amint az idős nő aggodalmas tekintetet vetett rá és megjegyezte, hogy milyen magasak a roaming díjak, Langdon érzékelte, hogy meg vannak számlálva a percei, és a weboldalra összpontosított.

A szöveg apróbetűs volt, de a templom félhomályában a kivilágított képernyő megkönnyítette az olvasást. Langdon bizakodott, hogy gyorsan megtalálja a szövegben az utalást arra a bizonyos firenzei helyre, ahol Ignazio elrejtette Dante halotti maszkját.

Az iPhone kis képernyője egyszerre hat sort jelenített meg, és ahogy Langdon olvasni kezdett, felismerte a szöveget. A huszonötödik ének elején Dante magáról az *Isteni színjátéktól*, a megírás nehézségéről beszél, és kifejezi abbéli a reményét, hogy e „szent dal” legyőzheti a kegyetlenül rá mért száműzetést, amely távol tartja drága Firenzéjétől.

Huszonötödik ének

Ha lesz egykor, hogy mint szivem kívánná,

E Szent Dal, melynek ég s föld munkatársá S amely több évre tett engem sovánnyá, legyőzi a zordságot, mely kizárt a drága karámból, hol báránka voltam s szunnyadtam a gaz farkasok dacára...

Noha a strófák a drága Firenzét idézték, amely után Dante vágyakozott az *Isteni színjáték* írása közben, Langdon nem látott utalást a város egy konkrét helyére.

– Mit tud a roamingdíjakról? – szakította felbe a hölgy, növekvő aggodalommal méregetve az iPhone-t. – Most jut eszembe, hogy a fiam azt mondta, ne sokat imernetezzek vele külföldön.

Langdon biztosította, hogy csak egy perc az egész, és felajánlotta, hogy megtéríti, de így is érezte, hogy nem lesz módja elolvasni a huszonötödik ének több mint száz sorát.

Gyorsan a következő hat sorra görgetett, és folytatta az olvasást.

új gyapjam nő majd, melyet sohse hordtam: új hangot váltok, hogy otthon díszítsem fejem új lombbal, régi templomomban: mert ott léptem a Hitbe, melyet Isten számontart, s melyért Péter méltatott, hogy homlokomra koszorút feszítsen.

Langdon halványan emlékezett erre a szakaszra is – homályos utalás egy politikai alkura, amelyet az ellenségei ajánlottak Danténak. A történet szerint a „farkasok”, akik elűzték Dantét Firenzéből, azt mondták neki, hogy visszatérhet a városba, ha beletörődik a nyilvános megszégyenítésbe: ki kellett volna állnia egy szál magában a gyülekezet elé, a keresztelőmedence mellett, zsákba öltözve, megvallva a bűnét.

Dante itt arról ír, hogy elutasítja az alkut, és kinyilvánítja, hogy ha valaha visszatér oda, ahol megkeresztelték, nem a bűnös darócruháját fogja viselni, hanem a költő babérkoszorúját.

Langdon már emelte a mutatóujját, hogy tovább görgessen, de a nő tiltakozni kezdett, nyújtotta a kezét az iPhone-jáért, nyilván megbánva, hogy egyáltalán odaadta.

Langdon alig figyelt rá. Ahogy megérintette a kijelzőt, tekintete azonnal megakadt azokon a sorokon... amelyeket most látott először.

már más hanggal, másféle gyapjúval mint költő térek vissza, s ott a kútnál, ahol kereszteltek, megkoszorúznak....

Langdon rájött, hogy most a Mandelbaum-féle fordítást – az elhunyt amerikai professzor, Allén Mandelbaum népszerű, modern szövegét – olvassa. Kiváló munkájáért Mandelbaum megkapta Olaszország legnagyobb elismerését, az Itáliai Szolidaritás Csillagrend elnöki keresztjét. Noha bevallottan nem olyan költői, mint Longfellow fordítása, Mandelbaumé sokkal érthetőbb.

Ma előnyben részesítem a világosságot a poézissel szemben, gondolta Langdon meredten bámulva a szavakat, és ráébredt, hogy miközben annyira kereste a konkrét hely említését, majdnem elsiklott a kezdő sorok e fontos utalása mellett, amelyet a modern fordítás tett egyértelművé.

...a kútnál, ahol kereszteltek.

Langdon tudta, hogy Firenzében van a világ egyik leghíresebb keresztelőmedencéje, amelyet már több mint hétszáz éve használnak az ifjú firenzeiek megtisztítására és megkeresztelésére. Dante is köztük volt.

Azonnal megjelent előtte az épület képe. A látványos, nyolcszögletű kápolna, amely számos tekintetben még magánál a Dómnál is menyeibb. Langdon most azon töprengett, vajon elolvasott-e mindent, amit kellett.

Erre az épületre célozhatott Ignazio?

S egyszerre aranyló fény gyűlt Langdon elméjében, ahogy kibontakozott előtte a gyönyörű látomás – a reggeli napfényben felragyogó, csodálatos, kétszárnyú bronzkapu.

Tudom, mit próbált elmondani nekem Ignazio!

Ha maradt is benne kétség, abban a pillanatban eloszlott, amikor rájött, hogy Ignazio Busoni egyike volt annak a kevés embernek, aki kinyithatta azt a kaput.

Robert, a kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell.

Langdon visszaadta az iPhone-t az idős asszonynak, túlradó köszönetét mondva.

Majd Siennához sietve izgatottan suttozta: – Tudom, milyen kapuról beszélt Ignazio! *A Paradicsom kapujáról.*

Sienna kétkedve nézett rá.

– A paradicsom kapujáról? Az nem... a mennyországban van?

– Valójában – mondta Langdon hamiskás mosollyal, és már indult is a kijárat felé –, ha tudjuk, hová kell néznünk, Firenze maga a mennyország.

Ötvenharmadik fejezet

Mint költő térek vissza, s ott a kútnál, ahol kereszteltek, megkoszorúznak. ..

Dante szavai visszhangoztak Langdon elméjében, miközben észak felé vezette Siennát a Via dello Stúdió nevet viselő szűk utcában. Ott volt előttük a cél, és Langdon minden lépéssel biztosabb lett abban, hogy jó úton haladnak és megszabadultak az üldözőiktől.

A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell.

Ahogy közeledtek a szurdokszerű sikátor végéhez, Langdon már hallotta is a nyüzsgés halk moraját. Hirtelen elfogytak kétfelől a falak, és ők kint találták magukat egy tágas téren.

A Piazza del Duomo.

A hatalmas tér az itt található épületegyüttesekkel a régi Firenze vallási központja volt. Manapság inkább turistaközpont, tele városnéző buszokkal és a híres székesegyház körül áramló tömeggel.

A tér déli sarkára érkező Langdon és Sienna szeme előtt feltárult a katedrális teljes oldala a gyönyörű zöld, rózsaszín és fehér márványburkolattal. A méretei épp olyan lélegzetelállítóak voltak, mint az a mesterségbeli tudás és művészi tehetség, amellyel épült.

Szinte elképzelhetetlen hosszan nyúlik el mindkét irányban, teljes hosszúsága nagyjából megegyezne a Washington-emlékmű obeliszkjének magasságával.

Dacára annak, hogy a hagyományos, egyszínű kő helyett látványos, többszínű márványberakással tüntet, a stílusa tisztán gótikus. Amikor Langdon először járt Firenzében, már-már rikítónak találta. A rá következő látogatásai során azonban, miután órákon át tanulmányozta az épületet, azon kapta magát, hogy különös módon elragadják a szokatlan esztétikai hatások, és végül megtanulta értékelni a dóm feltűnő szépségét.

A székesegyház – il Duomo, vagy hivatalos nevén Cattedrale di Santa Maria del Fiore – azon kívül, hogy tőle származott Ignazio Busoni beceneve, nemcsak Firenze spirituális központja volt évszázadokon át, hanem drámák és intrikák színtere is. Mozgalmas múltját olyan események fémjelzik, mint a Vasad által a kupolába festett, sokat kárhoztatott mennyezeti freskó, *Az utolsó ítélet* körüli hosszan tartó és heves viták, vagy a túlfűtött csatározások a kupolát befejező építész versenyszerű kiválasztásáról.

Végül Filippo Brunelleschi kapta meg a jövedelmező megbízást, és fejezte be a kupolát – amely a legnagyobb volt a maga korában. Brunelleschi szobra ott ül mind a mai napig a Palazzo dei Canonici előtt, s onnan szemléli elégedetten saját remekművét.

Ma délelőtt, ahogy Langdon fölemelte a tekintetét a híres vöröscserepes kupolára, amely a maga idejében építészeti csúcsteljesítmény volt, eszébe jutott, hogy egyszer bolond fejjel rászánta magát a kupola megmászására; élete egyik legrosszabb klausztrófóbiás élménye volt, amíg felkapaszkodott a turistákkal zsúfolt, szűk lépcsőkön, de „Brunelleschi kupolája” végül megérte a megpróbáltatást, mert ez ösztönözte arra, hogy elolvassa Ross King azonos című és roppant szórakoztató könyvét.

– Robert – szólta rá Sienna. – Nem jön?

Langdon elszakította a tekintetét a kupolától, és rájött, hogy már egy ideje sóbálvánnyá

válva csodálja az épületet.

– Elnézést.

Folytatták útjukat, körbekerülve a téren. Most jobbra volt tőlük a székesegyház, és Langdonnak feltűnt, hogy a turisták már kifelé áramlanak az oldalajtókon, újabb kipipálandó látnivalókat keresve.

Velük szemben a campanile – a dóm hármasszerű épületegyüttesének második gyöngyszeme – tört a magasba jellegzetes alakjával. Közismert nevén Giotto harangtornya már első látásra elárulta, hogy a dómhoz tartozik: a szédítő, majdnem 85 méteres magasságával az égbe szökő torony ugyanolyan rózsaszín, zöld és fehér márványburkolatot kapott, mint a katedrális. Langdon mindig elámult azon, hogy ez a karcsú építmény századokon át kitartott, állta a földrengéseket és az időjárás viszontagságait, holott igencsak „fejnehéz”: hét harangja több mint tízezer kilogrammot nyom.

Sienna fürgén lépkedett Langdon mellett, idegesen pásztázva az eget a campanile fölött – nyilvánvalóan a drónt kereste, de nem látta sehol. A korai óra ellenére elég nagy volt a tömeg, és Langdon igyekezett a sűrűjében maradni.

A harangtoronyhoz közeledve elhaladtak a karikaturisták sora mellett, akik az állványuk előtt ülve skicceket rajzoltak az erre járókról – egy gördeszkás kamaszfiúról, egy lófogó lányról lacrosse-ütővel, egy motoron csókolózó nászutas párról. Langdon furcsállotta, hogyan engedhetik meg az ilyesmit a szent köveken, ahol annak idején az ifjú Michelangelo is felállította a maga festőállványát.

Gyorsan megkerülve Giotto harangtornyát Langdon és Sienna jobbra fordult, és a katedrális előtt átvágott a nyílt téren. Itt még sűrűbb volt a tömeg, a világ minden sarkából érkezett turisták kamerás mobilokkal és filmfelvevőkkel fotózták a színes főhomlokzatot.

Langdon éppen csak odapillantott, mert már egy sokkal kisebb épületet nézett, amely most vált láthatóvá. Pontosan átellenben a dóm főbejáratával állt az épületegyüttes harmadik és utolsó darabja.

Langdon kedvence.

A San Giovanni keresztelőkápolna.

Ugyanolyan színes márványberakással és csíkos gyámoszlopokkal ékeskedik, mint a székesegyház, mégis elüt a nagyobb épülettől meglepő formájával – szabályos nyolcszögletű. Egyeseket emeletes tortára emlékeztet a három elkülönülő szintből álló és kúpos fehér tetővel megkoronázott, nyolcoldalú kápolna.

Langdon tudta, hogy az oktogonnak semmi köze az esztétikához, annál több a szimbolikához. A kereszténységben a nyolcas szám az újjászületést és a beteljesedést jelképezi. Az oktogont az ég és a föld teremtésének hat napja, a Sabbath egy napja és ama nyolcadik nap teszi ki, amelyen a keresztények újjászületnek vagy újjáteremtetnek a keresztelés által. Ezért nyolcszögletűek a keresztelőkápolnák szinte mindenütt az egész világon.

Miközben Langdon Firenze egyik legkáprázatosabb épületének tartotta a Battisterót, sokszor felmerült benne, hogy az elhelyezése nem a legméltányosabb. Ez a keresztelőkápolna bárhol a földgolyón a figyelem középpontjában állna. Itt azonban, a két kolosszális nagytestvér árnyékában, kis vakarcsnak tűnhet.

Amíg be nem lép az ember, emlékeztette magát Langdon, ahogy megképzett előtte a belső tér ésbontó mozaikremeke, amely olyan látványos, hogy első csodáiéi magához a mennyországhoz hasonlították a keresztelőkápolna mennyezetét. *Ha tudjuk, hová kell néznünk,* mondta Langdon hamiskásan Siennának, Firenze maga a mennyország.

Évszázadokon át ebben a nyolcszögletű baptisztériumban tartották keresztvíz alá a firenzei nemesség utódait – köztük Dantét.

Mint költő térek vissza, s ott a kútnál, ahol kereszteltek...

A száműzött Dante soha nem térhetett vissza e megszentelt helyre – keresztelése helyére –, ám Langdonban élt a remény, hogy Dante halotti maszkja, az előző éjszakai valószínűtlen események sorozatának köszönhetően, végül eljutott ide.

A Battistero, gondolta Langdon. *Itt kellett elrejténie Ignazióknak a maszkot a halála előtt.* Felidézte Ignazio kétségbeesett telefonüzenetét, és egy hideglelős pillanatig ott látta maga előtt a testes férfit, ahogy a mellkasát markolászva óvakodik át a piazzán egy sikátorba, és utoljára még telefonál, miután sikerült biztonságba helyezni a maszkot a keresztelőkápolnában.

A kapu nyitva áll ön előtt.

Langdon le nem vette a szemét a baptisztériumról, miközben a tömeget kerülgette Siennával. Sienna olyan fürgén és türelmetlenül mozgott, hogy Langdonnak csaknem futnia kellett, ha lépést akart tartani vele. Már messziről meglátta a napfényben csillogó főbejáratot.

A ragyogó bronzból formázott és több mint négy és fél méter magas kapun tizenkét éven át dolgozott Lorenzo Ghiberri. Tíz mives táblája bibliai alakokat ábrázol olyan kifinomult részletességgel, hogy Giorgio Vasari minden tekintetben tökéletesnek és a valaha alkotott legszebb mesterműnek nevezte.

Ám Michelangelo volt az, akinek lelkes tanúságtételéről a máig használt nevét kapta. Michelangelo mondta róla azt: „méltó lenne rá, hogy a Paradicsom kapuja legyen”.

Ötvennegyedik fejezet

A Biblia bronzban, gondolta Langdon, megcsodálva a gyönyörű ajtószárnyakat.

Ghiberti műve, a *Paradicsom kapuja* tíz négyzet alakú táblából áll, amelyek mindegyike egy-egy ótestamentumi jelenetet ábrázol. Ghiberti szoborba faragott történetei az Edenkerttől Mózesen át Salamon templomáig két függőleges oszlop öt-öt tábláján bontakoznak ki.

Az egyes jelenetek csodálatra méltó változatossága a századok során egyfajta népszerűségi versenyt indított el a művészek és a művészettörténészek között, Botticellitől a mai kritikusokig sokan tették le a garast, hogy szerintük melyik „a legszebb tábla”. Az idők folyamán közmegegyezéssel a Jákob és Ezsau – a bal oldali oszlopon a középső – lett a győztes, állítólag a művészi kifejezőeszközök sokfélesége miatt. Langdon szerint azonban a sikernek az lehetett a titka, hogy Ghiberti ezt a táblát szignálta.

Néhány évvel ezelőtt Ignazio Busoni büszkén mutatta meg Langdonnak ezeket az ajtókat, szemérmesen beismerve, hogy fél évezred árvizei, vandalizmusa és légszennyezése után az aranyozott kapukat csendben tökéletes másolatokkal cserélték ki, míg az eredeti munkák biztonságban várnak a restaurálásra a Museo dell’Opera del Duomo falai között. Langdon udvariasan megtartóztatta magát annak közlésétől, hogy ő mindent tudott a másolatokról, sőt ez már a második sorozat „hamisított” Ghiberti-kapu, amellyel találkozott – az elsőt véletlenül fedezte fel a San Franciscó-i Grace Cathedral labirintusában kutakodva, és azt is kiderítette, hogy a *Paradicsom kapujának* másolata a 20. század közepe óta szolgál az amerikai katedrális főbejárataként.

A Ghiberti remeke előtt álló Langdon figyelmét megragadta egy közelben kifüggesztett, olasz nyelvű tájékoztató plakát, amelynek egyik kifejezése egyből szemet szúrt neki, és megborzongatta.

La peste nera. A Fekete Halál. Istenem, gondolta Langdon, hát már mindenütt ezzel találkozom?! A plakát szerint a kapuk „fogadalmi” ajándékként készültek, hálát adva Istennek, hogy megkímélte Firenzét a pestistől.

Langdon visszakényszerítette a tekintetét a *Paradicsom kapujára*, miközben Ignazio szavai visszhangoztak a fejében. *A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell.*

Ignazio ígérete ellenére a *Paradicsom kapuja* határozottan zárva volt, mint mindig, a nagy vallási ünnepeket kivéve. A turisták rendszerint egy másik oldalról, az északi kapun át léphettek be a keresztelőkápolnába.

Sienna lábujj hegyre állt mellette, próbálva átnézni a tömeg feje fölött.

– Nincs ajtógomb – mondta. – Nincs kulcslyuk. Semmi.

Igaz, gondolta Langdon, aki tudta, hogy Ghiberti nem akarta elrontani a mesterművét olyan prózai dologgal, mint egy kilincs.

– Ez egy lengőajtó. Belülről zárják.

Sienna az ajkát biggyesztve gondolkozott egy másodpercig.

– Szóval innen nézve... senki sem tudná megmondani, hogy zárva van-e a kapu, vagy sem.

Langdon bólintott.

– Remélem, hogy Ignazio ugyanígy okoskodott.

Tett néhány lépést jobbra, ahonnan látta az épület jóval kevésbé díszes északi kapuját – a turista bejáratot –, ahol egy unatkozni látszó idegenvezető cigarettázott és hajtotta el az érdeklődő turistákat a kiírásra mutatva a bejáraton: APERTURA 13:00 – 17:00.

Még órákig nem lesz nyitva, gondolta Langdon elégedetten. És eddig senki nem járhatott benn.

Ösztönösen a csuklójára pillantott, ami ismét arra emlékeztette, hogy eltűnt a Miki egeres órája.

Amikor visszament, Siennát már egy csapat turista vette körül, fotókat készítve az egyszerű vasrácson kívülről, amelyet a Paradicsom kapujától némi távolságra állítottak fel, hogy a turisták ne férközhessenek túl közel Ghiberti mesterművéhez.

Ez a védőkorlát fekete kovácsoltvasból készült aranyfiisttel bevont, napsugár alakú hegyekkel, ami a kertvárosi otthonok kerítésére emlékeztetett. A tájékoztató táblát, amely a *Paradicsom kapuját* ismertette, némileg kétértelműen nem magán a látványos bronzkapun, hanem ezen a közönséges védőkorláton helyezték el.

Langdon hallotta, hogy ez néha megzavarta a turistákat, és mit ad isten, egy duci hölgy Juicy Couture melegítőben most is átfurakodott a tömegben, előbb a táblára, majd a védőkorlátra pillantott, és összevonta a szemöldökét: – A Paradicsom kapuja? A pokolba is, ez úgy néz ki, mint nálam a kutyaketrec! – És mielőtt még bárki felvilágosíthatta volna, dohogva távozott.

Sienna megfogta a korlátot, és mintegy szórakozottan átnézett a rácsok között, megvizsgálva a zárszerkezetet.

– Nézzel! – suttogta Langdonnak elkerekedett szemmel. – Nyitva van belül a lakat.

Langdon is benézett a rácsok között, és látta, hogy igaza van.

A lakatot úgy igazították el, mintha zárva lenne, de jobban megnézve kiderült, hogy még sincs.

A kapu nyitva áll ön előtt, de sietnie kell.

Langdon fölemelte a tekintetét a korláton túl, a *Paradicsom kapujára*. Ha Ignazio valóban elhúzta belül a reteszt a hatalmas kapuszárnyon, akkor egyszerűen be tudják nyomni. A nehézség abban van, hogy erre senki ne figyeljen fel a téren, beleértve természetesen a rendőröket és a dóm biztonsági őreit.

– Odanézzenek! – sikoltott fel hirtelen egy nő. – Le fog ugrani! – Rettegés érződött a hangjában. – Ott van fönt, a harangtoronyban!

Langdon sarkon fordult, és rájött, hogy a kiabáló nő nem más, mint... Sienna. Öt méterre állt tőle, és felmutatva Giotto harangtoronyára üvöltötte: – Ott van a tetőn! Le fog ugrani!

Minden szempár az ég felé fordulva pásztázta a harangtoronyt.

A közelben mások is mutogatni kezdtek, oda irányítva a többiek figyelmét.

– Leugrik valaki?

– Hol?

- Nem látom!

- Az ott, balra?

A téren tartózkodó emberek másodpercek leforgása alatt érzékelték és átvették a pánikhangulatot, és most már mindenki a tornyot bámulta. A kiszáradt fűvön tovaterjedő bozóttűz hevességével gyűrűzött szét a riadalom a téren, az egész tömeg a nyakát tekergetve nézett fölfelé és mutogatott.

Vírusmarketing, gondolta Langdon, és tudta, hogy most rögtön cselekednie kell. Megragadta a kovácsoltvas korlátot, rést nyitott rajta, de akkor már ott volt Sienna is, és vele együtt nyomult be a szűk térbe. Behúzták maguk mögött a rácsot, és megfordulva ott álltak szemben a magas bronzkapuval. Remélve, hogy jól értelmezte Ignazio szavait, Langdon nekivetette a vállát az egyik masszív ajtószárnynak, és a lábával is rásegített.

Nem történt semmi. De aztán kínos lassúsággal mégiscsak megmozdult az ormótlan fémtömb. *A kapu nyitva áll! A Paradicsom kapuja* résnyire megnyílt, és Sienna nem vesztegetve az időt lapjával becsusszant rajta. Langdon követte a példáját, oldalazva araszolva be a szűk nyíláson a keresztelőkápolna sötétjébe.

Aztán együttesen erővel, nekivetve a hátukat, az ellenkező irányba nyomták, és gyorsan, egy határozott csattanással becsukták a nehéz kaput. Abban a pillanatban, mintha elvágták volna, megszűnt a kinti káosz zaja, s csak a csend fogta körül őket.

Sienna egy hosszú fagerendára – a reteszre – mutatott a lábuknál a padlón, amelynek most üresen állt a helye az ajtó két oldalán.

- Ignazio távolíthatta el – mondta Sienna.

Ketten fölemelték a gerendát, becsúszatták a villába, visszazárva a *Paradicsom kapuját... és* bezárva magukat a kápolna biztonságába.

Langdon és Sienna az ajtónak dőlve szótlánul álltak egy pillanatig, és kifújták magukat. A zajos térhez képest idebent, a keresztelőkápolnában mennyei béke honolt.

Odakint, a Battistero di San Giovanni előtt a Plume Paris szemüveges és kasmírmintás nyakkendőös férfi átnyomakodott a tömegen, nem reagálva a véres kiütéseire vetett viszolygó pillantásokra.

Amikor odaért a bronzkapuhoz, amely mögött Robert Langdont és a szőke nőt eltűnni látta, meghallotta a belülről elreteszelt ajtó súlyos döndülését.

Erre nem jutok be.

Lassan visszaállt a piazza normális vérkeringése. A turisták, akik eddig várakozóan bámultak fölfelé, most érdeklődésüket veszítették. *Nem ugrik senki.* Az emberek másfelé fordultak.

A férfinak egyre jobban viszkettek a kiütései. Már feldagadtak és kirepedeztek az ujjbegyei. Zsebre dugta a kezét, hogy ne vakarózhasson. A mellkasi fájdalma is visszatért, ahogy elkezdte megkerülni a nyolcszögletű épületet, hogy másik bejáratot találjon.

Alig jutott túl a sarkon, amikor éles szúrást érzett az ádámcsutkáján, és rájött, hogy megint vakarózik.

Ötvenötödik fejezet

A legenda szerint a Battistero di San Giovanniba belépve fizikailag lehetetlen nem felnézni. Langdon, noha sokszor járt már itt, újra átélte a hely misztikus vonzását, és nem állt ellen: a mennyezetre emelte a tekintetét.

Magasan a feje fölött, a keresztelőkápolna nyolcszögű kupolája huszonöt méteres fesztávot hidalt át. Úgy ragyogott és parázslott, akár az izzó szén. Aranyos, borostyánszínű felületén a több mint egymillió üvegmozaik lapocska egyenetlenül verte vissza a fényt. A fénoxidokkal színezett olvasztott üvegből kézzel vágott darabkákat hat koncentrikus körben rendezték el, amelyek bibliai jeleneteket örökítettek meg.

A pazar mennyezet drámai hatását csak fokozta a kápolna sötét terébe a római Pantheonéhoz hasonló központi oculuson beáradó természetes fény, amelyhez az apró, mélyen besüllyesztett ablakok sora is hozzáadta a magáét – ezekben a sugárnyalábokban olyan koncentráltan és irányítottan gyűlt össze a fény, hogy a folyton változó szögű kivetülések már-már szilárd testű alakzatoknak tetszettek.

Ahogy Langdon és Sienna mélyebbre hatoltak a kápolnában, már be tudták fogni a tekintetükkel a híres mennyezeti mozaikot – a mennynek és a pokolnak az *Isteni színjáték* hoz hasonlatosan szintekre tagolt ábrázolását.

Dante Alighieri ugyanezt látta gyerekként, gondolta Langdon. Felülről kapott inspiráció.

Figyelmét a mozaik leghangsúlyosabb pontja vonta magára. Közvetlenül a főoltárra alátekintve Jézus Krisztus nyolcméteres alakja ült ítéletet az üdvözültek és a kárhozottak fölött.

Jézus jobbján az igazak az örök életet kapják jutalmul.

A balján azonban ijesztő teremtmények láthatók, akik megkövezik, nyárson sütögetik és felfalják a bűnösöket.

A kínzásokat a borzalmas, emberevő szörnyként ábrázolt hatalmas Sátán felügyeli. Langdon mindig megborzongott ennek az alaknak a láttán, aki több mint hétszáz évvel ezelőtt lebámult a kis Dante Alighierire, hogy halálra rémítse, és végül ihletője legyen annak az eleven leírásnak, amelyet a pokol utolsó bugyrában uralkodó Luciferről adott.

A félelmetes mozaikon a szarvas ördög egy emberi lényt falt fel. Az áldozatnak a Sátán szájából kifelé kalimpáló lábai a Rondabugyrod félig eltemetett vétkeseire emlékeztették Langdont.

Lo 'mperador dél doloroso regno, gondolta Langdon, felidézve magában Dante szövegét. A Fájdalmas Ország császára.

Lucifer füléből két vastag kígyó tekeredett elő, szintén kárhozottakat falva, mintha a Sátánnak három feje lenne, ahogyan Dante ábrázolta a *Pokol* utolsó énekében. Langdon az emlékezetében kutatva előhívott néhány részletet Dante látomásából.

Három arcot láttam a fején... három állán a könny s a véres nyál folyt lefelé... mindhárom szája egy-egy kárhozottat marcangolt úgy, ahogy kendert tilolnak: egyszerre kínozza mindhármukat. Langdon tudta, hogy Lucifer hármassága szimbolikus jelentéssel telített: ezzel kerül tökéletes egyensúlyba a Szentháromság háromszoros dicsőségével.

Langdon a borzalmas látványt bámulva megpróbálta elképzelni, milyen hatást tehetett ez a mozaik a fiatal Dantéra, aki évről évre ebben a templomban látogatta a misét, és a Sátán mindannyiszor lenézett rá, amíg imádkozott. Ma délelőtt azonban Langdonnak olyan kényelmetlen érzése támadt, mintha az ördög egyenesen őrá meredne.

Gyorsan a kápolna karzata felé fordította a tekintetét – a nők csak onnan, az emeletről figyelhették a keresztelés szertartását –, majd XXIII. János ellenpápa síremlékére pillantott; a teste a fal magasában feküdt kiterítve, s alulról nézve barlanglakónak tűnt, vagy kísérleti alannak egy bűvész levitációs mutatványában.

Végül lenézett a díszes márványpadlóra, amely sokak szerint középkori asztronómiai utalásokat rejtett. Végigfutva a bonyolult fekete-fehér mintán, a terem közepén állapodott meg a tekintete.

Ott van, gondolta. Langdon tudta, hogy most pontosan azt a helyet látja, ahol Dante Alighierit megkeresztelték a 13. század második felében.

– Mint költő térek vissza, s ott a kútnál, ahol kereszteltek. .. – szavalta Langdon visszhangot keltve az üres térben. – Ez az.

Sienna zavartnak tűnt, ahogy arra fordult, amerre Langdon mutatott.

– De... ott nincs semmi.

– Már nincs – válaszolta Langdon.

Csak egy nagy vörösesbarna oktagon maradt utána a kövezeten. Ez a feltűnően egyszerű, nyolcszögletű terület jól láthatóan megtörte a jóval díszesebb padló mintázatát, és leginkább egy átabotában befoldozott lyukra emlékeztetett, mint ahogy az is volt.

Langdon gyorsan elmagyarázta, hogy a kápolna eredeti keresztelőmedencéje egy nagy, nyolcszögletű építmény volt, pontosan a terem közepén. Amíg a modern keresztelőmedencék leggyakrabban lábakon álló tálak, addig régen a szó szoros értelmében medencéket használtak, amelyek mély vizében alámerítették a keresztelendőket. Langdon azon tűnődött, mekkora hangzavar lehetett e kőfalak között, amikor a gyermekek üvöltöttek félelmükben, miközben belenyomták őket az egykor a padló közepén álló nagy medence hideg vizébe.

– Az itteni keresztelés fagyos és ijesztő volt – mondta Langdon. – Igazi beavatási szertartás. Sőt még veszélyes is. Dante egyszer állítólag beleugrott a medencébe, hogy kimentsen egy fuldokló gyermeket. Mindenesetre valamikor a 16. században befedték az eredeti medencét.

Sienna nyugtalanul nézgetett körbe a kápolnában.

– De ha Dante keresztelőmedencéje eltűnt... akkor hová rejtette Ignazio a maszkot?

Langdon megértette a riadalmát. A nagy teremben nem volt hiány rejtekhelyekben – elrejtette oszlopok, szobrok, síremlékek mögé, falfülkébe, az oltáron vagy akár a karzaton.

Langdon azonban feltűnő magabiztossággal fordult az ajtó felé, amelyen át bejutottak.

– Onnan kéne kezdenünk – mondta a fal menti területre mutatva a Paradicsom kapuja mellett.

Egy megemelt platformon, egy dekoratív alacsony kapu mögött, magas, hatszögletű márványtalapzat állt, amely kisebb oltárra vagy miseasztalra emlékeztetett. Bonyolult, faragott mintázata gyöngyházberakásnak tűnt. A márványtalapzat egy méter átmérőjű csiszolt falappal

volt befedve.

Sienna bizonytalanul követte a professzort. Ahogy fölmentek a lépcsőn, be a védőkorlát mögé, Sienna már jobban látta, és elakadt a lélegzete, amikor rájött, hogy mi az.

Langdon mosolygott. Bizony, ez nem oltár vagy miseasztal. A falap valójában fedél volt – amellyel egy üreges építményt takartak le.

– Keresztelőmedence? – kérdezte Sienna.

Langdon bólintott.

– Ha Dantét ma keresztelnék, ahhoz innen vennék a szenteltvizet. – Nem húzva tovább az időt rákészült, vett egy nagy levegőt, és várakozással eltelve nekigyürkőzött.

Megmarkolta a fedél szélét és félretolta, óvatosan csúsztatva végig a márványtalapzat peremén, majd letette a medence mellé a padlóra. Aztán belesett a feltárult sötét üregbe.

Elszorult a torka a hátborzongató látványtól.

Az árnyékból Dante Alighieri halott arca nézett vissza rá.

Ötvenhatodik fejezet

Keressetek és találtok.

Langdon állt a keresztelőmedence szájánál, és lebámult a sápadt halotti maszkra, amelynek redőzött arcából üres szempár tekintett felfelé. A horgas orr és az előreugró áll eltéveszthetetlen volt.

Dante Alighieri.

Már maga az élettelen arc is elég nyugtalanító volt, de a maszk elhelyezkedése a medencében egyenesen természetfölöttinek tűnt. Egy pillanatig Langdon maga sem tudta, hogy mit lát.

Lebeg a maszk?

Langdon lehajolt, hogy közelebről is megnézze az elé táruló jelenetet. A medence meglehetősen mély volt – inkább emlékeztetett kútra, mint lapos edényre és meredek falai belemerültek egy hatszögletű, vízzel telt tartályba. Különös módon a maszk mintha félúton lebegett volna a víztükör és a medence szája között... mintha varázserő tartotta volna meg a víz felel.

Eltartott egy másodpercig, mire Langdon rájött, mi kelti ezt az illúziót. A medencének volt közepén egy függőleges tengelyt, amely kiállt a vízből és egy kis fém tányérfélében vésődött. A tányér lehetett díszes kútfő, és talán ezen támasztották meg a baba fenekét, de jelenleg piederstálul szolgált Dante maszkjának, fenntartva és megvédve a víztől.

Sem Langdon, *sem* Sienna nem szólt egy szót sem, csak bámulták Dante Alighieri gyűrött arcát; a maszk még mindig az átlátszó nejlontasakban volt, s mintha megfulladt volna. A vízzel telt medencéből föltekintő arc képe egy másodpercre megidézte Langdon rémisztő gyermekkori élményét, amikor belezuhant egy kútba és kétségbeesetten nézett fel az égre.

Elhessegetve ezt a gondolatot Langdon benyúlt, és két kézzel óvatosan megfogta oldalt a maszkot, Dante füle helyén. Noha az arc mai mértékkel kicsi volt, a régi gipsz nehezebbnek bizonyult, mint várta. Lassan kiemelte a maszkot a medencéből, és úgy tartotta, hogy Siennával megvizsgálhassák.

A maszk még a műanyag tasakon keresztül is meglepően életszerű volt. Az idős költő arcának minden ráncát és makuláját megőrizte a nedves gipsz. Egy régi repedéstől eltekintve, amely a maszk közepén húzódott, tökéletes állapotban volt.

– Fordítsa meg – suttogetta Sienna. – Nézzük meg a hátulját. Langdon nem várt parancsra. A Palazzo Vecchio biztonsági kamerájának felvétele egyértelművé tette, hogy Langdon és Ignazio találtak valamit a maszk hátoldalán. Valamit, ami olyan különös jelentőséggel bírt, hogy a két férfi lényegében kísértált a múzeumból a műtárggyal.

Nagyon vigyázva, nehogy leejtse a törékeny gipszet, Langdon a jobb tenyerébe fektette a megfordított maszkot. Dante gyűrött, ráncos arcával ellentétben a maszk belseje sima és csupasz volt. Mivel nem viselésre szánták, a homorú oldalt kitöltötték gipsszel, hogy kevésbé legyen sérülékeny, ami egy levesestányér-szerűen bemélyedő, jellegtelen felületet képezett.

Langdon nem tudta, mit fog találni a maszk hátoldalán, de semmi esetre sem erre számított.

Semmi.

Egyáltalán semmi.

Csak a sima, üres felszín.

Sienna ugyanúgy nem értette.

– Ez itt csak gipsz – suttogta. – Ha nincs itt semmi, akkor mit néztek Ignazióval?

Fogalmam sincs, gondolta Langdon, ráfeszítve a műanyag tasakot a maszkra, hogy jobban lásjon. *Nincs itt semmi!* Langdon csalódottan a beeső fénybe tartotta a maszkot, és újra megvizsgálta. Ahogy a megfelelő szögbe billentette a tárgyat, egy pillanatra úgy rémlett, mintha halvány elszíneződést látott volna a tetején – jelek sorát, amely vízszintesen futott végig a maszk belsejében, párhuzamosan Dante homlokával.

Természetes foltosodás? Vagy... valami más? Langdon azonnal sarkon fordult, és egy zsanérral ellátott márványlapra mutatott a hátuk mögötti falon.

– Nézzen be oda – mondta Siennának. – Hátha vannak ott törölközők.

Sienna kétkedni látszott, de engedelmeskedett, és kinyitotta a rejtett szekrényt, amely három dolgot tartalmazott: egy szelepet, amely a víz szintjét szabályozta a medencében, egy villanykapcsolót, amely a medence fölötti lámpát működtette és... egy kupac vászontörölközőt.

Sienna meglepett pillantást vetett Langdonra, aki elég sok templomot látogatott már szerte a világon ahhoz, hogy tudja: a keresztelőmedencék mellett szinte mindig van elérhető távolságban törölkendő a papoknak, vészhelyzet esetére – a csecsemők hólyagjának kiszámíthatatlan működése egyetemes kockázati tényező a kereszteléseknél.

– Jó lesz – mondta Langdon a törölközőkre nézve. – Megfogná a maszkot egy pillanatra? – Óvatosan belehelyezte Sienna tenyerébe, aztán munkához látott.

Először is megfogta a hatszögletű fedelet, és visszatéve a medencére helyreállította azt a kis, oltárszerű asztalt, aminek először látták. Aztán kivett néhány vászontörölközőt a szekrényből, és ráterítette őket a falra. Végül felkattintotta a villanyt, amelynek a fénye pontosan a keresztelőmedencére irányult és élesen megvilágította a letakart felületet.

Sienna vigyázva lefektette a megfordított maszkot, Langdon pedig további törölközőket hozott, amelyeket fogókesztyűként használva, hogy ne érjen hozzá puszta kézzel, kicsúsztatta a maszkot a műanyag tasakból. Másodpercek múlva Dante halotti maszkja arccal fölfelé, szabadon hevert az éles fényben, akár egy elaltatott beteg a műtőasztalon.

A maszk jellegzetes textúrája megvilágítva még nyugtalanítóbbnak tűnt, ahogy a színehagyott gipsz kihangsúlyozta a ráncokat és barázdákat. Langdon nem vesztegetve az időt a fogókesztyűk segítségével megfordította és arccal lefelé fektette vissza a maszkot.

A belső oldala jóval kevésbé tűnt megviseltnek – tiszta és fehér volt, nem pedig kopott és megsárgult, mint az arc.

Sienna félrebillent fejjel tanulmányozta.

– Maga is újabbnak látja? – kérdezte értetlenül.

Igaz, ami igaz, a színkülönbség nagyobb volt, mint Langdon várta volna, pedig a külső és a belső oldalnak ugyanolyan idősnek kellett lennie.

– Nem egyformán öregedtek – mondta Langdon. – A belső felét védte a tárló, így soha nem volt kitéve a napfény hatásának.

Langdon megjegyezte magában, hogy meg kell dupláznia a napteje fényvédő faktorát.

– Várjon – mondta Sienna közelebb hajolva a maszkhoz. – Nézze! A homlokán! Ezt láthatták meg Ignazióval.

Langdon tekintete gyorsan átsiklott a sima, fehér felszínen ugyanarra az elszíneződésre, amelyet az imént észlelni vélt – halvány jelek sora futott végig vízszintesen Dante homlokának belső felén. Most azonban, az éles fényben, már tisztán látta, hogy ezek itt nem természetes foltok... ezeket emberkéz alkotta.

– Ez valami... írás... – suttogta Sienna elszoruló torokkal. – De...

Langdon megvizsgálta az írást a gipszen. Egy sor betű – halvány sárgásbarna folyóírással.

– Ennyi az egész? – kérdezte Sienna szinte mérgesen.

Langdon nem figyelt rá. Azon töprengett, hogy ki írhatta. *Valaki Dante korában?* Valószínűtlennek tűnt. Ez esetben már rég kiszúrta volna valamelyik művészettörténész a rendszeres tisztítások és restaurálások során, és az írás is részévé vált volna a maszk legendájának. De Langdon soha nem hallott róla.

Egy jóval esélyesebb személy neve ötlött az eszébe.

Bertrand Zobrist.

Zobrist volt a maszk tulajdonosa, és ebben a minőségében akkor férhetett hozzá, amikor csak akart. Mostanában is ráírhatta a szöveget a maszk hátára, aztán visszatehette az antik tárlóba, anélkül, hogy bárki tudomást szerez róla. *A maszk tulajdonosa* mondta el nekik Marta, *még a mi dolgozóinknak sem engedi meg, hogy a távollétében kinyissák a tárlót.*

Langdon gyorsan előadta az elméletét.

Sienna elfogadta az érvelését, de láthatóan felzaklatta a dolog.

– Ennek semmi értelme – mondta idegesen. – Ha elhisszük, hogy Zobrist ritokban írt valamit Dante halotti maszkjának belsejébe, aztán vállalta a kis vetítő létrehozásával járó nehézségeket... akkor miért nem írt valami jelentőségtelegebbet? Ez így értelmetlen! Egész nap kerestük ezt a maszkot, és ennyi az, amit találtunk?

Langdon visszairányította a tekintetét a szövegre a maszk hátán. A kézírásos üzenet nagyon rövid volt – mindössze hét betű –, és valóban teljesen értelmetlennek tűnt.

Sienna jogosan haragszik.

Langdon azonban a küszöbönálló felfedezés jól ismert izgalmát érezte, mert szinte azonnal rájött, hogy ez a hét betű mindent elmond neki, amit tudnia kell arról, hogy mi legyen a következő lépésük Siennával.

Továbbá egy gyenge szagot is azonosított a maszkon – egy ismerős illatot, amely elárulta, miért sokkal megviseltebb a gipsz az arc oldalán... és a különbségnek semmi köze nem volt az időhöz.

– Nem értem – mondta Sienna. – Egyforma minden betű. Langdon teljes nyugalommal bólintott, miközben a szövegsort tanulmányozta – ugyanaz a betű hétszer, gondos

kalligráfiával Dante homlokának belső oldalára vésve.

PPPPPPP

– Hét P betű – mondta Sienna. – Mit kéne kezdenünk ezzel? Langdon derűsen mosolygott, és Siennára emelte a tekintetét.

– Azt javaslom, hogy tegyünk pontosan úgy, ahogy ez az üzenet mondja.

Sienna rábámult.

– A hét P... az egy üzenet?

– Az – felelte Langdon vigyorogva. – És ha ismeri Dantét, akkor nagyon is világos.

A Battistero di San Giovannin kívül a nyakkendő s férfi megtörölte az ujjbegyeit a zsebkendőjével, és felitatta a gennyes pörsenések a nyakán. Próbált nem tudomást venni arról, hogy mennyire szúr a szeme, miközben hunyorogva lesi a célt.

A turistabejáratot.

Az ajtó előtt egy blézert viselő, fáradt ideg envezető dohányzott, és irányította el a turistákat, akik nem tudták értelmezni az egyetemes jelekkel – számokkal – kiírt nyitvatartási időt.
APERTURA 13:00 – 17:00.

A kiütéses férfi megnézte az óráját. 10:02-t mutatott. A keresztelőkápolna még órákig zárva lesz. Figyelte egy darabig az ideg envezetőt, aztán elhatározta magát. Kivette az aranyömböt a füléből, és zsebre vágta. Majd ellenőrizte a pénztárcája tartalmát. A különböző hitelkártyák és eurokötegek mellett háromezer dollár is volt nála készpénzben.

Szerencsére a kapzsiság egyetemes bűn.

Ötvenhetedik fejezet

Peccatum... Peccatum... Peccatum...

A Dante halotti maszkjának belső oldalára írt hét P azonnal viszatérítette Langdon gondolatait az *Isteni színjáték* szövegéhez. Egy pillanatra ismét ott látta magát a bécsi pódiumon, ahol a Divine Dante: A Pokol szimbólumai címmel tartott előadást.

– Most aláereszkedünk – hallotta saját, felerősített hangját –, áthaladunk a pokol kilenc körén, és a föld középpontjában szemtől szembe kerülünk a Sátánnal.

Langdon egyik képet a másik után vetítette ki a háromfejű Lucifer különböző ábrázolásaival – Botticelli *Térképétől* a firenzei keresztelőkápolna mozaikján át Andrea di Cione rettenetes fekete démonáig, akinek szőrös teste az áldozatok piros véréből csatagos.

– Lemászunk együtt – folytatta Langdon – a Sátán bozontos mellkasán, a gravitáció megfordulásával irányt változtatunk, és kibukkanunk a sötét alvilágból... hogy újra feltekintsünk a csillagokra.

Langdon váltogatva a diákat annál a képnél állt meg, amelyet korábban már megmutatott: Domenico di Michelino ikonikus festményénél a dómból, amely a vörös köntöst viselő Dantét ábrázolta Firenze falain kívül.

– És ha jól megnézik... látni fogják azokat a csillagokat.

Langdon a Dante feje fölött ívelő csillagos égre mutatott.

– Amint látják, a mennyország kilenc koncentrikus éggörte vagy szférát alkot a föld körül. A paradicsomnak ez a kilenc köre az alvilág kilenc körére rímel. Nyilván már feltűnt önöknek, hogy a kilences szám visszatérő téma Dante művében.

Langdon szünetet tartott, ivott egy korty vizet, és időt adón a tömegnek, hogy lélegzethez jusson a nyaktörő alászállás és a pokol küzdelmes elhagyása után.

– Nos, átélve a pokol borzalmait, bizonyára már alig várják, hogy elinduljunk a paradicsomba. Sajnos Dante világában soha semmi nem ilyen egyszerű. – Színpadias sóhajt hallatott. – Hogy belépünk a paradicsomba, valamennyiünknek meg kell másznunk egy hegyet, úgy átvitt, mint szó szerinti értelemben.

Langdon Michelino festményére mutatott. Dante mögött, a horizonton a közönség láthatta a mennybe emelkedő, kúp alakú hegyet. Csigavonalú ösvény vitt fel egyre szűkülő körökben, kilencszer kerülve meg a hegyet a csúcsig. Az ösvényen szerencsédén, meztelen alakok caplattak fölfelé, akiknek különböző büntetéseket kellett kiállaniuk útközben.

– Ez a Purgatórium hegye – jelentette be Langdon. – Sajnos ez a gyötrelmes, kilenckörű kaptató az egyetlen út, amely elvezet a pokol bugyraiból a paradicsomi dicsőségbe. Ezen az ösvényen a bűnbánó lelkek kapaszkodnak fölfelé... mind megfizeti az árat a saját vétkéért. Az irigyek bevarrt szemmel araszolnak, hogy ne tudják megkívánni a másét; a kevélyek hatalmas köveket cipelnek a hátukon, hogy megtörjön a gerincük az alázatban; a falánkcknak étlen-szomjan kell mászniuk, hogy szenvedjenek az éhségtől; a bujáknak lángokon kell átkelniük, hogy megtisztuljanak a bűnös vágyaktól. – Langdon elhallgatott. – De mielőtt megkapnánk azt a komoly előjogot, hogy felmehetünk a hegyre és megtisztulhatunk bűneinktől, ezzel a személlyel kell beszélnünk.

Langdon diát váltott, és behívta Michelino festményének kinagyított részletét, amelyen egy szárnyas angyal trónolt a Purgatórium hegyének lábánál. Az angyal előtt bűnbánók sora várakozott a bebocsáttatásra, hogy nekivághasson az ösvénynek. Ám különös módon ennek az angyalnak hosszú kard volt a kezében, amellyel mintha megszúrná a sorban legelől álló ember arcát.

– Ki tudja – kérdezte Langdon –, hogy mit csinál ez az angyal?

– Átszúrja valakinek a fejét? – próbálkozott egy hallgató.

– Nem.

– Kiszúrja a szemét? – vetette fel valaki.

Langdon a fejét rázta.

– Más?

Hátulról határozott hang hallatszott.

– Ír a homlokára.

Langdon mosolygott.

– Úgy tűnik, hogy valaki ott hátul ismeri Dantét.

Ismét a festményre mutatott.

– Elismerem, hogy úgy néz ki, mintha az angyal homlokon szúrná a szerencsétlent, de nem azt teszi. Dante szövege szerint a purgatóriumot őrző angyal arra használja a kard hegyét, hogy a belépés előtt írjon valamit az emberek homlokára. De mit, kérdezhetnék.

Langdon hatásszünetet tartott.

– Talán furcsa, de egyetlen betűt... hétszer megismételve. Tudja valaki, milyen betűt ír hétszer az angyal Dante homlokára?

– P! – kiáltotta egy hang a tömegből.

– Igen. A P betűt. P mint *peccatum*... a „bűn” szó latin megfelelője. És az, hogy hétszer írja fel, a *septem peccata monalia* jelképe, ami annyit tesz, hogy...

– A hét halálos bűn! – válaszolt valaki más.

– Bingo. És így, a purgatóriumnak mind a hét szintjét megjárva, vezekelhetünk a vétkeinkért. Minden újabb szinten, ahová felhágunk, egy angyal eltöröl egy P betűt, és így a hét P-től megtisztult homlokkal... és a bűnöktől megtisztult szívvel érkezünk fel a csúcsra. – Langdon kacintott. – Nem véletlenül hívják purgatóriumnak a helyet.

A gondolataiba merült Langdon most arra eszmélt, hogy Sienna várakozóan néz rá a keresztelődmedence túloldaláról.

– A hét P? – kérdezte Dante halotti maszkjára mutatva, és vissz- szarántva Langdont a jelenbe.

– Azt mondja, hogy ez egy üzenet? Amiből kiderül, mit kell tennünk?

Langdon gyorsan elmagyarázta Dante látomását a Purgatórium hegyéről, a hét főbűnt jelképező P betűkről és a vétkes homlokáról való eltörlésük folyamatáról.

– Nyilvánvaló, hogy Bertrand Zobrist – vont a következtetést Langdon – mint Dante rajongója tudja, hogy mit jelent a hét P, és hogyan törlődik le a homlokról a paradicsom felé

vezető úton.

Sienna kétkedve nézett rá.

– Úgy gondolja, hogy Bertrand Zobrist azért írta azokat a P-eket a maszkra, mert azt várja tőlünk... hogy a szó szoros értelmében töröljük le őket a halotti maszkról? Maga szerint ezt kellene tennünk?

– Megértem, hogy ez...

– Robert, még ha letöröljük is azokat a betűket, mit segít az rajtunk?! Kapunk egy üres maszkot.

– Talán igen – vigyorgott rá biztatóan Langdon. – Talán nem.

Szerintem több van ott, mint elsőre látszik. – Lemutatott a maszkra. – Emlékszik, hogy azt mondtam, a maszk két oldala nem egyformán öregedett?

– Igen.

– Lehet, hogy tévedtem – közölte Langdon. – A színkülönbség túl markánsnak tűnik, és a hátoldal fogazott.

– Fogazott?

Langdon megmutatta neki, hogy belül sokkal durvább a gipsz, mint kívül... és olyan szemcsés, akár a dörzspapír.

– Az ilyen durva textúrát nevezik fogazottnak vagy recésnek, és a festők jobban szeretnek ilyen felületen dolgozni, mert jobban megtapad rajta a festék.

– Nem tudom követni.

Langdon mosolygott.

– Tudja, mi az a *gesso*?

– Persze, festők használják a vászon előkészítésére... – Sienna hirtelen elharapta a mondatot, mert végre leesett neki a tantusz.

– Úgy van – mondta Langdon. – Ezzel hoznak létre egy tiszta fehér, recés felületet, vagy néha ezzel fednek le egy régi festményt, ha újra fel akarják használni a vásznat.

Sienna izgalomba jött.

– És gondolja, hogy Zobrist gessóval fedte el a halotti maszk hátulját?

– Ez megmagyarázná a recességet és a világosabb színárnyalatot. De arra is magyarázatot adhat, miért akarja, hogy letöröljük a hét P betűt.

Sienna ezt most megint nem értette.

– Szagolja meg – mondta Langdon Sienna arca elé emelve a maszkot, mint pap az ostyát.

Sienna megrázkódott.

– A gessónak olyan szaga van, mint az ázott kutyának?

– Nem mindig. A szokványos gessónak krétaszaga van. Az akrilfestéknek van ázott kutya szaga.

– Vagyis?

– Vagyis ez vízben oldódik.

Sienna félrehajtotta a fejét, és Langdon szinte látta, hogy forognak a kerekék. Lassan a maszkra nézett, aztán hirtelen vissza Langdonra, és elkerekedett a szeme.

– Úgy gondolja, hogy van valami a gesso alatt?

– Az sok mindent megmagyarázna.

Sienna megragadta a keresztelőmedencét beborító hatszögletű falapot, és annyira félrehúzta, hogy beférjen a keze. Fogott egy friss vászontörölközőt, és belemártotta a keresztelővízbe. Aztán átadta a csöpögő rongyot Langdonnak.

– Próbálja meg.

Langdon a tenyerébe fektette a lefelé fordított maszkot, és elvette a vizes törölközőt. Kicsavarta belőle a fölösleget, majd dörzsölni kezdte Dante homlokának belsejét, ahol a hét kalligrafikus P volt. Miután többször végighúzta rajta a mutatóujját, megint bevizezte a törölközőt a medencében, és folytatta a munkát. Lassan elmázolódott a fekete festék.

– Már oldódik a gesso – mondta izgatottan. – És vele együtt jön le a festék is.

A művelet harmadszori megismétlésekor Langdon monoton ünnepélyességgel kezdett beszélni, kenetes szavai visszhangzottak a kápolnában.

– Mindenható Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, ki e szolgálodat vízből és Szentlélekből új élettel ajándékoztad meg. megszabadítván őket a bűntől a keresztség által.

Sienna úgy bámult rá, mintha eszét vesztette volna.

Langdon vállat vont.

– Ideillőnek tűnt.

Sienna fintorgott, és visszafordult a maszkhoz. A víz hatására a gesso alatt láthatóvá vált az eredeti gipsz, amelynek sárgás elszíneződése már megfelelt a korának. Amikor az utolsó P is eltűnt, Langdon megtörölte a maszkot, és felmutatta Siennának.

Sienna eltátotta a száját.

Ahogy arra Langdon számított, valóban elrejtettek valamit a gesso alatt – a feltároló második réteg is kalligrafikus betűkből állt, amelyeket közvetlenül az eredeti gipsz halványsárga felületére írtak.

Ez a kilenc betű azonban értelmes szót alkotott.

Ötvennyolcadik fejezet

– Felfogása? – kérdezte Sienna. – Nem értem.

Lehet, hogy én sem. Langdon megvizsgálta a hét P alól előtűnt szöveget – egyetlen szó, Dante homlokának belső oldalára írva.

felfogása

– Felfogás? Úgymint értelem? – töprengett Sienna.

Lehetséges. Langdon fölemelte a tekintetét a mozaikra, amelyen a Sátán felfalta a nyomorult lelkeket, akik nem tudták megtisztítani magukat a bűntől. *Dante... felfogása?* Nemigen tudta értelmezni.

– Kell még ott lennie valaminek – erősködött Sienna, kivéve a maszkot Langdon kezéből, hogy közelebbről is megnézze. Aztán bólogatni kezdett. – Igen, nézze meg a szó két végét... mindkét oldalon folytatódik.

Langdon újra megvizsgálta, és most már neki is feltűnt a többi szöveg halvány árnyéka, amely a szó mindkét oldalán áttetszett a nedves gesso alatt.

Sienna türelmetlenül felragadta a vászontörölközőt, és addig dörgölte vele a gipszet a szó körül, amíg enyhe ívet kirajzólva meg nem jelent a további szöveg:

Ó, ti, akiknek ép a felfogása

Langdon halkán Rittyentett.

– „Ó, ti, akiknek ép a felfogása... figyeljétek az értelmet, mely ott van.. szokatlan soraim fátyla mögött!”

– Hogyan? – bámult rá Sienna.

– Ez Dante *Infernó*jának egyik híres tercinája – mondta Langdon izgatottan. – Dante arra ösztönzi eszes olvasóit, hogy keressék meg az allegorikus versében elrejtett tudást.

Langdon gyakran idézte ezeket a sorokat, amikor irodalmi szimbólumokról tartott előadást; úgy fordította le magának a szöveget, Hogy a szerző mintha hevesen integetne és azt kiáltaná: Hé, olvasók! Itt jelképes értelmet kell keresnetek!

Sienna egyre erősebben dörzsölte a maszk hátoldalát.

– Vigyázva! – szólt rá Langdon.

– Igaza van. – Sienna letörölte a feloldott gessót. – Folytatódik a Dante-idézet... pontosan úgy, ahogy mondta. – Újra belemártotta a törölközőt a vízbe, és kiöblítette.

Langdon viszolyogva nézte a keresztelőmedence zavarossá váló vizét. Bocsánatkéréssel tartozunk a San Giovanninak, gondolta, amiért mosogatóvályúként használjuk a megszentelt medencét.

A törölköző még csöpögött, amikor Sienna kiemelte a vízből. Éppen csak kicsavarta a nagyját, és már neki is esett a nedves ronggyal a maszk közepének, úgy súrolva, akár egy edényt.

– Sienna! – figyelmeztette Langdon. – Ez egy antik...

– Az egész hátoldala tele van szöveggel! – kiáltotta Sienna, tovább dolgozva a maszkon. – És

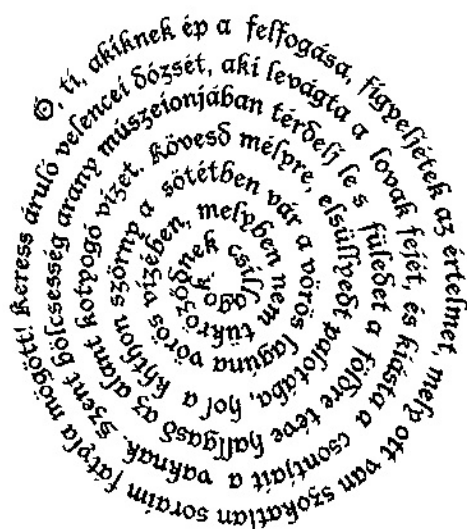
úgy van írva... – Elhallgatott, balra döntötte a fejét és elkezdte jobbra forgatni a maszkot, hogy követni tudja a szöveget.

– Mit mond? – akarta tudni Langdon, aki nem látott semmit. Sienna befejezte a dörgölést, és egy tiszta törölközővel felszárította a nedvességet. Aztán letette a maszkot Langdon elé, hogy mind a ketten megvizsgálhassák. Amikor Langdon meglátta a maszk belsejét, hátrahőkölt. A teljes homorú felszín betűk lepték el, lehetett ott vagy száz szó. Felül kezdődött a szöveg az *Ó, ti, akiknek ép a felfogása..* sorral, és folyamatosan ment tovább, egyetlen, töretlen sorként... lekanyarodva a maszk jobb oldalán az aljára, balról visszatérve a tetejére, és ugyanez a minta ismétlődött egyre szűkülő körökben.

A szöveg útja kísértetiesen emlékeztetett a Purgatórium hegyének a paradicsomig vezető, csigavonalú ösvényére. Langdon a szimbólumok szakértőjeként azonnal felismerte a tökéletes spirált. Az *óramutató járásával egyező, szimmetrikus arkhimédészi*. Azt is megfigyelte, hogy mennyi a fordulatok száma az első szótól a végére kitett pontig.

Kilenc.

Langdon jóformán lélegezni sem mert, miközben lassan elforgatva a maszkot, kívülről befelé haladva a homorú felületen, kiolvasta a szöveget.

– Az első tercina Dante, szó szerint – mondta Langdon.

– „Ó, ti, akiknek ép a felfogása, figyeljétek az értelmet, mely ott van... szokatlan soraim fátyla mögött!”

– És a többi? – türelmetlenkedett Sienna.

Langdon a fejét csóválta.

– Nem hiszem. Hasonló versmértéket próbál követni, de nem ismerem fel Dante szövegét. Mintha valaki ügyetlenül utánozta volna a stílusát.

– Zobrist – suttogta Sienna. – Csak ő lehetett.

Langdon bólintott. Neki sem volt jobb tippje. Végül is Zobrist Botticelli *Mappa del Unfernó*jának átalakításával már bizonyította azt a hajlamát, hogy a saját szükségletei szerint módosítsa a nagy művészek munkáit.

– A szöveg folytatása nagyon különös – mondta Langdon, tovább forgatva a maszkot. – Azt

írja, hogy... valaki levágta a lovak fejét... kiszedte a vak csontjait. – Langdon az utolsó sorhoz ugrott, amelyet a legszűkebb körben írtak a maszk közepére. És elakadt a lélegzete. – Vörös vizeket emleget.

– Mint az ezüsthajú asszony a látomásaiban? – szaladt föl Sienna szemöldöke.

Langdon bólintott, a szövegen tűnődve. A lagúna... vörös vize, amelyben nem tükröződnek csillagok?

– Nézze – suttogta Sienna, aki Langdon válla fölött olvasta a szöveget, és most rámutatott egy szóra a spirál közepe táján. – Egy konkrét hely.

Langdon szeme megtalálta a szót, amelyen elsőre átsiklott. A világ egyik leglátványosabb és legkülönlegesebb városának a neve volt az. Kirázta a hideg, mert tudta, hogy Dante Alighieri ebben a városban fertőződött meg a halálos betegséggel, amely megölte.

Velence.

Langdon és Sienna hosszú másodpercekig némán tanulmányozták a rejtélyes szöveget. Nehéz volt megfejteni ezt a nyugtalanító és morbid verset. A „dózse” és a „lagúna” szavak kétséget sem hagytak afelől, hogy Velencéről van szó... a vízre épült, egyedülálló itáliai városról, amelyet több száz lagúna sző át, és amelyet évszázadokon át a városállam első számú vezetője, a dózse kormányzott.

Langdon első látásra nem tudta megállapítani, hogy Velencén belül pontosan hová mutat a vers, amely határozottan arra ösztönözte az olvasót, hogy kövesse az iránymutatásait.

... füledet a földre téve hallgasd az alatt kotyogó vizet.

– Valahol a föld alatt van – mondta Sienna, együtt olvasva Langdonnal a szöveget.

Langdon kényszeredetten bólintott, és a következő sorra ugrott.

Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába, hol a khéon szörny a sötétben vár.

– Robert? – szólalt meg idegesen Sienna. – Milyen szörny?

– Khthon – válaszolta Langdon. – A „kh” néma. Azt jelenti, föld alatt lakó.

Mielőtt Langdon folytathatta volna, egy retesz hangos kattánása vert visszhangot a kápolnában. Valaki megnyitotta kívülről a turistabejáratot.

– *Grazié miile* – hálálkodott a kiütéses arcú férfi.

A keresztelőkápolna idegenvezetője zsebre tette az ötszáz dollárt, és nyugtalanul körbepillantott, hogy nem látta-e meg valaki.

– *Cinque minuti* – emlékeztette az idegenvezető, hogy öt percen állapodtak meg, majd diszkréten résnyire nyitotta a kireteszelt ajtót, hogy a kiütéses férfi bebújhasson. Ezután az idegenvezető visszacsukta a kaput, bezárva a férfit és kizárva a kápolnából a külvilág zajait. Öt perc.

Az idegenvezető először nem volt hajlandó megszárni a férfit, aki azt állította, hogy Amerikából repült ideig, abban a reményben, hogy a Battistero di San Giovanniban elmondott imák hozzásegítik a kigyógyuláshoz szörnyű bőrbetegségéből. Végül mégis sikerült felkelteni az együttérzését, bár ebben annak az ötszáz dollárnak is volt némi része, amelyet azért az öt percért ajánlott meg a férfi, amelyet egyedül tölthet a keresztelőkápolnában... nem beszélve a

növekvő félelemről, hogy ez az ember a fertőzőnek tűnő betegséggel itt fog állni mellette három órán keresztül, az épület megnyitásáig.

Most, ahogy a férfi belopózott a nyolcszögletű templomba, érezte, hogy valami felfelé vonzza a tekintetét. *Te jó ég.* Soha még csak hasonlót sem látott, mint ez a mennyezet. Egy háromfejű démon bámult le egyenesen rá, ezért gyorsan elkapta a tekintetét, és inkább a padlót nézte.

A kápolna üresnek tűnt.

Hol a pokolban vannak?

Ahogy a férfi körbepásztázott, a főoltáron állapodott meg a tekintete. A boltíves falfülkében álló hatalmas márványtömböt kordonnal zárták el a látogatóktól.

Az oltár tűnt az egyetlen szóba jöhető rejtekhelynek az egész teremben. Ráadásul az egyik kötél mintha kissé mozogna... mintha megbolygatták volna.

Langdon és Sienna némán kuporogtak az oltár mögött. Épp csak annyi idejük volt, hogy összekapkodják a piszkos törölközőket, helyére húzzák a keresztelőmedence fedőlapját és lebukjanak az oltár mögött, nem feledkezve meg a halotti maszk biztonságáról. Az volt a terv, hogy addig lapulnak, amíg a hely meg nem telik turistákkal, majd diszkréten kisodródni a tömeggel.

A baptisztérium északi kapuját egészen biztosan kinyitották – ha csak egy pillanatra is mert Langdon hallotta a térről beszűrődő zajokat, de aztán ugyanolyan hirtelen becsukódott az ajtó, és újra csend lett.

Most Langdon azt hallotta, hogy léptek törik meg ezt a csendet, ahogy egy pár láb járkal a kőpadlón.

Egy idegenvezető? Ellenőrzést tart, mielőtt megnyitnák a helyet a turisták előtt?

Arra már nem maradt ideje, hogy lekapcsolja a lámpát a keresztelőmedence fölött, és azért izgult, vajon észreveszi-e az idegenvezető. *Úgy tűnik, nem.* Ugyanis a léptek feléjük tartottak, csak a kordonnál torpanva meg, amely alatt az imént bújtak át Siennával.

Hosszú csönd támadt.

– Robert, én vagyok az – szólalt meg végül egy ingerült férfihang. – Tudom, hogy ott van.

Ötvenkilencedik fejezet

Nincs értelme úgy tennem, mintha nem volnék itt.

Langdon jelzett Siennának, hogy maradjon látótávolságon kívül, és vigyázzon Dante halotti maszkjára, amelyet már visszatettek a műanyag tasakba.

Langdon pedig lassan fölemelkedett. Úgy állt ott a keresztelőkápolna oltára mögött, akár egy pap, és kitekintett az egyfős gyülekezetre. Az idegennek, aki szembenézett vele, világosbarna haja és márkás szemüvege volt, az arcán és a nyakán ronda kiütések. Idegesen vakarta az égő bőrt a nyakán, gyulladt szemében zavar és harag.

– Ideje volna közölnie velem, Robert, hogy mi az ördögöt művel maga! – támadt rá, átlépve a kordonon és megindulva Langdon felé. Amerikai akcentusa volt.

– Hogyne – válaszolta udvariasan Langdon. – De előbb mondja meg, hogy maga kicsoda.

A férfi megtorpant, és hitetlenkedve bámult rá.

– Mit beszél?!

Langdonnak halványan ismerősnek tűnt a férfi szeme... és talán a hangja is. *Már találkoztam vele... valahogy, valahol.*

Langdon higgadtan megismételte a kérdését: – Kérem, árulja el, hogy ki maga és honnan ismer engem.

A férfi elképedten tárta szét a karját.

– Jonathan Ferris? Egészségügyi Világszervezet? Mond ez valamit? Én repültem el önért a Harvard Egyetemre.

Langdon megpróbálta feldolgozni a hallottakat.

– Miért nem jelentkezett? – követelt választ a férfi, miközben végig a nyakát és az arcát vakarta, amely tele volt vörös és gennyes pörsenésekkel. – És ki az ördög az a nő, akivel bejött ide? Most neki dolgozik?

Sienna is felemelkedett Langdon mögött, és azonnal magához ragadta az irányítást.

– Dr. Ferris? Sienna Brooks vagyok. Szintén orvos. Itt dolgozom Firenzében. Langdon professzort fejlődés érte tegnap este. Retrográd amnéziája van, és nem tudja, ki maga, sem azt, hogy mi történt vele az utóbbi két napban. Én azért vagyok itt, hogy segítek neki.

Sienna szavainak visszhangja már elhalt az üres keresztelőkápolnában, amikor a férfi, aki a megjelenésére felkapta a fejét, még mindig értetlenül bámult, mintha képtelen lenne felfogni a dolgot. Megszédülve hátratántorodott, és bele kellett kapaszkodnia a kordon egyik tartóoszlopába.

– Jaj... istenem – hebegte. – Mi meg már azt hittük... – Úgy ingatta a fejét, mintha egyszerre összeállt volna benne a kép. – Azt hittük, hogy átállt a másik oldalra... hogy talán lefizették... vagy megfenyegették... Nem tudtuk!

– Csak velem beszélt azóta – mondta Sienna. – Annyit tud, hogy nálunk, a kórházban tért magához, és meg akarják ölni. Rettenetes látomásai is voltak... holttestek, pestis áldozatok, és egy ezüsthajú nő kígyós amulettel azt mondta neki, hogy...

– Elizabeth! – tört ki a férfi. – Dr. Elizabeth Sinskey! Robert, ő kérte fel magát, hogy segítsen nekünk!

– Akkor jobb, ha tudja – mondta Sienna –, hogy a doktornő bajban van. Láttuk őt foglyul ejtve egy katonákkal teli mikrobusz hátsó ülésén, és úgy tűnt, hogy elkábították vagy begyógyszerezték.

A férfi lassan bólintott, és lehunyta a szemét. Puffadt és vörös volt a szemhéja.

– Mi történt az arcával? – kérdezte Sienna.

A férfi kinyitotta a szemét.

– Tessék?

– A bőre! Úgy néz ki, hogy elkapott valamit. Beteg?

A férfi elborzadt, s bár Sienna kérdése már-már gorombán nyers volt, Langdon ugyanezt tette föl magában. Figyelembe véve a pestisutalások nagy számát, amellyel ma találkozott, a vörös, gennyedző bőr látványa nyugtalanító volt.

– Jól vagyok – mondta a férfi. – Az az átkozott szappan a szállodában. Súlyosan allergiás vagyok a szójára, és a legtöbb olasz pipereszappan szója alapú. Hülye voltam, hogy nem ellenőriztem.

Sienna megkönnyebbülten sóhajtott, és érezte, hogy enyhül a feszültség a vállában.

– Még jó, hogy nem evett belőle. A kontakt dermatitisz anafilaktikus sokkot idézhet elő.

Kényszeredetten nevettek.

– Árulja el – vetette fel Sienna –, mond magának valamit a Bertrand Zobrist név?

A férfi megdermedt, mintha magával a háromfejű ördöggel találta volna szemben magát.

– Úgy véljük, hogy találtunk tőle egy üzenetet – folytatta Sienna. – Valamilyen velencei helyre utal. Mond ez magának valamit?

A férfi nagy szemekkel meredt rá.

– Jézusom, igen! De még mennyire! Mire utal?

Sienna nagy levegőt vett, láthatóan arra készült, hogy mindent elmondjon ennek az embernek az imént felfedezett, spirál alakban írt versről, de Langdon ösztönösen megfogta a kezét, hogy visszatartsa. Kétségtelen, hogy a férfi a szövetségesüknek tűnt, de a mai események után Langdon a zsigereiben érezte, hogy jobb, ha nem bízik meg senkiben. Ráadásul a férfi nyakkendője ismerősnek tűnt, és felmerült benne, hogy talán ugyanezt az embert látta imádkozni Dante kis templomában. *Követett minket?*

– Honnan tudta, hogy itt vagyunk? – tette fel Langdon a kérdést.

Úgy tűnt, hogy a férfit még mindig Langdon amnéziája foglalkoztatja.

– Robert, tegnap este azzal hívott fel engem, hogy megbeszélte egy találkozót egy Ignazio Busoni nevű múzeumigazgatóval. Aztán nyoma veszett. Nem hívott vissza. Amikor értesültem, hogy Ignazio Busonit holtan találták, nagyon aggódtam. Úgy kerültem ide, hogy egész délelőtt kerestem magát. Láttam a rendőri készültséget a Palazzo Vecchio körül, és amíg ott vártam, hogy megtudjam, mi történt, véletlenül megpillantottam magát, ahogy kisseran egy kicsi ajtón vele... – A férfi Siennára nézett, láthatóan elfelejtette a nevét.

– Sienna. Sienna Brooks.

– Elnézést, dr. Brooks. Követtem magukat, azt remélve, hogy rájövök, mi az ördögöt művel.

– Láttam magát imádkozni a Cerchi templomban, igaz?

– Igen! Próbáltam kitalálni, hogy mire készül, de értelmetlennek tűnt az egész! Olyan határozottan távozott a templomból, mint akinek küldetése van, ezért követtem. Amikor láttam, hogy beoson a kápolnába, úgy döntöttem, ideje kérdőre vonnom. Lefizettem az idegenvezetőt, hogy engedjen be néhány percre.

– Merész húzás – jegyezte meg Langdon –, amennyiben azt feltételezte, hogy maguk ellen fordultam.

A férfi megrázta a fejét.

– Valami azt súgta, hogy maga soha nem tenne ilyet. Robert Langdon professzor? Tudtam, hogy kell lennie más magyarázatnak is. De hogy elveszítette az emlékezetét? Ez hihetetlen. Erre álmomban sem gondoltam.

A kiütéses férfi megint lázas vakarózásba kezdett.

– Nézzék, csak öt percet kaptam. Azonnal ki kell jutnunk innen. Ha én megtaláltam magukat, akkor azok is megtalálhatják, akik meg akarják ölni. Sok minden forog itt kockán, amiről nem tud. El kell mennünk Velencébe. Haladéktalanul. De nehéz lesz észrevétlenül kijutnunk Firenzéből. Az embereknek, akik elkapták dr. Sinskey-t... akik magát is üldözik... messzire elér a kezük. – A férfi az ajtó felé mutatott.

Langdon megmakacsolta magát, érezve, hogy végre válaszokat kaphat.

– Kik azok a fekete ruhás katonák? Miért akarnak megölni?

– Hosszú történet – mondta a férfi. – Útközben mindent elmagyarázok.

Langdon a homlokát ráncolta, nem volt megelégedve a válasszal. Intett Siennának, hogy jöjjön közelebb, és fojtott hangon szót váltott vele: – Maga megbízik benne? Mit gondol?

Sienna úgy nézett Langdonra, mintha örültnék tartaná.

– Hogy mit gondolok? Azt, hogy az Egészségügyi Világszervezetnek dolgozik! Azt, hogy tőle végre megtudhatunk valamit!

– És a kiütés?

Sienna vállat vont.

– Az, aminek mondja... súlyos kontakt dermatitisz.

– És ha nem az, aminek mondja? – suttogta Langdon. – Hanem... valami más?

– Valami más? – Sienna hitetlenkedve meredt rá. – Robert, ez nem pestis, ha arra gondolt volna. Ő is orvos, az ég szerelmére! Ha halálos beteg lenne, és tudná, hogy fertőz, volna annyi esze, hogy ne terjessze a kórt.

– És ha nem tudja, hogy pestise van?

Sienna töprengett egy másodpercig.

– Akkor attól tartok, hogy mind a ketten cseszhetjük... mindenki mással együtt a környéken.

– Tudja, hogy némi csiszolásra szorul a modora?

– Csak szókimondó vagyok. – Sienna átadta Langdonnak a műanyag tasakot a halotti maszkkal. – Hozza maga a kis barátunkat.

Ahogy visszafordultak dr. Ferrishez, látták, hogy épp befejezett egy halk telefonbeszélgetést.

– Csak a sofőrömet hívtam – mondta a férfi. – Ide fog jönni értünk... – dr. Ferris hirtelen elharapta a mondatot, meglátva, mi van Langdon kezében; most először szembesülve Dante Alighieri halott arcával.

– Jézusom! – hőkölt hátra Ferris. – Az meg mi az ördög?

– Hosszú történet – válaszolta Langdon. – Útközben mindent elmagyarázok.

Hatvanadik fejezet

A New York-i szerkesztő, Jonas Faukman arra ébredt, hogy csöng az otthoni irodájának a telefonja. A másik oldalára fordulva megnézte az órát: hajnali 4:28-at mutatott.

A könyvkiadás világában az éjszakai vészhelyzetek épp olyan ritkák, mint az egyik napról a másikra beütő sikerek. Faukman nyugtalanul kelt ki az ágyból, és a folyosón át besietett az irodájába.

– Halló! – Egy ismerős mély bariton szólalt meg a vonalban. – Jonas, hála az égnek, hogy otthon vagy. Itt Robert. Remélem, nem ébresztettelek fel.

– Még szép, hogy felébredtetted! Hajnali négy óra van!

– Bocsáss meg, Európából hívlak.

– És az időzónákat nem tanítják a Harvardon?

– Bajban vagyok, Jonas, és szeretnék megkérni egy szívességre. – Langdon hangján feszültség érződött. – A vállalati Netjets kártyádról van szó.

– Netjets? – Faukman hitetlenkedve kacagott fel. – Robert, ez a könyvszakma. Nekünk nincsenek magángépeink.

– Mindketten tudjuk, hogy hazudsz, barátom.

Faukman sóhajtott.

– Oké, hadd fogalmazzak másként. Nem biztosíthatunk magángépet vallástörténeti könyvek szerzőinek. Ha hajlandó vagy megírni *Az ikonográfia ötven árnyalatát*, akkor beszélhetünk.

– Jonas, bármennyibe kerül a repülőút, vissza fogom fizetni. A szavamat adom. Megszegtem én valaha ígéretet?

– Mármost azon kívül, hogy három éve tologatod a leadási határidőt? Csakhogy Faukman érzékelte az idegességet Langdon hangjában.

– Mondd el, miről van szó. Megpróbálok segíteni.

– Most nincs időm elmagyarázni, de tényleg muszáj segítened. Élet-halál kérdése.

Faukman elég régóta dolgozott már Langdonnal ahhoz, hogy ismerje a fanyar humorérzékét, de jelenleg nyomát sem érezte annak, hogy tréfálni akar. *Ez az ember halálosan komolyan beszél.* Faukman fújt egyet, és elhatározásra jutott. *A gazdasági igazgatóm ezért keresztre fog feszíteni.*

Harminc másodperccel később Faukman leírta a tudnivalókat Langdon különjáratával kapcsolatban.

– Minden oké? – kérdezte Langdon, megérezve a szerkesztője tétovázását és a meglepődését is azon, hogy hol tartózkodik a barátja.

– Igen, csak azt hittem, hogy az Államokban vagy – mondta Faukman. – Nem gondoltam volna, hogy Olaszországban.

– Ezzel magam is így vagyok – mondta Langdon. – Köszönöm, Jonas. Mármost indulok a repülőtérré.

A Netjet U.S. diszpécserközpontja az ohioi Columbusban van. Innen intézik a járatrendeléseket a nap huszonnégy órájában.

A tulajdonosi szolgáltatásokat intéző Deb Kiérnél az imént bejelentkezett egy New York-i résztulajdonos.

– Egy pillanat, uram – mondta Deb, és beállítva a fejmikrofont beütött valamit a terminálon. – Valójában az a Netjets Europe szolgáltatási területe, de én is segíthetek. – Gyorsan belépett a Netjets Europe rendszerbe, amelynek a portugáliai Pafo de Arcosban van a központja, és ellenőrizte az Olaszországban és a közelében tartózkodó gépeik aktuális helyzetét.

– Rendben, uram – mondta. – Úgy látom, hogy van egy Cessna Citation Excel gépünk Monacóban, amit egy órán belül átírányíthatunk Firenzébe. Megfelel ez így Mr. Langdonnak?

– Reméljük – felelte a férfi a kiadóvállalattól, akinek kimerült és kissé bosszús volt a hangja. – Hálásan köszönjük.

– Részünkről a szerencse – válaszolta Deb. – És Mr. Langdon Genfben szeretne repülni?

– Úgy tűnik.

Deb tovább gépelt.

– Rendben van – mondta végül. – Mr. Langdon járata a luccai Tassignano FBO-ról indul, ami körülbelül ötven mérföld Firenzétől nyugatra. Helyi idő szerint délelőtt 11:20-kor száll fel. Mr. Langdonnak tíz perccel korábban kell érkeznie a reptérre. Nem kértek földi szállítást, ellátást, az útlevelet számát megkaptam, úgyhogy rendben vagyunk. Óhajt még valamit?

– Egy új állást – nevetett a férfi. – Köszönöm. Sokat segített.

– Nagyon szívesen. További jó éjszakát. – Deb befejezte a hívást, és visszafordult a képernyőhöz, hogy véglegesítse a rendelést. Beírta Robert Langdon útleveleszámát, de mielőtt folytathatta volna, felvillant egy vörös jelzés. Deb elolvasta az üzenetet az ablakban, és elkerekedett a szeme.

Ez valami tévedés lesz.

Újra megpróbálta bevezetni Langdon útleveleszámát. De megint villogni kezdett a figyelmeztető jelzés. Ugyanez a riasztás jelent volna meg a világ minden légiforgalmi vállalatának számítógépén, ahol Langdon megpróbál helyet foglalni.

Deb Kiér egy hosszú másodpercig hitetlenkedve bámulta a monitort. Tudta, hogy a Netjets nagyon komolyan veszi az ügyfelek adatainak védelmét, de ez a riasztás a cég minden adatkezelési szabályát felülírta.

Deb Kiér azonnal értesítette a hatóságokat.

Brüder ügynök összecsuksa a mobilját, és elkezdte visszaterelni az embereit a mikrobuszba.

– Langdon lépett – jelentette be. – Egy magángéppel készül Genfben repülni. Egy órán belül indul Luccából, ötven mérföldre innen. Ha sietünk, még a felszállás előtt elkapjuk.

Ugyanebben az időben a bérelt FIAT szedan maga mögött hagyva a Piazza del Duomo-t északra tartott a Via dei Panzani, a firenzei Santa Maria Novella pályaudvar felé.

A hátsó ülésen Langdon és Sienna foglaltak helyet behúzott nyakkal, míg dr. Ferris elöl, a vezető mellett ült. A Netjets helyfoglalás Sienna ötlete volt. Egy kis szerencséjével ennyi

félrevezetés elég lehet ahhoz, hogy mindhárman bejussanak a firenzei pályaudvarra, ami enélkül tele lenne rendőrökkel. És Velence mindössze két óra vonattal, a helyi közlekedéshez pedig nem kell útlevél.

Langdon Siennára nézett, aki dr. Ferrist tanulmányozta aggodalmas arckifejezéssel. A férfinak láthatólag fájdalmai voltak, nehezen szedte a levegőt, mintha minden belégzés szenvedéssel tárna.

Remélem, nem tévedek a betegségét illetően, gondolta Langdon a férfi kiütéseit nézegetve, és elképzelve a zsúfolt kis autóban elszabaduló kórokozókat. Még az ujjbegyei is vörösnek és puffadtnak tűntek. Langdon elhessegette az aggodalmait, és kinézett az ablakon.

Ahogy közeledtek a pályaudvarhoz, elhaladtak a Grand Hotel Baglioni mellett, amely gyakran adott otthont egy képzőművészeti konferencia eseményeinek; Langdon rendszeresen részt vett rajta, és a szállodát látva rájött, hogy olyasmire készül, amit még soha életében nem tett.

Úgy megyek el Firenzéből, hogy nem láttam a Dávidot.

Némán bocsánatot kért Michelangelótól, majd az előttük álló pályaudvarra nézett... de a gondolatai már Velencében jártak.

Hatvanegyedik fejezet

Langdon *Genf*be utazik?

Dr. Elizabeth Sinskey rosszulléte egyre fokozódott, ahogy elkábítva rázkódott a mikrobusz hátsó ülésén, miközben kifelé száguldottak Firenzéből, a városon kívüli magánrepülőtér irányába.

Semmi értelme *Genf*be menni, gondolta Elizabeth.

Genf csak azért jöhetett szóba, mert ott volt a WHO székhelye. *Langdon engem keres?* Ebben sem volt logika, hiszen Langdon nagyon jól tudta, hogy Sinskey Firenzében van.

Ekkor új gondolat ötlött eszébe.

Istenem... Zobristnak *Genf* a célpontja?

Zobristnak volt érzéke a szimbólumokhoz, és megvalósítani, hogy „ground zero” legyen az Egészségügyi Világszervezet székháza helyén, méltó lezárása lenne a Sinskey-vel folytatott egyéves párharcának. Ám ha Zobrist hatékony kiindulópontot keres egy járvány elterjedéséhez, akkor *Genf* nem jó választás. Kisebb, mint a nagy metropoliszok, földrajzilag elszigetelt, és ott hűvös az idő az évnek ebben a szakában. A legtöbb ragályos betegség túlnépesedett, meleg égövi környezetben tud gyorsan terjedni. *Genf* tengerszint feletti magassága 375 méter, ami aligha felel meg egy járvány fellobbantásának. *Nem az a szempont, hogy Zobrist mennyire gyűlöl engem.*

Tehát meg mindig nincs válasz arra a kérdésre, hogy Langdon miért utazik *Genf*be. Az amerikai professzor érthetetlen úti célja csak egy újabb tétel volt Langdon megmagyarázhatatlan cselekedeteinek tegnap este óta gyarapodó listáján, amelyekre Sinskey minden igyekezete ellenére sem talált ésszerű indokot.

Kinek az oldalán áll?

Igaz, hogy Sinskey csak pár napja ismerte Langdont, de általában jól ítélte meg az embereket, és nem akarta elhinni, hogy egy olyan karaktert, mint Robert Langdon, pénzzel meg lehet vesztegetni. *Viszont tegnap este megszakította velünk a kapcsolatot. És most úgy rohangál összevissza, akár egy menekülő szélhámós. Valamiképp meggyőzték arról, hogy Zobrist tettei egyfajta kicsavart lapkával nézve értelmesek?*

Ettől a gondolattól végigfutott a hátán a hideg.

Nem, nyugtatta meg magát. Nem ilyennek ismerem. Ennél ő különb.

Sinskey négy napja találkozott először Langdonnal, egy átalakított C-130 Herkuleszszállító-repülőgép kibelezett rakterében, amely az Egészségügyi Világszervezet mobil műveleti központjaként szolgált.

Este hét óra múlt, amikor a gép leszállt Hanscom Fielden, alig tizenöt mérföldre a massachusettsi Cambridge-től. Sinskey nem tudta, mit várjon a híres tudóstól, akivel addig csak telefonon beszélt, de kellemes meglepetésként érte, amikor magabiztosan fölsétált a rámpán a gépre és barátságos mosollyal üdvözölte.

– Dr. Sinskey, ha nem tévedek – rázta meg a kezét határozottan Langdon.

– Professzor, megtisztel, hogy eljött.

– Részemről a meg tiszteltetés. Köszönöm mindazt, amit tesz.

Langdon magas férfi volt, előzékeny modorú, mély hangú és jóképű. Sinskey arra tippelt, hogy az egyetemen viselt ruhájában érkezett – zakó, vászonnadrág és félcipő –, ami annál valószínűbb volt, hogy szabályosan elragadták a campusról. Fiatalabbnak és fittebbnek tűnt, mint Elizabeth várta, és ez egyből a saját korára emlékeztette. *Jóformán az anyja lehetnék.*

Fáradtan mosolygott Langdonra.

– Köszönöm, hogy eljött, professzor.

Langdon a sótlan munkatársra mutatott, akit Sinskey érte küldött.

– A barátja nem hagyott számomra túl sok választási lehetőséget.

– Helyes. Ezért fizetem.

– Szép amulett – jegyezte meg Langdon Elizabeth nyakláncára pillantva. – Lapis lazuli?

Sinskey bólintott, és lenézett a kék féldrágakőre, amely egy jól ismert ikont, egy függőleges botra feltekeredő kígyót formázott.

– Az orvostudomány modern szimbóluma. Minden biztonnal tudja, hogy caduceus a neve.

Langdon hirtelen felkapta a fejét, mintha mondani akarna valamit.

Elizabeth várt. *Igen?*

De Langdon láthatóan meggondolta magát, és egy udvarias mosollyal témát váltott.

– Miért is vagyok itt?

Elizabeth beinvitálta a sebtiben, egy rozsdamentes asztallal berendezett tárgyalóba.

– Foglaljon helyet. Van itt valami, amit szeretnék megmutatni.

Miközben Langdon az asztalhoz lépett, Elizabeth megjegyezte magában, hogy bár a professzort izgalomba hozta egy titkos találkozó kilátása, mégsem tűnik nyugtalannak. Íme, egy ember, aki jól érzi magát a bőrében. Azon tűnődött, vajon akkor is ilyen laza lesz-e, amikor rájön, hogy miért hozták ide.

Elizabeth leültette Langdont, majd minden bevezető nélkül letett elé egy tárgyat, amelyet nem egészen tizenkét órával ezelőtt szerzett meg a csapata egy firenzei letéti széfből.

Langdon hosszan tanulmányozta a kis, faragott hengert, majd röviden előadta azt, amit Elizabeth már tudott. A tárgy egy régi pecséthenger, amelyet nyomtatásra használtak. Egy háromfejű Sátán különösen riasztó képe van rajta egyetlen szó társaságában: *saligia*.

– A *saligia* – mondta Langdon – egy latin betűszó, amely...

– A hét főbűn nevének összeolvasásából képzett emlékeztető – fejezte be Elizabeth. – Igen, ennek már utánanéztünk.

– Oké – mondta Langdon kissé értetlenül. – Van valami különös oka annak, hogy ezt meg akarta nézetni velem?

– Nos... igen. – Sinskey visszavette a hengert, és rázni kezdte; hallatszott, ahogy ide-oda csapódik benne egy keverőgolyó.

Langdon kíváncsian figyelte, de mielőtt megkérdezhetné volna, hogy mit csinál, felragyogott a henger vége, és Elizabeth a kibelezett gép falának egy sima felületére irányította

a fényt.

Langdon halkán Rittyentett, és közelebb ment a kivetített képhez.

– Botticelli *Mappa dell Inferno*ja – közölte Langdon. – Dante pokol-leírásán alapul. Bár úgy sejtem, hogy már ezt is tudja.

Elizabeth bólintott. Az internet segítségével a csapata már azonosította a festményt, és Sinskey meglepve hallotta, hogy Botticelli a festő, aki olyan idealizált mesterműveiről híres, mint a *Vénusz születése* vagy a *Tavaszi*. Sinskey annak dacára szerette ezeket a képeket, hogy a termékenység és az élet születését ábrázolták, ami őt mindig a saját tragikus meddőségére emlékeztette – az egyedüli kudarcra a más tekintetben nagyon is termékeny életében.

– Azt reméltem – mondta Sinskey –, Hogy maga beszélni tud nekem ennek a festménynek a rejtett szimbolikájáról.

Langdon most először ingerültnek tűnt.

– Ezért hozatott ide? Mintha arról lett volna szó, hogy vészhelyzet van.

– Nézze el nekem.

Langdon türelmesen sóhajtott.

– Dr. Sinskey, általában ha valaki meg szeretne tudni valamit egy adott festményről, felveszi a kapcsolatot a múzeummal, ahol az eredetét őrzik. Ez esetben ez a Biblioteca Apostolica a Vatikánban. A Vatikánnak számos elsőrangú ikonográfusa van, aki...

– A Vatikán gyűlöl engem.

Langdon döbbenetesen nézett rá.

– Magát is? Azt hittem, hogy csak engem.

Elizabeth szomorúan mosolygott.

– A WHO erősen hisz abban, hogy a fogamzásgátlás széles körű elérhetősége a globális egészségügy egyik kulcsa. Egyfelől véd a szexuális úton terjedő betegségektől, például az AIDS-től, másfelől a születésszabályozást is segíti.

– De a Vatikán ezt máshogy látja.

– Valóban. Rengeteg energiát és pénzt áldoznak arra, hogy a harmadik világ országaiban ördögtől valónak tartsák a fogamzásgátlást.

– Igen – mondta Langdon egyetértő mosollyal. – Ki is lenne alkalmasabb eligazítani a világot a szex dolgában, mint egy rakás nyolcvan fölötti, cölibátusban élő férfi?

Sinskey-nek percről percre jobban tetszett a professzor.

Megrázta a hengert, hogy újra feltöltse, aztán ismét a falra vetítette a képet.

– Nézze meg jobban, professzor.

Langdon közelebb ment, megvizsgálta, és még közelebb lépett.

Aztán hirtelen megtorpant.

– Furcsa, Megváltoztatták.

Hamar rájött.

– Igen, és azt szeretném, ha megmondaná, mit jelentenek a változtatások.

Langdon hallgatásba merült, végignézte az egész képet, elidőzve a tíz betűnél, amely a *catrovacer* szót adta ki... majd a pestis-álarcnál... és végül a különös idézetnél az alsó szegélyen, amelyben a „halott szemérl” van szó.

– Ki csinálta ezt? – akarta tudni Langdon. – Honnan került elő?

– Pillanatnyilag minél kevesebbet tud, annál jobb. Azt remélem, hogy maga elemezni fogja nekem ezeket a módosításokat, és elmondja, mit jelentenek. – Egy íróasztalra mutatott a sarokban.

– Itt? Most?

Sinskey bólintott.

– Tudom, hogy túl sokat kérek, de nem győzöm eléggé hangsúlyozni, milyen fontos ez nekünk. – Szünetet tartott. – Könnyen lehet, hogy élet-halál kérdése.

Langdon aggodalmasan fürkészte Elizabeth arcát.

– A megfejtés eltarthat egy ideig, de ha egyszer ennyire fontos önnek...

– Köszönöm – szakította félbe Sinskey, nehogy meggondolja magát. – Van valaki, akit fel kellene hívnia?

Langdon megrázta a fejét, és közölte, hogy csendes hétvégét tervezett magának.

Remek. Sinskey elhelyezte az íróasztalánál a vetítővel, papírral, ceruzával és egy biztonságos műholdas internetkapcsolattal rendelkező lappal. Langdon nem nagyon értette, miért foglalkoztatja a WHO-t egy módosított Botticelli-festmény, de engedelmesen munkához látott.

Dr. Sinskey arra számított, hogy órákig tanulmányozza majd a képet minden eredmény nélkül, ezért a saját feladatai után látott. Időnként hallotta, hogy Langdon megrázta a vetítőt vagy jegyzetel a füzetébe. Alig tíz perc múltán Langdon letette a ceruzát, és bejelentette: – *Cerca trova.*

Sinskey felé fordult.

– Mit mond?

– *Cerca trova* – ismételte meg Langdon. – Keressetek és találtok. Ezt rejti a kód.

Sinskey odasietett, leült Langdon mellé, és elbűvölve hallgatta, hogyan keverték össze Dante poklának szintjeit, és visszaállítva a helyes sorrendet, hogyan adja ki a tíz betű az olasz *cerca trova* kifejezést.

Keressetek és találtok, morfondírozott Sinskey. *Ezt üzeni az az eszelős? A felszólítás közvetlen kihívásnak hangzott.* Visszatért a Külkapcsolatok Tanácsában történtek felzaklató emléke, amikor az őrült férfi ezeket az utolsó szavakat intézte hozzá: *Akkor kezdődhet a tánc.*

– Hirtelen elsápadt – mondta Langdon, és aggódva nézett Sinskey-re. – Úgy tűnik, nem ezt az üzenetet várta.

Elizabeth összeszedte magát, és megigazította a nyakában az amulettet.

– Nem egészen. Mit gondol... ez a pokoltérkép azt akarja sugallni, hogy keressek meg valamit?

– Igen. *Cerca trova.*

– És arra nem utal, hogy *hol* keressem?

Langdon az állát simogatta. Közben a WHO más alkalmazottai gyűltek köréjük, információkat remélve.

- Nem, nyíltan nem... bár nekem van egy elég jó ötletem arra, hogy hol kéne kezdeni.
- Mondja el! - követelte Sinskey váratlan heveséggel.
- Nos, mit szólna Firenzéhez?

Sinskey-nek megfeszült az álla az igyekezetben, hogy ne reagáljon. A munkatársai azonban nem voltak ilyen fegyelmezettek. Döbönt pillantásokat váltottak egymással. Az egyik telefont ragadott, és felhívott valakit. Egy másik kisietett az ajtón, a gép orrába.

Langdon ezen elcsodálkozott.

- Azért, amit mondtam?

Abszolúte, gondolta Sinskey.

- Miből következtetett Firenzére?

- *Cerca trova* - válaszolta Langdon, gyorsan összefoglalva Vasari freskójának régóta megoldatlan rejtélyét a Palazzo Vecchióban.

Hát persze hogy Firenze, gondolta Sinskey, aki eleget hallott. Nyilván nem véletlen, hogy az ő örült nemezise Firenzében vetette magát a mélybe, mindössze három sarokra a Palazzo Vecchiótól.

- Professzor - mondta -, amikor megmutattam magának az amulettet és caduceusnak neveztem, mintha mondani akart volna valamit, de aztán elbizonytalanodott és meggondolta magát. Mit akart mondani?

Langdon a fejét ingatta.

- Semmit. Ostobaság. Néha kissé túlteng bennem a professzor.

Sinskey farkasszemet nézett vele.

- Azért kérdezem, mert tudnom kell, hogy megbízhatom-e magában. Mit akart mondani?

Langdon nyelt egyet, és megköszörülte a torkát.

- Nem mintha fontos lenne, de azt mondta, hogy az amulettje az orvostudomány szimbóluma, ami igaz is. De amikor caduceusnak nevezte, elkövetett egy gyakori hibát. A caduceus az, amikor két kígyó tekeredik fel a botra és szárnyak vannak a tetején. A maga amulettjén csak egy kígyó van, és nincsen szárny.

Ezt a jelképet úgy nevezik, hogy...

- Aszklépiosz botja.

Langdon meglepetten kapta fel a fejét.

- Igen. Úgy van.

- Tudom. Próbára tettem az őszinteségét.

- Tessék?

- Kíváncsi voltam, hogy elmondja-e nekem az igazat, még ha kínos helyzetbe hoz is vele.

- Úgy tűnik, hogy megbuktam.

- Ne tegye többé. A teljes őszinteség elengedhetetlen, ha együtt dolgozunk ezen az ügyön.

– Együtt dolgozunk? Hát nem végeztünk?

– Nem, professzor, korántsem. El kell jönnie velünk Firenzébe, hogy segítsen megtalálni azt a valamit.

Langdon hitedenkedve bámult rá.

– Ma este?

– Sajnos igen. És még adósa vagyok a magyarázattal, hogy miért ilyen kritikus a helyzet.

Langdon megrázta a fejét.

– Nem számít, hogy mit mond. Nem akarok Firenzébe menni.

– Én sem – közölte Elizabeth komoran. – De sajnos fogy az időnk.

Hatvankettedik fejezet

A szupergyors Frecciargento vonat csillogó teteje visszaverte a déli napfényt, ahogy kecses ívet hasítva a toszkán tájba észak felé robogott. Dacára annak, hogy 250 km/h sebességgel távolodtak Firenzétől, az „ezüst nyíl” jóformán hangtalanul suhant, az ismétlődő, lágy kattogás és az enyhén hullámzó mozgás már-már elringató hatással volt az utasokra.

Robert Langdonban összemosódott a legutóbbi óra.

Most, az expresszvonat fedélzetén, Langdon, Sienna és dr. Ferris egyedül ültek egy privát salottinóban – egy kis kupében négy bőrüléssel és kihúzható asztallal. Ferris az egészszet kibérelte a hitelkártyájával, szendvicseket és ásványvizet is rendelt, amelyekre Langdon és Sienna azonnal rávetették magukat, miután megtisztálgodtak a kupé saját mosdójában.

Amint elhelyezkedtek, felkészülve a kétórás vonatútra, dr. Ferris azonnal Dante halotti maszkjára irányította a figyelmét, amely ott hevert köztük az asztalon a műanyag tasakban.

– Ki kell derítenünk, hogy Velencében pontosan hová vezet minket ez a maszk.

– Még hozzá gyorsan – tette hozzá Sienna feszült hangon. – Valószínűleg ez az egyetlen reményünk, hogy megállítsuk Zobrist járványát.

– Várjunk még ezzel – mondta Langdon, védelmezően a maszkra téve a kezét. – Azt ígérte, hogy amint felszállunk a vonatra, elmagyarázza az utóbbi néhány nap eseményeit. Amennyit én tudok, a WHO azzal bízott meg Cambridge-ben, hogy segítsék megfejteni Zobrist módosításait a *pokol térképén*. Ezen kívül nem mondott semmit.

Dr. Ferris láthatóan feszengett, s megint vakarni kezdte a kiütéseket az arcán és a nyakán.

– Megértem, hogy frusztrált – mondta. – Valóban idegesítő lehet, ha az ember nem emlékszik arra, hogy mi történt vele, de orvosi értelemben... – pillantott megerősítést kérve Siennára, majd folytatta – határozottan azt javaslom, hogy ne erőltesse az emlékezetét olyan részletek után kutatva, amelyek elvesztek. Az amnézia áldozatai azzal járnak a legjobban, ha nem foglalkoznak a feledésbe merült múlttal.

– Maradjon csak elfeledve? – Langdon érezte, hogy gyűlik benne a harag. – A pokolba is! Nekem válaszok kellenek! A maguk szervezete hozott ide Olaszországba, ahol fejbe lőttek, és ahol napok veszték el az életemből! Tudni akarom, mi történt!

– Robert – avatkozott közbe Sienna halkan, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megnyugtassa. – Dr. Ferrisnek igaza van. Nem tenne jót az egészségének, ha egyszerre zúdulna magára minden információ. Gondoljon azokra az apró részletekre, amelyekre emlékszik.,. az ezüst hajú asszony, a „keresetek és találtok”, a vonagló testek a *Térképén*... Ezek a képek zavaros, sűrített, irányíthatatlan visszatekintések sorozatában zúdultak magára, és szinte lebénították. Ha dr. Ferris elkezdi mesélni az elmúlt napokat, majdnem biztos, hogy újabb emlékeket szabadít fel, és visszatérhetnek a hallucinációi. A retrográd amnézia súlyos állapot. A nem a helyükön kezelt emlékek komolyan árthatnak a pszichének.

Langdon erre nem is gondolt.

– Bizonyára elveszettnek érzi magát – tette hozzá Ferris pedig most szükségünk van az ép elméjére, hogy előreléphessünk. Mindenképpen rá kell jönnünk, hogy mit akar sugallani nekünk ez a maszk.

Sienna bólintott.

Az orvosok, állapította meg magában Langdon, úgy látszik, egyetértenek.

Langdon csendben ült, és próbált úrrá lenni a bizonytalanság érzésén. Furcsa élmény volt találkozni egy vadidegennel, és rájönni, hogy valójában már napok óta ismered. *Mégis*, gondolta Langdon, *halványan rémlik valahonnan a szeme*.

– Professzor – mondta együtt érzően Ferris –, belátom, hogy nem bízik bennem maradéktalanul, ami nagyon is érthető azok után, amiken keresztülment. Az amnézia egyik mellékhatása az enyhén paranoid bizalmatlanság.

Ebben van valami, gondolta Langdon, miután már a saját elmémben sem bízhatom.

– Ha már a paranoiáról beszélünk – tréfálkozott Sienna, hogy oldja a hangulatot Robert meglátta a kiütéseit, és azt hitte, hogy a Fekete Halál támadta meg.

Ferris puffadt szeme elkerekedett, és hangos nevetésben tört ki.

– Ez a kiütés? Higgyc el, professzor, ha pestises lennék, nem egy recept nélkül kapható antihisztaminnal kezelném magam. – Elővett egy félig kiürült kis tubust a zsebéből, és Langdon elé tette. Valóban egy allergiásoknak szánt, viszketést enyhítő krém volt az.

– Elnézést kérek – mondta Langdon, ostobán érezve magát. – Hosszú napom volt.

– Oda se neki – válaszolta Ferris.

Langdon az ablak felé fordult, és a mellettük elsuhanó, békés kollázssá összeálló olasz tájat figyelte. Idővel megritkultak a szőlőskertek és a tanyaházak, ahogy a síkságot felváltották az Appenninek hegy lábai. A vonat hamarosan már kanyargós hágókon kelt át, majd megint lefelé ereszkedtek, immár keletnek, az Adria felé tartva.

Velencébe megyek, gondolta. A pestis nyomában.

Ez a különös nap olyan benyomást hagyott maga után Langdonban, mintha áthaladna egy tájon, ami csak bizonytalan foltokból áll, részletek nélkül. Mintha álmában látná. A sors iróniája, hogy a rémálmok általában felriasztják az embert... Langdon viszont úgy érezte, hogy ő egy rémálomban ébredt.

– Mire gondol? – suttogta Sienna.

Langdon fáradt mosollyal fordult felé.

– Mindig arra, hogy az otthonomban ébredek, és rájövök, hogy ez csak egy rossz álom volt.

Sienna félrebillent fejjel, incselkedve nézett rá.

– És nem hiányoznék, ha felébredne és rájönne, hogy engem is csak álmodott?

Langdon elvigyorodott.

– De, igen, egy kicsit.

Sienna megveregette a térdét.

– Elég az álmodozásból, professzor, lássunk munkához.

Langdon vonakodva nézett le Dante Alighieri ráncos arcára, amely üres tekintettel meredt rá az asztalról. Óvatosan a kezébe vette és megfordította, hogy a homorú felszínen elolvassa a spirális szöveg első sorát:

Ó, ti, akiknek ép a felfogása...

De pillanatnyilag nem érezte alkalmasnak magát a feladatra.

De azért belevágott.

Kétszáz mérfölddel a robogó vonat előtt, a *Mendacium* továbbra is az Adria vizein horgonyzott. A fedélközben Laurence Knowlton folyamatszervező halk kopogtatásra figyelt fel az irodája üvegfalán; megnyomva egy gombot az asztallap alatt az áttetsző fái átlátszóvá vált. És egy kis, napbarnított alak állt előtte.

A kormányzó.

Komornak tűnt.

Szó nélkül belépett, behúzta maga után az ajtót, és megnyomta a gombot, újra átlátszatlaná változtatva az üveget. Alkohol szaga áradt belőle.

– Az a videó, amit Zobrist ránk bízott... – mondta a kormányzó.

– Igen, uram?

– Látni akarom. Most.

Hatvanharmadik fejezet

Robert Langdon befejezte a spirális szöveg átírását a halotti maszkról egy papírra, hogy könnyebb legyen elemezni. Sienna és dr. Ferris közelebb hajoltak, hogy besegítsenek, Langdon pedig mindent megtett, hogy elterelje a figyelmét Ferris szüntelen vakarózásáról és nehéz légzéséről.

Jól van, mondogatta magának Langdon, és igyekezett a versre összpontosítani.

Ó, ti, akiknek ép a felfogása, figyeljétek az éneimet, mely ott van szokatlan soraim fátyla mögött!

– Mint már említettem – kezdte Langdon Zobrist versének nyitó tercijnája szó szerinti idézet a *Pokolból*, amelyben Dante arra inti az olvasót, hogy a szövegnek mélyebb értelme van.

Dante allegorikus műve olyan gazdag rejtett vallási, politikai és filozófiai utalásokban, hogy Langdon gyakran javasolta azt a diákjainak, próbálják úgy tanulmányozni az olasz költőóriást, mint a Bibliát – olvasva a sorok között, hogy megtalálják benne a mélyebb értelmet.

– A középkori allegóriák kutatói – folytatta Langdon – Általában két kategóriára osztják az elemzésüket: „szöveg” és „kép”... ahol a szöveg a mű szó szerinti értelme, míg a kép a szimbolikus üzenet.

– Oké – mondta Ferris türelmetlenül –, az tehát, hogy a vers ezzel a sorral kezdődik...

– Azt sugallja – szölt közbe Sienna –, hogy a felületes vizsgálat csak a közlés egy részéhez vezethet el. És az igazi értelme rejtve marad.

– Valahogy úgy – mondta Langdon, visszatérítve a tekintetét a szöveghez, és folytatta a hangos felolvasást.

*Keress áruló velencei dózsét,
aki levágta a lovak fejét,
és kiásta a csontjait a vaknak.*

– Nos hát – mondta Langdon –, a lefejezett lovakban és a vak csontjaiban nem vagyok biztos, de az első sor alapján egy bizonyos dózsét kell keresnünk.

– Egy dózse... sírját? – kérdezte Sienna.

– Vagy szobrát, vagy portróját – válaszolta Langdon. – Több évszázada nincsenek dózsék.

A velencei dózsék Itália más városállamainak hercegeihez voltak hasonlóak, és több mint száz volt belőlük, akik i. sz. 697-től kezdődően ezer éven át kormányozták Velencét. A 18. század végén, a napóleoni hódításokkal szakadt meg a soruk, de dicsőségük és hatalmuk azóta is lenyűgözi a történészeket.

– Talán tudják – folytatta Langdon hogy Velence két legnépszerűbb turistalátványosságát, a Dózse-palotát és a Szent Márk-bazilikát a dózsék építették... és a dózsék számára épültek. Sokukat ott is temették el.

– És arról nem tud – kérdezte Sienna a verset tanulmányozva –, hogy volt-e olyan dózse, akit különösen veszélyesnek tartottak?

Langdon lepillantott a kérdéses sorra. *Keress az áruló velencei dózsét.*

– Nem tudok, de a vers nem a „veszélyes” szót használja, hanem azt írja, hogy „áruló”. Nagy különbség, legalábbis Dante világában. Az ő szemében az árulók a legfőbb bűnösök, akiket a

pokol legmélyebb bugyrába kárhoztat. Az árulás Dante meghatározása szerint egy hozzánk közel álló, bennünk megbízó személy elárulása. Erre a történelem leghírhedtebb példáját Júdás adja, aki Jézust árulta el; Dante ezt olyan gonosztettnek tekintette, hogy a pokol legbelső körébe száműzte Júdást – ez a Judecca, amely legmegvetettebb lakójáról kapta a nevét.

– Oké – mondta Ferris –, tehát egy dózsét keresünk, aki árulást követett el, Sienna egyetértően bólintott.

– Ez segít szűkíteni a lehetőségek körét. – Elhallgatott, és a szövegbe merült. – De ez a sor itt... *egy dózsé, aki levágta a lovak fejét?* – És Langdonra emelte a tekintetét. – Van olyan dózsé, aki lovakat fejezett le?

A kép, amelyet Sienna felidézett benne, *A keresztapa* egyik véres jelenetét juttatta Langdon eszébe.

– Nem rémlik semmi. De ezek szerint ő volt az is, aki kitepte a vak csontjait. – Ferrisre pillantott. – Internetezni is lehet a telefonján, igaz?

Ferris gyorsan elővette a mobilját és felmutatta duzzadt, pörsenéses ujjbegyeit.

– Ezekkel nehéz lenne nyomkodnom a gombokat.

– Majd én – mondta Sienna átvéve a telefont. – Lefuttatok egy keresést velencei dózsákra, kereszthivatkozásként a lefejezett lovakra és a vak csontjaira. – Gyorsan gépelni kezdett az iPad billentyűzeten.

Langdon még egyszer átfutotta a verset, majd folytatta a hangos felolvasást.

Szent bölcsesség arany múszeionjában

térdelj le s füledet a földre téve

hallgasd az alatt kotyogó vizet.

– Nem hallottam még azt a szót, hogy *múszeion* – mondta Ferris.

– Ez egy görög szó, és múzsák védelmezte templomot jelent – válaszolta Langdon. – Az antikvitásban a *múszeion* volt az a hely, ahol a megvilágosodottak találkoztak egymással, kicserélték gondolataikat, irodalomról, zenéről és képzőművészetről társalogtak. Az első *múszeiont* Ptolemaiosz építette az alexandriai könyvtárban, századokkal Krisztus születése előtt, és ennek a mására építették a többi szerte a világon.

– Dr. Brooks – pillantott reménykedve Ferris Siennára. – Meg tudná nézni, hogy van-e ilyen *múszeion* Velencében?

– Tucatszámra – mondta Langdon huncut mosollyal. – Manapság múzeumnak nevezik.

– Óh, akkor szélesebb körben kell keresnünk! – reagált Ferris.

Sienna tovább nyomkodta a telefon gombjait, láthatólag nem okozott neki problémát több dologgal foglalkozni egyszerre.

– Oké, tehát egy múzeumot keresünk, ahol van egy dózsé, aki levágta a lovak fejét és kihúzkodta a vak csontjait. Robert, nincs egy bizonyos múzeum, ahol a leginkább érdemes lenne keresgelnünk?

Langdon már számba vette Velence legismertebb múzeumait: Galleria dell'Accademia, Ca' Rezzonico, Palazzo Grassi, Peggy Guggenheim Gyűjtemény, Museo Correr... de egyik sem felelt

meg igazán a leírásnak.

Visszafordította a tekintetét a szövegre.

Szent bölcsesség arany múzeionjában

Langdon hamiskásan mosolygott.

– Van egy múzeum Velencében, amelyikre maradéktalan illik a „szent bölcsesség arany múzeionja” jellemzés.

Ferris és Sienna egyszerre kapták fel a fejüket, és várakozóan bámultak rá.

– A Szent Márk-bazilika – jelentette ki Langdon. – A legnagyobb templom Velencében.

Ferris bizonytalannak tűnt.

– Egy templom mint múzeum?

Langdon bólintott.

– Ahogy a Vatikáni Múzeum. Sőt mi több, a Szent Márk arról is híres, hogy a belső falait tömör arany lapok díszítik.

– Arany múzeion – mondta Sienna izgatott hangon.

Langdon bólintott, mert nem volt kétsége afelől, hogy a Szent Márk az az arany templom, amelyre a vers utal. A velenceiek századokon át emlegették La Chiesa d’Oro – Aranytemplom – néven a Szent Márkot, és Langdon úgy gondolta, hogy a világ minden más templománál káprázatosabb a belső tere.

– A versben az van, hogy „térdelj le” – jegyezte Ferris. – És a templom az a hely, ahol letérdelünk.

Sienna vadul gépelt.

– A Szent Márkot is hozzáadom a kereséshez. Az lesz az, ahol meg kell keresnünk a dózsét.

Langdon tudta, hogy a Szent Márkban nem lesz hiány dózsékban. Felbátorodva vizsgálta meg újra a költeményt.

Szent bölcsesség arany múzeionjában

térdelj le s füledet a földre téve

hallgasd az alant kotyogó vizet.

Kotyogó víz, tűnődött. Van víz a Szent Márk alatt? Buta kérdés, ismerte fel. Az egész város alatt víz van. Velence minden épülete lassan süllyed. Langdon látta maga előtt a bazilikát, és megpróbálta elképzelni, hogy térdel odabent valaki, és hallgatja a víz csöpögését. És ha meghalljuk... akkor mi a teendő?

Langdon visszatérítette figyelmét a vershez, és befejezte a felolvasást.

Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába,

hol a kbthon szörny a sötétben vár

a vörös lagúna vörös vizében,

melyben nem tükröződnek csillagok.

– Oké – mondta Langdon, akit zavarba hozott a kép –, tehát követjük a kotyogóvíz hangját... valamilyen elsüllyedt palotához.

Ferris megint vakarózott és lehangoltak tűnt.

– Mi az a khthon szörny?

– Föld alatti – válaszolta Sienna, miközben fürgén kopogtak az ujjai a billentyűkön. – A „khthon” azt jelenti, hogy „földben lakó”.

– Igen, részben – mondta Langdon. – De ennek a szónak történelmi konnotációi is vannak... amelyek mítoszokhoz és szörnyekhez kapcsolják. A mitológiai istenek és szörnyek egész rendje tartozik alá: az Erinnuszok, Hekaté vagy a Medúza, többek közt. Azért „khthon” a megjelölésük, mert az alvilágban lakoznak, és kapcsolatban állnak a pokollal. – Langdon szünetet tartott. – Történelmi értelemben a földből jönnek elő, még hozzá azért, hogy bajt hozzanak az emberekre.

Hosszú csend támadt, és Langdon megérezte, hogy mindannyian ugyanarra gondolnak. Ez a khthon szörny... csakis Zobrist pestise lehet.

hol a khthon szörny a sötétben vár

a vörös lagúna vörös vizében,

melyben nem tükröződnek csillagok.

– Hol is tartottunk? – kérdezte Langdon, aki nem akarta elveszíteni a fonalat. – Tehát egy föld alatti helyet keresünk, amely a vers utolsó sorára is magyarázatot adhat. A lagúnára, amelyben nem tükröződnek csillagok.

– Jó meglátás – mondta Sienna, végre elszakítva a tekintetét Ferris mobiljától. – Ha egy lagúna a föld alatt van, akkor nem tükrözheti az eget. De vannak Velencében föld alatti lagúnák?

– Én nem tudok róla – válaszolta Langdon. – De egy vízre épült városban nyilván végtelenek a lehetőségek.

– És ha az a lagúna egy épületen belül van? – kérdezte váratlanul Sienna egyik férfiről a másikra nézve. – A versben egy „elsüllyedt palotáról” van szó. Említette korábban, hogy a Dózse-palota kapcsolatban áll a bazilikával, igaz? Ez azt jelenti, hogy azoknak az épületeknek sok olyan tulajdonságuk van, amire a szöveg utal... a szent bölcsesség múzeionja, egy palota, hivatkozás a dózsékra... és ez mind ott van egy helyen, Velence fő lagúnája mellett, tengerszinten.

Langdon mérlegelte a dolgot.

– Úgy gondolja, hogy a vers „elsüllyedt palotája” a Dózse-palota?

– Miért ne? Először azt írja, hogy térdelj le a Szent Márk-bazilikában, aztán kövesd a csörgedező víz hangját. Lehet, hogy a víz hangja a szomszédos Dózse-palotába vezet. Lehet ott valamilyen víz alá süllyedt alap, vagy hasonló.

Langdon többször járt már a Dózse-palotában, és tudta, hogy milyen hatalmas. A bonyolult alaprajzú épületegyütteshez tartozott egy nagyszabású múzeum, az intézmény szolgálati helyiségeinek labirintusa, lakosztályok, udvarok és alattuk egy akkora börtön, amely több épületre is átterjed.

– Igaza lehet – mondta Langdon –, de ha véletlenszerűen kutatnánk, az napokba telne abban a palotában. Javaslom, hogy tegyük pontosan azt, amit a vers mond. Először menjünk el a Szent Márk-bazilikába, keressük meg a sírját vagy a szobrát ennek az áruló dózsénak, aztán

térdeljünk le.

– És azután? – kérdezte Sienna.

– És azután – válaszolta sóhajtván Langdon – tiszta erőből imádkozzunk, hogy meghalljuk a víz csörgedezését... amely elvezethet minket valahová.

Az ezt követő csendben Langdon maga elé képzelte Elizabeth Sinskey szorongó arcát, ahogy őt szólogatja a túlsó partról a hallucinációiban. *Fogy az idő. Keress és találsz.* Azon tűnődött, hol lehet most Sinskey... és hogy jól van-e. A fekete ruhás katonák azóta már minden bizonnyal rájöttek, hogy Langdon és Sienna megszökött. *Mennyi időnk van, amíg újra a nyomunkra nem akadnak?*

Ahogy Langdon visszatérítette a figyelmét a költeményre, hullámokban tört rá a kimerültség. Elolvasta az utolsó sort, és újabb gondolat ötlött eszébe. Nem tudta, hogy érdemes-e megemlíteni. *A lagúna, amelyben nem tükröződnek csillagok.* Valószínűleg lényegtelen a kutatásuk szempontjából, de úgy döntött, hogy azért megosztja velük.

– Van még valami, amiről beszélni kellene.

Sienna felpillantott a telefon kijelzőjéről.

– Dante *Isteni Színjátékának* három része – mondta Langdon. – *Pokol, Purgatórium, Paradicsom.* Mindegyik ugyanazzal a szóval végződik. Sienna meglepettnek tűnt.

– Mi az a szó? – kérdezte Ferris.

Langdon rámutatott a papírra másolt szöveg utolsó szavára.

– Ugyanaz a szó, amellyel ez a vers is befejeződik: „csillagok”. Fölemelte Dante halotti maszkját, és odamutatott a spirális szöveg közepére.

A lagúna, amelyben nem tükröződnek csillagok.

– Mi több – folytatta Langdon –, a *Pokol* zárlatában azt olvassuk, hogy Dante egy kis patak csobogását hallja egy barlangban, és azt követve egy sziklarésen át... megtalálja a kivezető utat a pokolból.

Ferris kissé elfehéredett.

– Jézusom.

Ekkor a Frecciargento berobbant egy hegyi alagútba.

Langdon lehunyta a szemét a sötétben, és megpróbálta ellazítani az elméjét. *Zobrist talán eszelős, gondolta, de az tagadhatatlan, hogy kifinomult érzéke van Dantéhoz.*

Hatvannegyedik fejezet

Laurence Knowltont elöntötte a megkönnyebbülés hulláma.

A kormányzó meggondolta magát, és mégis megnézi Zobrist videóját.

Knowlton szabályosan felmarta a bíborlila memóriakártyát, és betette a számítógépbe, hogy megmutassa a főnökének. Zobrist bizarr kilencperces üzenete nem hagyta nyugodni a folyamatszervezőt, és alig várta, hogy megoszthassa valakivel.

Már nem csak engem fog terhelni a felelősség.

Knowlton még a lélegzetét is visszatartotta, amikor elindult a lejátszás.

A képernyő elsötétült, és az irodát betöltötte a lágyan csapkodó víz hangja. A kamera mozgásba jött a vöröses fényben derengő föld alatti üregben, s bár a kormányzó nem reagált láthatóan, Knowlton érzékelte a zavarát és a szorongását.

A közelítő kamera megállt, és lefelé billenve megmutatta a lagúna felszínét, majd a víz alá merült, mire több láb mélységben láthatóvá vált a padlóhoz csavározott titántábla.

EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

A kormányzó alig észrevehetően összerezett.

– Holnap – suttogta a dátumra nézve. – Azt tudjuk, hogy hol lehet „ez a hely”?

Knowlton megrázta a fejét.

A kamera most balra fordulva befogta a víz alá merült műanyag zacskót a zselatinszerű, sárgásbarna folyadékkal.

– Ez meg mi az ördög? – A kormányzó odahúzott egy széket, leült, és meredten bámulta a víz alatt kipányvázott léggömbként bukdácsoló hólyagot.

Nehéz csend ülte meg a helyiséget, ahogy folytatódott a videó. Hamarosan elsötétült a képernyő, majd egy furcsa, csőrös orrú árnyék tűnt fel a barlang falán, és rejtélyes nyelven beszélni kezdett.

Én az Árny vagyok...

A föld alá kényszerülve a mélységből kell szólnom a világhoz, száműzve ennek a barlangnak a homályába, ahol vérvörös vizek gyűlnek a lagúnába, amelyben nem tükröződnek csillagok.

De nekem ez a paradicsom... a tökéletes anyaméh törékeny gyermekemnek.

A Pokol.

A kormányzó feltekintett.

– A Pokol?

Knowlton vállat vont.

– Mondtam, hogy nyugtalanító.

A kormányzó visszatérítve tekintetét a képernyőre feszülten figyelt.

A csőrös orrú árnyék még percekig szónokolt, beszélt pestisről, ragályról, a népesség megtisztításáról, saját fényes szerepéről a jövőben, harcáról a tudatlan lelkek ellen, akik meg akarják állítani, és a hithű kevesekről, akik felismerték, hogy ez a drasztikus lépés az egyetlen

módja a bolygó megmentésének.

Bármiért folyik is ez a háború, Knowlton egész délelőtt azon töprengett, nem került-e a Konzorcium a barikád rossz oldalára. A hang folytatta.

Létrehoztam a megváltás mesterművét, de erőfeszítéseimet nem harsonával és babérkoszorúval jutalmazták... hanem halálos fenyegetésekkel.

Nem félem a halált... hiszen a halál mártírokká változtatja a látnokokat. .. erős mozgalmakká a nemes ideákat.

Jézus. Szókratész. Martin Luther King.

Egy napon csatlakozom hozzájuk.

A mestermű, amelyet megalkottam, magának Istennek a műve... ajándék az Egytől, aki belém plántálta az értelmet, a képességeket és a bátorságot, amellyel létrehozhattam ezt az alkotást.

Már közel a nap.

A pokol szunnyad alattam, készen arra, hogy kitörjön víz alatti méhéből.. a khthon szörny és minden furiája figyelő szeme előtt.

Erényes tetteim dacára, hozzátok hasonlóan, tőlem sem idegen a Bűn. Hovatovább a hétfőbűn legsötétebbikében vagyok vétkes – az kísértett meg, amely elől oly kevesen lelnek menedéket.

A kevélység.

Már azzal is, hogy rögzítem ezt az üzenetet, engedek a gőg csábításának. .. gondoskodni akarok arról, hogy a világ megismerje a munkámat.

Miért is ne?

Az emberiségnek ismernie kell saját megváltásának forrását... annak a nevét, aki örökre lepecsételte a pokol ásító kapuját! Minden egyes órával bizonyosabbá válik a végkimenetel.

A matematika – amely épp oly könyörtelen, mint a gravitáció törvénye – nem kijátszható. Az életnek ugyanaz az exponenciális burjánzása, amely csaknem kipusztította az emberiséget, most a szabadítója lesz. Egy élő organizmus szépsége – legyen az jó vagy rossz – abban áll, hogy egyetlen céltől hajtva követni fogja Isten törvényét.

Szaporodjatok és sokasodjatok.

így harcolok én a tűz ellen... tűzzel.

– Elég volt – szólalt meg a kormányzó olyan halkán, hogy Knowlton alig értette.

– Uram?

– Állítsa meg a videót.

Knowlton megállította a lejátszást.

– Uram, valójában a vége a legfélelmetesebb.

– Eleget láttam. – Úgy tűnt, hogy a kormányzó rosszul van.

Hosszú másodpercekig járt fel-alá a fülkében, majd hirtelen Knowltonhoz fordult. – Fel kell vennünk a kapcsolatot az FS-2080-nal.

Knowlton mérlegelte a lépést.

Az FS-2080 a kormányzó egyik megbízható partnere volt – ugyanaz a partner, aki ügyfélként

beajánlotta Zobristot a Konzorciumnak. A kormányzó e pillanatban bizonyára szemrehányást tesz önmagának, amiért megbízott az FS-2080 ítéletében; a Bertrand Zobrist nevű ügyfél káoszba döntötte a Konzorcium olajozottan működő szervezetét.

Az FS-2080 felelős ezért a válságért.

A Zobrist körül támadó gondok egyre hosszabb láncolata immár nemcsak a Konzorciumra jelentett veszélyt, hanem könnyen lehet, hogy... az egész világra.

– Ki kell derítenünk Zobrist valódi szándékait – jelentette ki a kormányzó. – Tudni akarom, hogy pontosan mit hozott létre, és hogy valóságos fenyegetést jelent-e.

Knowlton tudta, hogy ha valaki választ adhat ezekre a kérdésekre, az csak az FS-2080 lehet. Nála jobban senki sem ismerte Bertrand Zobristot. Itt volt az ideje, hogy a Konzorcium megtörje a protokollt, és feltárja, hogy milyen esztelenséget támogatott a szervezet az elmúlt egy évben.

Knowlton átgondolta az FS-2080 közvetlen megkeresésének lehetséges következményeit. Már maga a kapcsolat kezdeményezése is járt bizonyos kockázatokkal.

– Uram – mondta Knowlton –, nagyon körültekintően kell eljárnia, ha kapcsolatba lép az FS-2080-nal.

A kormányzó haragos tekintetet vetett rá, és előkapta a mobilját.

– A körültekintéssel már elkéstünk.

Két útitársával ülve a Frecciargento privát kupéjában a kasmírmintás nyakkendőt és Plume Paris szemüveget viselő férfi mindent megtett, hogy ne vakarja egyre jobban viszkető kiütéseit. A mellkasi fájdalmát is erősebbnek érezte.

Ahogy a vonat végre kirobogott az alagútból, a férfi Langdonra pillantott, aki lassan kinyitotta a szemét, és látszott rajta, hogy gondolatban nagyon messze jár. A mellette ülő Sienna megint kézbe akarta venni a férfi telefonját, amelyet letett, amikor befutottak az alagútba, és megszűnt a térerő.

Türelmetlenül várta, hogy folytathassa a keresést az interneten, de mielőtt felemelte volna a mobilt, a készülék hirtelen rezegni kezdett, amit szagatott pittyegés kísért.

A kiütéses férfi jól ismerte ezt a hangot, azonnal felragadta a telefont, megnézte a kijelzőt, és igyekezett palástolni a meglepődését.

– Elnézést – mondta felállva. – Beteg az anyám. Ezt most fel kell vennem.

Sienna és Langdon megértően bólintott, miközben a férfi mentegetőzve elhagyta a kupét, gyorsan haladva a folyosón a legközelebbi mosdó felé.

A kiütéses férfi magára zárta a mosdó ajtaját, és fogadta a hívást.

Súlyos hang szólalt meg a vonalban.

– Itt a kormányzó.

Hatvanötödik fejezet

A Frecciargento mosdója semmivel sem volt nagyobb, mint egy repülőgépé, alig volt hely megfordulni is. A pörsenéses bőrű férfi befejezte a beszélgetést a kormányzóval, és zsebre tette a telefont.

Megváltoztak az alapok, jött rá. Egyszerre minden fejtetőre állt, és kellett hozzá egy perc, hogy összeszedje magát.

A barátaim most már az ellenségeim.

A férfi meglazította a kasmírmintás nyakkendőt, és megnézte az arcát a tükörben. Rosszabbul festett, mint gondolta. Bár a bőre kevésbé aggasztotta, mint a mellkasi fájdalom.

Vonakodva kigombolkozott, és felhúzta az ingét.

Kényszerítette magát, hogy belenézzen a tükörbe... szemrevételezve csupasz mellkasát.

Jézusom.

Nagyobb lett az elfeketedett terület.

A mellkas közepén sötét, kékesfekete árnyalatú folt terjedt szét. Tegnap este kezdődött egy golflabda méretű területen, de most már akkora volt, mint egy narancs. Óvatosan megérintette az érzékeny bőrt, és összerándult.

Sietve visszagombolta az ingét, és reménykedett, hogy lesz ereje véghezvinni azt, amit meg kell tennie.

A következő óra sorsdöntő lesz, gondolta. Kényes manőverek sorozata.

Lehunyta a szemét, és erőt véve magán végigfutott az előtte álló lépéseken. A barátaim most már az ellenségeim, gondolta újra.

Vett néhány mély, fájdalmas levegőt, hogy megnyugtassa az idegeit. Tudta, hogy derűsnek és higgadtnak kell maradnia, ha titokban akarja tartani a szándékait.

A belső nyugalom elengedhetetlen a meggyőző viselkedéshez.

Nem volt idegen tőle a megtévesztés, most mégis hevesen dobogott a szíve. Vett még egy nagy lélegzetet. *Évek óta becsapod az embereket, emlékeztette magát. Ezt kell tenned.*

Megacélozódva felkészült, hogy visszamenjen Langdonhoz és Siennához.

Az utolsó fellépésem, gondolta.

Mielőtt távozott volna a mosdóból, óvintézkedésként kivette az akkumulátort a mobiljából, hogy semmi esetre sem működjön a készülék.

Sápadtnak tűnik, gondolta Sienna, amikor a kiütéses férfi belépett a kupéba és nehéz sóhajjal visszaült a helyére.

– Minden rendben? – érdeklődött Sienna őszinte aggodalommal.

A férfi bólintott.

– Igen, köszönöm. Minden a legnagyobb rendben.

Nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem szándékozik több információt megosztani, ezért Sienna

taktikát változtatott.

– Megint elkérem a telefonját – mondta. – Tovább szeretnék keresni a dózséról, ha megengedi. Jó lenne találnunk néhány dolgot, mielőtt felkeressük a Szent Márkot.

– Természetesen – mondta a férfi. Kivette a mobilt a zsebéből, és ellenőrizte a kijelzőt. – A fenébe is! Lemerült az előbb a hívás alatt. Egyelőre nem tudjuk használni. – Az órájára pillantott. – Hamarosan Velencében leszünk. Addig várunk kell.

Öt mérföldre az olasz partoktól, a *Mendacium* fedélzetén, Knowlton folyamatszervező némán figyelte, ahogy a kormányzó ketrecbe zárt vadállatként rója a kis irodát. A telefonhívást követően a kormányzó a gondolataiba merült, és Knowlton jobbnak látta meghúzni magát, amíg a főnöke töpreng.

Végül megszólalt a barnára sült férfi, és Knowlton még soha nem érezte ilyen feszültnek a hangját.

– Nincs más választásunk. Meg kell mutatnunk ezt a videót dr. Elizabeth Sinskey-nek.

Knowlton úgy ült ott, mint aki karót nyelt, nem akarta elárulni a döbbenetét. *Az ezüsthajú ördögnek? Akit egy éven át tartottunk távol Zobristtól?*

– Rendben, uram. Próbáljam meg elküldeni neki e-mailben a videót?

– Dehogy! Kockáztatva, hogy kiszivárogon? Tömeghisztériát keltene, ha nyilvánosságra hoznák. Azt akarom, hogy a lehető leghamarabb hozassa ide dr. Sinskey-t a hajóra.

Knowlton hitetlenkedve bámult rá. Ide akarja hozatni a WHO igazgatóját? A *Mendacium* fedélzetére?

– Uram, a titkosítási protokollunk ilyen nyilvánvaló megsértése azzal a kockázattal...

– Tegye, amit mondtam, Knowlton! Azonnal!

Hatvanhatodik fejezet

Az FS-2080 kibámult a robogó Frecciargento ablakán, Robert Langdon tükörképét figyelve az ablaküvegen. A professzor még mindig a halotti maszk rejtvényén törte a fejét, amelyet Bertrand Zobrist alkotott.

Bertrand, gondolta az FS-2080. Istenem, de hiányzik.

Még friss volt a veszteség érzése. A találkozásuk estéje még ma is varázslatos álomként rémlett vissza.

Chicago. A hóvihár.

Hat éve, januárban... de olyan, mintha tegnap lett volna. Egy hótörleszen vergődöm át a szélsöpörte Magnificent Mile-on, felhajtott gallérral védekezve a vakító fehérség ellen. Bármilyen hideg van, azt mondom magamban, hogy semmi nem tarthat vissza a célomtól. Ma este élőben hallhatom előadni a nagy Bertrand Zobristot.

Mindent elolvastam, amit ez az ember valaha írt, és tudom, milyen szerencsém van, hogy én lehetek a mai eseményre kiadott ötszáz jegy egyikének a tulajdonosa.

Amikor megérkezem a helyszínre, elgémberedve a hidegtől és a szélről, rám tör a pánik, mert azt látom, hogy csaknem üres a terem. Lefújták az előadást?! A város szinte leállt az időjárás miatt... ezért nem jött el Zobrist ma este?

De aztán megjelenik.

Magas, elegáns figura lép a színpadra.

Nagyon magas... élénk, zöld szemmel, amelynek a mélyén mintha ott rejlene a világ minden titka. Végignéz az üres termen... alig egy tucat kitartó rajongó... és engem elfog a szégyen, hogy szinte üres a terem.

Íme, Bertrand Zobrist!

Egy rettenetes másodpercig bámul minket a csendben, komoly arccal.

Aztán, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, nevetésben tör ki, zöld szeme villog.

- A pokolba ezzel az üres előadóval - jelenti ki. - Itt van a szállodám a szomszédban. Menjünk át a bárba!

Megéljenzik, és a kis csapat átvonul a közeli hotelba, betelepszünk egy nagy boksza, és italt rendelünk. Zobrist a kutatásairól mesél, arról, hogyan lett híres, és megosztja velünk a gondolatait a génebérség jövőjéről. Ahogy fogynak az italok, Zobrist új keletű témájára, a transzhumanista filozófiára terelődik a szó.

- Hiszek abban, hogy a transzhumanizmus az emberiség egyetlen reménye a hosszú távú túlélésre. - Zobrist prédikál, félrehúzza az ingét, és mindannyiunknak megmutatja a „H+ ” tetoválást a vállán. - Amint látják, mindenre elszánt vagyok.

Úgy érzem magam, mintha magánkihallgatást kaptam volna egy rocksztártól. Sosem hittem volna, hogy a genetika ünnepezt lángelméje ilyen karizmatikus vagy ilyen vonzó az életben. Ahányszor csak Zobrist rám pillant, zöld szeme teljesen váratlan érzést gyújt fel bennem... a szexuális vonzalom ellenállhatatlan érzését.

Ahogy múlik az este, a csoportunk lassan megfogyatkozik, a vendégek sorra kimentik magukat, és

visszatérnek a valóságba. Éjfélkor már csak én ülök ott Bertrand Zobristtal.

– Köszönöm, önnek a mai estét – mondom neki, kissé spiccesen az italtól. – Maga elbűvölő tanár.

– Most hízeleg? – mosolyog rám Zobrist, és közelebb hajol, már összeér a lábunk. – Ezzel még sokra viheti.

Ez a flörtölés persze helytelen, de egy havas éjszakán vagyunk, egy néptelen chicagói szállodában, és mintha az egész világ megszűnt volna forogni.

– Mi a véleménye – kérdezi Zobrist – egy búcsúitalról a szobámban?

Megdermedek, és tudom, hogy most olyan vagyok, mint őz a reflektorfényben.

Zobrist hunyorogva néz rám.

– Hadd találjam ki – suttozja. – Még soha nem volt együtt híres férfival.

Érzem, hogy elpirulok, próbálom elrejtetni a rám törő érzéseket – a zavart, az izgalmat, a félelmet.

Hogy őszinte legyek – mondom neki – még nem híres férfival sem voltam soha.

Zobrist mosolyog, és közelebb óvakodik.

– Nem tudom, mire várt, de hadd legyek én az első.

És abban a pillanatban eltűnik minden suta szexuális félelmem és gyerekkori frusztrációm... feloldódik a havas éjszakában.

Életemben először érzek vágyat, amelyet nem ront meg a szégyen.

Kívánom.

Tíz perccel később már Zobrist hotelszobájában vagyunk, meztelenül egymás karjában. Zobrist nem sieti el a dolgot, türelmes kézzel vált ki belőlem olyan élményeket, amelyekben még soha nem volt része tapasztalatlan testemnek.

Én döntöttem így. Nem ő kényszerített.

Zobrist ölelésének gubájában úgy érzem, mintha minden a legnagyobb rendben lenne a viltigon. Fekszem a karjában, kibámulok a havas éjszakába, és tudom, hogy bárhová követném ezt az embert.

A vonat hirtelen lelassult, kitépve az FS-2080-t az áldott emlékek közül, és visszatérítve a lehangoló jelenbe.

Bertrand... elmentél.

Az első közös éjszakájuk egyben az első lépése volt egy hihetetlen utazásnak.

Több lettem, mint a szeretője. A tanítványa lettem.

– A Libertá híd – mondta Langdon. – Mindjárt ott vagyunk.

Az FS-2080 komoran bólintott, és kinézett a Laguna Veneta vizére, arra emlékezve, hogy egyszer itt hajóztak, Bertrand és ő... A békés képet most az egy héttel ezelőtti borzalmas emlék váltotta fel.

Ott voltam, amikor leugrott a Badia tornyából.

Az én szemem látta őt utoljára.

Hatvanhetedik fejezet

A Netjets Cessna Citation Excel gépét erős szélörvények rángatták, ahogy felszállt a Tassignano repülőtérrel és irányt vett Velence felé. A fedélzetén tartózkodó dr. Elizabeth Sinskey alig érzékelte a dobálást; szórakozottan simogatta az amulettjét, és kibámult az ablakon át a semmibe.

Végre abbahagyták az injekciózását, és Sinskey érezte, hogy már tisztul az elméje. Brüder ügynök a szomszédos ülésen hallgatásba burkolózott, nyilván az események e váratlan fordulata merengett.

Minden feje tetejére állt, gondolta Sinskey, és még mindig nehezebbre esett elhinnie azt, aminek szemtanúja volt.

Harminc perccel ezelőtt behajtottak egy kis reptérre, hogy megakadályozzák Langdon felszállását egy magángéppel, amelyet iderendelt. Ám a professzor helyett csak a tétlenül várakozó Citation Excelt találták a Netjets két pilótájával, akik fel-alá járva a betonon az órájukat nézegették.

Robert Langdon nem mutatkozott.

Aztán jött az a telefonhívás.

Amikor csöngeni kezdett a mobil, Sinskey ugyanott volt, ahol egész nap: a fekete mikrobusz hátsó ülésen. Brüder ügynök megkövült arckifejezéssel szállt be a járműbe, és átadta neki a telefont.

– Sürgős hívása van, asszonyom.

– Ki az? – kérdezte Elizabeth.

– Azt kérte, csak annyit mondjak önnek, hogy fontos információt akar közölni Bertrand Zobristról.

Sinskey átvette a mobilt.

– Itt dr. Elizabeth Sinskey.

– Dr. Sinskey, mi még soha nem találkoztunk, de az én szervezetem felelős azért, hogy az eltelt egy évben ön nem tudott Bertrand Zobrist nyomára akadni.

A professzorasszony felpattant ültében.

– Akárki is maga, egy bűnözőt rejtegetett!

– Nem tettünk semmi törvényelleneset, de ez nem...

– De még mennyire hogy tettem, a pokolba is!

A férfi a vonalban vett egy nagy, önfegyelmet erősítő levegőt, és meglágyult hangon folytatta.

– Még rengeteg időnk lesz megvitatni a tetteim etikai vonatkozásait. Tudom, hogy maga nem ismer engem, de én tudok egy keveset magáról. Mr. Zobrist jól megfizetett azért, hogy az elmúlt évben távol tartsam tőle magát, és másokat is. És most a saját, szigorú protokollomat sértem meg azzal, hogy kapcsolatba lépek magával. De úgy vélem, nincs más választásunk, mint egyesíteni az erőforrásainkat. Attól félek, hogy Bertrand Zobrist valami szörnyűséget tett.

Sinskey elképzelné sem tudta, ki ez az ember.

– És erre csak most jött rá?!

– Igen, ahogy mondja. Csak most. – Komoly volt a hangja.

Sinskey megpróbált világosan gondolkodni.

– Ki maga?

– Valaki, aki segíteni akar magának, mielőtt túl késő lesz. Birtokomban van egy videóüzenet, amelyet Bertrand Zobrist állított össze. Azt kérte tőlünk, hogy osszuk meg a nyilvánossággal... holnap. Úgy gondolom, ezt azonnal látnia kell.

– Mi van benne?

– Nem telefontéma. Találkoznunk kell.

– Honnan tudjam, hogy megbízhatom-e magában?

– Onnan, hogy most készülök elmondani, hol van Robert Langdon... és miért viselkedik olyan furcsán.

Sinskey Langdon nevének említésére beadta a derekát, és elképedve hallgatta a hajmeresztő magyarázatot. Ez az ember az elmúlt évben a cinkosa volt az ellenségének, ám a részleteket megismerve az asszony a zsigereiben érezte, hogy hinnie kell abban, amit a hívó fél mond.

Nincs más választásom, mint együttműködni.

A kettejük egyesített erőforrásait felhasználva rövid úton „eltérítették” a Netjets repülőgépét. Sinskey és a katonák most Velence felé tartottak, ahol a férfi információi szerint Langdon és két útitársa ebben a pillanatban száll le a vonatról. A helyi hatóságok mozgósításával már elkéstek, de a férfi a vonalban azt állította, hogy tudja, hová készül Langdon.

A Szent Márk tér? Sinskey hátán végigfutott a hideg, ahogy maga elé képzelte a tömegeket Velence legforgalmasabb pontján.

– Ezt honnan tudja?

– Nem telefontéma – felelte ismét a férfi. – De azzal jó, ha tisztában van, hogy Robert Langdon mit sem sejtve egy nagyon veszélyes emberrel van együtt.

– Ki az? – követelt választ Sinskey.

– Zobrist egyik legközelebbi munkatársa. – A férfi nagyot sóhajtott. – Akiben én megbíztam. Ostobán, mint kiderült. És most már azt hiszem, hogy súlyos fenyegetést jelent.

Miközben a Sinskey-t és a katonákat szállító magángép landolt velük a velencei Marco Polo repülőtéren, Sinskey gondolatai visszatértek Robert Langdonhoz. Elvesztette az emlékezetét? Nem emlékszik semmire? A különös értesülést hallva, noha számos dologra magyarázatot adott, Sinskey még az eddiginél is jobban megbánta, hogy belerángatta a híres tudóst ebbe a válság helyzetbe. *Nem hagytam neki választási lehetőséget.*

Csaknem két nappal ezelőtt, amikor Sinskey megbízta Langdont, nem engedte meg neki még azt sem, hogy hazamenjen az útleveléért. Inkább megszervezte, hogy az Egészségügyi Világszervezet különleges kapcsolataként kijuthasson a firenzei repülőtérre.

Ahogy a C-130 a levegőbe emelkedett és keletnek tartva repült az Atlanti-óceán felett,

Sinskey a mellette ülő Langdonra pillantott, és feltűnt neki, hogy nincs jól. A tudós feszülten meredt az ablaktalan géptest oldalfalára.

– Professzor, nem vette észre, hogy ennek a gépnek nincsenek ablakai? Mostanáig katonai szállítógépek használták.

Langdon felé fordította hamuszürke arcát.

– Igen, abban a percben észrevettem, ahogy beszálltam. Nem érzem jól magam zárt terekben.

– Ezért tesz úgy, mintha egy képzelt ablakon nézne ki? Langdon szégyenlősen elmosolyodott.

– Igen, valahogy úgy.

– Akkor nézze meg inkább ezt. – Elizabeth elővett egy fotót az ő hórihorgas, zöld szemű nemeziséről, és letette Langdon elé. – Ő itt Bertrand Zobrist.

Sinskey már beszámolt Langdonnak a Külkapcsolatok Tanácsában történetekről, a férfi megszállottságáról, amellyel széles körben terjeszti a Populációs Apokalipszis Egyenletet és a Fekete Halál globális jótéteményeit, de ami a legfőbb, hogy egy éve teljesen nyoma veszett.

– Hogyan rejtőzhet el ilyen sokáig egy ilyen ismert ember? – kérdezte Langdon.

– Sokan segítik. Hivatásos segítők. Lehet, hogy még egy külföldi kormány is.

– Milyen kormány támogatná egy járvány kórokozójának a kikísérletezését?

– Ugyanazok a kormányok, amelyek atomfegyvereket próbálnak szerezni a feketepiacon. Ne felejtse el, hogy egy pusztító járványnál nincs jobb biokémiai fegyver, és egy vagyont érhet. Zobrist könnyen hazudhatta azt a partnereinek, hogy a fertőzés hatóköre korlátozott. Zobrist lenne az egyetlen, akinek fogalma van arról, mire képes valójában a teremtménye.

Langdon hallgatásba burkolózott.

– Mindenesetre – folytatta Sinskey nemcsak olyanok segíthetik Zobristot, akik hatalomra vagy pénzre törekszenek, hanem olyanok is, akik hisznek az ideológiájában. Zobristnak nincs hiánya tanítványokban, akik bármit megtennének érte. Igazi híresség volt. Még az önök egyetemén is tartott előadást nem olyan régen.

– A Harvardon?

Sinskey tollat vett elő, és írt valamit Zobrist fotójának szélére – egy H betűt és egy plusz jelet. – Maga ért a szimbólumokhoz – mondta. – Felismeri ezt?

H+

– H-plusz – suttogta Langdon bólintva. – Igen, néhány évvel ezelőtt az egyik nyáron tele volt vele plakátolva a campus. Azt hittem, hogy valamilyen kémiai kongresszus van.

Sinskey kuncogott,

– Nem, ez a 2010-es „Humanity-plus” csúcstalálkozó... a transzhumanisták eddigi legnagyobb gyűlése. A H-plusz a transzhumanista mozgalom jelképe.

Langdon félrehajtotta a fejét, mintha a kifejezést próbálná értelmezni.

– A transzhumanizmus – mondta Sinskey – egy értelmiségi mozgalom, egyfajta filozófia, amely gyorsan gyökeret vert a tudományos közösségben. Lényegében arra épül, hogy az

embernek a technológia felhasználásával túl kell lépnie az emberi test gyengeségéből adódó korlátokon. Más szóval, a humán evolúció következő lépése az lenne, hogy elkezdünk önmagunkon biológiai, génebézészeti módszerekkel dolgozni.

– Baljósan hangzik – mondta Langdon.

– Ez is a mértéktől függ, mint minden változtatás. Gyakorlatilag már évek óta alkalmazzuk a génebézészetet és más módszereket... vakcinákat fejlesztünk ki, amelyek immúnissá teszik a gyerekeket bizonyos betegségekre... járványos gyermekbénulás, himlő, tífusz. Annyi a különbség, hogy most, Zobrist ivarsejt-manipulációs eredményeinek segítségével már azt is tudjuk, hogyan hozhatunk létre átörökíthető védettséget, amelyet az ivarsejtek szintjén visznek át az utódokba, így a következő nemzedékek is immúnisak lesznek az adott betegségre.

Langdon megdöbbsent.

– Tehát az emberi faj lényegében olyan evolúción megy át, hogy védetté válik például a tífusszal szemben?

– Ez inkább elősegített vagy támogatott evolúció – igazította ki Sinskey. – Rendes körülmények között az evolúciós folyamatnak, legyen szó a tüdőshalon kifejlődő lábról vagy a főemlős szemben álló hüvelykujjáról, évezredek kellene. Most viszont egy nemzedéken belül tudunk radikális genetikai változást létrehozni. A technológia szószólói úgy tekintenek erre, mint a darwini természetes kiválasztódás, a „legfittebb túlélése” végső kifejeződésére. .. az ember olyan fajjává válik, amely megtanulja irányítani a saját evolúciós folyamatát.

– Mintha istent játszanánk – mondta Langdon.

– Teljes szívemből egyetérték – válaszolta Sinskey. – Zobrist azonban, ahogy sok más transzhumanista is, határozottan azt képviseli, hogy az emberiségnek evolúciós kötelessége használni mindazt, ami a rendelkezésére áll... többek közt az ivarsejt genetikai mutációját, a fajunk tökéletesítése érdekében. Csak az a gond, hogy a genetikai mintázatunk olyan, mint egy kártyavár. Minden eleme számtalan másikkal áll kapcsolatban, egymást támogatva, még hozzá olyan módokon, amelyeket sokszor még nem is értünk. Ha megpróbálunk kiiktatni egy bizonyos emberi sajátságot, ezzel több száz másikat is módosíthatunk, nem lehetetlen, hogy katasztrofális eredménnyel.

Langdon bólintott.

– Oka van annak, hogy az evolúció hosszú folyamat.

– Pontosan! – mondta Sinskey minden másodperccel jobban csodálva a professzort. – Belekontárkodunk egy folyamatba, amely évmilliók óta zajlik. Veszélyes időket élünk. Ma a szó szoros értelmében képesek vagyunk aktiválni bizonyos génszekvenciákat. amelynek eredményeképpen az utódaink kitartóbbak, állóképesebbek, erősebbek, sőt intelligensebbek lesznek... lényegében egy szuperfaj. Ezeket a hipotetikusan „fejlettebb” egyedeket nevezik a transzhumanisták poszthumánnak, és vannak, akik ebben látják a fajunk jövőjét.

– Ez ugyanolyan kétesnek hangzik, mint az eugenika – jegyezte meg Langdon.

Sinskey libabőrös lett ettől az utalástól.

Az 1940-es években a náci tudósok beleavatkoztak valamibe, amit kikiáltottak eugenikának. Kezdetleges génebézészeti módszerekkel kísérletezve próbálták növelni azoknak a születési

arányát, akik bizonyos „kívánatos” genetikai tulajdonságokkal rendelkeztek, és csökkenteni azokét, akik „kevésbé kívánatos” etnikai jegyeket hordoztak.

Etnikai tisztogatás genetikai szinten.

– Vannak hasonlóságok – ismerte el Sinskey. – És miközben nehéz elképzelni, hogyan lehetne új emberfajt „kisebészkedni”, sok okos ember hiszi azt, hogy a túlélésünk érdekében el kell kezdenünk. A transzhumanista folyóirat, a *H+* egyik szerzője a „nyilvánvaló soros lépésnek” nevezte az ivarsejti génmanipulációt, és azt állította, hogy ez rejti magában „fajunk igazi lehetőségeit”. – Sinskey szünetet tartott. – Viszont a folyóiratok védelmében azt is el kell mondanom, hogy a *Discover* magazin megjelentetett egy cikket, amely „a világ legveszélyesebb ötletének” nevezte ezt.

– Azt hiszem, én az utóbbival értek egyet – mondta Langdon. – Legalábbis szociokulturális nézőpontból.

– Mire gondol?

– Nos, feltételezem, hogy a genetikai fejlesztés, ahogy a plasztikai sebészet is, nagyon sokba kerül, igaz?

– Természetesen. Nem mindenki engedhetné meg magának, hogy felturbóztassa magát vagy a gyerekeit.

– Ami azt jelenti, hogy a törvényesen engedélyezett genetikai beavatkozások azonnal kettéosztanák a világot olyanokra, akiknek telik rá, és olyanokra, akiknek nem. Már így is nő a szakadék a gazdagok és a szegények között, de a génsébszet létrehozná a szuperemberi fajt és... azokét, akiket alsóbbrendűeknek tekintenek. Úgy gondolja, az embereket aggasztja, hogy a hipergazdag egy százalék irányítja a világot? Képzelve csak el, hogy ez az egy százalék ténylegesen egy felsőbbrendű faj lenne! Okosabb, erősebb, egészségesebb. Egy ilyen helyzet rabszolgasághoz vagy etnikai tisztogatásokhoz vezethetne.

Sinskey rámosolygott a mellette ülő jóképű tudósra.

– Professzor, maga nagyon gyorsan felfogta azt, amit én a génsébszet legsúlyosabb veszélyének tartok.

– Hát, lehet, hogy ezt felfogtam, de Zobristot még mindig nem értem. Úgy tűnik, hogy a transzhumanistákat az emberiség megjavítása foglalkoztatja, azt szeretnék, hogy egészségesebbek legyünk, hogy gyógyítani tudjuk a halálos betegségeket, meghosszabbítsuk az emberi élettartamot. Míg Zobrist nézeteiből a túlnépesedésről inkább az emberek megölése következik. A transzhumanista és a túlnépesedési gondolatai mintha ellentmondának egymásnak, nemde?

Sinskey nagyot sóhajtott. Ez jó kérdés volt, és sajnos csak egy kétségtelen és nyugtalanító válasz volt rá.

– Zobrist teljes szívéből hitt a transzhumanizmusban... a faj jobbá tételében a technológia eszközeivel. De abban is hitt, hogy a fajunk ki fog halni, mielőtt erre sort keríthetnénk. És ha nem lépünk, akkor az emberiség pusztá menynisége meg fogja semmisíteni a fajunkat, még mielőtt esélyünk lenne beváltani a génsébszet ígéretét.

Langdonnak elkerekedett a szeme.

– Zobrist tehát ritkítani akarta a nyáját... hogy időt nyerjen:

Az asszony bólított.

– Egyszer úgy jellemezte magát, mint aki csapdába esett egy hajón, ahol az utasok száma minden órában megduplázódik, miközben ő kétségbeesetten próbál mentőcsónakot építeni, mielőtt a hajót elsüllyesztené a saját súlya. – Elizabeth hallgatott egy ideig. – Ő annak a pártján volt, hogy az emberek felét le kell dobni a fedélzetről.

Langdon összerándult.

– Ijesztő gondolat.

– Az. És ne legyenek kétségei: Zobrist meggyőződéssel hitte, hogy az emberi népesség drasztikus selejtezésére egy napon majd hősieles cselekedetként fognak emlékezni... olyan pillanatként, amelyben az emberi faj a túlélés mellett döntött.

– Ez akkor is ijesztő.

– Annál inkább, hogy Zobrist nem volt egyedül ezzel a meggyőződéssel. Amikor Zobrist meghalt, sokak szemében mártírrá vált. Fogalmam sincs, kivel fogjuk szembe találni magunkat, ha megérkezünk Firenzébe, de nagyon óvatossá kell lennünk. Nem mi leszünk az egyetlenek, akik megpróbálják felkutatni ezt a kórokozót, és a saját biztonsága érdekében egy lélek sem tudhatja, hogy mit keres maga Olaszországban.

Langdon beszélt neki a barátjáról, Ignazio Busoniról, aki Dante-szakértő, és valószínűleg be tudná őt juttatni zárás után a Palazzo Vecchio-ba, ahol megvizsgálhatná a Zobrist kis vetítőjében felfedezett *cerca trova* szavakat tartalmazó festményt. Busoni abban is a segítségére lehetne Langdonnak, hogy megfejtse a különös idézetet a halott szeméről.

Sinskey hátrasimította hosszú, ezüst haját, és Langdon szemébe nézett.

– *Keressen és találjon*, professzor. Fogy az idő.

Sinskey bement a fedélzeti raktárba és a WHO veszélyes anyagok szállítására szolgáló, legbiztonságosabb kémcsövével tért vissza – egy biometrikusan zárható modellel.

– Adja ide a hüvelykujját – mondta, letéve a tárolóedényt Langdon elé.

Langdon nem értette, de engedelmeskedett.

Sinskey úgy programozta be a csövet, hogy Langdon legyen az egyetlen ember, aki ki tudja nyitni. Aztán fogta a kis vetítőt, és elhelyezte a csőben.

– Tekintse ezt hordozható széfnek – mondta mosolyogva.

– Egy biohazard jelképpel? – kérdezte Langdon feszengve.

– Csak ilyenünk van. Az a jó oldala, hogy senki nem fogja piszkálni.

Langdon kimentette magát azzal, hogy átmozgatja a végtagjait, és felkereste a mosdót. Amíg távol volt, Sinskey megpróbálta becsúsztatni a lezárt tárolóedényt a zakója felső zsebébe. Sajnos nem fért be.

Nem cipelheti úgy magával, hogy bárki láthatja. Elizabeth gondolkodott egy másodpercig, aztán visszament a raktárba szikéért és varrókészletért. Szakértői pontossággal nyílást vágott Langdon zakójának a bélésébe, és varrt bele egy rejtett zsebet, amely éppen akkora volt, mint a biocső.

Már az utolsó öltéseknél tartott, amikor Langdon visszatért.

A professzor megtorpant, és úgy nézett rá, mintha a *Mona Lisát* szentségtelenítette volna meg. – Maga belevágott a Harris Tweed zakóm bélésébe?

– Nyugalom, professzor – mondta Sinskey. – Gyakorlott sebész vagyok. Nagyon profik az öltéseim.

Hatvannyolcadik fejezet

A velencei Santa Lucia pályaudvar alacsony, szürke kőből és betonból emelt elegáns épület. Modern, minimalista stílusban tervezték, homlokzata jó ízléssel kerül minden díszítményt, egyetlen jelkép – a Ferrovie dello Stato, az olasz államvasutak szárnyas FS betűi – kivételével.

Mivel a pályaudvar a Canal Grande legnyugatibb végén kapott helyet, a Velencébe érkező utasokat az épületből kilépve egyből beszippantják a város eltéveszthetetlen képei, illatai és hangjai.

Langdonnak mindig a sós levegő volt az első élménye – a tiszta tengeri fuvallat, amelybe az állomás előtti utcai árusoknál kapható fehér pizza aromája vegyült. Ma keletről fújt a szél, és a dízelolaj szagát hozta a taxik hosszú sora felől, amelyek a közelben várakoztak a Canal Grande fodrozódó vizén. Kapitányok tucatjai integettek és kiabáltak a turistáknak, abban a reményben, hogy az ő taxijukat, gondolójukat vagy motorcsónakjukat választják.

Káosz a vízen, jegyezte meg magában Langdon, a forgalmi dugót figyelve a csatornán. Bostonban őrijtő lenne ez a torlódás, de Velencében valahogy eredetinek tűnt.

Egy kőhajításra, a csatorna túlsópartján a San Simeone Piccolo jellegzetes rézpatinás kupolája hasított a délutáni égbe. Ez volt az egyik legekletikusabb stílusú templom egész Európában. Szokatlanul megnyújtott kupolája és kerek szentélye bizánci hatást tükrözött, míg a márványoszlopos *pronaosz* az ógörög templomok előcsarnokának mintájára épült, akárcsak a római Pantheon bejárata. Látványos timpanon koronázta meg, amelynek márvány domborműve keresztény mártírokat ábrázolt.

Velence szabadtéri múzeum, gondolta Langdon, a templomlépcsőket csapkodó vizet nézve. *Egy lassan süllyedő múzeum*. De az áradás lehetősége most súlytalannak tűnt ahhoz a fenyegetéshez képest, amely a város alatt lapult.

És senki még csak nem is sejti...

A Dante halotti maszkjának hátoldalára írt vers járt Langdon eszébe, és azon töprengett, vajon hová vezet. Ott volt a vers átírata a zsebében, de magát a maszkot – Sienna javaslatára – újságpapírba tekerte, és betette a pályaudvari csomagmegőrző egyik rekeszébe. Noha ez kegyeletsértően alkalmatlan elhelyezés volt egy ilyen becses műtárgy számára, tagadhatatlanul biztonságosabb, mint magukkal cipelni egy gipszöntvényt egy vízre épült városban.

– Robert? – Sienna, aki elől haladt Ferrisszel, a vízi taxikra mutatott. – Nincs sok időnk.

Langdon sietve felzárkózott hozzájuk, bár az építészet rajongójaként nehezen fogadta el, hogy csak úgy végigszáguldjanak a Canal Grandén. Nincs is annál élvezetesebb Velencében, mint felszállni az 1-es vaporettóra – a városi közlekedés legfontosabb járatára –, lehetőleg este, leülni legelől a nyitott részen, és bámulni az elsuhanó, kivilágított templomokat és palotákat.

Ma nem lesz vaporettózás, gondolta Langdon. Ezek a vízibuszok hírhedten lassúak, a vízi taxi sokkal gyorsabb. Sajnos a pályaudvar előtt várakozó taxisor végeláthatatlan volt.

Ferris, aki semmiképpen nem akart várni, gyorsan a saját kezébe vette a dolgokat. Egy nagy köteg bankóval odaintett egy vízi limuzint – egy dél-afrikai mahagóniból készült Vencziano Cabriót. Bár a luxus jármű nyilván túlzás volt erre az útra, tény, hogy diszkréten és gyorsan, alig tizenöt perc alatt végigszáguldhat velük a Canal Grandén a Szent Márk térig.

A kapitányuk feltűnően jóképű volt, és mérete szabott Armani öltönyt viselt. Inkább nézett ki filmsztárnak, mint sofőrnek, de végtére is Velencében voltak, az olasz stíl egyik fellegvárában.

– Maurizio Pimponi – mutatkozott be a férfi Siennára kacsintva, és köszöntötte őket a fedélzeten. – Prosecco? Limoncello? Champagne?

– No, *grazié* – válaszolta Sienna, és pergő olaszszággal azt kérte, hogy a lehető leggyorsabban vigye el őket a Szent Márk térre.

– *Ma certo!* – kacsintott újra Maurizio. – Nincs ennél gyorsabb hajó egész Velencében...

Langdon és útitársai letelepedtek a párnázott ülésekre a hajó nyitott farában, Maurizio pedig beindította a Volvo Penta motort, és nagy szakértelemmel eltávolodott a parttól. Aztán jobbra fordította a kormányt, irányba állt, és kimanőverezett a nagy hajóval a gondolák közül, miközben a csíkos trikós gondolierók az öklüket rázták felé, mert karcsú, fekete járműveiket jól megdobálta a limuzin nyomában támadt hullámverés.

– *Scusate!* – kért tőlük elnézést Maurizio. – VIP-utasok! Másodpercek alatt kikormányozta őket a Santa Lucia pályaudvar környéki forgalmi dugóból, és kelet felé suhant velük a Canal Grandén. Ahogy elhúztak a Ponté degli Scalzi kecses íve alatt, Langdon orrát megütötte egy helyi specialitás, a seppie al nero – tintahal saját tintájában – jellegzetes fűszeres illata, amely a parton sorakozó teraszos vendéglők sátrai alól szállt feléjük. A csatorna egyik kanyarulata után feltűnt a kupolás San Geremia-templom hatalmas tömbje.

– Santa Lucia – suttogta Langdon, leolvassa a szent nevét a feliratról a templom oldalfalán. – A vak csontjai.

– Tessék? – nézett rá Sienna reménykedve, hogy Langdon rájöhetett valamire a titokzatos vers alapján.

– Semmi – mondta Langdon. – Csak egy furcsa gondolat. Valószínűleg nem érdekes. – A templomra mutatott. – Látja a feliratot? Itt temették el Szent Luciát. Néha előadást tartok a hagiografikus képzőművészetről, a keresztény szentek ábrázolásáról, és most eszembe jutott, hogy Szent Lucia a vakok védőszentje.

– *Si, Santa Lucia!* – szólt közbe Maurizio, aki alig várta, hogy a szolgálatukra lehessen. – A vakok védőszentje! Ismerik a történetet, ugye? – nézett hátra a sofőrjük, megpróbálva túlkiabálni a motorzajt. – Lucia olyan gyönyörű volt, hogy minden férfi vágyott utána. Ezért Lucia, hogy megőrizze a tisztaságát és a szüzességét Istennek, kivágta a saját szemét.

Sienna felnyögött.

– Ezt nevezem odaadásnak.

– Áldozata jutalmául – folytatta Maurizio – Isten új, még szebb szempárt ajándékozott neki!

Sienna Langdonra nézett.

– Ugye ő is tudja, hogy ez csak mese?

– Isten útjai kifürkészhetetlenek – közölte Langdon, maga elé képzelve azt a mintegy húsz régi mesterművet, amelyen Santa Lucia egy tálon hordozza a saját szemét.

Bár Szent Lucia legendájának számos változata volt, a legtöbben szerepelt az, hogy a lány kivágta a vágyat ébresztő szemét és egy tálon átnyújtotta sóvárgó vőlegényének, elszántan

jelentve ki: íme, itt van, amire annyira vágytál... és most könyörögve kérlek, hogy hagyj végre békén! Hátborzongató, hogy maga a Szentírás volt az, ami az öncsonkításra bátorította, örökre összekapcsolva Lúciát Krisztus híres intelmével: „És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt és vedd el magadtól.”

Kivájni, gondolta Langdon, felismerve, hogy talán erre történik utalása versben. Keress áruló velencei dózsét, aki... kiásta a csontjait a vaknak.

Langdont zavarba hozta a véletlen egybeesés, és azon tűnődött, nem lehet-e Szent Lucia a versben említett vak.

– Maurizio – kiáltotta Langdon a San Geremia-templomra mutatva –, abban a templomban vannak Santa Lucia csontjai, igaz?

– Igen, néhány darab – válaszolta Maurizio, rutinosan félkézzel kormányozva, és hátranézve az utasaira, mit sem törődve a szembejövő hajóforgalommal. – De a többségük nem. Santa Luciát olyan sokan imádták, hogy szétoztották a testét a templomok között az egész világon. Persze a legjobban a velenceiek szeretik Santa Luciát, ezért ünnepejük...

– Maurizio! – kiáltott rá Ferris. – Szent Lucia a vak, nem maga! Nézzen előre!

Maurizio jóízűen nevetett, és még épp időben fordult vissza, hogy ügyesen elkerüljön egy ütközést.

Sienna Langdont figyelte.

– Mi jár a fejében? Az áruló dózse, aki kivájta a vak csontjait? Langdon beszívta az ajkát.

– Nem tudom.

Gyorsan elmesélte Siennának és Ferrisnek Santa Lucia relikviáinak, azaz a csontjainak a legendáját, ami az egyik legkülönösebb történet a hagiográfiában. Állítólag amikor a gyönyörű Lucia visszautasította egy befolyásos kérő közeledését, a férfi bevádolta, és a lányt máglyahalálra ítélték, de a legenda szerint nem akart tüzet fogni a teste. Miután védett volt a tűztől, a relikviáinak varázserőt tulajdonítottak, és azt tartották, hogy akinek a birtokában van egy csontja, az nagyon sokáig él.

– Varázserejű csontok? – kérdezte Sienna.

– Annak hitték őket, igen, ezért terjedtek el a relikviái szerte a világban. Két évezreden keresztül a nagy hatalmú vezetők Szent Lúcia csontjainak megszerzésével próbálták elhárítani az öregedést és a halált. Ellopták és újra ellopták a csontvázát, ide-oda költöztették, és többször szedték részekre, mint bármely más szentét az idők során. Legalább egy tucat nagy történelmi személyiség kezén mentek át a relikviái.

– Nem volt köztük egy „áruló dózse” is? – érdeklődött Sienna.

Keress áruló velencei dózsét, aki levágta a lovak fejét, és kiásta a csontjait a vaknak.

– Könnyen lehet – mondta Langdon ráébredve, hogy Dante *Infernója* kiemelten említi Szent Lúciát. Lúcia egyike volt annak a három boldogságos asszonynak – *tre donne benedette* akik az alvilágtól visszarettenő Dante megsegítésére indítják Vergiliust. Mivel a másik két hölgy Szűz Mária és az imádott Beatrice, Dante a legmagasabb polcra helyezte Szent Lúciát.

– Ha ez így van – mondta Sienna izgatottan –, akkor ugyanaz az áruló dózse, aki levágta a lovak fejét...

- .. Santa Lucia csontjait is ellopta – fejezte be Langdon.

Sienna bólíntott.

- Ezzel már jelentősen szűkíthető a keresés. – Ferrisre pillantott. – Biztos, hogy nem működik a telefonja? Megnézhetnénk az interneten...

- Teljesen süket – mondta Ferris. – Az előbb ellenőriztem. Sajnálom.

- Mindjárt ott leszünk – mondta Langdon. – Biztos vagyok abban, hogy a Szent Márk-bazilikában sok mindenre választ kaphatunk.

A Szent Márk volt a kirakós játék egyetlen sziklaszilárd darabja. *A szerit bölcsesség muzeionja.* Langdon arra számított, hogy a bazilikában ki fog derülni a titokzatos dózse személye... és abból, egy kis szerencsével, annak a bizonyos palotának a neve is, ahonnan kiindulva Zobrist el akarja szabadítani a járványt. *A kthton szörny a sötétben vár.*

Langdon megpróbálta kiűzni az agyából a pestis képeit, de mindhiába. Gyakran merengett azon, milyen lehetett ez a hihetetlen város a fénykorában... mielőtt a pestis úgy meggyengítette, hogy vereséget szenvedve a törököktől elvesztette külbirtokai javát, majd meghódolt Napóleonnak... még abban az időben, amikor dicsősége delelőjén Velence Európa kereskedelmi központja volt. Mindent összevéve nem létezett nála szebb város a világon, s a velenceiek gazdagsága és kultúrája páratlan volt.

A sors iróniája, hogy éppen a lakosság külföldi luxuscikkek utáni vágya lett a veszte – a halálos ragályt Kínából hurcolták be a patkányok a kereskedőhajókon. Ugyanaz a pestisjárvány, amely a kínai népesség *kétharmadát* elpusztította, érkezett meg Európába, hogy megöljön minden harmadik embert – fiatalot és időset, gazdagot és szegényt, válogatás nélkül.

Langdon olvasott leírásokat arról, hogy milyen volt az élet a pestis sújtotta Velencében. Mivel nem vagy alig akadt szárazföld, ahová eltemethették volna a halottakat, felpuffadt tetemek úsztak a csatornában, egyes területeken úgy feltorlódva, hogy a munkásoknak ki kellett lökdösnüök a hullákat a tengerre, mint a faúsztatóknak a rönköket. Úgy tűnt, nincs a világon annyi ima, amely enyhíthetné a ragály rombolását. Mire a városi előljárók felismerték, hogy a patkányok, hurcolják be a kórt, már késő volt, de Velence még kiadott egy dekrétumot, mely szerint minden érkező hajónak a nyílt tengeren kell horgonyoznia teljes negyven napig, és csak azután engedélyezik a kirakodást. A negyvenes szám – olaszul quaranta – e gyászos emlékét mindmáig őrzik a *karantén* szó.

Miközben a hajójuk újabb kanyart vett be a csatornán, a szél belekapott egy sötétpiros ponyvatetőbe, s a látvány elszakította Langdont a halál komor gondolatától, egy elegáns, háromszintes épületre irányítva a figyelmét a Canal Grande bal oldalán.

CASINO DI VENEZIA: ANINFINTTE EMOTION.

Bár Langdon soha nem értette, mit akarnak hirdetni ezzel a „végtelen érzéssel” a kaszinó molinóján, azt tudta, hogy a mutatós reneszánsz palazzo a 16. század óta meghatározó eleme a Canal Grande híres látképének. Egykor magánpalota volt, ma estélyi ruhás urak és hölgyek űznek benne szerencsejátékot, de arról is híres, hogy 1883-ban itt érte a halálos szívroham Richard Wagnert, nem sokkal a *Parsifal* megkomponálása után.

A kaszinó után, a jobb oldalon, egy barokk palota homlokzatán, a még nagyobb, ezúttal sötétkék molinó ezt adta hírül:

Langdon évekkel ezelőtt járt benne, és itt látta Gustav Klimt remekét, A csókot, amelyet Bécsből kölcsönöztek. A bámulatos aranyfestmény az összefonódó szerelmesekről szenvedélyes érdeklődést keltett Langdonban Klimt művészete iránt, és mind a mai napig hálás a velencei Ca' Pesarónak, amiért megalapozta életre szóló vonzalmát a modern képzőművészethez.

Maurizio felgyorsulva repült velük tovább a kiszélesedő csatornán.

Előttük már ott magaslott a híres Rialto híd – ami azt jelentette, hogy félúton jártak a Szent Márk térhez. Ahogy közelebb értek a hídhöz, hogy áthajózzanak alatta, Langdon feltekintett, és egy magányos figurát látott mozdulatlanul állni a korlátnál, aki sötét arccal bámult le rájuk.

Ismerős volt az arc... és félelmetes.

Langdon ösztönösen megborzongott.

Szürke, megnyúlt arc, hideg, halotti szemmel és hosszú, csőrös orral.

A hajó már átsiklott a baljós figura alatt, mire Langdon rájött, hogy csak egy turista mutogatja magát a vadonatúj szerzeményében: a sok száz pestisárlarc közül az egyikben, amelyet a közeli Rialtó piacon árulnak.

Ma azonban egyáltalán nem tűnt viccesnek ez a jelmez.

Hatvankilencedik fejezet

A Szent Márk tér a velencei Canal Grande legdélibb csücskében fekszik, ahol a védett belső vízi út átmegy a nyílt tengerbe.

E veszélyes szakaszt a Dogana da Mar – a Tengerészeti Vámhivatal – szigorú, háromszögű tömbje felügyeli, amelynek őrtornya annak idején az idegen megszállóktól védelmezte Velencét. Manapság a torony helyén egy hatalmas aranyglóbusz és a szerencse istenasszonyát ábrázoló szobor látható, amelynek forgandósága itt a széljárás jelzésére szolgál, s egyben az óceánokon hajózó tengerészek kiszámíthatatlan sorsára emlékeztet.

Ahogy Maurizio a csatorna végéhez kormányozta a karcsú járművet, vészjóslón tárult fel előttük a hullámozó víztükör. Robert Langdon számtalanszor hajózott már erre, de mindig jóval nagyobb vaporettón, és most bizonytalan érzést keltett benne a nyíltabb vizekre kimerészkedő hajó.

A Szent Márk téri kikötéshez a limuzinjuknak át kellett szelni a kiszélesedő lagúnát, amelyen vízi járművek százai haladtak – a luxusjachtoktól a tankereken és a vitorlásokon át a hegynyi óceánjárókig. Mintha az országutat elhagyva egy nyolcsávos szupersztrádán találták volna magukat.

Sienna is riadtnak tűnt, ahogy feltekintett egy fölébük tornyosuló, tízemeletes hajóóriásra, amely alig háromszáz méterre haladt el mellettük. A fedélzetein nyüzsögtek az utasok, akik a korláthoz nyomulva a tengerről fotózták a Szent Márk teret. Az óceánjáró nyomdokában még három ugyanolyan óriás várta a sorát, hogy elhajózhasson Velence legismertebb látnivalója előtt. Langdon azt hallotta, hogy az utóbbi években úgy megsokszorozódott ezeknek az óceánjáróknak a száma, hogy éjjel-nappal, végeérhetetlen sorban haladnak el.

Maurizio a kormány mellől figyelte az érkező hajókat, majd balra pillantott, egy közeli, ponyvatetős kikötőhelyre.

– Leparkoljak a Harry's Bar előtt? – mutatott a Bellink feltaláló, híres vendéglátóegységre. – Onnan csak egy rövid séta a Szent Márk tér.

– Nem, vigyen minket odáig – utasította Ferris, a Szent Márk téri dokkok felé intve a lagúnán át.

Maurizio lazán vállat vont.

– Ahogy akarják. Kapaszkodjanak!

Felbőgtek a motorok, és a limó keresztülvágva a torkolaton beállt egy bójákkal jelzett terelősávba. Az elhaladó óceánjárók, amelyeknek a farvizén parafadugóként bukdácsoltak a kisebb hajók, úszó bérházaknak tűntek.

Langdon meglepetésére több tucat gondola is ugyanezt a keresztutat választotta. Karcsú testük – amely 11 méter hosszú volt és 350 kilót nyomott – figyelemre méltó biztonsággal szelte a hullámozó vizet. A gondolierók, akik a hajófar bal oldalán, egy platformon álltak hagyományos, fekete-fehér csíkos trikójukban, biztos kézzel kormányozták járművüket a jobb oldali peremhez támaszkodó egy szál evezővel. Még ezen a háborgó vízen is nyilvánvaló volt, hogy minden gondola rejtélyes módon balra dől; Langdon úgy értesült, hogy ezt a furcsaságot a hajó aszimmetrikus felépítése okozza: a gondola teste jobbra ível, ellenkező irányban a

gondolástól, kivédve azt, hogy a jobb oldali evezés miatt a hajó balra forduljon.

Maurizio büszkén mutatott az egyik elhúzó gondolára.

– Látják azt a fémlemez idomot az elején? – szólt hátra a válla felett, az elegáns orrdíszre utalva. – Ez az egyetlen fém egy gondolán, a *ferro di prua* Velence képét ábrázolja.

Maurizio elmagyarázta, hogy az alabárdszerű díszítmény, amely ott van minden velencei gondola orrán, szimbolikus jelentőségű.

A *ferro* ívelt alakja a Canal Grandét jelképezi, a hat fog a város hat történelmi kerülete, a *sestiere*, míg a nyújtott végű alakzat a dózse sapkájára emlékeztet.

A dózse, gondolta Langdon, visszatérve az előttük álló feladathoz. *Keress áruló velencei dózsét, aki levágta a lovak fejét, és kiásta a csontjait a vaknak.*

Langdon most a partvonalat kezdte fürkészni, ahol egy kis park húzódott a víz mentén. A fák fölött a Szent Márk harangtoronyának vöröstéglás sziluettje rajzolódott ki a felhőtlen égen, amelynek tetejéről Gábriel arkangyal arany szobra tekintett le a szédítő, százméteres mélységbe.

A süllyedő városban, ahol nincsenek magas házak, a Campanile di San Marco égbe törő tornya fároszként igazította el azokat, akik bemerészkedtek a velencei csatornák és sikátorok labirintusába; az eltévedt utazónak csak föl kellett pillantania az égre, és máris tudta, merre van a Szent Márk tér. Langdon még ma is nehezen hitte el, hogy ez a masszív torony 1902-ben leomlott, hatalmas törmelékheggyel borítva el a Szent Márk teret. Megjegyzendő, hogy a katasztrófa egyetlen áldozata egy macska volt.

A Velencébe látogatók számtalan lélegzetelállító helyen élhetik át a város utánozhatatlan hangulatát, Langdon kedvence mégis a Riva degli Schiavoni volt. A szeles, kövezett sétányt a víz menten még a 9. században építették ki a mederből kikotort hordalékból, és a régi Arzenáltól egészen a Szent Márk térig futott.

Kellemes kávézók, elegáns szállodák szegélyezték, de itt állt Anronio Vivaldi temploma is. A Riva Velence régi hajóépítő üzemétől, az Arzenáltól indult, ahol egykor a felhevített gyanta fenyőillata járta át a levegőt, mert a hajójavítók forró szurokgyantával kenték be a sérült járműveket, hogy eltömítsék a lyukakat. Állítólag Dante az itteni üzemekben tett látogatásból merítette a forró szurok mint pokolbeli kízóeszköz képét.

Langdon jobbra nézve követte a szemével a part mentén futó Rivát, és a sétány hatásos végpontján állapodott meg a tekintete. Itt, a Szent Márk tér legdélibb sarkán, a Piazzettának nevezett szakaszon találkozik a nagy, kikövezett térség a nyílt tengerrel. Velence aranykorában ezt az éles választóvonalat nevezték büszkén „a civilizáció határának”.

A sétánynak azon a háromszáz méteres szakaszán, ahol a Szent Márk tér a Piazzettával a tengerre néz, most is, mint mindig, vagy száz fekete gondola sorakozott, neki-nekiütődve a cölöpöknek, a tér fehér márványépületei felé bókolva alabárdszerű orrdíszükkel.

Langdonnak még ma is nehezebb esett elképzelni, hogy ez a kicsi város – ami csak kétszer akkora, mint a Central Park New Yorkban – valahogy kinőtt a tengerből, és a nyugati világ legnagyobb, leggazdagabb birodalma lett.

Ahogy Maurizio közeledett a parthoz, Langdon már látta, hogy a tér zsúfolásig tele van

emberekkel. Napóleon annak idején Európa legszebb szalonjának nevezte a Szent Márk teret, ám manapság elnézve mintha túl sok vendéget hívtak volna meg ebbe a szalonba. Már-már úgy festett a piazza, mintha el akarna sülyedni csodálóinak a súlya alatt.

– Istenem – suttogta Sienna az embertömeg láttán.

Langdon nem tudta, hogy a sokadalomtól ijedt-e meg, vagy attól, hogy Zobrist ezt a zsúfolt helyet választotta ki a járványa elszabadítására... vagy talán úgy érzi, hogy Zobrist figyelmeztetése a túlnépesedés veszélyére nem is annyira alaptalan.

Velencét minden évben hihetetlen mennyiségű turista özönli el – egy becslés szerint a földlakók egy százalékának egyharmada –, 2000-ben például vagy húszmillióan látogattak ide. Azóta egymilliárdal többen lettünk a földön, így a város most hárommillió turista terhe alatt nyög évente. Velence, akár maga a bolygó, csak korlátozott területtel rendelkezik, és egy ponton túl már nem képes elegendő élelmiszert importálni, elhelyezni a hulladékot vagy elég ágygal szolgálni azoknak, akik felkeresik.

A Langdon közelében álló Ferris nem a szárazföldet figyelte, hanem a tenger felől érkező hajókat.

– Jól van? – nézett rá fürkészve Sienna.

Ferris hirtelen megfordult.

– Igen, persze... csak elgondolkodtam. – Majd odaszólt Maurizióknak: – A lehető legközelebb parkoljon le a Szent Márk térhez.

– Nem gond! – intett vissza a kapitányuk. – Két perc!

A hajó most egy vonalban volt a Szent Márk térrel, és a tőlük jobbra eső fenséges Dózsepalota uralta a partvonalat.

A velencei gótika e tökéletes példája visszafogott eleganciával tüntetett. Itt nyoma sem volt a francia vagy angol palotákra jellemző tornyoknak és fiatornyoknak: az épület óriási kiterjedésű, szögletes tömbje a lehető legnagyobb alapterületet foglalta el a dózse kormányzati hivatalának és személyzetének elhelyezésére.

A tenger felől nézve akár nyomasztó hatást is kelthetett volna a palazzo fehér mészkő homlokzata, ha a masszív tömböt nem enyhíti a gondos tervezés árkádsorral, oszlopokkal, loggiával és az áttört, négylevelű lóhere csipkézettel. A kétszínű, fehér és rózsaszín márványból az egész déli fronton végigfutó geometrikus mintázat a spanyolországi Alhambrára emlékeztette Langdont.

Ahogy a hajó megközelítette a kikötőcölöpöket, úgy tűnt, hogy Ferris aggodalommal figyeli a palota előtt csoportosuló embereket. A tömeg egy hídon sűrűsödött össze, és mindenki egy keskeny csatorna felé fordult, amely két nagy részre szelte a Dózsepalota épületét.

– Mit néznek? – kérdezte Ferris idegesen.

– *Il Ponté dei Sospiri* – mondta Sienna. – Egy híres velencei látnivaló.

Langdon is arrafelé fordult, és meglátta a gyönyörű faragású, zárt folyosót, amely ívesen kötötte össze a két épületrészt. A Sójahajó hídja, gondolta, felidézve egyik kedves gyerekkori filmjét, az *Egy kis romantikát*, amely azon a legendán alapult, hogy ha két fiatal szerelmes alkonyatkor, míg szólnak a Szent Márk harangjai, megcsókolja egymást egy gondolán, a híd

alatt, akkor örökké szeretni fogják egymást. Ezt a mélyen romantikus elképzelést Langdon egész életében megőrizte. Persze az sem ártott, hogy egy imádni való, tizennégy éves üdvöske, Diane Lane játszotta a főszerepet, aki egyből Langdon kamaszkori fellángolásának tárgya lett... és az a láng, ha őszinte akart lenni, azóta sem aludt ki egészen.

Évekkel később Langdon elborzadva értesült arról, hogy a Sóhajok hídja nem a szerelmesek pihegéséről kapta a nevét... hanem az elkínzottak hörgéséről. Mint kiderült, az a zárt folyosó a Dózse-palota és a börtön között létesített összeköttetést, ahol foglyok szenvedtek és haltak meg; az ő nyögéseik és fájdalmas sóhajaik hallatszottak ki a rácsos ablakokon a keskeny csatorna felett.

Langdon egyszer a börtönt is felkereste, és meglepődve hallotta, hogy a legszörnyűbb cellák nem a gyakran elárasztott vízszinten voltak, hanem magának a palotának a legfelső szintjén – ezek az ólomborítású tetőről kapták a *piombi* nevet –, ahol nyáron elviselhetetlen volt a forróság és télen meg lehetett fagyni. Casanova, a híres nőcsábász is az ólombörtön foglya volt; az inkvizíció ítélte el házasságtörésért és kémkedésért, de tizenöt hónap múlva megszökött, elszédítve a foglárt.

– *Sto' attento!* – kiáltott oda figyelmeztetően Maurizio egy gondolásnak, miközben besiklott egy kikötőhelyre, ahonnan a gondola éppen távozott. A Hotel Danieli előtt talált szabad helyet, ami csupán száz méterre volt a Szent Márk tértől és a Dózse-palotától.

Maurizio kötelet vetett egy cölöp köré, és úgy ugrott ki a partra, mintha egy kalandfilm hősének szerepére pályázna. Miután kikötötte a hajót, megfordult és a karját nyújtotta, hogy kisegítse az utasait.

– Köszönjük – mondta Langdon, amikor az izmos olasz partra tette.

Ferris következett, aki kissé szórakozottnak tűnt és megint a tenger felé pillantgatott.

Sienna szállt ki utoljára. Ahogy az ördögien jóképű Maurizio őt is kisegítette, jelentőségteljes arckifejezéssel bámult rá, amely azt hivatott közvetíteni, hogy jobban járna, ha két útitársát sorsára hagyva inkább vele maradna a hajón. Sienna ügyet sem vetett rá.

– *Grazie, Maurizio* – vetette oda Sienna, de már a közeli Dózse-palotát nézte feszült figyelemmel.

Majd megelőzve Langdont és Ferrist bevezette őket a tömegbe.

Hetvenedik fejezet

A találóan minden idők egyik leghíresebb utazójáról elnevezett Marco Polo Nemzetközi Repülőtér mindössze négy mérföldre volt a Szent Márk tértől északnak, a Laguna Veneta vizén.

Egy magángép kiváltságos utasaként Elizabeth Sinskey már tíz perccel a leszállás után a lagúnán hajózott egy futurisztikus fekete motorcsónak – egy Dubois SR52 Blackbird – fedélzetén, amelyet az ismeretlen telefonáló küldött érte.

A kormányzó.

Sinskey, aki egész nap mozdulatlanságra volt kárhóztatva a mikrobusz hátsó ülésén, úgy érezte, hogy új erőre kap a tengeri levegőn. A sós szél felé fordította az arcát, ezüst haja lobogott. Csaknem két óra telt az utolsó injekció óta, és végre kitisztult a feje. Elizabeth Sinskey tegnap este óta először újra a réginek érezhette önmagát.

Brüder ügynök mellette ült, az emberei mögöttük. Egyik sem szólt egy szót sem. Ha voltak is fenntartásaik a szokatlan találkozót illetően, tudták, hogy ezek nem számítanak: nem ők hozzák a döntéseket.

A gyorsan száguldó jármű előtt most feltűnt egy nagy sziget, a partján elszórtan alacsony téglalapú épületek és gyárkémények. *Murano*, ismerte fel Elizabeth a híres üvegfúvó műhelyekről.

Hihetetlen, hogy újra itt vagyok, gondolta, és éles fájdalom hasított belé. *A kör bezárul.*

Évekkel ezelőtt, még orvostanhallgatóként járt Velencében a vőlegényével, és a muranói üvegmúzeumba is ellátogattak.

A vőlegénye meglátott egy gyönyörű, kézzel fújt mobilt, és mit sem sejtve közölte, hogy ezt szeretné majd felakasztani a kisbabájuk gyerekszobájában. Elizabeth lelkipurdalástól gyötörve, hogy ilyen sokáig őrizgette fájdalmas titkát, végül beszámolt neki az asztmájára kapott glükokortikoid-kezelések tragikus következményéről.

Elizabeth sohasem tudta meg, hogy az őszintétlensége vagy a meddősége fagyasztotta-e meg a vőlegénye szívét. De egy hétre rá az eljegyzési gyűrűje nélkül utazott el Velencéből.

Egyetlen emléke maradt a szívszakasztó nyaralásból: a lapis lazuli amulett. Aszklépiosz botja jó jelképe volt az orvostudománynak – ebben az esetben egy keserű pirulának de ennek ellenére egy napra sem vált meg tőle.

Az én drága amulettem, gondolta. Búcsúajándék a férfitől aki gyereket akart tőlem.

A venetói szigetek ma nem keltettek benne romantikus érzéseket; az elszigetelt falvakról nem a szerelem jutott eszébe, hanem a karanténtelegek, amelyeket a Fekete Halál távol tartására hoztak létre annak idején.

Ahogy a motorcsónak elsuhant az Isola San Pietro mellett, Elizabeth rájött, hogy egy nagy szürke jacht felé tartanak, amely egy mély csatornában horgonyozva várta az érkezésüket.

A fémes, szürke hajótest úgy festett, mintha az amerikai hadsereg lopakodó programjában tervezték volna. A név fekete betűi nem árulták el, milyen típusú járműről van szó.

Mendacium?

A hajó egyre nagyobb lett, ahogy közeledtek, és Sinskey már egy magányos figurát is ki tudott venni a taton – egy barnára sült, kis termetű férfit, aki távcsővel figyelte őket. Amikor

kikötöttek a *Mendacium* hátsó részének tágas dokkoló platformján, a férfi lejött a lépcsőn a fogadásukra.

– Dr. Sinskey, üdvözlöm a fedélzeten. – A napbarnított férfi udvariasan kezét fogott vele; sima és puha volt a tenyere, nem durva hajóskéz. – Hálás vagyok, hogy eljött. Kövessen, kérem.

A csoport több szintet ment lefelé, és Sinskey munkaállomások sokaságát látta útközben. Ez a különös hajó tele volt emberekkel, de nem vakációzni voltak itt, hanem dolgozni.

Min dolgoznak?

Még lejjebb ereszkedve Sinskey már hallotta a motorok erős hangját és a víz csapkodását a mozgásba lendülő jacht körül. *Hová megyünk?*– gondolta néma riadalommal.

– Négy szemközt akarok beszélni dr. Sinskeyvel – mondta a férfi a katonáknak, majd Elizabethre nézett. – Ha nem bánja.

Elizabeth bólintott.

– Uram – mondta nyomatékosan Brüder –, javaslom, hogy vizsgáltassa meg a hajóorvossal dr. Sinskey-t. Gyógyszereket kapott. ..

– Jól vagyok – szakította félbe Elizabeth. – Tényleg. De azért köszönöm.

A kormányzó egy hosszú másodpercig Brüderre szegezte a tekintetét, aztán egy étellel és itallal megrakott asztalra mutatott a fedélzeten.

– Gyűjtsenek erőt. Szükségük lesz rá. Rövidesen vissza kell térniük a partra.

Azzal a kormányzó hátat fordított az ügynöknek, bevezette a professzorasszonyt egy dolgozószobának berendezett elegáns kabinba, és becsukta maguk után az ajtót.

– Italt? – kérdezte a bárra mutatva.

Elizabeth megrázta a fejét, még mindig nem tudta hová tenni a különös környezetet. *Ki ez az ember? Mivel foglalkozik?*

A házigazda ujjával alátámasztva az állát tanulmányozta Sinskey-t.

– Tud róla, hogy az ügyfelem, Bertrand Zobrist ezüsthajú ördögnek nevezte önt?

– Nekem is van számára néhány válogatott elnevezésem.

A férfi nem árult el semmilyen érzelmet. Az íróasztalhoz ment, és rámutatott egy nagy könyvre.

– Szeretném, ha megnézné ezt.

Sinskey odament, és megvizsgálta a kötetet. Dante *Infernó*. Felidézte magában a halál borzalmas képeit, amelyekkel Zobrist sokkolta, amikor találkozott vele a *Külkapcsolatok Tanácsában*.

– Zobristtól kaptam két héttel ezelőtt. Van benne egy ajánlás.

Elizabeth elolvasta a kézzel írt szöveget a címlapon. Zobrist szignója volt alatta.

Drága barátom, köszönöm, hogy segített megtalálnom az utat.

A világ is hálás lesz önnek.

A nő hátán végigfutott a hideg.

– Milyen utat segített neki megtalálni?

– Fogalmam sincs. Pontosabban néhány órával ezelőttig fogalmam sem volt.

– És most?

– Most ritka kivételként eltértem a protokolltól... és idehívtam önt.

Sinskey hosszú utat tett meg, és nem volt kedve a titokzatoskodáshoz.

– Uram, én nem tudom, hogy ki maga, sem azt, hogy mi az ördögöt csinál ezen a hajón, de magyarázattal tartozik nekem. Mondja meg, miért védelmezett egy olyan embert, akit az Egészségügyi Világszervezet kerestetett.

Sinskey heveskedése ellenére a férfi halkán és kimérten válaszolt.

– Tisztában vagyok azzal, hogy mi ketten keresztbe tettünk egymásnak, de azt javaslom, hogy felejtsek el az előzményeket. Ami volt, elmúlt. Most a jövőre kell összpontosítanunk.

Azzal a férfi elővett egy kis piros memóriakártyát, behelyezte a számítógépébe, és intett Sinskey-nek, hogy üljön le.

– Ezt Bertrand Zobrist készítette. Abban a hitben, hogy holnap nyilvánosságra hozom.

Mielőtt még az asszony reagálhatott volna, elsötétült a monitor és lágyan csapkodó víz hangjai töltötték be a szobát. A sötétségből lassan kibontakoztak a formák... egy vízzel telt üreg... akár egy föld alatti tó. Különös módon a vizet mintha belülről világították volna meg... furcsa, bíborvörös fényben derengett.

A csobogó hangoktól kísérve a kamera leereszkedett, alámerült a vízbe és megmutatta a barlang üledékes padlóját. A padlóhoz egy fényes táblát csavaroztak, amelyen egy felirat, egy dátum és egy név állt.

EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

A másnapi dátum. És Bertrand Zobrist neve.

Elizabeth Sinskey megborzongott.

– Mi ez a hely? – kérdezte. – Hol van?

Válaszul a kormányzó most először mutatott ki érzelmet: a mély csalódottság és aggodalom sóhaját hallatta.

– Dr. Sinskey, én abban bízom, hogy öntől kapom meg a választ erre a kérdésre.

Egy mérföldre onnan, a Riva degli Schiavoni vízparti sétányáról nézve némileg megváltozott a tengeri látkép. Ha valaki jól figyelt, egy földnyelvet megkerülő, óriási szürke jacht közeledését észlelhette kelet felől. A Szent Márk tér felé tartott.

A *Mendacium*, ismerte föl az FS-2080, és félelem fogta el.

A szürke hajótest eltéveszthetetlen volt.

Jön a kormányzó... és fogy az idő.

Hetvenegyedik fejezet

A Riva degli Schiavonin Langdon, Sienna és Ferris a víz széle felől kerülgetve a sűrű tömeget kiérték a Szent Márk térre, ahol a Piazzetta déli oldala találkozik a tengerrel.

Itt már szinte áthatolhatatlan volt a turisták fala, akik klausztofóbiát keltve zárták körül Langdont, hogy fényképeket készítsenek a teret lezáró két magas oszlopról.

A város hivatalos bejárata, gondolta Langdon ironizálva, mert tudta, hogy egészen a 18. századig ezen a helyen tartották a kivégzéseket is.

Az egyik „kapuoszlop” tetején Szent Tódor bizarr szobra áll, büszkén pózolja a legenda szerint leölt sárkánnyal, amely Langdont inkább krokodilra emlékeztette.

A második oszlop tetején Velence mindenütt jelenlévő szimbóluma, a szárnyas oroszlán. Városszerte feltűnik ez a szárnyas oroszlán, a mancsát egy nyitott könyvön nyugtatva, amelyen a következő latin felirat olvasható: *Pax tibi Marce, evangélista meus. Béke veled, Márk, én evangélistám.* A legenda szerint egy angyal mondta ezeket a szavakat Szent Márk Velencébe érkezésekor, azzal a jóslattal együtt, hogy egykor majd itt fog nyugodni a teste. Ez az apokrif legenda szolgált később igazolásul arra, hogy a velenceiek elragadták Alexandriából Szent Márk csontjait, és újratemették a Szent Márk-bazilikában. Mind a mai napig a szárnyas oroszlán a város szimbóluma és szinte minden sarkon látható.

Langdon jobbra mutatott a Szent Márk téren, az oszlopokon túl.

– Ha elszakadnánk egymástól, találkozunk a székesegyház főbejáratánál.

A többiek egyetértettek, és gyorsan átkigyózva a tömegben követték Langdont a Dózse-palota nyugati fala mentén, Bár törvény tiltotta az etetésüket, Velence híres galambjai nagyon is fittek és elevenek voltak: némelyik a turisták lába körül csipegetett, mások a kávéházi teraszokra csaptak le, megdézsmálva a védtelen kenyeres kosarakat és zaklatva a szmokingos pincéreket.

Ez a nagy tér, sok európai társával ellentétben, nem négyzet, hanem L alakú. Az L betű talpa – a Piazzetta – köti össze a Szent Márkot a tengerrel. A bazilikával szemben, a Piazzettára merőlegesen terül el az L szára és szélesebb szára, amelyet a Museo Correr zár le. Maga a Szent Márk tér nem téglalap, hanem szabálytalan trapéz alakú, az egyik végénél elkeskenyedik. Ez az „elvarázsolt kastély trükk” kelti azt az illúziót, hogy a tér sokkal hosszabb, mint valójában, és a hatást csak erősítik a kövezet mintái, amelyek a 15. század utcai árusainak standjait jelölték ki.

A tér könyöke felé haladó Langdon a Szent Márk óratornyának ragyogó kék üveg számlapját látta a távolban – ebbe a csillagászati órába vágott bele egy gazembert James Bond a *Holdkeltében*.

Langdon attól a pillanattól tudta igazán átélni ennek a városnak a legegységibb vonását, amikor belépett erre a védett térre.

A hangzás.

Mivel itt gyakorlatilag nem voltak autók vagy motorizált járművek, Velencében nem hallatszott a forgalom szokásos nem dübörgött a metró, nem szirénáztak, átengedve a színpadot az emberi hangok, a galambbúgás, a kávéházi teraszok vendégeinek szerenádozó hegedűsök jellegzetes zajszőttesének. Velence hangzása teljesen más volt, mint a többi

városközponté.

A késő délutáni nap nyugatról behulló fénye hosszú árnyékokat vetett a kövezetre. A professzor felpillantott a Campanile csúcsos tornyára, amely a tér fölé magasodva uralta a velencei látképet. A torony felső loggiáján több száz ember szorongott. Langdont már a pusztalátványtól kilelte a hideg, és inkább lehajtott fejjel haladt tovább a tengernyi sokadalomban.

Sienna könnyen lépést tartott Langdonnal, viszont Ferris lemaradt, ezért a nő úgy döntött, hogy középen fog haladni, áthidalva a távolságot a két férfi között. Most azonban, ahogy érzékelte az egyre növekvő különbséget, türelmetlenül visszafordult. Ferris a mellkasára mutatott, jelezve, hogy kifulladt, és intett Siennának, hogy menjen csak tovább.

Sienna gyorsan Langdon nyomába eredt, és szem elől veszítette Ferrist. De ahogy nyomakodott előre a tömegben, nyugtalanító érzése támadt... valami furcsa gyanú, hogy Ferris szándékosan maradt le, mert el akart távolodni tőlük.

Sienna már rég megtanult bízni az ösztöneiben, ezért behúzódott egy falmélyedésbe, és az árnyékból kilesve pásztázta a sokaságot, Ferrist keresve.

Hová tűnhetett?!

Mintha meg sem próbálná utolérni őket. Addig fürkészte az arcokat, míg végül fel nem fedezte. Legnagyobb meglepetésére Ferris megállt, és lehajtott fejjel nyomogatta a gombokat a telefonján.

Ugyanazon a telefonon, amiről nekem azt mondta, hogy lemerült.

Zsigeri félelem markok belé, és Sienna tudta, hogy nem téved.

Hazudott nekem a vonaton.

Miközben figyelte, megpróbált rájönni, hogy mit csinál. Titokban SMS-t ír valakinek? Kutat a hátuk mögött? Langdont és Siennát megelőzve próbálja megfejteni Zobrist versének rejtélyét?

Bármire készül is, egyértelműen hazudott.

Nem bízhatunk meg benne.

Siennában felmerült, hogy odarohan és kérdőre vonja, de aztán úgy döntött, hogy inkább visszaolvad a tömegbe, mielőtt a férfi észrevenné. Továbbindult a bazilika felé, Langdont keresve. *Figyelmeztetnem kell nehogy bármit is eláruljon Ferrisnek.*

Már csak ötven méterre volt a templomtól, amikor egy erős kéz rángatni kezdte hátulról a pulóverét.

Visszafordulva szemtől szemben találta magát Ferrisszel.

A kiütéses férfi zihálva vette a levegőt, nyilván erőltetett menetben nyomakodott a tömegben, hogy utolérje Siennát. Feldúltnak tűnt, amit eddig még nem tapasztalt nála.

– Elnézést – nyögte ki nagy nehezen. – Elkeveredtem.

Ahogy Sienna a szemébe nézett, azonnal tudta.

Titkol valamit.

Amikor Langdon odaért a Szent Márk-bazilika elé, meglepetten fedezte fel, hogy egyik útitársa sincs mögötte. Szintén meglepődött azon, hogy nem állnak sorban a bebocsátásra váró turisták. Aztán rájött, hogy késő délután van – ilyenkor a legtöbb turista elbágyad az ebédre elfogyasztott tésztától és bortól, s csak ógyeleg a piazzákon, vagy úgy dönt, hogy inkább beül valahova kávézni és hagyja a történelmi látnivalókat.

Feltételezve, hogy Sienna és Ferris bármelyik pillanatban megérkezhetnek, Langdon a bazilika felé fordult. A néha "bejáratok bőségének zavarával" vádolt épület homlokzatának alsó részét: szinte teljes egészében elfoglalta az öt bemélyedő kapu, amelynek oszlopcsoportjairól, boltíveiről és tátongó bronzkapuiról a legkevesebb, amit elmondhatunk, hogy hívogatóvá tették a székesegyházat.

A bizánci építészet egyik legszebb európai példájaként a Szent Márk határozottan lágy és szeszélyes külsővel rendelkezett. Szemben a Notre-Dame vagy Chartres szigorú, szürke tornyaival, a Szent Márk egyszerre volt impozáns és valahogy földközeli. Szélesebb volt, mint amilyen magas, és öt kerek, fehér kupola ült a tetején, amely levegős, már-már vidám megjelenést kölcsönzött neki, ezért is hasonlíthatta nem egy útikönyv a Szent Márkot habcsókkal díszített esküvői tortához.

A középső boltív magasából Szent Márk karcsú szobra tekintett alá a nevét viselő térre. Éjkékre festett és arany csillagokkal beszórt csúcsív fölött állt, amelybe a város ragyogó talizmánját, a velencei szárnyas oroszlánt foglalták.

Míg a Szent Márk-bazilika leghíresebb kincsét – a négy hatalmas bronzlovat – az arany oroszlán alatt állították fel, s most is ott ragyogtak a délutáni napfényben.

Szent Márk lovai.

Úgy állnak a magasban, mintha bármelyik pillanatban leugorhatnának a térre. Ezeket a felbecsülhetetlen értékű műalkotásokat – mint megannyi kincset Velencében – Konstantinápolyban zsákmányolták a keresztes háborúk idején. Hasonlóképpen zsákmányolt műtárgy látható a templom délnyugati sarkán – a bíbor porfírból faragott *Tetrarchák*. Köztudott, hogy a szoborcsoportból hiányzik egy láb, amely akkor tört le, amikor a 13. században elhurcolták Konstantinápolyból. Csodával határos módon az 1960-as években előkerült a föld alól Isztambulban. Velence magának kérte a szobor hiányzó darabját, de a törökök azt üzenték vissza: *Elloptátok a szobrot – de mi megállunk a lábunkon*.

– Vegyen, uram! – szólalt meg egy női hang, magára vonva Langdon figyelmét.

Testes cigányasszonyt látott egy hosszú rúddal, amelyről velencei álarcok lógtak le. A legtöbbjük a népszerű *volto intero* – az egész arcot fedő, stilizált fehér maszk, amelyet leggyakrabban nők viseltek a karneválon. De voltak a választékban játékos, a fél arcot takaró Colombina-maszkok, háromszögletű állú bauta és egy megkötő nélküli Moretta is. A színes gyűjteményből a bot végére akasztott egyszerű, szürkésfekete álarc keltette fel Langdon érdeklődését, amelynek ijesztő, halott szeme mintha egyenesen rámeredt volna a hosszú, csőrös orr felett.

A pestisdoktor álarca. Langdon elfordította a tekintetét, nem akarta, hogy eszébe juttassák, miért van Velencében.

– Vesz? – kérdezte meg újra a cigányasszony.

Langdon futólag elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Sono molto belle, ma no, grazie.

Langdon egy darabig még követte a tekintetével a vészjósló pestisálarcot, amely a tömeg feje fölött táncolt a rúd végén. Majd nagyot sóhajtva visszaterelte a figyelmét a négy bronzlóra az emeleti balkonon.

És abban a pillanatban rájött.

Langdon érezte, ahogy az elemekből – a Szent Márk lovai, a velencei álarcok, a Konstantinápolyból zsákmányolt kincsek – egyszerre összeáll a kép.

– Istenem – suttogta. – Ez az!

Hetvenkettedik fejezet

Robert Langdon megdermedt álló helyében.

A Szent Márk lovai!

Ez a négy pompás ló – a királyi fejtartásával és mives szügyelőjével – hirtelen és váratlanul Langdon eszébe juttatott valamit, ami magyarázatot ad a Dante halotti maszkjába írott rejtélyes vers egyik kritikus részletére.

Langdont egyszer meghívták egy fényes esküvőre, amelyet New Hampshire-ben, a történelmi Runnymede Farmon rendeztek – innen származott a Kentucky Derby-győztes Dancer's Image. A pazar események között sor került egy színházi lovastrupp látványos bemutatójára is. Az Álarc mögött című előadás lovasai színpompás velencei jelmezekben és *volto intero* maszkokban léptek fel. Langdon még soha nem látott olyan nagy lovakat, mint az ottani szénfekete, fríz hátasok. Ezek a robusztus testfelépítésű, gyönyörű állatok erős izmaikat megfeszítve, kecses nyaktartással és a levegőben úszó hosszú sörénnyel dübörögtek át a mezőn.

E teremtmények szépsége olyan mély benyomást tett rá, hogy hazatérve tájékozódott róluk az interneten. Megtudta, hogy egykor a középkori királyok kedvelt fajtája volt, akik csataménként használták, később a kihalás szélére került, de szerencsére újra felfedezték. Eredetileg *Equus robustus* volt a neve, mai elnevezése – a fríz ló – szülőföldjére, a holland Frízföldre utal, ahol a nagyszerű grafikus, M. C. Escher született.

Mint kiderült, a régi fríz fajta erős testfelépítése adta a mintát a velencei Szent Márk robusztus szépségű lovaihoz. Langdon azt is megtudta, hogy a Szent Márk *Quadrigaja* minden idők legtöbbször ellopott műtárgya.

Langdon eddig azt hitte, hogy ez a kétes dicsőség a genti okán illeti, és gyorsan ellátogatott az ARCA weboldalára, hogy ellenőrizze a dolgot. Az Association for Research into Crime Against Art, a műkinclopások ellen és a kulturális örökség védelmére létrehozott nemzetközi szervezet nem közölt ilyen listát, de röviden ismertette a szobrok mozgalmas történetét.

A négy bronzlovat az i. e. 4. században öntötte egy ismeretlen görög szobrász Khiosz szigetén, ahonnan II. Theodosius vitette őket Konstantinápolyba, hogy felállítsa az ottani Hippodromban. Aztán, a negyedik kereszties hadjárat idején, amikor a velencei sereg kifosztotta Konstantinápolyt, az akkori dózse utasítására hajóval Velencébe vitték a négy értékes szobrot, ami a méretük és a súlyuk miatt szinte a lehetetlennel határos vállalkozás volt.

A lovak 1254-ben érkeztek meg Velencébe, és a Szent Márk-székesegyház homlokzata előtt állították fel őket.

Több mint egy fél évezred múltán, 1797-ben, Napóleon meghódította Velencét, és magával vitte a lovakat. Párizsba szállították és a Diadalív tetején helyezték el őket. Végül, 1815-ben. Napóleon Waterlooi vereségét és száműzetését követően, a lovakat eltávolították a Diadalívról és visszaszállították Velencébe, ahol a Szent Márk-bazilika balkonján állították fel a *Quadrigát*.

Noha Langdon meglehetősen jól ismerte a lovak történetét, az ARCA weboldalán talált egy bekezdést, ami megdöbbenetete.

A dekoratív szügyelőket a velenceiek helyezték el a lovak nyakán 1204-ben, hogy eltakarják a nyomot,

ahol levágták a fejüket, megkönnyítendő a szobrok Konstantinápolyból Velencébe szállítását.

A dózse rendelte el, hogy vágják le a Szent Márk lovainak fejét? Langdon ezt elképzelni sem tudta.

– Robert! – hallotta meg Sienna hangját.

Langdon elszakadva a gondolataitól látta, hogy Sienna nyomakszik felé a tömegben, Ferrisszel az oldalán.

– A lovak a versben! – kiáltotta Langdon izgatottan. – Rájöttem!

– Hogyan? – Sienna zavartnak tűnt.

– Egy áruló dózsét keresünk, aki levágta a lovak fejét!

– És?

– A vers nem élő lovakra utal. – Langdon felmutatott a magasba a Szent Márk homlokzatán, ahol a napfény megcsillogtatta a négy bronzszobrot. – Hanem azokra a lovakra!

Hetvenharmadik fejezet

A *Mendacium* fedélzetén dr. Elizabeth Sinskey-nek reszketett a keze. Nézte a videót a kormányzó dolgozószobájában, s noha látott már borzalmas dolgokat életében, ez az értelmezhetetlen film, amelyet Bertrand Zobrist készített az öngyilkossága előtt, jéggé dermedtette.

A képen egy csőrös arc árnyéka imbolygott, amely egy föld alatti üreg víztől csöpögő falára vetült. A sziluett folyamatosan beszélt, büszkén ismertette a mesterművét, amelyet Infernónak nevezett, és azt állította, hogy a népesség selejtezésével meg fogja menteni a világot.

Isten ment meg minket, gondolta Sinskey.

– Meg kell... – kezdte mondani, de megbicsaklott a hangja. – Meg kell találnunk azt a föld alatti helyet. Talán még nem késő.

– Figyeljen – válaszolta a kormányzó. – Egyre furcsább lesz.

A maszk árnyéka hirtelen megnőtt a fidon, és az alak egyszerre belépett a képkivágatba.

Te jó ég.

Sinskey egy tetőtől talpig – a fekete köpenytől a hátborzongató csőrös maszkig – pestisdoktornak öltözött figurával találta szemben magát, A pestisdoktor elindult a kamera felé, amíg az álarc félelmetes hatást keltve be nem töltötte az egész képernyőt.

– A pokol legsötétebb bugyraiban – suttogta – azok szenvednek, akik erkölcsi válságok idején semlegesek maradtak.

Sinskey érezte, hogy végigfut a hideg a tarkóján. Ugyanezt az idézetet adatta át neki Zobrist a repülőter pultjánál, amikor egy évvel ezelőtt Elizabeth faképnél hagyta.

– Tudom – folytatta a pestisdoktor –, hogy vannak olyanok, akik szörnyetegnek neveznek. – Szünetet tartott, és Sinskey úgy érezte, mintha kifejezetten hozzá intézné a szavait. – Tudom, hogy vannak olyanok, akik álarc mögé rejtőző, szívtelen gazembernek látnak. – Megint szünetet tartott, és még közelebb lépett a kamerához. – De nem vagyok arctalan. Sem szívtelen.

Azzal Zobrist lerántotta a maszkot és hátradobta a köntös kámzsáját – megmutatva csupasz arcát. Elizabeth dermedten bámulta az ismerős zöld szemet, amelyet a Külkapcsolatok Tanácsának sötétjében látott utoljára. Most ugyanaz a szenvedély és tűz égett a szemében, de valami más is... egy örült megszállottsága.

– Bertrand Zobrist vagyok – mondta a kamerába nézve. – És ez az arcom, amelyet most fedetlenül és csupaszon tárok a világ elé. Ami a lelkemet illeti... ha a magasba emelhetném lángoló szívem, mint Dante az ő imádott Beatricéjének, láthatnátok, hogy túlrad benne a szeretet. A legmélyebb szeretet. Mindannyiótok iránt. De legkivált az *egyikötök* iránt.

Zobrist még közelebb lépett, belenézett a kamerába, és lágyn hangon folytatta, mintha a szerelmeséhez beszélne.

– Szerelmem – suttogta drága szerelmem. Te vagy az én boldogságom, minden vétkem eltörlője, minden erényem foglalata, az én megváltásom. Te vagy az, aki meztelenül fekszel mellettem, aki tudtodon kívül átsegítettél a mélység felett, erőt adva nekem ahhoz, amit most megteszek.

Sinskey viszolyogva hallgatta.

– Szerelmem – folytatta Zobrist panaszos suttogással, amely visszhangot vert a kísérteties föld alatti üregben te vagy az én ihletadó és vezetőm, Vergiliusom és Beatricém egy személyben, és ez a mestermű ugyanannyira a tiéd is, mint az enyém. Ha te meg én, a sorsüldözött szeretők, nem érinthetjük egymást soha többé, békét lelek abban a tudatban, hogy a te gyöngéd kezére bíztam a jövőt. Elvégeztem a munkám idelent. És most eljött az óra, hogy újra fölkapaszkodjam a felső világba... és újra ott lesznek a csillagok.

Zobrist elhallgatott, és már csak a csillagok szó visszhangzott a barlangban. Aztán, nagyon lassan, Zobrist kinyújtotta a kezét a kamera felé, és megszakította a közvetítést.

A képernyő elsötétült.

– Az a föld alatti hely... – mondta a kormányzó elfordulva a monitortól. – Nem ismertük fel. És ön?

Sinskey megrázta a fejét.

– Soha nem láttam még hasonlót. – Robert Langdonra gondolt, azon tűnődve, elért-e valamilyen eredményt Zobrist rejtvényének megfejtésében.

– Ha ez segít – mondta a kormányzó azt hiszem, én tudom, ki Zobrist szeretője. – Szünetet tartott. – Egy FS-2080 kódnevű illető.

Sinskey felugrott.

– FS-2080?! – Feldúltan bámult a kormányzóra.

A kormányzó is zaklatottnak tűnt.

– Ezek szerint mond önnek valamit?

Sinskey elkepedten bólintott.

– Nagyon is sokat,

Elizabethnek felgyorsult a szívverése. FS-2080. Bár azt nem tudta, ki az illető, azt igen, hogy mire utal ez a kódnev. A WHO már évek óta monitoroz hasonló kódneveket.

– A transzhumanista mozgalom – mondta. – Hallott már róla?

A kormányzó nemet intett.

– Leegyszerűsítve – magyarázta Sinskey-, a transzhumanizmus filozófiája szerint az embereknek minden elérhető technológiát alkalmazniuk kellene, hogy erősebbé tegyék a fajunkat. A legfittebb marad életben...

A kormányzóra nem tett különösebb hatást a közlés.

– Általánosságban – folytatta Sinskey -, a transzhumanista mozgalomban felelős emberek működnek... az etikát szem előtt tartó természettudósok, jövőkutatók, látnokok. De, mint minden mozgalomban, itt is van egy harcias kisebbség, akik úgy gondolják, hogy nem haladnak elég gyorsan. Ők az apokalipszist várók, akik szerint közel a vég, és valakinek drasztikus lépéseket kell tennie, hogy megmentse a fájunk jövőjét.

– Hadd találjam ki – mondta a kormányzó. – Bertrand Zobrist is ezek közé tartozott?

– Úgy van – válaszolta a professzorasszony. – A mozgalom egyik vezetője volt. Ráadásul kivételes intellektus és karizmatikus személyiség, akinek a végpusztulásról írott cikkei a

megszállott hívek külön szektáját hozták létre a transzhumanistákból. Ezek a fanatikus tanítványok használnak ilyen kódneveket. Mindegyik hasonlóan épül fel, két betű és négy számjegy, például DG-2064, BA-2105, vagy az, amit az imént említett.

– FS-2080.

Sinskey bólintott.

– Ez csakis egy transzhumanista kódnev lehet.

A kormányzó bizonytalannak tűnt, de odament a számítógéphez, és megnyitott egy keresőablakot.

– Írja be azt, hogy FM-2030 – mondta Sinskey mögé lépve.

A kormányzó megtette, és weboldalak ezreit kapta.

– Kattintson rá bármelyikre – mondta Sinskey.

A kormányzó megnyitotta a legfelsőt, egy Wikipedia-oldalt, egy jóképű iráni férfi – Fereidoun M. Esfandiary – fotójával, akit mint író, filozófust, jövőkutatót és a transzhumanista mozgalom atyját mutattak be. 1930-ban született, és ő ismertette meg a transzhumanista filozófiát a nagyközönséggel, valamint a jövőbe látóan megjósolta az in vitro megtermékenyítést, a génebésezetet és a civilizáció globalizálódását.

A Wikipedia szerint az volt Esfandiary legmerészebb állítása, hogy az új technológiáknak köszönhetően száz évig fog élni, ami az ő nemzedékében ritkaságszámba ment. A jövő technikájába vetett bizalom jeleként Fereidoun M. Esfandiary FM-2030-ra változtatta a nevét, amelyet a két első névbetűjéből és abból az évből alkotott, amelyben betölti a százat. Sajnos hetvenévesen a hasnyálmirigy rák áldozata lett, így nem érte el a célját, de a lelkes transzhumanista követők azzal hajtanak fejet az FM-2030 emléke előtt, hogy az ő mintájára választanak nevet maguknak.

Amikor a kormányzó befejezte az olvasást, felállt és az ablakhoz lépve üres tekintettel bámult ki a tengerre.

– Nos – suttogta jó idő múlva, mintha csak hangosan gondolkodna. – Bertrand Zobrist szeretője, ez az FS-2080, nyilvánvalóan közénk... a transzhumanisták köze tartozik.

– Ez biztos – válaszolta Sinskey. – Sajnálom, hogy nem tudom, kicsoda személy szerint ez az FS-2080, de...

– Erről beszéltem – szakította felbe a kormányzó, meg vic a tengert nézve. – Én tudom. Pontosan tudom, hogy ki ő.

Hetvennegyedik fejezet

Mintha még a levegő is aranyból lenne.

Robert Langdon nagyon sok szép katedrális látott már életében, de Szent Márk Aranytemplomát mindig is páratlannak tartotta. Évszázadokon át élt az a hit, hogy már a Szent Márk levegőjének pusztá belélegzése is gazdaggá teszi az embert. És ezt az állítást nemcsak metaforikusan értették, hanem szó szerint is.

A sok millió aranylemezzel beborított falak között a levegőben szállongó porszemek jó része valójában aranyszemcse volt. Ez a lebegő aranyfüst a nagy nyugati ablakon beragyogó napfényel együtt teremtette meg azt a vibráló légkört, amely spirituális gazdagságot árasztott a hívőkre, s ugyanakkor e világi gazdagságban is részesítette őket, bearanyozva a tüdejüket.

Ezen az órán a nyugati ablakon betűző nap fénye úgy terült szét Langdon feje fölött, akár egy széles, csillogó legyező, vagy ragyogó selyemsátor. Langdonnak elakadt a lélegzete, és érzékelte, hogy Sienna és Ferris ugyanígy reagálnak.

– Merre? – suttogta Sienna.

Langdon egy felfelé vezető lépcsőre mutatott. A bazilika emeleti múzeumának gazdag gyűjteménye volt, amelyet a Szent Márk lovainak szenteltek, és Langdon bízott abban, hogy gyorsan kideríti, ki volt az a titokzatos dózse, aki levágatta a lovak fejét.

Felfelé kapaszkodva a lépcsőn Langdon látta, hogy Ferris megint nehezen szedi a levegőt, Sienna pedig végre elkapta Langdon tekintetét, amivel már percek óta próbálkozott. Sienna figyelmeztető arckifejezéssel diszkréten Ferris felé biccentett, és némán tátogatva mondott valamit, amit Langdon nem értett. De mielőtt rákérdezhetett volna, Ferris odanézett, s csak a másodperc törtrészával késett el: Sienna már elfordította a tekintetét, és egyenesen Ferrisre bámult.

– Jól van, doktor úr? – kérdezte ártatlanul.

Ferris bólintott, és meggyorsította a lépteit.

Tehetséges színésznő, gondolta Langdon, de vajon mit akart mondani?

A második lépcsőfordulóról beláthatták az alattuk elterülő bazilikát. Az egyenlő szárú görög keresztet formázó alaprajz miatt a Szent Márk tere sokkal közelebb áll a négyzethez, mint a Szent Péter vagy a Notre-Dame alaprajza a megnyújtott főhajóval. Az előcsarnok és az oltár közötti rövidebb távolság robusztus, zömök testet ad a Szent Márknak, és könnyebb megközelíthetőséget is sugall.

De azért nem túl könnyűt: magát a szentélyt oszlopos ikonosztáz választja el a főhajótól, impozáns feszülettel a tetején. A főoltár fölé gyönyörű cibóriumot emeltek, s itt van a világ egyik legértékesebb oltárképe: a híres Aranytábla. A Pala d'Oro vastagon aranyozott ezüstlemezekkel borított nagy fatábláin korábbi művek – elsősorban bizánci zománcmunkák – sokaságát „szőtték össze” egy gótikus keretű táblává. Mintegy ezerháromszáz igazgyöngy, négyszáz gránátkő, háromszáz zafír, smaragd, ametiszt és rubin díszíti. Az Aranytáblát és a Szent Márk lovait Velence legnagyobb kincsei között tartják számon.

Építészetiileg bazilikának neveznek minden keleti, bizánci stílusú templomot Európában

vagy a nyugati világban. A Justinianus konstantinápolyi Szent Apostolok bazilikájának mintájára épült Szent Márk olyannyira keleti stílusú, hogy az útikönyvek gyakran javasolják a törökországi mecsetek felkeresésének ésszerű alternatívájaként, mivel azoknak a jó része volt eredetileg bizánci bazilika, amelyet a törökök aztán dzsámivá alakítottak át.

Langdon soha nem helyettesítette volna a látványos törökországi mecseteket a Szent Márkkal, de azt el kellett ismernie, hogy a bizánci művészet iránti szenvedély valóban kielégülhet a jobb oldali kereszthajó melletti titkos szobák – az úgynevezett Kincstár – megtekintésével, ahol 283 értékes ikonból, ékszerből és kehelyből álló pazar gyűjteményt őriznek.

Langdon örömmel állapította meg, hogy ezen a délutánon viszonylag békés a bazilika. így is rengetegen voltak, de legalább lépni lehetett. A különböző csoportokat kerülgetve Langdon a nyugati ablak felé vezette Siennát és Ferrist, ahol a látogatók kiléphettek a balkonra, hogy megnézzék a lovakat. Noha Langdon bízott abban, hogy képesek lesznek azonosítani a kérdéses dózsét, az továbbra is aggasztotta, hogy mi legyen a következő lépés, ha egyszer megvan a dózse. *Megkeresni a sírját? A szobrát?* Ez valószínűleg nem fog menni segítség nélkül, tekintve hogy több száz szobor található magában a templomban, a kriptában és a kupolás sírboltokban a bazilika északi szárnya mentén.

Langdon kiszúrta egy fiatal idegenvezetőnőt, aki egy csoportot kalauzolt, és udvariasan megszólította.

– Elnézést kérek, itt van ma délután Ettore Vio?

– Ettore Vio? – A nő furcsa pillantást vetett Langdonra. – *Si, certo ma...* – Elharapta a mondatot, és felragyogott a szeme. – *Lei é Robert Langdon, vero?!* Maga Robert Langdon, igaz?

Langdon türelmesen mosolygott.

– *Si, sono io.* Beszélhetnék Ettoreval?

– *Si, si!* – A nő jelezte a csoportjának, hogy várjanak egy percet, és elsietett.

Langdon és a múzeum kurátora, Ettore Vio egyszer együtt szerepeltek egy rövid dokumentumfilmben a bazilikáról, és azóta tartották a kapcsolatot.

– Ettore írt egy könyvet erről a bazilikáról – magyarázta Langdon Siennának. – Vagyis nem csak egyet.

Sienna még mindig furcsán idegesnek tűnt Ferris miatt, aki szorosán mellettük maradt, miközben Langdon felvezette őket a felső szintre, a nyugati ablakhoz, a quadrigához. Az ablakhoz érve már látták a lovak erőteljes farának körvonalait a délutáni napfényben. A balkonon járkáló turisták a szobrokat és a Szent Márk tér látványos panorámáját csodálták.

– Ott vannak! – kiáltotta Sienna a balkonra nyíló ajtóhoz sietve.

– Nem egészen – mondta Langdon. – A balkonon látható lovak valójában csak másolatok. Szent Márk igazi lovait biztonságosan őrzik idebent.

Langdon végigkalauzolta Siennát és Ferrist egy folyosón, egy jól megvilágított falmélyedéshez, ahonnan ugyanaz a négy ló látszott feléjük ügetni a vöröstéglás boltívek alól.

Langdon elismerően mutatott a szobrokra.

– Ők az igaziak.

Valahányszor ilyen közletről láthatta ezt a négy lovat, nem állta meg, hogy meg ne csodálja az izomzatuk textúráját és kidolgozottságát. A megfeszülő bőr drámai hatását csak fokozta az aranyló felszínt borító zölde rézpatina. Langdoni mindig arra emlékeztette ez a mozgalmas múltjuk ellenére tökéletes állapotban fennmaradt négy szobor, hogy milyen fontos a nagy művek megőrzése.

– A kantárjuk – mondta Sienna a dekoratív szügyelőre mutatva az egyik ló nyakában. – Azt mondta, hogy utólag adták hozzá? Hogy *elfedjék* a vágás helyét?

Langdon elmesélte Siennának és Ferrisnek a „levágott fejek” különös történetét, amelyet az ARCA weblapján olvasott.

– Itt is azt írják – mondta Langdon egy tájékoztató szövegre mutatva a közelben.

– Roberto! – bömbölte egy barátságos hang a hátuk mögöl. – Micsoda sértés!

Langdon megfordult, és felfedezte Ettore Viót: a joviális külsejű, ősz férfi nyakába akasztott szemüveggel, kék öltönyben nyomakodott feléjük a tömegben.

– Velencébe mersz jönni úgy, hogy fel sem hívsz?

Langdon mosolyogva kezét rázott vele.

– Szeretek meglepetést okozni, Ettore. Jól nézel ki, Ők itt a barátaim. Dr. Brooks és dr. Ferris.

Ettore üdvözölte őket, aztán hátralepve mustrálni kezdte Langdont.

– Orvosokkal utazol? Beteg vagy? És ez a ruha? Olasszá akarsz válni?

– Egyik sem – válaszolta Langdon nevetve. – Azért jöttem, hogy információt kérjek a lovakról.

Ettore fürkészve nézett rá.

– Van valami, amit a híres professzor még nem tud?

Langdon vigyorgott.

– Az érdekel, hogyan vágták le ezeknek a lovaknak a fejét, hogy a keresztes háború idején elszállítsák őket.

Ettore Vio olyan képet vágott, mintha Langdon a királynő aranyeréről kérdezősködött volna.

– Az ég szerelmére, Robert – suttogta. – Erről mi nem beszélünk. Ha levágott fejeket akarsz látni, megmutathatom neked a híres Carmagnola levágott fejét, vagy...

– Ettore, tudnom kell, melyik dózse vágatta le ezeket a fejeket.

– Ez sohasem történt meg – tiltakozott Ettore. – Természetesen én is hallottam a sztorit, de nem sok történelmi bizonyíték van arra, hogy bármelyik dózse...

– Ettore, kérlek, nézd el nekem... – mondta Langdon. – Akkor azt mondd meg, hogy a sztori szerint melyik dózse volt az?

Ettore föltette a szemüvegét, és azon át tanulmányozta Langdont.

– Nos, a sztori szerint a mi szeretett lovainkat Velence legokosabb és legravaszabb dózséja szállította ide.

– Legravaszabb?

– Igen, az a dózse, aki mindenkit átvert a keresztes hadjárat idején. – Várakozóan nézett

Langdonra. – Az a dózse, aki elvette az állam pénzét, hogy Egyiptomba hajózzanak... de átirányította a csapatokat, és helyette kifosztotta Konstantinápolyt.

Ez nagyon úgy hangzik, mint egy árulás, tűnődött Langdon.

– És mi volt a neve?

Ettore összevonta a szemöldökét.

– Robert, úgy tudtam, hogy te tanultál történelmet.

– Igen, de a világ nagy, a történelem hosszú. Jól jönne egy kis segítség.

– Rendben, kapsz még egy rávezető kérdést.

Langdon már tiltakozni készült, de rájött, hogy kár a gőzért.

– A te dózséd majdnem száz évet élt – mondta Ettore. – Abban az időben ez kész csoda volt. A babona annak a bátor tettének tulajdonította hosszú életet, hogy megmentette Santa Lucia csontjait Konstantinápolyból és hazahozta őket Velencébe. Santa Lucia úgy vesztette el a szemét...

– Kiszedte a vak csontjait! – tört ki Sienna, aztán Langdonra nézett, aki ugyanerre gondolt.

Értőre fiircsájkodva nézett Siennára.

– Így is lehet mondani.

Ferris egyszerre hamuszürke lett, mintha most fogyott volna el végképp a levegője a téren megtett hosszú út és a lépcsőmászás után.

– Hozzátenném – mondta Ettore –, hogy ez a dózse azért szerette annyira Santa Luciát, mert maga is vak volt. Kilencvenéves korában kiállt erre a térre, nem látott semmit, és meghirdette a keresztes hadjáratot.

– Tudom, ki ez – jelentette be Langdon.

– Remélem is! – vágta rá Ettore mosolyogva.

Mivel Langdon fotografikus memóriája jobban meg tudta őrizni a képeket, mint a kontextus nélküli szövegeket, a felismerés egy műalkotás formájában köszönt rá – Gustave Dóré híres illusztrációja volt az, amely egy kiaszott, vak dózsét ábrázolt a magasba emelt kézzel, amint arra lelkesíti az összegyűlt tömeget, hogy csatlakozzon a keresztes hadakhoz. Dóré rajzának címe élénken megmaradt az emlékezetében: *Dandolo keresztes háborút hirdet*.

– Enrico Dandolo – közölte Langdon. – A dózse, aki örökké élt.

– *Finalmente! Na végre!* – kiáltotta Ettore. – Már attól féltem, barátom, hogy elaggott az elméd.

– A testemmel együtt. Itt van eltemetve?

– Dandolo? – Ettore megrázta a fejét. – Nem, nem itt.

– Hol? – kérdezte Sienna. – A Dózse-palotában?

Ettore levette a szemüvegét, gondolkozott egy darabig.

– Adjon nekem egy másodpercet. Olyan sok dózse volt, most nem emlékszem...

De mielőtt Ettore megadhatta volna a választ, egy rémültnek tűnő idegenvezető érkezett rohanva, félrevonta, és suttogott valamit a fülébe. Ettore megmerevedett, látszott, hogy ő is megijed, azonnal az egyik korláthoz sietett, és lenézett. A következő pillanatban visszafordult

Langdonhoz.

– Mindjárt jövök – kiáltott oda, azzal nem vesztegetve több szót, már ment is.

A mit sem értő Langdon szintén a korláthoz ment és lenézett. *Mi történik odalent?*

Először nem látott semmit, csak a jövő-menő turistákat. Aztán egy másodperc múlva észrevette, hogy a legtöbb látogató ugyanabba az irányba néz, a főbejárat felé, amelyen át fekete egyenruhás katonák masíroztak be a templomba, majd felfejlődve az előcsarnokban elállták a kijáratokat.

A fekete ruhás katonák. Langdon érezte, hogy megfeszül a keze a korláton.

– Robert! – szólalt meg Sienna a háta mögött.

Langdon le nem vette a szemét a katonákról. *Hogyan találtak meg minket?*

– Robert! – hallotta újra Sienna sürgető hangját. – Valami kinn van! Segítsen!

Langdon elfordult a korláttól, nem tudta mire vélni a segélykérést.

Hová kinnt?

A következő pillanatban felfedezte Siennát és Ferrist. A földön, Szent Márk lovai előtt, térdelt Sienna dr. Ferris fölé hajolva... aki görcsösen rángatózva és a mellét markolva összeesett a padlón.

Hetvenötödik fejezet

– Azt hiszem, szívrohama van! – kiáltotta Sienna.

Langdon odasietett a földön elterült dr. Ferrishez. A férfi levegő után kapkodott, nem tudott rendesen lélegezni.

Mi történt vele?! Langdont túl sok minden rohanta meg egy pillanat alatt. A katonák érkezése odalent, a padlón fetregő Ferris... Ő pedig átmenetileg lebénult, nem tudta, mire reagáljon.

Sienna Ferris mellett kuporogva meglazította a nyakkendőjét, feltépte az ingét, hogy könnyebben jusson levegőhöz. De ahogy lepattogtak a felső gombok és szétnyílt az ing, Sienna hátrahőkölt és rémülten felsikoltott, majd a szájához kapva a kezét bámulta a férfi mellkasát.

Langdon is meglátta.

Ferris mellkasán a bőr teljesen elszíneződött. Grapefruit nagyságú, ijesztően kékesfekete folt terjengett a szegycsontja táján. Úgy festett, mintha egy ágyúgolyó találta volna el.

– Belső vérzés lesz – mondta Sienna megrendült tekintettel pillantva föl Langdonra. – Nem csoda, hogy egész nap légzési nehézségei voltak.

Ferris félrerántotta a fejét, láthatóan szólni akart, de csak erőtlen zihálás hagyta el a száját. Gyűlni kezdtek köréjük a turisták, és Langdon érzékelte, hogy hamarosan elszabadul a pánik.

– Katonák vannak odalent – figyelmeztette Siennát. – Nem tudom, hogyan találtak ránk.

A megdöbbenést és a félelmet azonnal harag váltotta fel Sienna arcán, és villámló szemmel nézett Ferrisre.

– Hazudott nekünk, igaz?

Ferris megint megpróbált mondani valamit, de alig jött ki hang a torkán. Sienna durván átkutatta a zsebeit, elvette a tárcáját és a telefonját, becsúsztatta a saját zsebébe, majd vádló tekintettel állt meg fölötte.

Ugyanabban a pillanatban egy idős olasz hölgy nyomakodott át a tömegen, és dühösen Siennára támadt.

– *L'hai colpito alpetto* – És szemléltetésül erőteljes nyomást gyakorolt a saját mellkasára az öklével.

– Nem! – kiáltotta Sienna. – A CPR megölné! Nézze meg a mellkasát! – Langdonhoz fordult. – Robert, ki kell jutnunk innen. Azonnal!

Langdon lenézett Ferrisre, aki kétségbeesetten bámult fel rá, könnyörgő tekintettel, mintha közölni szeretne valamit.

– Nem hagyhatjuk itt így! – tiltakozott hevesen Langdon.

– Bízzon bennem – mondta Sienna. – Ez nem szívroham. Most pedig el kell tűnnünk innen. Azonnal.

Ahogy a tömeg közelebb nyomult, az emberek segítségért kezdtek kiabálni. Sienna meglepő erővel ragadta meg Langdon karját, és elvonszolta onnan, ki a balkonra, a friss levegőre.

Langdon egy pillanatra elvakult. Egyenesen a szemébe tűzött a nap, amely most már

alacsonyán állt a Szent Márk nyugati oldala felett, és aranyló fénye az egész balkont elárasztotta. Sienna bal felé húzta Langdont az emeleti teraszon, kikerülve a turistákat, akik a piazza látképét és Szent Márk lovainak másolatát akarták megcsodálni.

Ahogy a tenger felé közeledtek a bazilika homlokzata mentén, feltárult előttük a lagúna. Kint a vízen különös sziluett ragadta meg Langdon figyelmét – egy ultramodern jacht, amely valamilyen futurisztikus hadihajóra emlékeztetett.

Mielőtt jobban megnézhetné volna, Sienna tovább húzta balra, a balkon nyomvonalát követve, amely a bazilika délnyugati sarkán elkanyarodva tartott a Porta della Carta, a „Papírkapu” felé – ez az épületszárny köti össze a templomot a Dózse-palotával –, amely onnan kapta a nevét, hogy a dózsék itt függesztették ki a rendeleteket elolvasásra.

Nem szívroham? Ferris elkéült, megfeketedett mellkasának képe beleégett Langdon agyába, és egyszerre félelem fogta el attól, hogy meg kell hallgatnia Sienna diagnózisát a férfi valódi betegségéről. Ráadásul történnie kellett valaminek, mert Sienna már nem bízott meg Ferrisben. *Ezért kereste korábban a tekintetemet?*

Sienna hirtelen megtorpant, áthajolt a bábos korlát felett, és lenézett a Szent Márk tér árkádos sarkára.

– A francba! – mondta. – Magasabban vagyunk, mint gondoltam.

Langdon rámeredt. *Le akart ugrani?*

Sienna ijedtnek tűnt.

– Nem hagyhatjuk, hogy elfogjanak, Robert.

Langdon visszafordult a bazilikához, a nehéz kovácsoltvas és üvegajtót vizsgálva. Turisták járkáltak ki-be, és ha Langdon jól számolt, akkor az ajtón át újra a múzeumba jutnának, a templom hátsó része közelében.

– Minden kijáratot elálltak – mondta Sienna.

Langdon mérlegelte a menekülési lehetőségeket, és csak egyet talált.

– Azt hiszem, láttam valamit odabent, ami megoldhatná a problémánkat.

A férfi alig tudta felfogni, hogy ez egyáltalán felmerülhetett benne. Visszaterelte Siennát a bazilikába, majd elindultak körbe a múzeumban, igyekezve szem elől veszni a tömegben, amelynek nagy része a korlátoknál szorongva bámult át a főhajó tágas ürje fölött abba az irányba, ahol a nagy nyüzsgés volt Ferris körül. Langdon kiszúrta a dühös olasz hölgyet, aki most két fekete ruhás katonát vezetett ki a balkonra, megmutatva nekik, hogy merre szökött el Langdon és Sienna.

Sietnünk kell, gondolta Langdon a falakat pásztázva, míg a nagy szőnyeggyűjtemény mellett végre fel nem fedezte, amit keresett.

Az élénksárga készülék a falon piros figyelmeztető matricával volt ellátva: ALLARME ANTINCENDIO.

– Tűzjelző? – kérdezte Sienna. – Ez a terve?

– Kisurranhatunk a tömeggel. – Langdon fölnyúlt, és megragadta a kart. *Semmi értelme.* De Langdon gyorsabban cselekedett, mint ahogy gondolkodott: megrántotta a kart, és látta, hogyan töri el odabent a szerkezet a kis üveghengert.

De a várt szirénázás és a nyomában kitörő pánik elmaradt.

Csönd volt.

Langdon újra megrántotta a kart.

Semmi.

Sienna úgy bámult rá, mintha bolondnak nézné.

– Robert, egy kőből épült katedrálisban vagyunk, amely tele van emberekkel! Gondolja, hogy működnek ezek a nyilvános tűzriasztók, amikor elég lenne, ha valaki heccből...

– Természetesen! Az amerikai tűzrendelet...

– Most Európában van. Itt nincs annyi ügyvéd. – Sienna Langdon háta mögé mutatott. – Mindjárt kifutunk az időből.

Langdon az üvegajtó felé fordult, amelyen át bejöttek, és két katonát látott besietni a balkonnól, akik szűrős szemmel pásztázták a környezetet. Langdon felismerte az egyikben azt az izmos ügynököt, aki utánuk lőtt, amikor motoron menekültek Sienna lakásából.

Langdonnak és Siennának nem maradt más választása, mint eltűnni szem elől egy zárt csigalépcsőn, amely levezetett a földszintre. A fordulóhoz érve megálltak a lépcső takarásában. A templomban számos katona őrizte a kijáratokat, miközben feszülten fürkészte a teret.

– Ha innen kilépünk, észrevesznek – mondta Langdon.

– A lépcső folytatódik – suttogta Sienna, egy ACCESSO VIETATO feliratra mutatva a kordonon, amely elzárta a lefelé vezető utat. A kordonon túl egy még keskenyebb csigalépcső vitt le a koromsötétbe.

Rossz ötlet, gondolta Langdon. Föld alatti kriptá kijárat nélkül

Sienna már lépett is át a kordon fölött, és tapogatva maga előtt az utat a spirális alagútban eltűnt Langdon szeme elől.

– Nyitva van – hallotta meg letről a nő suttogását.

Langdon nem volt meglepve. Szent Márk kriptája abban különbözött a hasonló helyektől, hogy ez egy működő kápolna volt. ahol rendszeresen miséztek Szent Márk csontjainak társaságában.

– Azt hiszem, természetes fényt látok! – suttogta félhangosan Sienna.

Az meg hogy lehet? Langdon megpróbálta felidézni a megszentelt altemplomba tett korábbi látogatásait, és arra tippelt, hogy amit Sienna lát, az a lux eterna – az örökmécses, amely folyamatosan megvilágítja Szent Márk sírját a kriptá közepén, Ám ekkor Langdon lépéseket hallott közeledni fémről, és nem maradt ideje tovább gondolkozni. Gyorsan átlépett a kordonon, vigyázva, hogy hozzá ne érjen, aztán a durva felületű kőfalra helyezve a tenyerét elkezdett lefelé araszolni a csigalépcsőn,

Sienna a lépcső alján várta. Háta mögött a kriptá alig volt kivehető a sötétben. Az ijesztően alacsony mennyezetű föld alatti kamrát antik oszlopok és téglából rakott boltívek támasztották alá. Az egész bazilika súlya nyugszik ezeken az oszlopokon, gondolta Langdon, és már rá is tört a klausztofóbia.

– Mondtam – suttogta Sienna, ahogy a halvány természetes fény fele fordította szép arcát. A

több kicsi, ívelt nyílásra mutatott a fái magasában.

Angolaknak, jött rá Langdon; erről megfeledkezett. Az angolaknak szolgáltak arra, hogy fényt és friss levegőt juttassanak be a szűk kriptába – mély aknákon keresztül a Szent Márk térről. Az ablakok üvegét tizenöt egymásba kapcsolódó kört formázó vasmunka erősítette meg, s noha Langdon azt gyanította, hogy belülről nyithatók, vállmagasságban helyezkedtek el és szorosan záródtak. De még ha kijutnának is valahogy az ablakon át, az aknán felmászni nem tudnának, mert majdnem három méter hosszú, és odafent vastag biztonsági rács zárja le.

Az aknákon bejutó gyér fényben holdsütötte erdőre emlékeztetett a Szent Márk kriptája – a fatörzsszerű oszlopok sűrűjével, amelyek nehéz árnyékokat vetettek a padlóra. Langdon az altemplom közepe felé fordult, ahol magányos fényforrás világította meg Szent Márk sírját. A bazilika névadója kőszarkofágban nyugodott az oltár mögött, és néhány padot is beállítottak azoknak a szerencsés keveseknek, akik itt, a velencei kereszténység szívében hallgathatnak misét.

Hirtelen mintha egy kis lámpa gyulladt volna fel Langdon mellett, és odanézve azt látta, hogy Ferris mobiljának a kijelzője világít Sienna kezében.

Langdon megdöbbsent.

– Nem azt mondta Ferris, hogy lemerült a telefonja?

– Hazudott – mondta Sienna tovább nyomogatva a gombokat. – És nem csak erről. – Homlokráncolva nézte a mobilt, és a fejét ingatta. – Nincs térerő. Arra gondoltam, hogy rákereshetnék Enrico Dandolo sírjára. – Az egyik aknához ment, és fölemelve a telefont újra próbálkozott.

Enrico Dandolo, gondolta Langdon, akinek eddig nem volt alkalma a dózséval foglalkozni, mert menekülniük kellett. Jelenlegi szorult helyzetük dacára a Szent Márkba tett látogatás elérte a célját: azonosították az áruló dózsét, aki levágta a lovak fejét... és kiásta a vak csontjait.

Sajnos arról fogalma sem volt, hogy hol van Enrico Dandolo sírja, ahogy a jelek szerint Ettore Viónak sem. *Ő minden centiméterét ismeri ennek a bazilikának... és valószínűleg a Dózse-palotának is.* Az, hogy Ettore nem tudta egyből, hol van Dandolo sírja, arra utalt, hogy a sírnak semmi kapcsolata nincs a Szent Márkkal vagy a Dózse-palotával.

Akkor hol lehet?

Langdon Siennára pillantott, aki most egy padon állt, amelyet odahúzott az egyik angolakna alá. Elhúzza a reteszt kinyitotta az ablakot, és kidugta Ferris telefonját a szabad levegőre.

Az aknán át beszűrődtek a Szent Márk tér zajai, és a professzorban felmerült, nem lehet-e mégis kijutni innen valahogy. A padok mögött összehajtott székek sorakoztak, és Langdon úgy vélte, hogy fel tudna tolni egy ilyen széket az aknán. *Tűzvédőrács is nyitható belülről.*

Langdon gyorsan elindult Sienna felé a sötétben. Alig tett néhány lépést, amikor egy erős ütés a homlokán hátralökte. Térdre esve egy pillanatig azt hitte, hogy megtámadták. De hamar rájött, hogy nem, és átkozta magát, amiért nem gondolt arra, hogy a több mint 180 centiméteres magassága jóval felülmúlja a jó ezer évvel ezelőtti átlagos testmagassághoz szabott boltívek méretét.

Miközben a kemény padlón térdelve azt várta, hogy elmúljon a kóválygása, azon kapta

magát, hogy egy kőbe vésett feliratot bámul.

Sanettis Marcus.

Meredten nézte egy hosszú másodpercig. De nem Szent Márk neve döbbsentette meg, hanem a nyelv, amelyen írták.

Latin.

Miután egész nap a modern olasz nyelv vette körül, Langdon némiképp megzavarta, hogy most latinul látja leírva Szent Márk nevét, de egyszeriben eszébe juttatta, hogy ez a holt nyelv volt a *lingua franca* a Római Birodalomban Szent Márk halála idején.

És erről egy újabb gondolat ötlött eszébe.

A 13. század elején – Enrico Dandolo és a negyedik keresztes hadjárat korában – még nagyon is a latin volt a hatalom nyelve. Egy velencei dózsét, aki Konstantinápoly visszafoglalásával nagy dicsőséget szerzett a Római Birodalomnak, semmi esetre sem temethettek el Enrico Dandolo név alatt... nyilvánvalóan a latin neve áll a sírján.

Henricus Dandolo.

Erről pedig egy rég elfeledett kép villant fel előtte. Noha egy kápolnában térdelve érte a megvilágosodás, Langdon tudta, hogy ez nem isteni sugallat. Sokkal valószínűbb, hogy egy vizuális inger ismertette fel vele az összefüggést. A kép, amely hirtelen felszínre bukkant Langdon memóriájának mélyéről, Dandolo latin neve volt... egy idő nyútte márványtömbre vésve, amelyet egy díszes kőpadlóba süllyesztettek.

Henricus Dandolo.

Langdon alig mert levegőt venni, miközben maga elé képzelte a dózse egyszerű sírját. *Jártam ott.* Pontosan úgy, ahogyan azt a vers ígérte, Enrico Dandolót valóban egy aranyozott múzeumban temették el – a szent bölcsesség múzeionjában –, de az nem a Szent Márk-bazilika volt.

A felderengő igazságra gondolva Langdon lassan lábra állt

– Itt sehol sincs térerő – mondta Sienna, lemászva a pádról és elindulva felé.

– Nincs is rá szükség – nyögte ki Langdon. – A megszentelt bölcsesség aranyozott múzeionja... – Vett egy nagy levegőt. – Tévedtem...

Sienna elsápadt.

– Nehogy azt mondja nekem, hogy rossz múzeumban vagyunk.

– Sienna – suttogta Langdon, és szédülés fogta el –, rossz országban vagyunk.

Hetvenhatodik fejezet

Odakint a téren a velencei álarcokat áruló cigányasszony szünetet tartott, és nekidőlt a bazilika külső falának. Ez volt a kedvenc helye – egy kis falmélyedés a kövezetbe süllyesztett két vasrács között –, ahol letehetette a maszkokkal teleaggatott nehéz rudat és elnézhette a naplementét.

Sok mindent tapasztalt már a Szent Márk téren az évek során, de az a különös jelenség, amely most magára vonta a figyelmét, nem a piazzán tűnt fel... hanem alatta. A nőt megijesztette egy hang a lábánál, és belesve a vasrácsra egy szűk, talán három méter mély aknát látott. Az akna alján nyitva volt az ablak, és egy összecukható széket toltak kifelé rajta, ami csikorogva súrolta végig az akna falát.

A cigányasszony meglepetésére egy szőke lófarkas, csinos nő tűnt fel a szék mögött, akit nyilvánvalóan belülről támogattak, és éppen most mászott ki a kis ablakon.

A szőke nő feltápáskodott, és kitekintve ijedten vette észre a rácson át egyenesen rá meredő cigányasszonyt. A szőke az ajkára tette az ujját és feszülten mosolygott. Aztán összecukta a széket, felmászott rá, és nyúlókálni kezdett a rács felé.

Ahhoz nem vagy elég magas, gondolta a cigányasszony. Mit akarsz egyáltalán?

A szőke nő lemászott a székről, és visszaszólt valakinek bent az épületben. Noha ahhoz is alig volt hely a szűk aknában, hogy megálljon a szék mellett, most félrehúzódott, hogy egy másik ember – egy magas, sötét hajú férfi elegáns öltönyben – feltornázhassa magát a bazilika altemplomából az aknába.

A férfi is felnézett, és ugyanúgy szemkontaktust létesített a cigányasszonnyal a rácson át. Aztán, esetlenül kitekerve a tagjait, helyet cserélt a szőkével, és felkapaszkodott a rozoga székre. Ő magasabb volt, és amikor felnyúlt, ki tudta akasztani a rácstól elzáró reteszt. Lábujjhegyen állva a rácsra tette a tenyerét, és nyomni kezdte felfelé. Csak egy-két centit tudott emelni rajta, aztán visszaengedte.

– Pub darci una manó? – szólt fel a szőke nő a cigányasszonynak.

Hogy tudok-e segíteni? A cigányasszony úgy döntött, hogy nem akar belekeveredni. *Mit csinálnak ezek?*

A szőke nő elvette a férfi tárcáját, kivett belőle egy százeuróst, és meglengene. Több pénz volt ez annál, mint amennyit háromnapos árusítással keresett. Gyakorlott volt az alkudozásban, ezért megrázta a fejét, és két ujját mutatott fel. Erre a szőke kivett még egy százast.

A cigányasszony alig mert hinni a szerencséjének. Beleegyezően rántott egyet a vállán, és megpróbált közömbös arcot vágni, miközben leguggolt és megragadva a rácstól farkaszemet nézett a férfival, hogy összehangolhassák az erőfeszítéseiket.

Ahogy a férfi megint tolni kezdte alulról, a cigányasszony fölfelé húzta izmos karjával, amelyet megedzett a sok éves cipekedés. és a rács felnyílt... de csak félig. Amikor az asszony már azt hitte, hogy sikerrel jártak, hangos reccsenést hallott, a férfi eltűnt, lebecskázva az aknában, miután a kihajtható szék összecuklott alatta.

Most, hogy már csak egyedül tartotta, túl nehéz volt neki a vasrács, és arra gondolt, hogy elengedi, de akétszáz euró ígérete megduplázta az erejét; felhúzta, és hangos csattanással a

bazilika falának döntötte a rácsot.

Kifulladásra nézett be az aknába, a kicsavart testekre és a törött székre. Amikor a férfi talpra állt és leporolta magát, a cigányasszony lenyújtotta a kezét a pénzért.

A lófarkas nő elismerően biccentett, és a feje fölé emelte a két bankjegyet. A cigányasszony érte nyúlt, de nem tudta elvenni.

Add oda a férfinak.

Hirtelen tülekedés támadt odalent... dühös hangok kiáltoztak a bazilikában. A férfi és a nő ijedten fordult meg és húzódott el az ablaktól.

Aztán kitört a káosz.

A sötét hajú férfi átvette az irányítást, leguggolt és határozottan ráparancsolt a nőre, hogy lépjen bele az összekulcsolt kezéből formált bölcsőbe. A nő engedelmeskedett, a férfi tolni kezdte. A nő fölfelé csúszott az akna falán, a foga közé véve a bankjegyeket, hogy a keze szabad legyen, és próbálta elkapni az akna száját. A férfi magasabbra nyomta... még magasabbra – amíg a nő ujjai rá nem fonódtak az akna peremére.

A nő minden erejét mozgósítva kikapaszkodott a térre, mint aki egy úszómedencéből mászik ki. A cigányasszony markába nyomta a pénzt, aztán már fordult is meg, és letérdelve a nyílás mellett nyújtotta a kezét a férfinak.

De elkésett.

Fekete ruhaujjban végződő erős karok tűntek fel az aknában, akár egy éhes szörny csápjai, megragadták a férfi lábát, és visszahúzták az ablakból.

– Fusson, Sienna! – kiáltotta az ismeretlenekkel küzdő férfi. – Gyorsan!

A cigányasszony látta, ahogy fájdalmas lemondással összekapcsolódik a tekintetük... aztán mindennek vége lett.

A férfit durván berántották az ablakon át a bazilikába.

A szőke nő megrendülten nézett utána, és könnyek gyűltek a szemébe.

– Annyira sajnálom, Robert. Bocsásson meg – suttogta. Aztán, egy másodperc múlva, még hozzátette: – Mindenért.

A következő pillanatban a szőke nő futásnak eredt, és bevetette magát a tömegbe; a lófarka lengett a nyomában, ahogy besiklott a Merceria dell’Orologio szűk sikátorába... hogy eltűnjön Velence útvesztőjében.

Hetvenhetedik fejezet

A csapkodó víz hangja lassan magához térítette Robert Langdont. A fertőtlenítő csípős szagába a tenger sós illata vegyült, és úgy érezte, hogy inog körülötte a világ.

Hol vagyok?

Mintha csak másodpercekkel ezelőtt történt volna, hogy vasmarkok halálos szorításával küzdött, amelyek kirángatták az aknából, vissza a kriptába. De most különös módon nem a Szent Márk hideg köveit érezte maga alatt... hanem egy puha matracot.

Langdon kinyitotta a szemét és körülnézett – egy steril kis szobában találta magát, amelynek egyetlen kajütablaka volt. És nem szűnt meg a ringatózás.

Egy hajón vagyok?

Langdon utolsó emléke az volt, hogy a kriptá padlójához szögezi az egyik fekete ruhás katona, és dühösen a fülébe sziszeg: – Ne próbáljon meg újra megszökni!

Langdon hangosan kiabált segítségért, miközben a katonák mindent megtettek, hogy elhallgattassák.

– Ki kell vinnünk innen – mondta az egyik katona a másoknak.

A társa vonakodva bólintott.

– Csináld.

Langdon érezte, hogy erős ujjak tapintják ki az artériákat és vénákat a nyakán. Aztán, rátalálva a megfelelő pontra a nyaki verőéren, az ujjak határozott, célirányos nyomást gyakoroltak rá. Langdon látása másodpercek alatt ködösülni kezdett, és érezte, hogy elveszíti az eszméletét, mert oxigénhiány lépett fel az agyában.

Megölnek, gondolta Langdon. Itt és most, Szent Márk sírja mellett.

Elsötétült előtte a világ, de nem teljesen... inkább elszürkült, és csak homályos formák, tompa hangok hatoltak el hozzá.

Langdon nem nagyon érzékelte, mennyi idő telhetett el, de most újra összeállt előtte a világ. Csak annyit fogott fel, hogy valamilyen orvosi szobában van egy hajó fedélzetén. A steril környezet és az izopropil-alkohol szaga furcsa déja vu-érzést keltat benne – mintha bezárult volna a kör, és most ugyanaz történik ismét, mint az előző este, amikor egy idegen kórházi ágyon ébredt hiányos emlékekkel.

Siennára gondolt, és remélte, hogy biztonságban van. Még mindig látta maga előtt meleg, barna szemét, a megbánást és a félelmet a tekintetében. Langdon imádkozott, hogy szerencsésen megmeneküljön és kijusson Velencéből.

Rossz országban vagyunk, mondta neki Langdon, amikor mélységes megrendülésére rájött, hol is van igazából Enrico Dandolo sírja. A versben emlegetett szent bölcsesség rejtélyes műszeionja egyáltalán nem Velencében volt... hanem egy egész világra innen. Pontosan úgy, ahogy Dante figyelmeztetett, ebben, az allegorikus versben is rejtett értelmet kellett keresni, a szokatlan sorok fátyla mögött.

Langdon mindent el akart magyarázni Siennának amint kijutottak a kriptából, de végül nem volt ni lehetősége.

Sienna csak annyit tud, hogy kudarcot vallottam.

És a járvány veszélye meg mindig ott leselkedik... nagyon messze innen.

Bakancsos léptek dübörgését hallotta meg a kórterem előtt, a folyosón, és az ajtó felé fordulva fekete ruhás férfit látott belépni. Ugyanazt az izmos katonát, aki-a kriptá padlójához szögezte. Jéghideg volt a tekintete. Langdon ösztöne azt súgta, hogy meneküljön, csak hogy itt nem volt hová bújni. *Akármit akarnak tenni velem ezek az emberek, megtehetik.*

– Hol vagyok? – kérdezte, olyan dacos hangon, ahogy csak telt tőle.

– Egy Velence előtt horgonyzó jachton.

Langdon a zöld medált nézte a férfi egyenruháján – egy földgömb, körülötte az ECDC betűkkel. Langdon még soha nem látta ezt a szimbólumot és rövidítést.

– Információkra van szükségünk öntől – mondta a katona.

– És nincs sok időnk.

– Miért mondanék magának bármit is? – kérdezte Langdon. – Kis híján megölt.

– Távolról sem. Egy sime-vaza nevű dzsúdófojtást alkalmaztunk. Nem állt szándékunkban bántani önt.

– Ma reggel rám lőtt! – közölte Langdon, aki tisztán emlékezett a Sienna motorjának sárhányójárói lepattanó golyóra. – Nem sokon múlt, hogy nem a gerincembe fúródott a lövedék!

A férfi szeme összeszűkül.

– Ha a gerincére céloztam volna, akkor el is találom. Egyetlen lövést adtam le, a moped hátsó kerekére, hogy megakadályozzam a szökésüket. Azt a parancsot kaptam, hogy lépjek kapcsolatba önnel és derítsem ki, miért viselkedik olyan kiszámíthatatlanul.

Mielőtt még Langdon megemészthette volna a hallottakat, két másik katona lépett a szobába és indult az ágya felé.

A két férfi között egy nő érkezett.

Egy jelenés.

Éteri és túlvilági.

Langdon azonnal ráismert a látomásaiból. Gyönyörű asszony állt előtte, hosszú, ezüst hajjal és egy kék lapis lazuli amulettel. Mivel korábban szörnyű kínok közt haldokló emberekkel együtt jelent meg a hallucinációiban, Langdonnak kellett egy másodperc, mire elhitte, hogy most egy hús-vér nőt lát.

– Langdon professzor – mondta a nő fáradtan mosolyogva, és az ágyához lépett. – Nagy megkönnyebbülés, hogy jól van. – Leült, és megfogta a pulzusát. – Úgy értesültem, hogy amnéziás. Emlékszik rám?

Langdon fürkészve nézett rá egy pillanatig.

– Nekem... látomásaim voltak önről, de arra nem emlékszem, hogy találkoztunk.

A nő együtt érző arccal hajolt fölé.

– Elizabeth Sinskey vagyok. Az Egészségügyi Világszervezet igazgatója, és én bíztam meg

azzal, hogy segítsen megtalálni...

– Egy pestis kórokozót – nyögte ki Langdon. – Amelyet Bertrand Zobrist hozott létre.

Sinskey bólintott, úgy tűnt, hogy ezt biztatónak tekinti.

– Tehát emlékszik.

– Nem, egy kórházban ébredtem fel egy különös kis vetítővel, és látomásaim voltak, amelyekben ön arra kért, hogy keressék és találni fogok. Pontosan ezt próbáltam tenni, amikor ezek az emberek meg akartak ölni – mutatott langdon a katonákra.

Az izmos ügynök megrezzent, láthatóan reagálni akart, de Elizabeth Sinskey egy mozdulattal elhallgattatta.

– Professzor – mondta kedvesen –, nem kétlem, hogy teljesen össze van zavarodva. Mint az az ember, aki ebbe belerángatta, elborzadva látom a következményeket, és hálát adok az égnek, hogy biztonságban van.

– Biztonságban?! – hördült fel Langdon. – Fogoly vagyok egy hajón! *Ahogyan ön is!*

Az ezüsthajú asszony megértően bólintott.

– Attól félek, hogy az amnéziája miatt több vonatkozásban is zavart fog okozni önben, amit el kell mondanom. De sajnós kevés az időnk, és sok embernek van szüksége a segítségére.

Sinskey tétovázott, mintha nem tudná, mivel is folytassa.

– Először azt szeretném megértetni önnel – kezdte hogy Brüder ügynök és a csapata soha nem akarta bántani. Azt a határozott parancsot kapták, hogy minden szükséges eszközt bevetve létesítsenek köztünk kapcsolatot.

– Hogyan? Én nem...

– Kérem, professzor, hallgasson végig. Minden világos lesz, megígérem.

Langdon elhelyezkedett az ágyon, kavarogtak benne a gondolatok, Sinskey pedig folytatta.

– Brüder ügynök és az emberei egy felderítő és gyorsreagálású egység. Az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ irányítása alatt működnek.

Langdon az ECDC medálra pillantott az egyenruhájukon. *Betegségmegelőzés és Járványvédelem?*

– A csapat – mondta Sinskeys – a fertőző betegségek veszélyének azonosítására és lokalizálására van kiképezve. Lényegében egy különleges taktikai egység az akut, széles körű egészségügyi kockázatok kezelésére, ön volt a legfőbb reményem, hogy időben megtaláljuk Zobrist kórokozóját, és amikor eltűnt, azzal bíztam meg az egységet, hogy keressék meg... Én rendeltem őket Firenzébe, hogy a segítségemre legyenek.

Langdon elképedt.

– Ezek a katonák önnek dolgoznak?

Sinskey bólintott.

– Az ECDC adta őket kölcsön. Tegnap este, miután ön eltűnt és nem jelentkezett többé, arra gondoltunk, hogy baja eshetett. Aztán ma, kora reggel, a technikusok észlelték, hogy bejelentkezett a harvardi postafiókjába, és onnan tudtuk, hogy életben van. Azon a ponton nem volt más magyarázatunk a furcsa viselkedésére, mint hogy átállt... valaki talán egy nagyobb összeget ajánlott fel azért, hogy találja meg neki a kórokozót.

Langdon a fejét rázta.

– Ez nevetséges!

– Igen, valóban abszurd feltételezés, de ez tűnt az egyetlen logikus magyarázatnak... és túl nagy volt a tét, nem vállalhattunk semmilyen kockázatot. Természetesen az meg sem fordult a fejünkben, hogy amnéziában szenved. Amikor a technikusunk látta, hogy egyszer csak bejelentkezik a harvardi postafiókjába, az IP-cím segítségével azonosítottuk a firenzei lakást, és akcióba léptünk. De ön elmenekült egy mopeden, azzal a nővel, ami csak megerősítene a gyanúkat, hogy most már valaki másnak dolgozik.

– Ön mellett hajtottunk el! – kiáltott közbe Langdon. – Láttam önt egy fekete mikrobusz hátsó ülésén, katonákkal körülvéve. Azt hittem, hogy fogoly. Kábultnak tűnt, mintha begyógyszerezték volna.

– Látott minket? – kérdezte meglepetten Sinskey. – Érdekes, és igaza van... valóban begyógyszerezték. – Szünetet tartott. – De csak azért, mert én úgy rendelkeztem.

Langdon itt már végképp elvesztette a fonalat. *Ő mondta nekik hogy kábítsák el?*

– Erre sem emlékezhet – magyarázta Sinskey de amikor a C-130 földet ért Firenzében, a légnyomásváltozás miatt paroxizmális pozicionális vertigo lépett fel nálam... ez egy súlyosan elgyengítő belsőfüli állapot, amelyet már korábban is megtapasztaltam. Szerencsére csak átmeneti és nem komoly, de annyira szédül és émelyeg tőle az ember, hogy alig tudja mozdítani a fejét. Rendes körülmények között ágyba feküdtem volna, és megvárom, amíg elmúlik a szörnyű rosszullét, de ebben a válsághelyzetben inkább óránként metoklopramid injekciókat adtam be magamnak, ami megakadályozza a hányást. Ennek a gyógyszernek súlyos mellékhatása az erős kábultság, de így legalább telefonon irányítani tudtam az akciót a mikrobusz hátsó üléséről. A csapat kórházba akart vinni, de én úgy rendelkeztem, hogy szó sem lehet róla, amíg nem hajtjuk végre a küldetést: az ön megtalálását. Szerencsére a velencei repülőúton végül elmúlt a szédülésem.

Langdon elkeseredetten roskadt össze az ágyon. Egész álló nap menekültem az Egészségügyi Világszervezet elöl... azok elöl, akik segítségül hívtak.

– Most pedig koncentrálnunk kell, professzor – jelentette ki Sinskey nyomatékosan. – Zobrist kórokozója... van ötlete, hogy hol lehet? – Feszült várakozással nézett Langdonra. – Nagyon kevés az időnk.

Messze van, akarta mondani Langdon, de valami megállította. Brüderre pillantott, aki ma reggel rálőtt és az imént fojtást alkalmazott rajta. Olyan bizonytalannak érezte a talajt a lába alatt, hogy már fogalma sem volt, ki az, akiben megbízhat.

Sinskey közelebb hajolt, és még feszültebbé vált az arckifejezése.

– Az a benyomásunk, hogy a kórokozó itt van, Velencében. Igaz ez? Mondja meg, hol van, és partra küldök egy csapatot.

Langdon habozott.

– Uram! – szók közbe türelmetlenül Brüder. – Nyilván tud *valamit...* mondja meg, hol van! Hát nem érti, hogy mi lesz itt?

– Brüder ügynök! – szólt rá mérgesen Sinskey. – Elég volt! – parancsolta, majd visszafordult

Langdonhoz, és nyugodt hangon folytatta: – Azok után, amiken keresztülment, teljesen érthető, hogy összezavarodott, és nem tudja, kiben bízhat. – Elhallgatott, és mélyen Langdon szemébe nézett. – De kevés az időnk, és én arra kérem, hogy bízson bennem.

– Lábra tud állni Langdon? – kérdezte egy ismeretlen hang.

Kis termetű, barnára sült, jól ápolt férfi jelent meg az ajtóban.

Kimért hűvösséggel tanulmányozta Langdont, de látszott a szemén, hogy veszélyes.

Sinskey intett Langdonnak, hogy álljon fel.

– Professzor, ezzel az emberrel nem szívesen működöm együtt, de úgy hozta a helyzet, hogy nincs más választásunk.

Langdon bizonytalanul átvette a lábát az ágy peremén, fölegyenesedett, de eltartott egy másodpercig, hogy megtalálja az egyensúlyát.

– Kövessen – mondta a férfi, és előreindult. – Van valami, amit látnia kell.

Langdon megmakacsolta magát.

– Kihez van szerencsém?

A férfi megtorpant, és összeillesztette az ujjai hegyet.

– A nevek nem érdekesek. Hívjon kormányzónak, Én vezetem azt a szervezetet... amelyik,...sajnálattal kell közölnöm, elkövette azt a hibát, hogy segített Hertrand Zoliristnak a célja elérésében. Így most megpróbálom kiköszörülni a csorbát, amíg nem késő.

– Mi az, amit meg akar mutatni nekem? – kérdezte Langdon. A férfi rezzenéstelen tekintettel nézett rá.

– Valamit, ami minden kételyét el fogja oszlatni, ha még mindig azt hinné, hogy mi nem egy oldalon állunk.

Hetvennyolcadik fejezet

Langdon követte a barnára sült férfit a fedélköz klausztrófóbiásán szűk folyosóinak útvesztőjében; dr. Sinskey és a katonák libasorban haladtak mögöttük. Egy lépcsőhöz érkezve Langdon azt remélte, hogy végre fölmennek a napvilágra, de ehelyett még mélyebbre hatoltak a hajó gyomrában.

A kormányzónak nevezett férfi zárt üvegkalitkák között vezette őket tovább – némelyiknek átlátszó, másoknak átlátszatlan üvegfala volt. A hangszigetelt fülkékben alkalmazottak gépeltek vagy telefonáltak a számítógép előtt ülve. Akik fölpillantva észrevették az elhaladó csoportot, egy emberként ijedten reagáltak az idegenek jelenlétére a hajónak ebben a részében. A barna bőrű férfi megnyugtatóan bólogatott feléjük menet közben.

Miféle hely ez? tűnődött Langdon, ahogy továbbnyomultak előre a szűkös munkaállomások között.

A vendéglátójuk végül megállt egy nagy tárgyaló előtt, és beterelte őket. Miután elhelyezkedtek, a férfi megnyomott egy gombot, mire az üvegfalak sziszegve átlátszatlanná váltak, elszigetelve a bentieket a külvilágtól. Langdon, aki sosem látott még ilyet, megdöbbsent.

– Hol vagyunk? – követelt választ.

– A hajómon... a *Mendaciumon*.

– *Mendacium?* – kérdezte Langdon. – Ami a Pszeudologosz, a hazugság görög istenének a latin megfelelője?

A férfi le volt nyűgözve.

– Nem sokan tudják.

Nem éppen nemes célokra valló elnevezés, gondolta Langdon. *Mendacium* az a sötét istenség volt, aki a *pszeudologok* – a hamisság, a hazugság, a hamisság démonai – felett uralkodik.

A férfi elővett egy kis vörös memóriakártyát, és behelyezte a terem végében sorakozó elektronikus eszközök egyikébe. Életre kelt egy hatalmas LCD monitor, és eltompult a mennyezeti világítás.

Langdon víz lágy csapkodását hallotta a várakozó csendben. Először azt hitte, hogy odakintről jön, de aztán rájött, hogy a hangszórókból. Lassan kibontakozott egy kép – egy barlang víztől csöpögő fala, amelyet imbolygó vörhenyes fény világított meg.

– Ezt a videót Bertrand Zobrist készítette – mondta a házigazda. – És azt kérte tőlem, hogy holnap tárjam a világ elé.

Langdon néma hitetlenkedéssel figyelte a bizarr házimozi... a föld alatti üreget a fodrozódó lagúnával... amelybe a kamera alámerül... lesüllyed az üledék borította padlóig, amelybe egy táblát csavaroztak ezzel a felirattal: EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN, ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

A táblán az aláírás: BERTRAND ZOBRIST.

És a *holnapi* dátum.

Istenem! Langdon Sinskeyhez fordult a sötétben, de a nő üres tekintettel a földre bámult.

Nyilván látta már ezt a filmet, és képtelen újranézni.

A kamera most balra fordult, és Langdon leesett állal meredt a víz alatt bukdácsoló, áttetsző műanyag hólyagra, amelyben valami zselészerű, sárgásbarna folyadék volt. Úgy tűnt, mintha a padlóhoz erősítették volna, hogy ne tudjon a felszínre emelkedni.

Mi az ördög ez? Langdon tanulmányozta a kikötött hólyagot.

A sűrű, nyúlós folyadék lassan kavargott... szinte izzott.

Amikor Langdon rájött, hogy mi az, elakadt a lélegzete. *Zobrist pestise.*

– Állítsa meg a lejátszást – szólalt meg Sinskey a sötétben.

A kép ki merevedett – egy lekötözött hólyag rángatózik a víz alatt... sárgásbarna folyadék egy gömbbe zárva.

– Gondolom, kitalálták, hogy mi ez – mondta Sinskey. – A kérdés az, hogy meddig marad bezárva. – A monitorhoz ment, és rámutatott egy kis jelre az átlátszó zacskón. – Sajnos ebből kiderül, hogy milyen anyagból van a hólyag. El tudják olvasni?

Langdon felgyorsuló szívveréssel, hunyorogva nézte a szöveget, ami egy gyártó márkajelzésének tűnt: Solublon.

– A világ legnagyobb, vízbenoldódó műanyag-gyártója – mondta Sinskey.

Langdon érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra.

– Azt mondja, hogy... ez a zacskó feloldódik?

Sinskey komoran bólintott.

– Kapcsolatba léptünk a gyártóval, és megtudtuk, hogy sajnos több tucat különböző termékük van, amelyek alkalmazástól függően tíz perc és tíz hét között oldódnak. A feloldódás idejét valamelyest a víz fajtája és hőmérséklete is befolyásolja, de ne legyen kétségünk afelől, hogy Zobrist ezeket a tényezőket is figyelembe vette. – Szünetet tartott. – Úgy gondoljuk, hogy ez a zacskó...

– Holnap fog feloldódni – szakította félbe a kormányzó. – Zobrist a holnapi dátumot karikázta be a naptáramban. És ez a dátum van a táblán is.

Langdon szótlánul ült a sötétben.

– Mutassa meg nekik a többit is – mondta Sinskey.

Az LCD monitoron újra mozgásba jött a kép, s a kamera most a derengő víztükröt és a barlang sötétjét pásztázta. Langdon biztos volt abban, hogy a vers erre a helyre utalt. *A lagúna, melyben nem tükröződnek csillagok.*

A jelenet Dante pokolvízióit idézte fel... a Cocytus-tóban egyesülő alvilági folyókat.

Bárhol volt is ez a lagúna, a vizét meredek, mohos falak zárták maguk közé, és Langdon úgy ítélte meg, hogy ezeket emberkéz alkotta. Azt is érezte, hogy a kamera csak egy kis részét mutatja az óriási belső térnek, és ezt támasztották alá a halvány, függőleges árnyékok is a falon. Az árnyékok szélesek, oszlopszerűek voltak, és egymástól szabályos távolságra helyezkedtek el.

Pillérek, ismerte fel Langdon.

Ennek az üregnek a mennyezetét oszlopok tartják.

Ez a lagúna nem egy barlangban van, hanem egy hatalmas teremben.

Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába...

Mielőtt Langdon megszólalhatott volna, egy új árnyék megjelenése vonta magára a figyelmét... egy ember formájú árnyéké hosszú, csőrös orral.

Ó, te jó ég...

Az árnyék beszélni kezdett, fojtott hangon suttogva a vízen át, kísérteties versbeszédben.

Én a ti megváltásotok vagyok. Én az Árny vagyok.

A következő percekben Langdon élete legrettenetesebb filmjének volt tanúja. Az örült lángelme, Bertrand Zobrist eszelős monológja – amelyet egy pestisdoktor jelmezében adott elő – tele volt a Dante *Infernó*jára tett utalásokkal, és nagyon világos üzenetet közvetített: a népesség növekedése kezelhetlenné vált, és már az emberiség túlélését fenyegeti.

A hang a videón ezt mondta:

Nem tenni semmit annyi, mint magunkra hozni Dante poklát... összezsúfolódva és éhezve fetrengeni a bűnben. Ezért én veszem a bátorságot, hogy tegyek valamit. Egyesek majd elborzadnak, de a megváltásnak ára van. Egy napon a világ megérti az áldozatom szépségét.

Langdon hátrahőkölt, amikor hirtelen megjelent maga Zobrist, pestisdoktornak öltözve, aztán letépte az álarcát. Langdon meredten bámulta a vad zöld szempárt a kiaszott arcban, ráébredve, hogy végre szemtől szemben látja azt az embert, aki előidézte ezt a válságot. Zobrist most szerelmet vallon valakinek, akit az ihletőjének nevezett.

... a te gyöngéd kezedre bízom a jövőt. Elvégeztem a munkám idelent. És most eljött az óra, hogy újra fölkapaszkodjam a felső világba... és újra ott lesznek a csillagok.

Ahogy véget ért a film, Langdon rájött, hogy Zobrist utolsó szavai majdnem pontosan megismétlik Dante szavait, amelyekkel a *Pokol* zárul.

A tárgyalóterem sötétjében Langdon felismerte, hogy a félelem minden eleme, amelyet ma átélt, egyetlen, rettenetes valóságban kristályosodik ki.

Bertrand Zobristnak immár arca van... és hangja.

A tárgyalóban felgyulladtak a lámpák, és Langdon látta, hogy minden szempár várakozóan szegződik rá.

Elizabeth Sinskey az arcára fagyott kifejezéssel fölállt és idegesen babrálta az amulettjét.

– Professzor, nyilvánvaló, hogy nagyon kevés az időnk. Az egyetlen jó hír, hogy mostanáig nem kaptunk jelentést patogének észleléséről vagy megbetegedésekről, ezért feltételezhetjük, hogy a rögzített Solublon-tasak meg érintetlen. De nem tudjuk, hol keressük. A célunk elhárítani ezt a fenyegetést, mielőtt a tasak feloldódna. Ezt természetesen csak úgy érhetjük el, hogy azonnal lokalizáljuk.

Brüder ügynök felállt és merőn nézte Langdont.

– Feltételezzük, hogy azért jött Velencébe, mert megtudta, hogy Zobrist itt rejtette el a kórokozót.

Langdon végighordozta tekintetét a gyülekezeten, a félelemtől feszült arcokon. Mindenki csodát remélt, és Langdon azt kívánta, bár jobb hírekkel szolgálhatna nekik.

– Nem jó országban vagyunk – jelentette be Langdon. – Amit keresnek, az csaknem ezer mérföldre van innen.

Langdon belső szervei együtt vibráltak a *Mendacium* motorjainak morájával, ahogy a hajó egy széles fordulat után nagyobb sebességbe kapcsolva száguldott a velencei repülőtér felé. A fedélzeten elszabadult a pokol. A kormányzó parancsokat kiabálva a legénységnek elviharzott. Elizabeth Sinskey telefont ragadott és felhívta a WHO C-130 szállítógépének pilótáit, hogy készüljenek, mert a lehető leghamarabb fel kell szállniuk Velencéből. Brúder ügynök pedig rávetette magát egy laptopra, hogy nemzetközi segédcsapatot verbuváljon a célállomáson.

Innen egy egész világra.

A kormányzó most tért vissza a tárgyalóba.

– Van már hírünk a velencei hatóságoktól? – fordult türelmetlenül Brúderhez.

Az ügynök megrázta a fejét.

– Nincs nyoma. Keresik, de Sienna Brooks eltűnt.

Langdon megdöbbsent. *Keresik Siennát?*

Sinskey befejezte a telefonhívást, és bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Még mindig nem találják?

A kormányzó nemet intett.

– Ha ön is egyetért, a WHO felhatalmazást adhatna erőszak alkalmazására, amennyiben szükséges.

Langdon felpattant.

– Miért? Sienna Brooksnek semmi köze ehhez az egészhez!

A kormányzó szúrósan nézett Langdonra sötét szemével.

– Professzor, van néhány dolog, amit el kell mondanom önnek Ms. Brooksról.

Hetvenkilencedik fejezet

Áttörve a turisták között a Rialto hídon Sienna Brooks ismét futásnak eredt, nyugatnak tartva a csatorna mentén haladó Fondamenta Vin Castellón.

Elkapták Robertet.

A kétségbeesett tekintetét látta utoljára, amikor a katonák visszarángatták az aknából a bazilika kriptájába. Siennának nem sok kétsége volt afelől, hogy a fogva tartói így vagy úgy, de gyorsan meggyőződik arról, hogy áruljon el nekik mindent, amit felfedezett.

Rossz országban vagyunk.

Ám még ennél is tragikusabbnak tartotta azt, hogy a fogva tartói minden bizonnyal felfedik Langdon előtt a helyzet valódi természetét.

Sajnálom, Robert.

Bocsásson meg, mindenért.

Értse meg, hogy nem volt más választásom.

Siennának furcsa módon már most hiányzott Langdon. Itt, az emberekkel zsúfolt Velence közepén ismét a jól ismert magány vette körül.

Az érzésben nem volt semmi új.

Sienna Brooks gyerekkora óta egyedül érezte magát.

Úgy nőtt fel, hogy kivételes intellektusával idegen volt egy idegen világban... földönkívüli, aki csapdába esett az emberek földjén. Megpróbált barátokat szerezni, de a kortársai olyan semmiségekkel foglalkoztak, amelyek őt nem érdekelték. Megpróbálta kivívni az idősebbek tiszteletét, de a legtöbb felnőtt nem tűnt másnak, mint korosodó gyereknek, aki a legelemibb dolgokat sem érti az őt körülvevő világból, és ami ennél is bántóbb, hogy nem is kíváncsi rájuk, nem is törődik velük.

Mintha a semmiben lógtam volna.

Így hát Sienna Brooks megtanulta, hogyan válhat szellemmé. Láthatatlanná. Megtanulta, hogyan legyen kaméleon, színész, aki eljátssza, hogy egy a sok közül. Gyerekkori szenvedélyes rajongása a színjátszásért nyilvánvalóan abban az örök álmában gyökerezett, hogy valaki más lehessen.

Valaki, aki normális.

Amikor szerepet kapott Shakespeare darabjában, a *Szentivánéji álomban*, végre úgy érezhette, hogy részese valaminek, és a felnőtt színészek leereszkedés nélkül segítették. Az öröme azonban nem tartott soká, szertefoszlott abban a pillanatban, amikor a bemutató estéjén lelépett a színpadról, és megrohanta a lelkes média, miközben a partnerei csöndben eloldalogtak a hátsó ajtón.

És most már ők is gyűlölnek.

Hétéves korára Sienna már eleget olvasott ahhoz, hogy felállítsa magáról a lesújtó diagnózist. Amikor elmondta a szüleinek, ők megrökönyödtek, mint szinte mindig, ha szembesültek a lányuk másságával. Mindenesetre elvitték egy pszichiáterhez. Az orvos feltett egy csomó kérdést, amit már Sienna is feltett magának, aztán amitriptilin és klórdiazepoxid

tartalmú gyógyszert rendelt neki.

Sienna dühösen ugrott fel a díványról.

– Amitriptilin?! Én boldogabb szeretnék lenni... nem zombi!

A pszichiáter, ami a javára írandó, megőrizte a nyugalmát, és előállt egy másik javaslattal.

– Sienna, ha nem akarsz gyógyszereket szedni, akkor próbálkozhatunk egy holisztikusabb megközelítéssel. – Hallgatott egy kis ideig. – Úgy látszik, mintha megrekedtél volna abban, hogy önmagadon rágódsz, és nem találsz a helyed a világban.

– Ez igaz – válaszolta Sienna. – Próbáltam leállni, de nem ment.

Az orvos türelmesen mosolygott.

– Persze hogy nem. Az emberi elmének fizikailag lehetetlen nem gondolnia semmire. A lélek érzelmekre vágyik, és folyamatosan keresi azt az üzemanyagot, ami érzelmet gyújt benne... akár jót, akár rosszat. A te problémád az, hogy rossz üzemanyagot adsz neki.

Sienna még sohasem hallotta, hogy valaki ilyen mechanikus fogalmakban beszéljen az elméről, és azonnal felkeltette az érdeklődését.

– Hogyan adhatnék másmilyen üzemanyagot?

– Intellektuális fókuszváltásra van szükséged – mondta az orvos. – Jelenleg leginkább saját magadról gondolkodsz. Azon töprengsz, hogy miért nem tudsz beilleszkedni... és mi a gond veled.

– Ez így van – mondta erre is Sienna de csak azért, mert szeretném megoldani a problémát. Próbálok beilleszkedni. Ha nem gondolkozom rajta, akkor nem tudom megoldani a problémát.

A pszichiáter nevetett.

– Szerintem meg a problémán való gondolkodás... maga a probléma.

Azt tanácsolta, hogy igyekezzen eltávolítani a fókuszát önmagáról és a gondjairól... irányítsa a figyelmét az őt körülvevő világra. .. és a világ problémáira.

És ez volt az, ami mindent megváltoztatott.

Innentől nem arra fordította minden energiáját, hogy sajnálja önmagát, hanem mások iránt kezdett sajnálatot érezni. Emberbaráti tevékenységekbe fogott, levest osztott a hajléktalanszállókon, felolvasott a vakoknak. Hihetetlen módon azok, akiken segített, egyáltalán nem látszottak észrevenni, hogy ő más lenne. Egyszerűen csak hálásak voltak a törődésért.

Sienna hétről hétre keményebben dolgozott, alig bírt aludni a tudattól, hogy milyen sok embernek van szüksége a segítségére.

– Vegyél vissza, Sienna! – figyelmeztették. – Nem mentheted meg az egész világot!

Szörnyűség ilyet mondani.

A segélyszolgálati munkája révén Sienna egy helyi humanitárius csoport számos tagjával került kapcsolatba. Amikor meghívták, hogy utazzon el velük egy hónapra a Fülöp-szigetekre, kapva kapott a lehetőségen.

Sienna azt képzelte, hogy szegény halászoknak és parasztnak adnak enni vidéken, és sokat olvasott a táj szépségéről, a tengerfenék gazdag élővilágáról és a csodálatos síkságokról. Így,

Amikor a csoport bevette magát az embertömegek közé Manilában – a világ legsűrűbben lakott városában Sienna nem győzött szörnyülködni. Soha életében nem látott még ilyen szintű nyomon.

Hogyan tehet itt bármit is egy ember?

Ha egyvalakinek enni adott, további százak néztek rá vigasztalan tekintettel. Manilában hatórás forgalmi dugókkal, fojtogató légszennyezéssel, borzalmas szexiparral találkozott, amelyben a szexmunkások többsége gyerek volt, akit nemegyszer a saját szülei adtak el a kerítőknek, azzal vigasztalódva, hogy legalább a gyerekek nem éheznek.

A gyermekprostitúció, a koldusok, a zsebtolvajok és a még náluk is rosszabbak káoszában Sienna egyszerre lebénult. Amerre nézett, a túlélés elemi ösztöne felülírta a humánusit. *A kilátástalansággal szembenézve... az emberből állat lesz.*

És Siennát legyűrte a legsötétebb depresszió. Hirtelen annak látta az emberiséget, ami: egy faj a szakadék szélén.

Tévedtem, gondolta. Nem tudom megmenteni a világot.

Vad készletesség vett rajta erőt, és Sienna rohant, végig a város utcáin, fellökve az embereket, könyökölve és nyomakodva tört utat magának, hogy szabad térhez, szabad levegőhöz jusson.

Megfojtanak az emberi testek!

És futás közben újra érezte magán a tekinteteket. Már nem olvadt be közéjük. Magas volt, világos bőrű, szőke lófarkas. A férfiak úgy bámulták, mintha meztelen lenne.

Amikor már nem bírta tovább a lába, fogalma sem volt, hogy mennyi ideig rohant, vagy hová került. Kitörölte a könnyet és a piszkot a szeméből, s látta, hogy valami bádoggvárosban van – rozsdás vasdarabokból és kartondobozokból összegányolt viskók között. Mindenfelől csecsemők sírását hallotta, emberi ürülék bűzét érezte.

Berohantam a pokol kapuján.

– *Turista* – horkant fel egy mély hang a háta mögött. – *Magkano? Mennyi?*

Sienna megfordulva három fiatal férfit látott közeledni, csörgő nyállal, mint a farkasok. Azonnal tudta, hogy veszélyben van, megpróbált hátrálni, de körbevették, akár a zsákmányt becserkésző ragadozók.

Sienna segítségért kiáltott, de senki nem törődött vele. Alig öt méterre egy öregasszony ült egy gumiabroncon, és hagymát pucolt egy rozsdás késsel. Még csak föl sem pillantott Sienna segélykiáltásaira.

Amikor a férfiak megragadták és bevonszolták egy viskóba, Sienna már tudta, hogy mi lesz a sorsa, és átjárta a rettegés. Tiszta erőből küzdött, de az izmos, fiatal férfiak gyorsan letéperték egy ócska, mocskos matracon.

Feltépték a blúzát, a húsába markoltak. Amikor sikoltozott, betömték a száját a szétszaggyaggyatott blúzával, de olyan mélyen lenyomták a torkán, hogy azt hitte, megfullad. Aztán hasra fordították, leszorítva az arcát a bűzös matracra.

Sienna Brooks mindig is szánta azokat a tudatlan lelkeket, akik hinni tudtak istenben egy szenvedéssel teli világban, de most mégis imádkozott... tiszta szívből imádkozott.

Kérlek, istenem, szabadíts meg a gonosztól.

És miközben rimánkodott, hallotta, hogy a férfiak nevetnek, gúnyolják, s koszos kezükkel lerángatják a farmert kétségbeesetten kalimpáló lábáról. Az egyik a hátára mászott, lenyomta nehéz testével, érezte a bőrén az izzadságát.

Szűz vagyok, gondolta Sienna. Hát így fog megtörténni velem.

Egyszer csak a férfi leugrott a hátáról, a gúnyos röhögést dühös és ijedt kiáltások váltották fel. A Siennára csöpögő forró veríték hirtelen megáradt... és vörös tócsában a matracra folyt.

Amikor Sienna a hátára hengeredett, az öregasszonyt lám maga előtt: a félig megpuccolt hagymával és a rozsdás késsel ült a támadója fölött, akinek ömlött a vér a hátából.

Az öregasszony fenyegetően meredt a többiekre, addig hadonászva a véres késsel, amíg a három férfi el nem iszkolt.

Az öregasszony szó nélkül segített Siennának összeszedni a ruháit és felöltözni.

– *Salamat* – suttogni Sienna könnyek között. – Köszönöm.

Az öregasszony megütögte a fülét, jelezve, hogy süket.

Sienna összetette a két kezét, és lehunyt szemmel fejet hajtva tolmácsolta a háláját. Mire kinyitotta a szemét, az öregasszony már eltűnt.

Sienna azonnal elutazott a Fülöp-szigetéről, még csak el sem köszönt a csoport többi tagjától. Soha nem beszélt arról, hogy mi történt vele. Azt remélte, hogy ha nem gondol a dologra, előbb-utóbb elfelejti, de csak egyre rosszabb lett. Hónapok múlva még mindig rémálmai voltak, és már sehol nem érezte magát biztonságban. Elkezdett harcművészeteket tanulni, s noha gyorsan elsajátította a dim mak halálos fogásait, továbbra is fenyegetőnek látta a külvilágot.

Visszatért a depressziója, tízszeres erővel, és végül már egyáltalán nem bírt aludni. Amikor fésülködött, nagy csomókban hullott ki a haja. Elborzadva észlelte, hogy heteken belül félig megkopaszodott, és olyan tünetei jelentkeztek, amelyeket telogén effluviumként diagnosztizált önmagán – ennek a stressz kiváltotta hajhullásnak nincs más gyógymódja, mint a stressz megszüntetése. Valahányszor tükörbe nézett, és meglátta a kopaszodó fejét, érezte, hogy meglódul a szívverése.

Úgy nézek ki, mint egy öregasszony!

Végül nem maradt más választása, mint leborotválni a koponyáját. Így legalább nem látszott öregnek. Csak betegnek. Mivel nem akart rákbetegnek tűnni, vásárolt egy szőke parókát, amelyet lófarokba fésült, és már majdnem úgy nézett ki benne, mint a régi önmaga.

Belül azonban Sienna Brooks megváltozott.

Sérült áru lettem.

Kétségbeesett kísérletként, hogy maga mögött hagyja az életét, Amerikába utazott és beiratkozott az orvosi egyetemre. Mindig is vonzódott a medicinához, és azt remélte, hogy orvosként működve legalább hasznosnak érezheti magát... végre tehet valamit, amivel enyhíti e zaklatott világ kínjait.

A sok lekötöttség dacára könnyen ment neki az iskola, és amíg az osztálytársai tanultak, Sienna részidőben színészi munkát vállalt, hogy egy kis pénzt keressen. Távolról sem

Shakespeare-t játszott, de a nyelvérzéke és a memóriája révén nem robotnak érezte a színészkedést, hanem menedéknek, ahol megfeledkezhetett arról, hogy ki ő... és valaki mássá válhatott.

Akárkivé.

Sienna, amióta az eszét tudta, menekülni próbált az identitásától. Gyerekkorában elhagyta az első keresztnevét, a Felicityt, és a másodikat, a Siennát kezdte el használni. Felicity azt jelenti, hogy szerencsés, és ő a legkevésbé sem tartotta annak magát.

Ne a saját problémáidon rágódj, mondogatta emlékeztetőül. Foglalkozz a világ problémáival.

A Manila zsúfolt utcáin rátörő pánikroham a túlnépesedés és a tömegtársadalom kérdéseire irányította Sienna figyelmét. Ekkor fedezte fel a génebéssz Bertrand Zobrist írásait, aki nagyon progresszív elméletekkel állt elő a világ népesedéséről.

Ez az ember zseni, ismerte fel Sienna a műveit olvasva. Soha nem érzett még így más emberek iránt, és minél többet olvasott Zobristtól, annál inkább a lelki társát tisztelte benne. A „Nem mentheted meg a világot” címmel megjelentetett cikke arra emlékeztette Siennát, amit annyit mondogattak neki... ám Zobrist ennek a szöges ellentétét hirdette.

Megmentheted a világot, írta Zobrist. Ki ha te nem? Mikor ha nem most?

Sienna alaposan megvizsgálta Zobrist matematikai egyenleteit tanulmányozta a malthusianus katasztrófaelméletre alapozott előrejelzéseit az emberi faj küszöbönálló pusztulásáról. Az értelmének tetszettek a nagyra törő számítások, de fokozódó stresszt érzett, ha a jövőre gondolt... a matematikával igazolt, nyilvánvaló és elkerülhetetlen jövőre.

Miért nem látja senki más, hogy mi jön ?

Noha megrémítették az elgondolásai, Sienna megszállottja lett Zobristnak, végignézte a filmre vett előadásait, elolvasta minden írását. Amikor hírül vette, hogy előadókörútra érkezik az Egyesült Államokba, tudta, hogy találkoznia kell vele. És az az este Sienna egész világát megváltoztatta.

Mosoly fénylett fel az ajkán, a boldogság ritka pillanatát élte át, amikor újra maga elé képzelte azt a varázslatos estét... azt az estét, amely olyan élénken idéződött fel benne alig néhány órával ezelőtt, amíg a vonaton ült Langdonnal és Ferrisszel.

Chicago. A hóvihar.

Hat éve, januárban... de olyan, mintha tegnap lett volna. Hótorlaszokon vergődöm át a szélsöpörte Magnificent Mile-on, felhajtott gallérral védekezve a vakító fehérség ellen. Bármilyen hideg van, azt mondom magamban, hogy semmi nem tarthat vissza a célotól. Ma este élőben hallhatom előadni a nagy Bertrand Zobristot.

Csaknem üres a terem, amikor Bertrand a színpadra lép. Milyen magas! Toronymagas... élénk, zöld szemmel, amelynek a mélyén mintha ott rejlene a világ minden titka.

- A pokolba ezzel az üres előadóval - jelenti ki. - Menjünk át a bárba!

És amikor, maroknyian, betelepszünk egy csendes boksza, a kutatásairól mesél, a génebésszetről, a népesedésről és új keletű szenvedélyéről. .. a transzhumanizmusról.

Ahogy fogynak az italok, úgy érzem magam, mintha magánkihallgatást kaptam volna egy rocksztártól. Ahányszor csak Zobrist rám pillant, zöld szeme teljesen váratlan érzést gyújt fel bennem... a szexuális

vonzalom ellenállhatatlan érzését.

Aztán kettesben maradunk.

– Köszönöm önnek a mai estét-mondom neki, kissé spiccesen az italtól. – Maga elbűvölő tanár.

– Most hízeleg.? – mosolyog rám Zobrist, és közelebb hajol, már összeér a lábunk. – Ezzel még sokra viheti.

Ez a flörtölés persze helytelen, de egy havas éjszakán vagyunk, egy néptelen chicagói szállodában, és mintha az egész világ megszűnt volna forogni.

– Mi a véleménye – kérdezi Zobrist – egy búcsúítalról a szobámban? Megdermedek, és tudom, hogy most olyan vagyok, mint őz a reflektorfényben. Nem tudom, hogy kell ezt csinálni!

Zobrist hunyorogva néz rám.

– Hadd találjam ki – suttogja. – Még soha nem volt együtt híres férfival.

Érzem, hogy elpirulok, próbálom elrejtetni a rám törő érzéseket – a zavart, az izgalmat, a félelmet.

– Hogy őszinte legyek – mondom neki –, még nem híres férfival sem voltam soha.

Zobrist mosolyog, és közelebb óvakodik.

– Nem tudom, mire várt, de hadd legyek én az első.

És abban a pillanatban eltűnik minden suta szexuális félelmem és gyerekkori frusztrációm... feloldódik a havas éjszakában.

Aztán meztelenül fekszem a karjaiban.

– Nyugalom, Sienna – suttogja, majd türelmes kézzel vált ki belőlem olyan élményeket, amelyekben még soha nem volt része tapasztalatlan testemnek.

Zobrist ölelésének gubájában végre úgy érzem, mintha a legnagyobb rendben lenne a világon, és tudom, hogy van célja az életemnek.

Megtaláltam a szerelmet.

És bárhová követném.

Nyolcvanadik fejezet

A *Mendacium* fedélzetén Langdon a tífka korlátba kapaszkodott, hogy össze ne rogyjon alatta a lába, és megpróbált lélegzethez jutni. A tengeri levegő hűvösebb lett, és az alacsonyan szálló gépek arról árulkodtak, hogy közelednek a velencei repülőtérhez.

Van néhány dolog, amit el kell mondanom önnek Ms. Brooksról.

A kormányzó és dr. Sinskey mellette állt a korlátnál, tapintatosan hallgatva, hogy időt adjanak neki. Amit elmondtak Langdonnak odalent, a fedélközben, az annyira feldúlta és összezavarta, hogy Sinskey-nek fel kellett őt hoznia a levegőre.

A tengeri szél jót tett, de Langdonnak még mindig nem tisztult ki a feje. Csak arra volt képes, hogy üres tekintettel bámulja a hajó nyomdokvizét, miközben egy mákszemnyi logikát keresett a hallottakban.

A kormányzó szerint Sienna Brooks és Bertrand Zobrist régóta szeretők voltak. Együtt dolgoztak a transzhumanista mozgalom valamilyen földalatti csoportjában. A teljes neve Felicity Sienna Brooks, de van egy kódneve is: az FS-2080, ami a két keresztnéve kezdőbetűiből és a századik születésnapja évéből áll.

Ennek nincs semmi értelme!

– Én máshonnan ismertem Sienna Brookst – mondta a kormányzó Langdonnak és megbíztam benne. Így, amikor tavaly felkeresett, és arra kért, hogy találkozzam egy reménybeli gazdag ügyféllel, beleegyeztem. Az ígéretes új kliens Bertrand Zobrist volt. Arra szerződünk, hogy biztonságos menedéket nyújtok neki, ahol háborítatlanul dolgozhat a „mesterművén”. Feltételeztem, hogy egy új technológiát fejleszt ki, és nem akarja, hogy kalózkodó kezére jusson... vagy valamilyen forradalmi genetikai eljárásról dolgozik, ami megsérti a WHO etikai szabályait... nem tettem fel kérdéseket, de el kell hinnie nekem, fogalmam sem volt, hogy egy... járvány kórokozóján mesterkedik.

A teljesen paffá lett Langdontól csak annyi telt, hogy bambán bólogasson.

– Zobrist megszállottja volt Danténak – folytatta a kormányzó –, és ezért választotta rejtékhelyéül Firenzét. A szervezetem pedig ellátta mindazzal, amire szüksége volt... egy titokban felállított laborral, lakással, hamis személyazonossággal, biztonságos kommunikációs csatornákkal és egy személyi segítővel, aki mindenről gondoskodott, a biztonságától az élelmiszer és egyéb ellátmányig. Zobrist soha nem használta a saját hitelkártyáit, nem jelent meg a nyilvánosság előtt, így lehetetlen volt a nyomára akadni. Még álruhákat és hamis iratokat is szereztünk neki, hogy észrevétlenül utazhasson. – A kormányzó szünetet tartott. – Amit nyilván meg is tett, amikor elhelyezte a Solublon-tasakot.

Sinskey fúj egyet, meg sem próbálta leplezni a haragját.

– A WHO egész évben nyomozott utána, de úgy tűnt, mintha a föld nyelte volna el.

– Még Sienna elől is elrejtőzött – mondta a kormányzó.

– Tessék? – kapta fel a fejét Langdon, és megköszöri a torkát. – Hát nem azt mondta, hogy szeretők voltak?

– Voltak, de Zobrist váratlanul megszakította vele a kapcsolatot, amikor illegalitásba vonult.

Bár Sienna volt az, aki hozzánk küldte, én csak Zobristtal szerződtem, és a megállapodás része volt, hogy eltűnhessen az egész világ elől, Siennát is beleértve. Mielőtt eltűnt, nyilván írt neki egy búcsúlevelet azzal, hogy nagyon beteg, egy éve van hátra, és nem szeretné, ha Siennának végig kellene néznie a leépülését.

Zobrist elhagyta Siennát?

– Sienna megpróbált tőlem információhoz jutni – mondta a kormányzó –, de én nem fogadtam a hívásait. Tiszteletben kellett tartanom az ügyfelem kívánságát.

– Két héttel ezelőtt – vette át a szót Sinskey – Zobrist besétált egy firenzei bankba, és névtelenül kibérelt egy letéti széfet. Miután távozott, értesítették a figyelőinket, hogy a bank új arcfelismerő szoftvere Bertrand Zobristként azonosította az álruhás férfit.

A csapatom Firenzébe repült, egy hét alatt rábukkant a rejtekhelyére, ami üres volt, de bizonyítékokat találtunk benne arra, hogy létrehozott egy erősen fertőző patogént, és valahol elrejtette.

Sinskey hallgatott egy ideig.

– Kétségbeesett kutatást indítottunk utána. Másnap reggel, napfelkelte előtt, kiszúrtuk az Arno partján sétálva, és azonnal üldözőbe vettük. Ekkor menekült be a Badia tompra, ahonnan levetette magát.

– Lehet, hogy eleve így tervezte – tette hozzá a kormányzó. – Meggyőződése volt, hogy nem élhet már sokáig.

– Mint kiderült – folytatta Sinskey Sienna is nyomozott utána. Valahogy kiderítette, hogy mozgósítottunk Firenzében, és követett bennünket, azt remélve, hogy mi majd elvezetjük hozzá. Sajnos még időben érkezett ahhoz, hogy lássa, amint Zobrist halálra zúzza magát. – A nő sóhajtott. – Képzelem, milyen traumatikus élmény volt végignézni a szeretője és a mestere öngyilkosságát.

Langdont rosszullet kerülgette, szinte képtelen volt felfogni azt, amit mondanak neki. Az egyetlen ember az egész történetben, akiben megbízott, Sienna volt, és most azt állítják, hogy nem az akinek mondta magát? Nem érdekelte, miről gyözködik, egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Sienna helyeselte Zobristnak azt a tervét, hogy létrehoz egy kórokozót.

Vagy mégis?

Megölné-e ma a lakosság felét, kérdezte tőle Sienna, hogy megmentse az emberi fajt a kihalástól?

Langdon hátán végigfutott a hideg.

– Zobrist halála után – magyarázta Sinskey – a befolyással elértem, hogy a bank kinyissa Zobrist letéti széfjét, amelyben ironikus módon egy nekem címzett levél volt... és egy furcsa kis eszköz.

– A vetítő – mondta Langdon.

– Igen. A levélben az állt, hogy szeretné, ha én lennék a *ground zero* első látogatója, amelyet kizárólag *A pokol térképét* követve lehet megtalálni.

Langdon látta maga előtt Botticelli módosított festményének fáira vetülő képét.

– Zobrist engem bízott meg azzal – mondta a kormányzó hogy adjam át dr. Sinskey-nek a letéti széf tartalmát, de csak holnap reggelt követően. Amikor dr. Sinskey előbb rátette a kezét,

pánikba estünk és akcióba léptünk... megpróbáltuk az ügyfelünk kívánságának megfelelően visszaszerezni.

Sinskey Langdonra nézett.

– Nem sok reményem volt, hogy időben megfejtjük a térképet, ezért kértem az ön segítségét. Emlékszik már ebből valamire?

Langdon megrázta a fejét.

– Titokban Firenzébe röptettük magát, ahol találkozott valakivel, akinek számított a segítségére.

Ignazio Busoni.

– Tegnap este találkoztak – mondta Sinskey aztán maga eltűnt. Arra gondoltunk, hogy baja esett.

– Ami azt illeti – folytatta a kormányzó –, valóban baja esett. Mivel vissza akartuk szerezni a vetítőt, megbíztam a Vayentha nevű ügynökömet, hogy kövesse önt a repülőtérről. De valahol a Piazza della Signoria körül nyomát vesztette. – A kormányzó felhördült. – Ez döntő hiba volt. És Vayenthának volt képe egy madárra fogni.

– Hogyan?

– Egy burukkoló galambra. Vayentha beszámolója szerint tökéletes pozícióból, egy sötét falmélyedésből figyelte magát, amikor arra haladt egy turistacsoport. Egyszerre hangosan burukkolni kezdett egy galamb a feje fölött egy balkonládában, a turisták odatódultak, elállva Vayentha útját. Mire visszament a sikátorba, maga már eltűnt. – A kormányzó bosszúsan ingatta a fejét. – Elég az hozzá, hogy önnek órákra nyoma veszett. Amikor Vayenthának végül sikerült megtalálnia, már egy másik férfival volt.

Ignazio, gondolta Langdon. Együtt jöttünk el a Palazzo Vecchióból a maszkkal.

– Követte magukat a Piazza della Signoria felé, de észrevették, és úgy döntöttek, hogy ketten kétfelé menekülnek.

Ebben van logika, gondolta Langdon. Ignazio magával vitte a maszkot, és elrejtette a keresztelőkápolnában, mielőtt a szívroham érte.

– Aztán Vayentha szörnyű hibát követett el – mondta a kormányzó.

– Úgy érti, azzal, hogy fejbe lőtt?

– Nem, túl hamar árulta el magát. Úgy kezdte el kihallgatni hogy maga valójában még nem tudott semmit. Nekünk az volt a fontos, hogy sikerült-e megfejtene a térképet, vagy elmondta-e Sinskey-nek, amit tudni akart. De maga megtagadta a választ. Azt mondta, hogy inkább meghal.

Egy halálos kórokozót kerestem! Azt hittem, hogy maguk zsoldosok, akik meg akarnak szerezni egy biológiai fegyvert!

A hajó erős motorjai hirtelen hátramenetbe kapcsoltak, és a jármű lelassult, ahogy megközelítette a repülőtéri dokkot. Langdon a távolban már látta a C-130 szállítógép jellegtelen testét, amelyet üzemanyaggal töltöttek fel. A gép törzsén az EGÉSZSÉGÜGYI VILÁGSZERVEZET felirat volt olvasható.

Ebben a pillanatban futott be gyászos arckifejezéssel Brüder.

– Most értesültem, hogy a célállomástól ötórás távolságra mi vagyunk az egyetlen bevethető csapat, ami azt jelenti, hogy csak magunkra számíthatunk.

Sinskey-t lehangolta a hír.

– Együttműködés a helyi hatóságokkal?

Brüder óvatosan tűnt.

– Még ne. Én ezt javaslom. Pillanatnyilag nem ismerjük a pontos helyszínt, ezért úgysem tehetnek semmit. Ráadásul egy elszigetelő hadművelethez nincs meg a szakértelmük, és fennáll a veszély, hogy több kárt okoznának, mint hasznot.

– *Primum non nocere* – suttogta Sinskey bólintva, az orvosi etika alaptézisét idézve: *A legfőbb, hogy ne árts.*

– Továbbá – mondta Brüder még mindig nem tudunk Sienna Brooksról. – A kormányzóra nézett. – Tud arról, hogy vannak-e kapcsolatai Siennának Velencében, akiktől segítséget kaphat?

– Nem volnék meglepve – válaszolta a kormányzó. – Zobristnak mindenhol voltak tanítványai, és ahogy én Siennát ismerem, minden szóba jöhető erőforrást fel fog használni, hogy elérje a célját.

– Nem engedhetjük, hogy kijusson Velencéből – mondta Sinskey. – Fogalmunk sincs, milyen állapotban van jelenleg a Solublon-zacska. Ha valaki felfedezi, annyi is elég lehet a műanyag kiszakadásához, hogy hozzáér, és máris kiengedte a kórokozót a vízbe.

Pillanatnyi csend támadt, amíg felfogták a helyzet súlyosságát.

– Félek, hogy további rossz híreim is vannak – mondta Langdon. – A szent bölcsesség aranyozott múzeionja. – Szünetet tartott. – Sienna tudja, hogy hol van. Tudja, hogy hová készülünk

– Mi?! – rémült meg teljesen Sinskey. – Hiszen azt állította, hogy nem volt alkalma elmondania Siennának a felismerését! Hogy csak annyit közölt vele, rossz országban vagyunk!

– Ez igaz – válaszolta Langdon –, de azt tudja, hogy Enrico Dandolo sírját keressük. Elég egy gyors keresés a netten, hogy kiderítse, hol van. És amint megtalálja Dandolo sírját... onnan nem messze lehet a tárolóedény. A vers szerint a csörgedező víz hangját kell követni az elsüllyedt palotához.

– A francba! – tört ki Brüder, és elviharzott.

– Úgysem tud minket megelőzni – mondta a kormányzó. – Jóval előtte járunk.

Sinskey nagyot sóhajtott.

– Én nem lennék ebben olyan biztos. Lassú a gépünk, és Sienna Brooks igencsak leleményesnek tűnik.

Ahogy a *Mendacium* beállt a kikötőhelyre, Langdon azon kapta magát, hogy szorongva bámulja a C-130 ormótlan testét a kifutón. Nem látszott áramvonalasnak, és nem voltak ablakai. *Én már repültem ezen?* Langdon nem emlékezett semmire.

Akár a dokkoló hajó mozgása tette, akár a növekvő félelme a klausztofóbiát keltő

repülőgéptől, Langdon ezt nem tudta, de érezte, hogy émelygés fogja el.

Sinskey-hez fordult.

– Nem érzem magam elég jól a repüléshez.

– Kutya baja – mondta Sinskey. – Ma átment magán az úthenger, és persze a toxinok is hatnak a szervezetében.

– Toxinok? – Langdon bizonytalanul hátrált. – Miről beszél?

Sinskey elfordította a tekintetét, látszott, hogy bánja, amiért elszólta magát.

– Elnézést, professzor. Sajnos csak nemrég értesültem arról, hogy egy szimpla fejsebnél kicsit bonyolultabb az állapota.

Langdonba félelem hasított, ahogy megjelent előtte a fekete elszíneződés a bazilika kövén összeesett Ferris mellkasán.

– Mi bajom van? – követelt választ.

Sinskey habozott, mintha maga sem tudná, hogyan folytassa.

– Szálljunk fel előbb a gépre.

Nyolcvanegyedik fejezet

Az Atelier Pietro Longhi, a látványos Frari-templomtól keletre, mindig is Velence legfőbb ellátója volt történelmi jelmezekből, parókákból és kiegészítőkből. Ügyfélkörében tudhatott filmgyártó cégeket, színházi társulatokat és a nagyközönség befolyásos tagjait, akik az üzlet hozzáértő személyzete segítségével öltöztek be a karnevál extravagáns báljaira.

Az eladó már az esti zárásra készült, amikor megszólalt az ajtó feletti csengő. Föltekintve vonzó, szőke lófarkas nőt látott szabályosan berontani. Lihegett, mintha kilométereket futott volna. A pulthoz sietett, és az eladóra emelte kétségbeesett és riadt barna szemét.

– Giorgio Vencivel akarok beszélni – mondta zihálva.

Ahogy mi is, gondolta az eladó. De senki nem jut be a varázsló elé.

Giorgio Venci – a szalon vezető tervezője – a függönyök mögött űzte a mágiát, nagyon ritkán találkozott az ügyfelekkel, és sohasem előzetes egyeztetés nélkül. Gazdag és híres emberként Giorgio megengedhetett magának némi különcködést, ideértve az egyedüllétre való jogát. Magányosan étkezett, magában repült, és nem győzött panaszkodni a velencei turisták egyre növekvő számáról.

– Sajnálom – mondta az eladó begyakorolt mosollyal. – tartok, hogy Signor Venci nincs itt. Én nem segíthetek?

– Giorgio itthon van – közölte a nő. – Láttam, hogy ég a villany az emeleti lakosztályában. A barátja vagyok. És vészhelyzet van.

A nőből lefojtott feszültség sugárzott. Azt állítja, hogy a barátja?

– Megadhatom a nevét Giorgiónak?

A nő elvett egy darab papírt a pultról és néhány betűt meg számot firkantott rá.

– Csak adja át ezt neki – mondta az eladó elé tolva a papírt. – És siessen, kérem, nincs sok időm.

Az eladó kényszeredetten vitte fel a papírt az emeletre és helyezte oda az asztalra, amelynél Giorgio elmerülten varrt valamit.

– Signore – suttogta – keresi valaki. Azt mondja, hogy sürgős,

A férfi, anélkül hogy megszakította volna a munkáját vagy felpillantott volna, kinyújtotta a kezét, elvette a papírt, és elolvasta.

A varrógép hirtelen zörögve leállt.

– Azonnal küldje fel – adta ki a parancsot Giorgio, miközben apró fecnikre tépte a papírt.

Nyolcvankettedik fejezet

A hatalmas C-130 szállítógép még emelkedés közben délkeletnek fordult az Adria felett. Robert Langdon a fedélzeten egyszerre érezte magát beszorulva és sodródva – nyomasztóan hatott rá az ablakok hiánya, és elbizonytalanította a fejében kavargó sok megválaszolatlan kérdés.

Egy szimpla fejsebnél, mondta neki az imént Sinskey, kicsit bonyolultabb az állapota.

Langdonnak kalimpált a szíve a félelemtől, hogy mit fog megtudni Sinskey-től, aki most az elszigetelő hadművelet stratégiájáról egyeztetett a kommandósokkal. Brüder a közelben telefonált, kormányügynökségekkel tárgyalt Sienna Brooksról, és begyűjtötte a híreket a keresésről.

Sienna...

Langdon még mindig azon dolgozott, hogy megeméssze és feldolgozza a Sienna szerepéről hallottakat. Ahogy a repülőgép elérte az utazómagasságot, a kormányzónak nevezett kis ember végigsétált a kabinon, és leült Langdonnal szemben, összetette az ujjbegyeit az álla alatt, és csücsörített a szájával.

– Dr. Sinskey arra kért, hogy tájékoztassam... Megpróbálom megvilágítani a helyzetét.

Langdon kíváncsi volt, ugyan mit mondhat neki ez az ember ami tisztázni tudja a túlságosan is zavaros szituációt.

– Mint már említettem – kezdte a kormányzó a válságot nagyrészt az indította el, hogy Vayentha túl korán lépett. Fogalmunk sem volt, milyen haladást ért el Sinskey pártján, és egyáltalán mi az, amit elmondott neki. De attól féltünk, hogy ha kiderítik, hol dolgozott az ügyfelünk a projekten, amelynek a védelmére szerződött velünk, akkor Sinskey elkobozza vagy megsemmisíti az eredményeit. Sinskey előtt kellett megtalálnunk, ezért azt akartuk elérni, hogy maga ne Sinskeynek, hanem nekünk dolgozzon. – A kormányzó elhallgatott, és összeütögette az ujjait. – Sajnos túl korán terítettük ki a lapjainkat... és maga nem bízott meg bennünk.

– Ezért fejbe lőttek? – kérdezte Langdon dühösen.

– Tervet szőttünk, hogy elnyerjük a bizalmát.

Langdon semmit sem értett.

– Hogyan nyerhetik el valakinek a bizalmát azzal, ha elrabolják és kihallgatásnak vetik alá?

A férfi láthatóan feszengett.

– Professzor, mit tud a benzodiazepinek családjáról?

Langdon csak a fejét rázta.

– Ezek olyan pszichoaktív gyógyszerek, amelyeket többek között a poszttraumatikus stressz kezelésére használnak. Azt talán tudja, hogy amikor valaki olyan szörnyű eseményt él át, mint egy autóbaleset vagy a nemi erőszak, tartósan sérülhet a hosszú távú memóriája. A benzodiazepinek használatával a neurológusok meg tudják előzni a poszttraumatikus stresszt.

Langdon szótlánul hallgatta, és elképzelni sem tudta, hová fog vezetni ez a beszélgetés.

– Amikor új emlékek keletkeznek – folytatta a kormányzó azok negyvennyolc óráig a rövid

távú memóriában tárolódnak, majd átkerülnek a hosszú távú memóriába. A benzodiazepinek új nemzedékével könnyen frissíthető a rövid távú memória... lényegében törölhetők belőle az új emlékek, mielőtt hosszú távú emlékekké válhatnának. Egy támadás áldozata például, ha néhány órával a támadás után benzodiazepint kap, örökre elfelejtheti a rossz emlékeket, és a trauma meg sem jelenik a pszichéjében. Az egyetlen hátulütő az, hogy az illető több napot elveszít az életéből.

Langdon hitetlenkedve bámult a kis emberre.

– Maga idézte elő az amnéziát!

A kormányzó bocsánatkérően sóhajtott.

– Sajnos igen. Gyógyszeres úton. Nagyon biztonságos. De való igaz, hogy törölte a rövid távú memóriáját. – Szünetet tartott. – Amíg eszméletlen volt, motyogott valamit egy járványról, amiből arra következtettünk, hogy látta a vetítő képeit. Arra álmunkban sem gondoltunk, hogy Zobrist igazi kórokozót hozott létre. – A férfi szünetet tartott. – És valami olyasmit is motyogott, ami úgy hangzott, „very sorry”.

Vasari. Azon a ponton mindössze eddig jutott a vetített kép megfejtésével. *Cerca trova.*

– De... én azt hittem, hogy a fejszem okozta az amnéziát. Valaki rám lőtt.

A kormányzó megrázta a fejét.

– Senki sem lőtt magára, professzor. Nem volt fejsze.

– Micsoda?! – Langdon ösztönösen tapogatni kezdte az öltéseket és a sérülés nyomait a koponyáján. – Akkor ez mi az ördög?

Félrehúzza a haját megmutatta a leborotvált területet.

– Az is része a megtévesztésnek. Ejtettünk egy kis vágást a fejbőrén, aztán azonnal össze is varrtuk. Azt kellett hinnie, hogy megtámadták.

Ez nem egy golyó okozta seb?!

– Azt szerettük volna elérni, hogy amikor magához tér – folytatta a kormányzó higgycsúszva azt, hogy meg akarják ölni... hogy veszélyben van.

– De engem tényleg meg akartak ölni! – kiáltotta Langdon, a kitörésével magára vonva a gépen tartózkodók figyelmét. – Láttam azt az orvost a kórházban... dr. Marconit... hidegvérrel lelőtték!

– Valóban ezt látta – mondta a kormányzó zavartalanul –, de nem ez történt. Vayentha nekem dolgozott. Kivételes tehetsége volt az ilyen jelenetek megrendezéséhez.

– Az emberölésre gondol? – kérdezte Langdon kihívóan.

– Nem – válaszolta a kormányzó megőrizve a nyugalmát. – Úgy tenni, mintha megölné valakit.

Langdon egy hosszú másodpercig bámulta a férfit, maga elé képzelve az ősz szakállú orvost a bozontos szemöldökével, amint összeesik a padlón és ömlik a vér a melléből.

– Vayentha vaktölténnyel lőtt – mondta a kormányzó. – A ravaszt meghúzza egy rádióvezérlésű töltet felrobbantott egy vérpatront dr. Marconi mellén. Egyébként a doktor úr jól van.

Langdon lecsukta a szemét, belesédült abba, amit hallott.

– És... a kórházi szoba?

– Improvizált jelenet volt – magyarázta a kormányzó. – Professzor, tudom, hogy mindezt nagyon nehéz felfogni. Gyorsan dolgoztunk, maga pedig kábult volt, ezért nem kellett tökéletesnek lennie. Amikor felébredt, azt látta, amit láttatni akartunk magával... kórházi felszerelést, néhány színészt és egy megkoreografált támadást.

Langdon körül forgott a világ.

– Ezzel foglalkozik a cégem – mondta a kormányzó. – Nagyon jók vagyunk az illúzióteremtésben.

– És mi a helyzet Siennával? – kérdezte Langdon a szemét dörzsölve.

– Nehéz döntés volt, hogy bevonjam-e. De az elsődleges szempontom az ügyfél projektjének a megvédése volt dr. Sinskey-től, és Sienna ugyanezt akarta. Hogy elnyerjük a bizalmát, Sienna megmentette magát a „gyilkostól” és kiszöktette hátul egy sikátorba.

A várakozó taxi is a miénk volt, egy másik rádióvezérelt lövedékkel a hátsó szélvédőn, ami megtette a kívánt hatást. A taxi aztán elvitte magukat egy lakásba, amelyet szintén sebtiben rendeztünk be.

Sienna szegényes lakása, gondolta Langdon, most már értve, hogy miért nézett ki úgy, mintha egy garázs vásárból bútorozták volna be. Ez egyszersmind arra a véletlenre is magyarázatot adott, hogy Sienna „szomszédjának” ruhái tökéletesen illettek rá.

Az egészszet megrendezték.

Még azt a kétségbeesett telefonhívást is Sienna kórházi barátnőjétől. *Sienna, itt Danikova!*

– Amikor telefonált az amerikai konzulátusra – folytatta a kormányzó –, egy olyan számot hívott, amelyet Sienna adott meg magának. A hívása a *Mendaciumon*. futott be.

– Tehát soha nem is beszéltem a konzulátussal.

– Nem.

Maradjon ott, ahol van, mondta neki az álkonzulátus ál-alkalmazottja. *Máris odakiildök valakit önért.* Aztán, amikor megjelent Vayentha, Sienna „véletlenül” kiszúrta őt az utcán, majd összekötötte a szálakat. *Robert, meg akarja ölni a saját kormányt. Nem fordulhat a hatóságokhoz! Az egyetlen reménye, hogy megfejtje a vetítő üzenetét.*

A kormányzó és az ő rejtélyes szervezete – bármi legyen is az – hatékonyan átállította Langdont, hogy Sinskey helyett nekik kezdjen el dolgozni. Tökéletes volt az illúzió.

Sienna hibátlanul játszott, gondolta Langdon, inkább szomorúan, mint dühösen. A rövid idő alatt, amit együtt töltöttek, megkedvelte a nőt. A legnyugtalanítóbb kérdés az volt számára, hogyan képes egy olyan ragyogó elméjű és melegszívű ember, mint Sienna, elfogadni Zobrist eszelős megoldását a túlnépesedésre.

Én is csak azt tudom mondani, közölte vele Sienna nemrég, *hogy ha nem következik be valamilyen radikális változás, kipusztul a fajunk... A matematikával nem lehet vitatkozni.*

– És azok a cikkek Siennáról? – kérdezte Langdon, felidézve a Shakespeare-műsorfüzetet és a lapkivágásokat a páratlan IQ- járól.

– Azok eredetiek – válaszolta a kormányzó. – A tökéletes illúzióknak a valóság lehető legtöbb elemét kell tartalmaznia. Nem sok időnk volt berendezkedni, ezért jóformán csak Sienna számítógépe és a személyes iratai álltak a rendelkezésünkre. De nem számoltunk azzal, hogy beléjük olvas... azokra csak akkor lett volna szükség, ha kételkedni kezd Sienna őszinteségében.

– Ahogy azzal sem számoltak, hogy használni fogom a számítógépét – mondta Langdon.

– Így van. Ott vesztettük el az irányítást a dolgok felett. Sienna nem készült fel arra, hogy Sinskey csapata megtalálja a lakást, így amikor megérkeztek a katonák, Sienna pánikba esett és improvizálnia kellett. Elmenekült magával egy mopeden, hogy életben tartsa az illúziót. Ahogy az egész küldetés szétesett, nem maradt más választásom, mint letiltani Vayenthát, csak hogy ő megsértette a protokollt és tovább üldözte magát.

– Kis híján megölt – mondta Langdon, elmesélve a kormányzónak, hogy mi történt a Palazzo Vecchio padlásán, amikor Vayentha pisztolyt szögezett a mellének. *Csak egy pillanatig fog fájni.., de nincs más választásom.* Sienna ekkor előrontott, és átlökte a korláton, Vayentha pedig halálra zúzta magát.

A kormányzó hangosan sóhajtott, mérlegelve a hallottakat.

– Kétlem, hogy Vayentha meg akarta volna ölni... csak vaktöltények voltak a fegyverében. Azt gondolhatta, hogy csak úgy szerezheti vissza az állását, ha elkapja magát. Valószínűleg azt találta ki, hogy ha vaktölténnyel lő magára, abból majd megéri, hogy ő nem gyilkos, és eddig egy illúzió rabja volt.

A kormányzó elhallgatott, gondolkodott egy kis ideig, majd folytatta.

– Meg sem próbálok válaszolni arra, hogy Sienna tényleg meg akarta-e ölni Vayenthát, vagy csak megakadályozni, hogy lőjön. Kezdek rájönni, hogy távolról sem ismerem annyira Sienna Brookst, mint hittem.

Ahogy én sem, gondolta Langdon, bár ahogy felidézte a megrendülést és a megbánást a fiatal nő arcán, inkább arra jutott, hogy amit a tüskés hajú ügynökkel tett, az minden bizonnyal tévedés volt.

Langdon elveszítettnek érezte magát... és végtelenül magányosnak. Az ablak felé fordult, hogy kibámuljon a lenti világra, de csak a géptörzs falát látta.

Ki kell jutnom innen.

– Jól van? – kérdezte a kormányzó, aggodalmas tekintettel fürkészsze Langdont.

– Nem – válaszolta Langdon. – A legkevésbé sem.

Túl fogja élni, gondolta a kormányzó. *Most csak próbálja feldolgozni a megváltozott valóságot.*

Az amerikai professzor úgy festett, mint akit felkapott a földről egy tornádó, megforgatta, és egy ismeretlen helyre vetette, sokkos állapotban és összezavarodva.

A Konzorcium célkeresztjébe került egyének ritkán jöttek rá arra, hogy az eseményeket, amelyeknek a tanúi voltak, megrendezték, és ha mégis, a kormányzó soha nem volt jelen, hogy szembesüljön a következményekkel. Ma azonban a lelki furdalása mellé ráadásul még megkapta Langdon teljes összezavarodottságát, és most súlyos teherként nyomasztotta a válságért viselt felelősség tudata.

Rosszul választottam meg az ügyfeleimet. Bertrand Zobristot.

Rossz emberben bíztam meg. Sienna Brooksban.

És a kormányzó most a vihar kellős közepébe repült – egy halálos járvány epicentrumába, amely megrengetheti az egész világot. Ha ezt élve megússza, a Konzorcium akkor sem élheti túl a megrázkódtatást. Kihallgatások és vádak hosszú sorával kell szembenéznie.

Ez lesz számomra a vég.?

Nyolcvanharmadik fejezet

Levegőre van szükségem, gondolta Langdon. Kilátásra... bárhová. Úgy érezte, mintha köré záródna az ablaktalan géptörzs. Természetesen ebben a ma átélt különös történetnek is megvolt a maga szerepe. Megválaszoladan kérdések doboltak az agyában... és a többségük Siennával állt kapcsolatban.

Furcsamód hiányzott neki.

Csak színészkedett, emlékeztette magát. Kihasználta.

Langdon szó nélkül faképnél hagyta a kormányzót, és elsétált a gép orrába. A pilótafülke ajtaja nyitva volt, és az ablakon át beáradó természetes fény faroszként vezette. Megállt az ajtóban – a pilóták észre sem vették és a napfénybe tartotta az arcát. Mennyei mannaként fogadta be a hatalmas ég látványát. Tiszta kék volt, békés... és örök.

Semmi sem örök, emlékeztette magát a küszöbönálló katasztrófára gondolva, amelyet még felfogni sem tudott.

– Professzor – szólalt meg egy hang a háta mögül.

Langdon megfordult, és rémülten hőkölt hátra. Dr. Ferris állt előtte. Amikor Langdon utoljára látta, a Szent Márk-bazilika padlóján fetrengett, és nem kapott levegőt. És most itt van a repülőgépen, a válaszfalnak dőlve, baseballsapkát viselt orra bekenve rózsaszín rázófolyadékkal. A melle és a törzse bekötözve, és felületesen lélegzik. Ha Ferrisnek járványos betegsége van, a jelek szerint senkit nem aggaszt, hogy elkaphatja a fertőzést.

– Maga... életben van? – kérdezte Langdon a férfira meredve.

Ferris faradtan bólintott.

– Többé-kevésbé. – Drámaian megváltozott a viselkedése, most sokkal nyugodtabbnak tűnt.

– De én azt hittem... – Langdon elhallgatott. – Vagyis... már magam sem tudom, hogy mit higgyek.

Ferris együtt érzően mosolygott.

– Nagyon sok hazugsággal traktálták ma. Úgy gondoltam, ideje bocsánatot kérnem. Azóta nyilván rájött, hogy nem a WHO-nak dolgozom, és nem én utaztam el magáért Cambridge-be.

Langdon bólintott, mert már túl kimerült volt ahhoz, hogy bármin is meglepődjön. – A kormányzónak dolgozik.

– Igen. Ő bízott meg azzal, hogy vészhelyzeti tereptámogatást adjak magának és Siennának... és segítsék megszökni a katonáktól.

– Ezek szerint jó munkát végzett – mondta Langdon, felidézve, hogyan bukkant fel Ferris a keresztelőkápolnában, és győzte meg arról, hogy a WHO alkalmazottja, majd megkönnyítette a kijutásukat Firenzéből és a menekülésüket Sinskey csapata elől. – És nyilván nem is orvos.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, de ma azt a szerepet játszottam. Az volt a dolgom, hogy segítsék Siennának fenntartani az illúziót, miközben maga kideríti, hogy hová mutat a vetítő. A kormányzó mindenáron meg akarta találni Zobrist alkotását, hogy megvédje Sinskey-től.

– Tudta, hogy egy kórokozóról van szó? – kérdezte Langdon, aki még mindig kíváncsi volt Ferris furcsa kiütéseire és belső vérzésére.

– Természetesen nem! Amikor maga a pestisről kezdett beszélni, arra tippeltem, hogy ez csak egy fedősztori, amit Sienna talált ki a maga motiválására. Így aztán játszottam tovább a szerepem. Feljuttattam magukat a velencei vonatra... de akkor minden megváltozott.

– Hogy érti?

– A kormányzó megnézte Zobrist bizarr filmjét.

Tehát ezért.

– És rájött, hogy Zobrist őrült.

– Pontosan. A kormányzó azonnal megértette, hogy mibe keveredett a Konzorcium, és elborzadt. Azt követelte, hogy beszélhessen azzal a személlyel, aki a legjobban ismerte Zobristot... hátha az FS-2080 tudja, hogy mit tett Zobrist.

– FS-2080?

– Elnézést, Sienna Brooksról beszélek. Ezt a kódnevet választotta magának ehhez a hadművelethez. Ez nyilván valami transzhumanista dolog. És a kormányzó kizárólag rajtam keresztül léphetett kapcsolatba Siennával.

– A telefonhívás a vonaton – mondta Langdon. – A beteg anya.

– Nyilván nem fogadhattam maguk előtt a kormányzó hívását, ezért mentem ki. Beszámolt nekem a videóról, és én is megrettentem. Azt remélte, hogy Zobrist Siennát is becsapta, de amikor elmondtam neki, hogy maguk végig egy járványról beszéltek, már tudta, hogy Sienna és Zobrist ezt együtt tervelték ki. Sienna azonnal ellenséggé vált. Azt mondta, hogy folyamatosan tájékoztassam, merre járunk Velencében... és hogy odaküld egy csapatot Sienna elfogására. Brüder ügynök emberei kis híján el is kapták a Szent Márk-bazilikában... de sikerült meglépnie.

Langdon üres tekintettel bámulta a padlót, meg mindig látva maga előtt Sienna szép, barna szemét, ahogy egymásra néznek.

Annyira sajnálom, Robert, Bocsásson meg. Mindenért.

– Kemény nő – mondta Ferris. – Maga valószínűleg nem is látra, hogy megtámadott a bazilikában.

– Megtámadta?!

– Igen, amikor megérkeztek a katonák, kiabálni akartam, hogy eláruljam Sienna tartózkodási helyét, de megérezhette, hogy mire készülök. Pontosan a mellkasom közepére sújtott a kézfejjével.

– Mi?!

– Azt sem tudtam, mi ütött meg. Ez valami harcművészeti fogás, gondolom. Mivel már eleve sérült volt a mellkasom, elviselhetetlen fájdalmat éreztem, öt percbe telt, mire levegőhöz jutottam. De Sienna kivonszolta magát a balkonra, mielőtt a szemtanúk leleplezhatték volna, hogy mi történt.

A megdöbben Langdon visszagondolt az idős olasz hölgyre, aki Siennára kiáltott – *L'hai*

colpito alpetto!-, és erőteljes mozdulattal a mellére csapott az öklével.

Nem lehet, válaszolta Sienna. A CPR megölné!Nézze meg a mellkasát!

Ahogy Langdon újra lejátszotta a jelenetet a fejében, rájött, hogy milyen gyorsan kapcsolt Sienna. Okosan félrefordította az idős nő olasz mondatát. A *L'hai colpito al petto* nem azt jelentette, hogy Siennának mellkasi kompressziót kellene alkalmaznia... hanem dühös vád volt: *Maga vágta mellbe!*

Langdonnak fel sem tűnt abban a káoszban.

Ferris fájdalmasan mosolygott.

– Maga is hallhatta, hogy milyen éles eszű Sienna.

Langdon bólintott. *Hallottam.*

– Sinskey emberei visszahoztak a *Mendacium* fedélzetére, és bekötöztek. A kormányzó megkért, hogy vegyek részt a hírszerzésben, mert magán kívül én vagyok az egyetlen, aki ma találkozott Siennával.

Langdon bólintott, és a férfi kiütéseit bámulta.

– Mi van az arcával? – kérdezte. – És az a sérülés a mellkasán? Nem...

– Fertőző? – Ferris nevetve rázta meg a fejét. – Nem tudom, hogy erről értesült-e, de ma valójában két orvos szerepét kellett eljátszanom.

– Hogyan?

– Amikor megjelentem a keresztelőkápolnában, azt mondta, hogy halványan ismerősnek tűnök.

– Igen. Rémllett valami. Talán a szeme... Maga erre azt mondta, hogy azért, mert Cambridge-ben már találkoztunk... – Langdon elhallgatott. – De most már tudom, hogy ez nem igaz...

– Azért tűnhettem ismerősnek, mert tényleg találkoztunk. De nem Cambridge-ben. – A férfi figyelte Langdont, hogy rémlik-e neki valami. – Én voltam az első ember, akit meglátott, amikor magához tért a kórházban.

Langdon felidézte a kis kórtermet. Kába volt, homályos a látása, de abban nem kételkedett, hogy az első ember, akit magához térve látott, egy idősebb, sápadt arcú orvos volt bozontos szemöldökkel és ősz szakállal, aki csak olaszul beszélt.

– Nem – mondta Langdon. – Dr. Marconi volt az, akit először láttam, amikor...

– *Scusi, professore* – szakította félbe hibátlan olasz akcentussal Ferris. – *Ma non si ricorda di me? Elnézést, de tényleg nem emlékszik rám?* öregemberesen meggörnyedt, megsimogatta képzelt bozontos szemöldökét és nemlétező ősz szakállát. – *Som il donor Marconi!*

Langdonnak tátva maradt a szája.

– Dr. Marconi... maga volt?

– Ezért tűnt ismerősnek a szemem. Még soha nem viseltem álszakállt és – szemöldököt, így sajnos csak későn derült ki, hogy súlyosan allergiás vagyok a latextartalmú ragasztóra... ez okozta a kiütéseket. El tudom képzelni, hogy megrettent a látványomtól... figyelembe véve azt is, hogy egész nap egy lehetséges járvány foglalkoztatta.

Langdon csak nézett, mint a moziban, és most az is eszébe jutott, hogyan vakarta dr.

Marconi a szakállát, mielőtt Vayentha támadása vérző mellkassal a kórterem padlójára vitte.

– És hogy még rosszabb legyen a dolog – folytatta a férfi a bekötözött mellére mutatva –, menet közben elmozdult a patron. Nem tudtam időben a helyére igazítani, így amikor felrobbant, nem jó szögben állt. Eltörte egy bordámat, és csúnya sérülést okozott. Egész nap légzési nehézségeim voltak.

És én még azt hittem, hogy pestisbeteg.

A férfi vett egy nagy levegőt, és összerándult.

– Azt hiszem, most már le kéne ülnöm. – Távozóban még visszaintett Langdonnak. – Úgyis társaságot kap.

Langdon megfordulva dr. Sinskey-t látta felé tartani a kabinban, hosszú, ezüst haja szinte úszott utána.

– Professzor, hát itt van!

A WHO igazgatója fáradtnak tűnt, de furcsa módon Langdon a remény új szikráját látta megvillanni a szemében. *Talált valamit.*

– Elnézést, hogy magára hagytam – mondta Langdon mellé lépve. – Egyeztettünk, és végeztünk egy kis kutatást. – A pilótafülke nyitott ajtajára mutatott. – Látom, napfényre vágott.

Langdon vállat vont.

– Nem ártana néhány ablak ezen a gépen.

Elizabeth megértően mosolygott.

– Ha már a fénynél tartunk, remélem, a kormányzó vetett némi fényt a közelmúlt eseményeire.

– Igen, bár nem nagyon tudtam örülni neki.

– Én sem – helyeselt Sinskey, és körülnézett, hogy egyedül vannak-e. – Bízson bennem – suttogta –, súlyos következmények várnak rá, és a szervezetére is. Erről gondoskodom. Pillanatnyilag azonban mindannyiunknak azon kell dolgoznunk, hogy megtaláljuk azt a tasakot, mielőtt feloldódik, és elszabadul a kórokozó.

Vagy mielőtt Sienna odaér, és besegít a feloldódásba.

– Beszélnem kell magával az épületről, ahol Dandolo sírja van.

Langdon azóta látta maga előtt a nagyszerű épületet, amióta rájött a helyszínre. A szent bölcsesség múzeionja.

– Most értesültem valami izgalmasról – mondta Sinskey. – Elértünk telefonon egy helytörténészt. Persze fogalma sincs, miért érdekel minket Dandolo sírja, de megkérdeztem, tudja-e, mi van a sír alatt, és találja ki, mit mondott. – Sinskey mosolygott. – Víz.

Langdon meglepődött.

– Tényleg?

– Igen, úgy néz ki, hogy az épület alsó szintjeit elárasztották. Az évszázadok során megemelkedett a vízszint az épület alatt, és legalább két szint víz alá került. Azt mondta, hogy minden bizonnyal maradtak különböző légbuborékok, és csak részben elárasztott területek.

Istenem. Langdon Zobrist filmjére és a furcsán megvilágított föld alatti üregre gondolt, amelynek mohos falaira rávetültek az oszlopok halvány árnyékai.

– Ez egy elárasztott terem,

– Úgy van.

– De akkor... hogyan jutott le oda Zobrist?

Sinskey hunyorított.

– Ez benne az elképesztő. Nem fogja elhinni, mire jöttünk rá.

Ugyanabban a pillanatban, alig egy mérföldre Velence partjaitól, a Lidónak nevezett hosszú, keskeny szigeten, egy áramvonalas Cessna Citation Mustang emelkedett a levegőbe a sötétülő alkonyi égen a Nicelli repülőtér kifutójáról.

A gép tulajdonosa, Giorgio Venci, a neves jelmeztervező nem volt a gépen, de úgy rendelkezett, hogy a pilótái vigyék oda a vonzó, fiatal utast, ahová kéri.

Nyolcvannegyedik fejezet

Leszállt az este az ősi Bizánc fővárosára.

A Márvány-tenger partja mentén kigyulladtak a lámpák, megvilágítva a ragyogó mecsetek és karcsú minaretek uralta látképet.

Ez volt az *akfam* órája, és a városon végig visszhangzott az imára hívó *adhán* fülbemászó dallama.

La-ilaha-illa-Allah.

Nincs más isten, csak Allah.

Míg a hívők a mecsetekbe siettek, a többiek még csak fel sem pillantottak; az egyetemi hallgatók söröztek, az üzletemberek megkötötték az alkut, a kereskedők fűszereket és szőnyegeket árultak, a turisták pedig tátott szájjal figyelték mindezt.

Ez egy megosztott világ, az ellentétes – vallásos és világi; ősi és modern; keleti és nyugati – erők világa. Az Európai és Ázsia közötti földrajzi határt átívelő időtlen város a szó szoros értelmében híd a régi világ... és egy még régebbi világ között.

Isztambul.

Noha Törökországnak már nem ez a fővárosa, évszázadokon keresztül három különálló birodalom – a bizánci, a római és a török – epicentruma volt. Ennek köszönhetően Isztambul történelmileg a föld egyik legsokszínűbb települése. A Topkapi Palotától a Kék Mecseten át a Héttoronyig itt minden csatákról, dicsőségről és vereségről regél.

Ma este, az esti égbolt magasában, a nyüzsgő sokaság fölött a C-130 szállítógép leereszkedőben áttörve egy gyülekező viharzónán közeledett az Atatürk repülőtérhez. A pilótafülkében, bekötözve egy lecsapható ülésen, Robert Langdon kibámult a szélvédőn, megkönnyebbülve, hogy végül kapott egy ablakos helyet.

Kissé összeszedte magát, miután evett valamit és a régóta nélkülözött pihenésben is része volt: majdnem egy órát aludt a gép hátuljában.

Langdon jobbra tekintve már látta Isztambul fényeit, amely fénylő, szarv alakú félszigetet hasított ki a Márvány-tenger sötétjéből. Ez volt az európai rész, amelyet görbe, fekete szalag választott el ázsiai nővérétől.

A Boszporusz-szoros.

Első látásra a Boszporusz széles hasadéknak tűnt, amely kettévágta Isztambult. De Langdon tudta, hogy ez a víziút az isztambuli kereskedelem ütőere. Nemcsak két tengerpartja lesz tőle a városnak egy helyett, hanem átjárást teremt a Földközi- és a Fekete-tenger között, így lesz Isztambul két világnak is fontos állomáshelye.

Miközben a gép áttört a párás levegőrétegen, Langdon feszülten figyelte a távolban feltűnő várost, próbálva megpillantani a hatalmas épületet, amelyet át kell kutatniuk.

Enrico Dandolo sírhelye.

Mint kiderült, Enrico Dandolo – Velence áruló dózséja – nem Velencében nyugszik; földi maradványait átszállították annak a városnak a szívébe, amelyet 1202-ben meghódított... és ami most ott terült el a repülőgépük alatt. Az őt megillető legimpozánsabb nyughelyét kapta az

elfoglalt városban – azt az épületet, amely mind a mai napig a régió koronaékszere.

Hagia Sophia.

Az Hagia Sophia 1204-ig keleti ortodox székesegyház volt, amíg Enrico Dandolo a negyedik keresztes háborúban meg nem hódította a várost, és katolikus templommá tette. Később, a 15-században, miután Mehmed szultán, a „Hódító” bevette Konstantinápolyt, mecsetté alakították át, és iszlám dzsámi maradt egészen 1935-ig, amikor szekularizálták és múzeumként nyitották újra.

A szent bölcsesség aranyozott múzeionja, gondolta Langdon.

Az Hagia Sophiát nemcsak több aranylemez borítja, mint a Szent Márkot, de a neve is szó szerint azt jelenti: „szent bölcsesség”.

Langdon maga elé képzelte az óriási épületet, és megpróbálta elfogadni azt a tényt, hogy alatta valahol, egy sötét lagúnában, a víz alatt kikötözve bukdácsol egy hólyag, amely lassan feloldódik, és kiszabadul a tartalma.

Langdon imádkozott, hogy időben érkezzenek.

– Az épület alsó szintjeit elárasztották – mondta Sinskey izgatottan Langdonnak a repülés egy korábbi szakaszában, és intett neki, hogy kövesse a gépen felállított munkaállomáshoz. – Nem fogja elhinni, mire jöttünk rá. Hallott arról a dokumentumfilmről, amelyet Göksel Gülensoy rendezett?

Langdon megrázta a fejét.

– Miközben adatokat kerestem az Hagia Sophiáról – magyarázta Sinskey kiderült, hogy készült róla egy dokumentumfilm. Gülensoy rendezte néhány évvel ezelőtt.

– Több tucat film készült már az Hagia Sophiáról.

– Igen – mondta Sinskey de egyik sem ilyen. – A munkaállomáshoz érve Langdon felé fordította a laptopját. – Olvassa el ezt.

Langdon leült és átfutotta a cikket, amelyet különböző lapok, köztük a *Hürriyet Daily News* híreiből állítottak össze, és Gülensoy legújabb filmjéről szólt. Az *Hagia Sophia mélyén*.

Ahogy Langdon olvasni kezdett, azonnal rájött, miért volt olyan izgatott Sinskey. Már a szöveg első két szava is a meglepetés erejével hatott. *Búvármerülés?*

– Igen – mondta Sinskey. – Olvassa csak tovább.

Langdon visszatért a cikkhez.

BÚVÁRMERÜLÉS AZ HAGIA SOPHIA ALATT: Göksel Gülensoy dokumentumfilmes és kutató búvár csapat a elárasztott medencéket fedezett fel Isztambul turisták tömegei által látogatott híres épülete alatt.

A kutatás során számos építészeti csodával találkoztak, köztük mártír gyermekek 800 éves, víz alá került síremlékeivel, valamint elárasztott alagutakkal, amelyek a Topkapi Palotával, a Tekfur Palotával és az Anemas Börtön állítólagos föld alatti kazamatáival kötötték össze az Hagia Sophiát.

„Úgy vélem, hogy ami az Hagia Sophia alatt van, az sokkal izgalmasabb, mint a föld feletti

rész” – nyilatkozta Gülensoy, akit az indította a film elkészítésére, hogy látott egy régi fényképet, amelyen a kutatók csónakból vizsgálták az Hagia Sophia alapjait, és a fotón éppen egy nagy, részben víz alá került termen eveztek át.

– Ez azt bizonyítja, hogy jó nyomon járt! – kiáltotta Sinskey. – És úgy tűnik, hogy több ilyen nagy, átjárható terület van az épület alatt, és egy részük búvárfelszerelés nélkül is megközelíthető... ami magyarázatot ad arra, amit Zobrist videóján láttunk.

Brüder ügynök állt meg a hátuk mögött, a képernyőt tanulmányozva.

– És ebből az is kiderül, hogy ezek a víziutak több területet hálóznak be és kötnek össze. Ha az a Solublon-tasak még az érkezésünk előtt feloldódik, akkor semmi nem akadályozhatja meg a kórokozók elterjedését.

– A kórokozó... – töprengett Langdon. – Van már valamilyen elképzelésük arról, hogy mi ez? Konkrétan, úgy értem. Azt tudom, hogy valamilyen patogén, de...

– Elemezzük a felvételt – mondta Brüder. – Az eddigi eredmények arra utalnak, hogy inkább biológiai anyag, mint kemikália... úgy értem, hogy élő dolog. Figyelembe véve a kis mennyiséget feltételezzük, hogy erősen fertőző, és képes replikálódni. Azt nem tudjuk, hogy vízben terjedő, mint egy baktérium, vagy a levegőben is képes rá, mint egy vírus, de bármelyik lehetséges.

– Már gyűjtjük az adatokat az ottani víz hőmérsékletekről, hogy következtethessünk, milyen típusú kórokozók élnek meg azokon a föld alatti helyeken, de Zobrist kivételesen tehetséges volt, és könnyen létrehozhatott valamit, ami egyedülálló képességekkel rendelkezik. És azt gyanítom, hogy annak is megvolt az oka, amiért Zobrist éppen ezt a helyszínt választotta.

Brüder beletörődően bólintott, és gyorsan elmondta azt, amit a víz alá merített Solublon-tasak szokatlan szétoszlódási mechanizmusáról megtudtak, és csak most kezdett derengeni előttük ennek az egyszerű, de nagyszerű megoldásnak a zsenialitása. Ami, hogy Zobrist a föld alatt és a víz alatt helyezte el a tasakot, rendkívül kiegyenlített inkubációs környezetet teremtett: állandó hőmérséklettel, kizárva a napsugárzást és a kinetikus hatásokat, ráadásul mindenkiről elrejtve. Pontosan ismerve a tárolóedény feloldódásának az idejét Zobrist nyugodtan magára hagyhatta a kórokozót, amely a kijelölt dátumban önmagától szabadul fel.

Még ha Zobrist soha vissza sem tér a helyszínre.

A hirtelen rántás, ahogy a pilóták letették a gépet, visszatérítette Langdont a jelenbe, a lecsapható ülésre a pilótafülkében. A gép erősen fékezett, majd gurulni kezdett egy távoli hangár felé, ahol végleg megállt.

Langdon félig-meddig azt várta, hogy védőruhába öltözött WHO-alkalmazottak serege üdvözli őket. De csak egy nagy, fehér mikrobusz sofőrje fogadta az érkezőket; a buszon az embléma egy élénkpiros, egyenlő szárú kereszt volt.

A Vöröskereszt, itt? Langdon jobban megnézte, és akkor jött csak rá, hogy ugyanaz az embléma mást is jelenthet. *A svájci nagykövetség.*

Langdon kikötötte magát, és megkereste Sinskey-t a leszálláshoz készülődők között.

– Hol vannak a többiek? – vonta kérdőre. – A WHO csapata? A török hatóságok? Már mindenki ott van az Hagia Sopiánál?

Sinskey kényelmetlenül feszengett.

– Úgy döntöttünk – magyarázta hogy nem riasztjuk a helyi hatóságot. Itt van nekünk az ECDC legjobb bevetési egysége, és pillanatnyilag helyesebbnek tűnt titokban tartani a hadműveletet, ha el akarjuk kerülni az elharapózó pánikot.

Langdon Brüdert és a csapatát látta meg a közelben nagy, fekete vászonzsákokat cipzárázva, amelyek mindenféle védőfelszerelést tartalmaztak: bioruházatot, gázálcot és kereső műszereket.

Brüder a vállára vetette a zsákját, és odajött.

– Indulunk. Behatolunk az épületbe, megkeressük Dandolo sírját, figyeljük a víz hangját, ahogy a vers írja, aztán újraértékeljük a helyzetet a csapatommal, és eldöntjük, hogy kérünk-e támogatást a helyi hatóságoktól.

Langdon azonnal meglátta a terv gyenge pontját.

– Az Hagia Sophia naplementekor bezár, így hatósági segítség nélkül nem juthatunk be.

– Ezzel nem lesz gond – mondta Sinskey. – Van egy emberem a svájci követségen, aki kapcsolatba lépett az Hagia Sophia kurátorával, és engedélyt kért egy privát VIP-látogatásra, amint megérkezünk. A kurátor belement.

Langdon alig tudta megállni, hogy fel ne kacagjon.

– VIP-látogatás az Egészségügyi Világszervezet igazgatójának? Egy sereg katonával és vegyvédelmi felszereléssel? Nem gondolja, hogy ezen páran el fognak csodálkozni?

– A kommandó és a felszerelés a mikrobuszban marad, amíg Brüder, maga és én fel nem mérjük a helyzetet – mondta Sinskey. – És a miheztartás végett, nem én vagyok a VIP-vendég. Hanem maga.

– Tessék?!

– Azt mondtuk a múzeumnak, hogy egy hites amerikai professzor idelátogatott egy kutatócsapattal, mert cikket akar írni az Hagia Sophia szimbólumairól, de öt órát késett a gépük, ezért nem értek oda nyitvatartási időben. Mivel holnap reggel már elrepül a csapatával, szeretnénk, ha...

– Oké – mondta Langdon. – Vettem az adást.

– A múzeum egyik munkatársa fog várni bennünket. Mint kiderült, nagy rajongója az iszlám művészetről írott tanulmányainak. Sinskey fáradtan Langdonra mosolygott, láthatóan megpróbált optimistának tűnni. – Biztosítottak minket arról, hogy az épület minden zugába bejárásunk lesz.

– És ami a legfőbb – tette hozzá Brüder –, hogy csak magunk leszünk az egész épületben.

Nyolcvanötödik fejezet

Robert Langdon üres tekintettel bámult ki a mikrobusz ablakán, miközben a part mentén haladó gyorsforgalmi úton száguldottak, amely az Atatürk Repülőtérrel kötötte össze Isztambul központjával. A svájci hivatalos szerveknek sikerült gyorsan átjuttatniuk őket az ellenőrzésen, így Langdon, Sinskey és a csapat többi tagja percek alatt indulhatott.

Sinskey úgy rendelkezett, hogy a kormányzó és Ferris maradjon ott a C-130 fedélzetén a WHO más alkalmazottaival együtt, és folytassák a kutatást Sienna Brooks után.

Noha valójában senki nem hitte, hogy Sienna időben eljuthat Isztambulba, attól féltek, hogy telefonálhat Zobrist egyik törökországi tanítványának, és megkérheti, hogy segítsen valóra váltani Zobrist eszelős tervét, mielőtt Sinskey csapata keresztülhúzná.

Sienna tényleg képes lenne tömeggyilkosságot elkövetni. Langdonnak még mindig nehezebb esett megbékélnie a ma történetekkel De bármilyen fájdalmas is, kénytelen volt elfogadni az igazságot. *Nem ismerted őt, Robert. Kijátszott téged.*

Könnyű eső hullott a városra, és Lingdonon egyszerre erőt vett a kimerültség, ahogy hallgatta az ablaktörlők ütemes kattogását. Jobbra nézve, a Márvány-tengeren luxtisjachtok lámpafüzérét látta, szemben a kikötőt, ahol hatalmas tankhajók jöttek-mentek Végig a part mentén kivilágított minaretek emelkedtek karcsún és elegánsan a kupolás mecsetek fölé, némán emlékeztetve arra, hogy bár Isztambul modern, szekuláris nagyváros, ezer szállal kötődik a valláshoz.

Langdon mindig is Európa egyik legszebb sztrádájának tartotta ezt a tízmérföldes utat. Remek példa a régi és az új megütközésére, mivel részben Konstantin városfalát követi, amelynek az építése több mint tizenhat évszázaddal megelőzte annak az embernek a születését, akinek a nevét ma viseli. John F. Kennedy amerikai elnök nagy rajongója volt Kemal Atatürknek, aki egy bukott birodalom romjain megteremtette a török köztársaságot.

A szép ligetek és történelmi parkok között kanyargó Kennedy sugárútról páratlan kilátás nyílik a tengerre, elhalad a Jenikapi kikötő mellett, majd elhagyva a városhatárt a Boszporusz vonalát követve északnak fordul az Aranyszarv-öböl mentén. Itt emelkedik a város fölé az ottomán erősség, a Topkapi Palota. Stratégiai rálátása a Boszporuszra a turisták körében is népszerűvé teszi, akiket a panorámán kívül a múzeum káprázatos gyűjteménye is idevonz, amelyben többek között a Mohamed prófétának tulajdonított köpeny és kard is látható.

De mi nem megyünk el odáig, gondolta Langdon, maga elé képzelve úti céljukat, az Hagia Sophiát, amely tőlük már nem messze magaslott beljebb a szárazföldön, a városközpontban.

Ahogy letértek a Kennedy sugárútról a sűrűn lakott város utcáiba, és Langdon meglátta a járdákon hömpölygő embertömeget, nem tudott szabadulni a mai nap beszélgetéseinek témáitól.

A túlnépesedés.

A járvány.

Zobrist beteges törekvései.

Noha Langdon végig tisztában volt azzal, hogy mi a célja ennek a küldetésnek, teljesen feldolgozta még nem sikerült. *A ground zero felé tartunk.* Látta maga előtt a lassan feloldódó

műanyag tasakot a sárgásbarna folyadékkal, és azon tűnődött, hogyan keveredhetett ebbe a helyzetbe.

A különös vers, amelyet Langdon és Sienna Dante halotti maszkjának a hátán felfedezett, végül ide vezette, Isztambulba. Langdon irányította a csapatot az Hagia Sophiához, és tudta, hogy még sok munka vár rá, amikor odaérnek.

Szent bölcsesség arany múzeionjdban

térdelj le s füledet a földre téve

hallgasd az alant kotyogó vizet.

Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába,

hol a khthon szörny a sötétben vár

a vörös lagúna vörös vizében,

melyben nem tükröződnek csillagok.

Langdont újra felzaklatta, hogy Dante *Inferno*jának utolsó éneke egy szinte ugyanilyen jelenettel végződik: a hosszú alászállás után Dante és Vergilius eléri a pokol legmélyebb pontját. Innen már nincs kiút, de akkor víz csobogását hallják a kövek között, és a patak vájta sziklarésen át... rátalálnak a szabadulás útjára.

Dante ezt így írta le: „*Van lenn egy hely... ezt látni nem lehet, csak hallani: kis patak csobog ott, ide folyik egy sziklarésen át... A vezetőm és én e rejtékúton indultunk vissza a fényes világba*” Zobrist versét egyértelműen Dante leírása ihlette, bár ez esetben úgy tűnt, hogy Zobrist mindent a feje tetejére állított. Langdonnak és társainak valóban a csörgedező víz hangját kell követniük, de Dantéval ellentétben ők nem kifelé tartanak... hanem be. A pokolba.

Ahogy a mikrobusz egyre szűkebb utcákon, egyre sűrűbben lakott helyeken manőverezett, Langdon kezdte megérteni azt a perverz logikát, amely arra vezette Zobristot, hogy Isztambul belvárosát válassza a járvány gócpántjának.

Ahol a Kelet találkozik a Nyugattal.

A világ keresztútján.

Isztambulban a történelme során számos alkalommal pusztítottak halálos kórok, amelyek megtizedelték a lakosságát. A Fekete Halál utolsó szakaszában egyenesen Konstantinápolyt tekintették a birodalom pestisgócának; állítólag több mint tízezer ember halt meg a kórban egyetlen nap. Nem egy híres török festmény ábrázolja a városlakókat, amint kétségbeesetten pestisödröket ásnak a közeli Taksim földjében, hogy eltemessék a hullahegyeket.

Langdon remélte, hogy Karl Marx tévedett, amikor azt mondta, hogy a történelem ismétli önmagát.

Az esős utcákon mindenütt gyanútlan lelkek siettek esti dolgaik után. Egy csinos török nő vacsorázni hívta a gyerekeit; két öregember egy kávézó teraszán iddógált; egy jól öltözött pár kéz a kézben sétált egy esernyő alatt; egy szmokingos férfi leugrott a buszról és futásnak eredt az utcán, a zakójával védve a hegedűjét: nyilván késésben volt egy koncertről.

Langdon azon kapta magát, hogy az arcokat fürkészi, megpróbálva kitalálni az életük titkait,

A tömeg az egyes emberekből áll,

Langdon lehunyta a szemét, és elfordulva az ablaktól igyekezett elűzni a morbid gondolatokat. De hiába. Elméje sötétjében már kibontakozott egy nem kívánt kép – a Bruegel festette *A halál diadala* –, a tengerparti városra lecsapó döghalál, szenvedés és kín rettenetes panorámája.

A mikrobusz jobbra kanyarodva rátért a Torun sugárútra, és Langdon egy hosszú másodpercig már azt hitte, hogy megérkeztek. A bal oldalon egy nagy mecset emelkedett ki a ködpárából.

De nem az Hagia Sophia volt az.

A *Kék Mecset*, jött rá Langdon, azonosítva az épület hat bordázott, ceruza formájú minaretjét a több erkéllyel és az égbe törő csúcsukkal. Langdon azt olvasta valahol, hogy a Kék Mecset tündérmesébe illő, balkonos minaretjei ihlették a Disney *Hamupipőkéjének* híres kastélyát. A Kék Mecset a belső falakat ékesítő szemképrázttató kék csempékről kapta a nevét.

Közel járunk, gondolta Langdon, miközben a mikrobusz továbbhajtva rátért a Kabasakal sugárútra, elhúzott a nagy kiterjedésű Sultanahmet Park mellett, amely félúton van a Kék Mecset és az Hagia Sophia között, s híresen szép rálátást ad mindkettőre.

Langdon hunyorogva nézett ki az eső mosta szélvédőn, az Hagia Sophia körvonalait kutatva a horizonton, de az eső és a reflektorok fénye miatt nem sokat látott. És ami még rosszabb, úgy tűnt, hogy a sugárúton beállt a forgalom.

Langdon csak a stoplámpák hosszú sorát tudta kivenni előttük

– Valamilyen esemény lehet – mondta a sofőr. – Talán egy koncert. Innen már gyorsabb lenne gyalog.

– Milyen messze van? – kérdezte Sinskey.

– Csak át kell vágni a parkon. Három perc. És teljesen biztonságos.

Sinskey jelzett Brüdernek, aztán a csapathoz fordult.

– Maradjanak a buszban. Jöjjenek olyan közel az épülethez ahogy csak tudnak. Brüder ügynök hamarosan felveszi magukkal a kapcsolatot.

Azzal Sinskey, Brüder és Langdon kiugrottak a mikrobuszból és elindultak a park felé.

A Sultanahmet Park széles levelű fái nyújtottak némi védelmet az egyre jobban rákezdő eső elől, ahogy végigsiettek a kikövezett ösvényeken, az összehajtó lombok alatt. Elszórva táblák irányították el a látogatókat a park különböző látnivalóihoz – egy egyiptomi obeliszkhez Luxorból, a Kígyóoszlophoz a delphoi Apollón-templomból vagy a Milion-oszlophoz, amely egykor a „nulla kilométert” jelezte, ahonnan a távolságokat számolták a Bizánci Birodalomban.

Végül egy kerek medence lábánál léptek ki a fák közül, amely a park közepén állt. Langdon a nyílt térségen állva elnézett kelet felé.

Az Hagia Sophia.

Nem annyira épület... mint inkább hegy.

Az Hagia Sophia esőben csillogó kolosszális tömbje önmagában is városnak látszott. Ezüstszürke központi kupolája – amely hihetetlenül széles volt – több kisebb kupolás épület

együttésén látszott nyugodni, amelyek körülfozták. Négy égbenyúló minaret – mindegyik egy-egy balkonnal és ezüstszürke csúccsal – emelkedett a négy sarkán, olyan messze a központi kupolától, hogy alig lehetett megállapítani, tényleg egy épületegyütttest alkotnak-e.

Sinskey és Brüder, akik eddig egyenletes sebességgel kocogtak, most hirtelen megálltak és fölfelé tekergették a nyakukat... aztán még feljebb... ahogy megpróbálták befogadni az előttük tornyosuló templom teljes magasságát és szélességét.

– Te jó ég! – nyögött fel Brüder hitetlenkedve. – És ezt kellene átkutatnunk?

Nyolcvanhatodik fejezet

Fogolyként tartanak itt, érzekelte a kormányzó, fel-alá járkálva a C-130 szállító gépben. Beleegyezett, hogy Isztambulba jön, és segít Sinskey-nek elhárítani a válságot, mielőtt teljesen kicsúszik az ügy az irányítása alól.

A kormányzó számára az sem volt utolsó szempont, hogy a Sinskey-vel való együttműködés enyhítheti a büntetést, amelynek elébe néz, amiért óvatlanul szerepet vállalt az eseményekben.
De Sinskey most őrizet alá helyezett.

Amint beállt a gépük a kormányzati hangárba az Atatürk Repülőtéren, a WHO igazgatója és a csapata kiszállt, Sinskey pedig úgy rendelkezett, hogy a kormányzónak és a Konzorcium néhány jelenlévő alkalmazottjának a fedélzeten kell maradnia.

A kormányzó megpróbált kiszállni, hogy friss levegőt szívjon, de a zord képű pilóták elálltak az útját, és emlékeztették arra, hogy dr. Sinskey utasítása értelmében mindenkinek a gépen kell maradnia.

Nem tetszik ez nekem, gondolta a kormányzó visszaülve, ahogv körvonalazódni kezdett előtte a bizonytalan jövő.

A kormányzó már régóta ahhoz volt szokva, hogy ő irányít és tartja kezében a szálakat, most pedig egyszerre minden hatalmat elragadtak tőle.

Zobrist, Sienna, Sinskey.

Mindhárman dacoltak vele... sőt manipulálták.

Most, csapdába esve a WHO szállító gépének ablaktalan törzsében, a kormányzó azon töprengett, hogy miért pártolt el tőle a szerencse... hogy a jelenlegi helyzete nem a sors büntetése-e tisztességtelen életéért.

Hazugságokból élek.

Dezinformációkat terjesztek.

Bár messze nem ő volt az egyetlen a világon, aki hazugságokkal házalt, a kormányzó nagyban űzte az ipart. Nagy hal volt a kishalak között, akiktől mindig is elhatárolta magát.

Az interneten is elérhető olyan vállalkozások, mint az Alibi Company meg az Alibi Network, világszerte vagyonokat kerestek azzal, hogy hűtlen partnereknek segítettek a társuk büntetlen megcsalásában. Azzal kecsegtették az ügyfeleket, hogy ellanhatnak a férjük, a feleségük vagy a gyerekeik előtt, mert ezek a szervezetek „megállítják az időt” és mesterei az illúzióteremtésnek – hamis üzleti tárgyalások, orvosi vizsgálatok vagy akár esküvők formájában, amelyekhez hamis meghívókkal, programfüzetekkel, repülőjegyekkel, szállodai számlákkal és elérhetőségekkel szolgáltak, amikor is a megadott telefonszámok az Alibi Company központjában csöngenek, ahol a betanított diszpécserok eljártsszák a recepciós vagy valaki más szerepét.

A kormányzó azonban soha nem vesztegette az idejét ilyen kisszerű mesterkedésekre. Ő mindig nagy formátumú csalásokban utazott, olyanoknak nyújtva szolgáltatást, akik dollármilliókat költhettek arra, hogy mindenből a legjobbat kapják.

Kormányok.

Nagyvállalatok.

Időnként szupergazdag VIP-ügyfelek

Ezeknek az ügyfeleknek rendelkezésére állt a Konzorcium minden anyagi és emberi erőforrása, tapasztalata és kreativitása. Mindenekfelett pedig biztosítékot kaptak arra, hogy bármilyen eszközt vet is be a Konzorcium a megtévesztés hitelesítésére, azt soha nem lehet hozzájuk visszavezetni.

Akár a részvényt piacot próbálták manipulálni, egy háborúhoz kerestek igazolást, választást akartak nyerni vagy előcsalogatni egy terroristát a rejtekhelyéről a világ hatalmasai, számíthattak azokra az elsőpró dezinformációs kampányokra, amelyek befolyásolni tudták a közvéleményt.

Így ment ez mindig is.

A hatvanas években az oroszok felépítettek egy hamis kémhálózatot, és a brit hírszerzés éveken keresztül vadászta le a megtévesztő információkat. 1947-ben az amerikai légierő egy szépen kidolgozott UFO-hoax segítségével terelte el a figyelmet egy titkos repülőgép balesetéről az új-mexikói Roswellben. Újabban meg azt sikerült elhitetni a világgal, hogy Irakban tömegpusztító fegyverek vannak.

A kormányzó csaknem három évtizeden át segédkezett nagyhatalmú embereknek, hogy megvédjék, fenntartsák és tovább növeljék a hatalmukat. Noha rendkívüli körültekintéssel válogatta meg, hogy milyen megbízásokat fogad el, mindig is félt attól, hogy egyszer hibázni fog.

És most eljött az a nap.

A kormányzó hitt abban, hogy minden nagy összeomlás visszavezethető egyetlen mozzanatra: egy véletlen találkozásra, cgv rossz döntésre, egy indiszkrét pillantásra.

Ez esetben, ismerte fel, csaknem tizenkét évvel ezelőtt került sor a döntő mozzanatra, amikor is alkalmazott egy fiatal medikát, aki szeretett volna egy kis pénzt keresni. A nő éles esze, szédületes nyelvérzéke és improvizációs képessége azonnali kiugrást hozott számára a Konzorciumban.

Sienna Brooks őstehetség volt.

Sienna egyből átlátta a szervezet működését, és a kormányzó megérezte, hogy a fiatal nőnek már van gyakorlata a saját titkai megőrzésében. Sienna csaknem két évig dolgozott neki, jelentős összeget keresve, amelyből fizetni tudta az orvosi egyetemi tandíját, aztán egy napon váratlanul bejelentette, hogy kilép. Meg akarta menteni a világot, és, mint mondta, ez itt nem fog menni.

A kormányzó álmában sem számított arra, hogy Sienna Brooks majdnem egy évtized múltán újra felbukkan, mintegy tálcán nyújtva át ajándékát – egy dúsgazdag, ígéretes ügyfelet.

Bertrand Zobristot.

A kormányzót felingerelte az emlék.

Sienna tehet az egészeztől.

Végig benne volt Zobrist tervében.

Közben a C-130 tárgyalóasztalánál felforrósodott a hangulat: a WHO alkalmazottai telefonon

intézkedtek és vitatkoztak.

– Sienna Brooks?! – kiáltotta egyikük a telefonba. – Biztos benne? – Az alkalmazott homlokráncolva hallgatta a választ. – Oké, tudja meg nekem a részleteket. Várok. – Letakarva a kagylót a kollégáihoz fordult: – Úgy tűnik, hogy Sienna Brooks nem sokkal utánunk elhagyta Olaszországot.

Mindenki megdermedt az asztal körül.

– Hogyan? – kérdezte az egyik nő. – Ellenőriztük a repteret, a hidakat, a pályaudvart...

– Nicelli repülőtér – kapta meg a választ. – A Lidón.

– Lehetetlen – mondta a nő a fejét ingatva. – A Nicelli nagyon kicsi. Onnan nem indulnak járatok Csak helyi helikoptertúrák és...

– Sienna Brooks valahogy hozzáférést szerzett egy magángéphez, ami a Nicellin állomásozott. Mindjárt utánanéznék. – Újra beleszólt a kagylóba. – Igen, itt vagyok. Mit derítettek ki? – Közben a tájékoztatást hallgatta, egyre inkább magába roskadt, míg végül lerogyott egy székre. – Értem. Köszönöm. – Azzal bontotta a vonalat.

A munkatársak várakozóan néztek rá.

– Sienna gépe Törökországba tartott – mondta a férfi a szemét dörzsölve.

– Akkor hívni kell az Európai Légiforgalmi Parancsnokságot! – közölte valaki. – Fordítsák vissza a gépét!

– Nem megy – felelte a férfi. – Tizenkét perce landolt a Hezarfen magánreptéren, alig tizenöt mérföldre innen. Sienna Brooks eltűnt.

Nyolcvanhetedik fejezet

Eső verte az Hagia Sophia ősi kupoláját.

Csaknem ezer éven át ez volt a legnagyobb templom a világon, és még ma is nehéz elképzelni nála nagyobbat. Az épületről Langdonnak az jutott eszébe, hogy Justinianus császár a befejezett Hagia Sophiát látva büszkén kiáltott fel: „Salamon, legyőztelek!”

Sinskey és Brüder céltudatosan lépkedtek a hatalmas templom felé, amely úgy tűnt egyre nagyobbak és nagyobbak, ahogy közeledtek.

A hozzá vezető utakat azok a régi ágyúgolyók szegélyezték, amelyeket Mehmet, a Hódító seregei lőttek ki – dekoratív emlékeztetőként az épület erőszakkal kísért múltjára, amikor a különböző hódítók a maguk vallásának templomává alakították át.

A déli homlokzat felé tartva Langdon jobbra tekintve már látta a háromkupolás, silószerű toldaléképületeket. A három szultán mauzóleumát, akik közül az egyik – III. Murád – állítólag száz gyermeket nemzett.

Mobiltelefon csengése hasított az esti csendbe; Brüder előkapta a mobilját, megnézte, ki a hívó, és nyersen szólt bele: – Van valami?

A jelentést hallgatva hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Ez meg hogy lehet? – Tovább hallgatva sóhajtott. – Oké, folyamatosan tájékoztass. Most bemegyünk. – Azzal letette.

– Mi történt? – kérdezte Sinskey.

– Tartsák nyitva a szemüket – mondta Brüder, mindjárt körül is nézve. – Lehet, hogy társaságot kapunk. – Visszafordult Sinskey-hez. – Úgy néz ki, hogy Sienna Brooks Isztambulban van.

Langdon elbámult, egyszerre döbbenve meg azon, hogy Sienna valahogy el tudott jutni Törökországba, és azon is, hogy sikeresen megszökött Velencéből, kockáztatva az elfogást és talán a halált is, hogy elősegítse Zobrist tervének megvalósulását.

Sinskey is rémüknek látszott, vett egy nagy levegőt, mintha arra készülne, hogy kikérdezze Brüdert, de aztán meggondolhatta magát, és inkább Langdonhoz fordult.

– Merre?

Langdon balra mutatott, az épület délnyugati sarkára.

– Ott van a kút a rituális mosakodáshoz – mondta.

Ennél a díszes kútnál beszéltek meg találkozózt a múzeum emberével, amelyet a muzulmán hívőknek építettek annak idején.

– Langdon professzor! – kiáltotta egy férfihang, amikor közelebb értek.

Mosolygó török férfi lépett ki lelkesen integetve a kút fölé emelt nyolcszögletű kupola alól.

– Erre, professzor, erre!

Langdon és társai odasiettek.

– Üdvözlöm önöket, Mirsat vagyok – mondta. Erős akcentussal beszélte az angolt. Vékonydongájú kis ember volt ritkuló hajjal, tudósra valló szemüveggel, szürke öltönyben. –

Nagy megiszteltetés ez nekem.

– Mi tartozunk hálával – válaszolta Langdon, megszorítva Mirsat kezét. – Nagyon köszönjük, hogy azonnal fogadnak minket.

– Igen, hogyne!

– Elizabeth Sinskey vagyok – nyújtotta a kezét Sinskey Mirsatnak, majd Brüdert is bemutatva. – Brüder ügynök. Mi Langdon professzor segítőiként vagyunk itt, Sajnálom, hogy ennyit késett a gépünk. Nagyon kedves öntől, hogy így is vállalta.

– Kérem, szóra sem érdemes. Langdon professzort bármikor szívesen kalauzolom – áradozott Mirsat. – A *Keresztény szimbólumok a muszlim világban* című könyvecskéje nagyon keresett a múzeumunk ajándékboltjában.

Nocsak, gondolta Langdon. Most legalább tudom, hol van az az egy hely a világon, ahol veszik azt a könyvet.

– Mehetünk? – kérdezte Mirsat, és intett, hogy kövessék.

A csoport átvágott egy kis térségen, elhaladt a turistabejárat mellett, és folytatta útját az épület eredeti főbejárata – három mély boltív hatalmas bronzkapuval – felé.

Két fegyveres biztonsági őr fogadta őket. Mirsatot meg látva kinyitották az egyik kaput.

– *Ság olun* – mondta Mirsat. A köszönetnek ez a különösen udvarias formája egyike volt annak a néhány török kifejezésnek, amelyet Langdon ismert.

A társaság bevonult, az őrök pedig bezárták utánuk a nehéz ajtót, amelynek döndülése visszhangot vert a belső tér kőfalai között.

Langdonék most az Hagia Sophia narthexében – a keresztény templomokban megszokott keskeny előcsarnokban – álltak, amely a szent és a profán építészeti elválasztására szolgált.

Spirituális várak, ahogy Langdon időnként nevezte.

A csoport újabb ajtó előtt találta magát, és Mirsat kinyitotta az egyiket. De nem a templomtérbe nyílt, ahogy Langdon várta volna, hanem egy második narthexbe, amely valamivel nagyobb volt az előzőnél.

Ezonarthex, jött rá Langdon, aki már elfelejtette, hogy az Hagia Sophia kétszeres védelmet élvez a külvilágtól.

Mintha csak fel akarná készíteni a látogatót, az ezonarthex jóval díszesebb volt a narthexnél, a falak csiszolt köve ragyogott az elegáns csillárok fényében. A túlsó falon négy ajtó, fölöttük mozaikkal, amit Langdon nem győzött csodálni.

Mirsat a legnagyobb ajtóhoz – egy hatalmas, bronzlemezes kapuhoz – lépett.

– A császárcapu – suttogta az áhítattól elcsukló hangon. – A bizánci időkben ez a bejárat kizárólag a császárnak volt fenntartva.

A turisták rendszerint nem ezen mennek be, de ez egy különleges este.

Mirsat az ajtó felé nyúlt, de megállt a keze a levegőben.

– Mielőtt bemennénk – suttogta –, hadd kérdezzem meg, van-e valami, amit kifejezetten szeretnének látni?

Langdon, Sinskey és Brüder egymásra néztek.

– Igen – mondta Langdon. – Természetesen rengeteg itt a látnivaló, de ha lehetséges, szeretnénk Enrico Dandolo sírjával kezdeni.

Mirsat felkapta a fejét, hogy jól értette-e.

– Tessék? Maguk... Dandolo sírját szeretnék megnézni?

– Igen.

Mirsat le volt sújtja.

– De uram... Dandolo sírja nagyon egyszerű. Nincs rajta semmilyen szimbólum. Nem nevezném különlegesnek.

– Igazat adok – válaszolta udvariasan Langdon. – Mégis nagyon hálásak lennénk, ha oda tudna vinni bennünket.

Mirsat hosszan fürkészte Langdont, aztán az ajtó fölötti mozaikra siklott a tekintete, amelyet Langdon az imént megcsodált, 9. századi Krisztus Panrokrátor ábrázolás volt – az ikonikus képen Krisztus az Újtestamentumot tartja a bal kezében, míg a jobbával áldást oszt.

Ekkor, mintha hirtelen megvilágosodott volna, mindent értő mosoly jelent meg Mirsat ajkán, aztán játékosan megfenyegette az ujjával Langdont.

– Okos! Nagyon okos!

Langdon csak bámult.

– Tessék?

– Nem kell aggódnia, professzor – suttogta összeesküvő módjára a vezetőjük. – Nem mondom el senkinek, hogy miért van itt igazából.

Sinskey és Brüder kérdő pillantást vetett Langdonra.

Akitől csak annyi telt, hogy megrántsa a vállát, miközben Mirsat megnyitotta a nehéz ajtót, és beterelte őket.

Nyolcvannyolcadik fejezet

A világ nyolcadik csodája, ahogy néhányan nevezték ezt a helyet, és Langdonnak itt állva eszébe sem jutott volna elvitatni.

A kolosszális tér, ahová most a csoport belépett, arra emlékeztette Langdont, hogy az Hagia Sophia már az első pillanatban, pusztán a méreteivel is, lenyűgözi a látogatókat.

Olyan hatalmas volt a beltér, hogy Európa nagy székesegyházai is eltörpülni látszottak mellette. Langdon tudta, hogy ez a lehangoló nagyság részben illúzió, drámai mellékhatása a bizánci alaprajznak, amely az egyenlő szárú görög kereszt alakú központi tér, a naosz köré szerveződik, szemben a hosszajós, latin kereszt alaprajzú nyugati katedrálisokkal.

Ez a templom hétszáz évvel idősebb a Notre-Dame-nál gondolta Langdon.

Miután rászánt egy másodpercet, hogy befogadja a főhajó dimenzióit, Langdon fölfelé fordította a tekintetét, a több mint 55 méteres magasságba, ahol a széles aranykupola koronázta meg a teret. Középpontjából negyven borda ívelt szét napsugárszerűen a negyven félköríves ablakból álló, körkörös árkádsorig. A nappali órákban az ablakokon beáramló fenn az aranycsempékbe ágyazott üvegszilánkok verik vissza és szórják szét: ez teremti meg az Hagia Sophia híres „misztikus fényét”.

Langdon csak egy festményt látott, ami pontosan vissza tudta adni ezt az arany enteriőrt. *John Singer Sargent*. Nem meglepő módon az amerikai művész az Hagia Sophia megfestésekor a paletta egyetlen színének számos árnyalatával dolgozott.

Arany.

A csillogó aranykupolát négy masszív pillér hordozta – amelyeket félkupolák és timpanonok sorozata támasztott alá és gyakran nevezték „a menny kupolájának”. Ezen támasztékok súlyát aztán kisebb félkupolák és árkádok ereszkedő sora hordja, az égtől a föld felé haladó építészeti formák zuhatagszerű hatását keltve.

Szintén a mennytől a föld felé haladtak, bár közvetlenebb útvonalon, a kupolából aláereszkedő hosszú vezetékek, amelyeken a ragyogó csillárok egész tengere függött, szinte a padlóig lógatva, hogy a magasabb látogatók akár nekik is ütközhettek. De a valóságban ez is csak illúzió volt, amelyet szintén a tér keltett a pusztá nagyságával, hiszen ezek a lámpák majdnem négy méterre voltak a padlótól.

Mint minden nagy templom, úgy az Hagia Sophia esetében is két célt szolgáltak a méretek. Egyrészt Isten előtt kellett igazolniuk, hogy milyen messzire képes elmenni az ember, ha hódolni akar neki. Másrészt a hívőknek szánt sokterápia volt – egy ilyen hatalmas fizikai térben a belépő úgy érezte, hogy a teste eltörpül, az énje megsemmisül, kozmikus jelentősége összezsugorodik egyetlen makula méretére Isten arcán... egyetlen atommá válik a teremtő kezében.

Mivel semmi az ember, Isten semmivé tudja tenni. Ezt Luther Márton mondta a 16. században, de az elgondolás már a legelső idők óta szerepelt az egyházi építészeti fogalomtárában. Langdon Brüderre és Sinskey-re pillantott, akik eddig fölnéztek, de most a földre sütötték a szemüket,

– Jézus – mondta Brüder.

– Igen! – kontrázott Mirsat izgatottan. – És Allah, és Mohamed is!

Langdon halkán nevetett, ahogy a vezetőjük a főoltárra irányította Brüder tekintetét, amely fölött, a magasban a Jézust és Máriát ábrázoló mozaikot két hatalmas korong fogta közre, amelyeken Mohamed és Allah neve állt arabul, díszes kalligráfiával.

– A múzeum – magyarázta Mirsat – ezzel kívánja emlékeztetni a látogatókat arra, hogy e szent hely többféle kultusznak adott már otthont. Volt idő amikor az Hagia Sophia bazilika volt, míg az iszlám ikonográfia azt az időt jelzi, amikor a hely mecsetként szolgált. – Mirsat büszkén mosolygott. – Bár a való világban vannak súrlódások a vallások között, mi úgy gondoljuk, hogy a szimbólumaik jól megférnek egymás mellett. Tudom, hogy ezzel ön is egyetért, professzor.

Langdon őszinte helyesléssel bólintott, felidézve magában, hogy minden keresztény jelképet lemeszeltek, amikor az épület dzsámi lett. A helyreállított keresztény szimbólumokat együtt látni a muzulmán szimbólumokkal delejes hatást tesz a szemlélőre, részben azért, mert a kétféle ikonográfia stílusa és érzékenysége szöges ellentétben áll egymással.

Míg a keresztény tradíció hús-vér alakként ábrázolja az isteneket és a szenteket, addig az iszlám a kalligráfián és a geometrikus mintákon keresztül jeleníti meg Isten teremtett világának szépségét. Az iszlám hagyomány szerint egyedül Isten teremthet életet, ezért az embernek nincs joga képek teremtésére – sem istenekről, sem emberekről, de még állatokról sem.

Langdon egyszer megpróbálta elmagyarázni ezt a felfogást a hallgatóinak: – Egy muzulmán Michelangelo például sohasem festette volna Isten képmását a Sixtus-kápolna mennyezetére; ő Isten nevét írta volna oda. Isten arcának ábrázolását blaszfémiának tekintette volna.

A professzor ennek a magyarázatával sem maradt adós.

– Mind a kereszténység, mind az iszlám logocentrikus – mondta Langdon a tanítványainak ami azt jelenti, hogy az *ige* körül forog. A keresztény hagyományban az ige testté lőn János könyvében: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk.” Ennélfogva az ige emberi alakban való ábrázolása elfogadott. Az iszlám szerint azonban nem lőn testté az ige, ezért meg kell maradnia szó alakjában... A legtöbb esetben ez az iszlám szent neveinek kalligrafikus leírását jelenti.

Egyik diákja egy mulatságosan találó megjegyzésben összegezte az egész történetet: – A keresztények arcokat imádnak, a muzulmánok szavakat.

– Itt, a szemünk előtt – folytatta Mirsat körbemutatva a látványos főhajóban – a kereszténység és az iszlám egyedülálló ötvözete látható.

Gyorsan utalt a szimbólumok összeolvadására az apszisban, jelesül a Madonna a gyermekkel mozaikra, amely egy *mihrabn* tekint le – arra a boltíves falfülkére a mecsetekben, ami Mekka irányát jelzi. A közelben lépcső vitt fel az igehirdető pulpitusra, amely hasonlított egy keresztény szószékre, de valójában *minbar* volt, ahonnan az imám vezeti a pénteki istentiszteletet. A minbarral szemben álló emelvényyszerű építmény a keresztény kóruspadra emlékeztetett, de ez itt a müezzin helye volt az istentisztelet alatt, ahonnan az imám szavát visszhangozza.

– A mecsetek és a katedrálisok megdöbbenően hasonlóak – jelentette ki Mirsat. – A keleti és a

nyugati tradíció nem is olyan eltérő, mint hinnénk.

– Mirsat – szakította félbe türelmetlenül Brüder. – Tényleg látni szeretnénk Dandolo sírját, ha lehetséges.

Mirsat kissé bosszúsnak tűnt, mintha a siettetésben az épület iránti tiszteletlenség fejeződne ki.

– Igen – mondta Langdon. – Elnézést, hogy így rohanunk, de nagyon szorít minket az idő.

– Rendben van – válaszolta Mirsat, és egy magas balkonra mutatott jobb felől. – Menjünk fel a lépcsőn, és nézzük meg a sírt.

– Fel? – kérdezte Langdon elképedve. – Hát nem a kriptában temették el Dandolót? – Langdon emlékezett magára a sírra, de arra nem, hogy pontosan mely részén volt az épületnek. Ő valami sötét, föld alatti helyre képzelte.

Mirsatot meghökkentette a kérdés.

– Nem, professzor, Enrico Dandolo sírja odafent van.

Mi az ördög folyik itt? – tűnődött Mirsat.

Amikor Langdon azt mondta, hogy Dandolo sírját akarja látni, Mirsat úgy vélte, hogy ez valami beugratás. *Senkit nem érdekel Dandolo sírja.* Mirsat arra tippelt, hogy Langdon valójában a közvetlenül Dandolo sírja mellett lévő titokzatos kincset – a Detszisz-mozaikot – kívánja látni. Az ősi Krisztus Pantokrátor alighanem az egyik legrejtélyesebb alkotás volt az épületben.

Langdon mozaikokat kutat, de titokban akarja tartani vélte Mirsat, azt képzelve, hogy a professzor a Deészisz-mozaikról akar könyvet írni.

És ha mégis Dandolo sírját keresi?

Az összezavarodott Mirsat a lépcsőhöz vezette őket, elhaladva az Hagia Sophia két híres urnája közül az egyik mellett – az 1250 literes óriást egy monolit márványtömbből faragták ki a hellenizmus korában.

Mirsat elnémulva kísérte a csoportot, nyugtalanságon kapva magát. Langdon társai a legkevésbé sem tűntek tudósoknak. Az egyik leginkább valami katonafélének látszott, izmos, merev, feketébe öltözött férfi. Az ezüsthajú nőt... mintha már látta volna valahol. *Talán a televízióban?*

Mirsat kezdte gyanítani, hogy más célja is lehet ennek a látogatásnak, mint amit elmondtak. *Miért vannak itt valójában?*

– Még egy forduló – közölte derűsen, amikor felértek a lépcsőpihenőre. – Odafent találjuk Enrico Dandolo sírját és, persze... – Mirsat szünetet tartott, s közben Langdont fürkészte – a híres Deészisz-mozaikot.

Langdonnak a szeme sem rebbent.

Úgy tűnt, hogy tényleg nem a Deészisz-mozaik kedvéért van itt. Megmagyarázhatatlan módon mind a három vendéget Dandolo sírja érdekelte.

Nolcvankilencedik fejezet

Miközben Mirsat fölfelé vezette őket a lépcsőn, Langdon érzékelte Brüder és Sinskey szorongását. Az igazat megvallva ő sem értette, miért mennek fel az emeletre. Tisztán látta maga előtt Zobrist föld alatti felvételét... és a dokumentumfilmet az. Hagia Sophia mélyén elárasztott helyekről.

Nekünk lefelé kellene mennünk!

Ám ha Dandolo sírja itt van fent, akkor nincs más választásuk, mint követni Zobrist iránymutatását.

*Szent bölcsesség arany múzeionjdban térdelj le
s füledet a földre téve hallgasd az alatt kotyogó vizet.*

Amikor végre felértek az emeletre, Mirsat jobbra vezette őket a karzat szélén, ahonnan lélegzetelállító látvány nyílt a lenti térre. De Langdon maga elé nézve a feladatra összpontosított.

Mirsat megint lelkes magyarázatba fogott a Deészisz-mozaikról, ám Langdon nem figyelt rá.

Már látta a célt.

Dandolo sírját.

Pontosan olyan volt, ahogy Langdon emlékezett – egy szögletes, fehér márványdarab a csiszolt kőpadlóba süllyesztve, kordonnal körülvéve.

Langdon odarohant, és megvizsgálta a feliratot.

HENRICUS DANDOLO

Ahogy a többiek mögé értek, Langdon akcióba lendült, és átlépve a láncon megállt a sírlap előtt.

Mirsat hangosan tiltakozott, de Langdon nem zavartatta magát: gyorsan letérdelt, mintha imádkozni készülné az áruló dózse lába előtt.

Majd, mit sem törődve Mirsat szörnyülködő kiáltásaival, a sírlapra helyezte a tenyerét és hasra feküdt. Ahogy a kőhöz szorította az arcát, Langdon rájött, hogy úgy fest, mintha Mekka felé hajlongana. A mozdulatai úgy megdöbentették Mirsatot, hogy elnémult, és hirtelen mély csend hullt az egész épületre.

Langdon vett egy nagy levegőt, elfordította a fejét, és Dandolo sírlapjához nyomta a fülét. Hidegnek érezte a követ.

És a hang kristálytiszta szólalt meg a kövön át.

Istenem!

Mintha Dante *Infernójának* zárzata visszhangzott volna odalentről.

Langdon lassan visszafordította a fejét, feltekintve Brüderre és Sinskey-re.

– Hallom – suttogta – a víz csörgedezését.

Brüder is átlépett a kordonon, leguggolt Langdon mellett, és hallgatózott. Egy másodperc múlva határozottan bólintott.

Most, hogy azonosították az odalent csörgedező vizet, már csak egy kérdés maradt: *Hol folyik?*

Langdon elméjét azonnal elárasztották a félig víz alá került, kísérteties fényben fürdő üreg képei... valahol alattuk.

*Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába,
hol a khthon szörny a sötétben vár
a vörös lagúna vörös vizében,
melyben nem tükröződnek csillagok.*

Amikor Langdon felállt és visszalépett a kordon elé, Mirsat villámló szemmel nézett rá, egyszerre rémülten és az árulás felett érzett haraggal. Langdon csaknem egy fejjel magasabb volt a török idegvezetőnél.

– Mirsat – mondta. – Bocsásson meg. Mint látja, ez egy rendkívüli helyzet. Most nincs időm elmagyarázni, de van egy nagyon fontos kérdésem az épületről.

Mirsat kurtán bólintott.

– Rendben.

– Itt, Dandolo sírjánál egy kis patak hangját hallani, ami valahol a kő alatt folyik. Tudnunk kell, hol folyik az a víz.

Mirsat megrázta a fejét.

– Nem értem. Az Hagia Sophiában mindenütt víz hangját hallani a padló alatt.

A vendégek megdermedtek.

– Igen – folytatta Mirsat –, különösen, ha esik. Az Hagia Sophiának 9000 négyzetméternyi tetője van, amelynek ki kell száradnia, és ez sokszor napokig tart. De rendszerint még a teljes száradás előtt jön egy újabb eső. A csörgedező víz hangú itt egészen megszokott. Talán tudják, hogy az Hagia Sophia alatt nagy vizes üregek vannak. Készült erről egy dokumentumfilm...

– Igen, igen – mondta Langdon de azt tudja, hogy az a víz, ami kifejezetten Dandolo sírja alatt hallható, konkrétan merre folyik?

– Persze – válaszolta Mirsat. – Ugyanoda folyik, ahová az Hagia Sophia minden vize. A városi vízgyűjtőbe.

– Nem – jelentette ki Brüder, ő is visszalépve a kordon elé. – Mi nem egy víztárolót keresünk. Hanem egy nagy, föld alatti üreget, talán oszlopokkal.

– Igen – mondta Mirsat. – A város régi víztárolója pontosan ilyen... egy nagy föld alatti üreg oszlopokkal. Impozáns látvány. A 6. században épült a város vízkészletének tárolására. Manapság csak bő egy méter víz van benne, de...

– Hol van? – szakította félbe Brüder. A hangja visszaverődött a hatalmas térben.

– A vízgyűjtő? – kérdezte Mirsat. Ijedtnek tűnt. – Egy sarokra innen, az épülettől keletre. – Kifelé mutatott. – Yerebatan Sarayi a neve.

Sarayi, tűnődött Langdon. *Mint a Topkapi Sarayi?* Idejövet mindenfelé látott útjelzőket, amelyek a Topkapi palota irányát mutatták.

– De... a *sarayi* nem palotát jelent?

Mirsat bólintott.

– De azt. Az ősi víztározónk elnevezése, a Yerebatan Sarayi szó szerint annyit tesz, hogy...
elsüllyedt palota.

Kilencvenedik fejezet

Úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna, amikor dr. Elizabeth Sinskey Langdonnal, Brúderrel és a teljesen összezavarodott Mirsattal kirohant az Hagia Sophiából.

Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába, gondolta Sinskey.

A városi víztároló – a Yerebatan Sarayi – tőlük északra, a Kék Mecset irányában volt.

Mirsat mutatta az utat.

Sinskey nem látott más lehetőséget, mint elmondani Mirsatnak, kik ők és mit akarnak: elhárítani egy egészségügyi válságot az elsüllyedt palotában.

– Erre! – kiáltotta Mirsat, a sötétbe borult parkon át vezetve őket. A hegynyi Hagia Sophia most a hátuk mögött volt, előttük pedig a Kék Mecset mesébe illő tornyai magasodtak

A Sinskey mellett siető Brúder a telefonjába kiabált, tájékoztatva a csapatot, és odarendelve őket a víztároló bejáratához.

– Úgy tűnik, hogy Zobrist a város vízellátásán keresztül akart támadni – mondta Brúder zihálva. – Szükségem lesz a vezetékhalózat térképére a tározón belül és kívül. A teljes izolációs és korlátozó protokollt fogjuk követni. Fizikai és kémiai úton is akadályoznunk kell a terjedést, továbbá vákuum...

– Várjon – szólt közbe Mirsat. – Félreértett. A városi vízellátás nem abból a tározóból történik. Már rég nem!

Brúder leengedte a telefont, és a vezetőjükre bámult.

– Hogyan?

– A régi időkben abban a tározóban volt a vízkészlet – magyarázta Mirsat. – De már nem. Modernizáltunk.

Brúder beállt egy védelmet adó fa alá, és a többiek is megtorpantak.

– Mirsat, biztos abban – kérdezte Sinskey hogy már senki sem fogyasztja annak a tárolónak a vizét?

– Már nem – mondta Mirsat. – Az a víz már csak áll ott... és végül elszivárog a talajba.

Sinskey, Langdon és Brúder bizonytalan pillantásokat váltott egymással. Sinskey nem tudta, hogy most fellélegezzen vagy megijedjen. *Ha senki nem érintkezik azzal a vízzel, akkor Zobrist miért akarta megfertőzni?*

– Amióta évtizedekkel ezelőtt modernizáltuk a vízellátásunkat – magyarázta Mirsat –, a régi tározó használaton kívül van... csak egy nagy vízmedence egy föld alatti teremben. – Rántott egyet a vállán. – Manapság turistalátványosság lett.

Sinskey Mirsat felé fordult. *Turistalátványosság?*

– Várjon... emberek mennek le oda? A víztárolóba?

– Persze – mondta Mirsat. – Több ezren is naponta. Rendkívül érdekes. Pallók vezetnek át a víz fölött... még egy kis kávézó is van. A szellőzés nem megoldott, úgyhogy kissé fülledt és párás a levegő, de így is nagyon népszerű.

Sinskey összenézett Brúderrel, és tudta, hogy ugyanarra gondolnak a képzett ügynökkel –

egy sötét, párás üregre, tele pangó vízzel, ami eszményi inkubációt jelent a kórokozónak. A rémálmot csak fokozzák a pallók, amelyeken egész nap járkálnak a turisták, közvetlenül a víztükör fölött.

– Ez egy bioaeroszol – jelentette ki Brüder.

Sinskey megtörtén bólintott.

– Mit jelent ez? – akarta tudni Langdon.

– Azt jelenti – válaszolta Brüder hogy a levegőbe is ki tud jutni.

Langdon elnémult, és Sinskey látta rajta, hogy most kezd derengeni neki a krízis lehetséges mértéke.

Sinskey sokáig számolt egy levegőben terjedő patogén lehetőségével, de amíg azt hitte, hogy a tároló biztosítja a város vízellátását, addig reménykedhetett abban, hogy Zobrist vízhez kötött életformát választott. A vízben tenyésző baktériumok erősek és ellenállnak az időjárásnak, de lassan terjednek.

A levegőben sokkal gyorsabb a terjedés.

Nagyon gyors.

– Ha levegőben terjed – mondta Brüder –, akkor valószínűleg vírus.

Sinskey egyetértett. A vírussal a leggyorsabban terjedő kórokozó mellett döntött Zobrist.

Igaz, hogy szokatlan megoldás víz alatt tartani egy levegőben terjedő vírust, de számos életforma van, amely folyadékban tenyészik, majd kijut a levegőbe – szúnyogok, penészgombák spórái, azok a baktériumok, amelyek a légionárius betegséget okozzák, mikotoxinok, mérgező algák... bizonyos értelemben még az ember is. Sinskey elkeseredetten gondolt a víztározó lagúnájába szivárgó vírusra... majd a párás levegőben szétszóródó, fertőző mikrocseppekre.

Mirsat szorongó tekintettel nézett át a forgalmas utca túloldalára. Sinskey követte a pillantását, amely egy zömök, piros-fehér téglalapú épületen állapodott meg, egyetlen bejárattal; a nyitott ajtón át egy lépcsőre lehetett látni. Jól öltözött emberek laza csoportja várakozott előtte esernyők alá bújva, és egy kapus terelgette a látogatókat a lépcsőn lefelé.

Az valami pinceklub?

Sinskey meglátta az arany betűket az épületen, és azonnal elszorult a szíve. Hacsak nem *Basilica Cistem* a klub neve, amely egy i. sz. 523-as épületben működik, Mirsat aggodalma teljesen érthető.

– Az elsüllyedt palota – hebegte Mirsat. – Úgy tűnik... hogy ma este koncert van.

Sinskey nem akart hinni a fülének.

– Koncert egy víztárolóban?

– Az egy nagy föld alatti terem – válaszolta török vezetőjük. – Gyakran rendeznek benne kulturális eseményeket.

Brüder láthatóan eleget hallott. Már nyomult is előre az épület felé, a kocsikat kerülgetve a zsúfolt Alemdar sugárúton. Sinskey és a többiek is futásnak eredtek, követve az ügynököt.

A víztározóhoz érkezve koncertlátogatók álltak el a bejáratot, akik bebocsátásra vártak: három nő burkában, egy kéz a kézben álló turistapár, egy szmokingos férfi. Mind ott

tömörültek az ajtóban, megpróbálva minél beljebb húzódni az eső elől.

Sinskey már hallotta is a lentről kiszűrődő komolyzene dallamos futamait. Berliozra tippelt a jellegzetes hangszerelésről, de akármi volt is, idegenül hatott ezen az isztambuli utcán.

A bejáráshoz közeledve Sinskey-t meleg légáramlat csapta meg a lépcső felől, amely a föld alatti zárt térből hatolt kifelé. A szél nemcsak a hegedűk hangját hozta, hanem a párás levegő és az embertömeg eltéveszthetetlen szagát is, baljós érzéseket keltve benne,

Amikor egy csapat turista tűnt fel a lépcsőn, akik vidáman csacsogva távoztak az épületből, a kapus beengedte a következő csoportot.

Brüder azonnal odaugrott, hogy ő is bemenjen, de az ajtónálló udvariasan megállította.

– Egy pillanat, uram. A tározó megtelt. De egy percen belül újabb látogatók jönnek ki. Köszönöm.

Brüderen látszott, hogy kész erőszakkal is benyomulni, de a nő Sinskey a vállára tette a kezét, és félrevonta.

– Várjon – utasította. – A csapata úton van, és egyedül úgysem tudja átkutatni a helyet. – A táblára mutatott az ajtó mellett a falon. – Hatalmas ez a víztározó.

A tájékoztató szöveg szerint a föld alatti terem akkora, mint egy katedrális – két futballpálya hosszú amely fölött 9800 négyzetméteres mennyezet feszül, és 336 márványoszlop erdeje támasztja alá.

– Ezt nézze meg – mondta Langdon pár méterrel arrébb mutatva. – Nem fogja elhinni.

Sinskey odafordult. Langdon egy koncert plakátjára mutatott a falon.

Te jó ég!

A WHO igazgatója jól tippelte meg, hogy romantikus zenét hall, de nem Berlioz volt a komponista. Hanem egy másik romantikus zeneszerző: Liszt Ferenc.

Ma este, mélyen a föld alatt, Liszt Ferenc egyik leghíresebb művét adja elő az Isztambuli Állami Szimfonikus Zenekar – a *Dante-szimfóniát*, amelyet teljes egészében Dante alászállása és a pokolból való visszatérése ihletett.

– Egy hétig ez a program – mondta Langdon a plakátot tanulmányozva. – Ingyenes koncert. Egy névtelen szponzor tamogatta.

Sinskey erősen gyanította, hogy ki lehetett az a névtelen adományozó. Bertrand Zobrist vonzalma a teátrális hatásokhoz a jelek szerint könnyörtelen gyakorlati érzéssel párosult. Az egy héten át tartó ingyenes koncertek ezekkel több turistát csábítanak a megfertőzött területre, mint ahányan egyébként felkeresnék a víztározót... akik, miután belélegezték a kórokozót, visszatérnek oda, ahonnan jöttek, országon belül és kívül.

– Uram! – szólította meg Brüder az ajtónálló. – Most bemehetnek néhányan.

Brüder Sinskey-hez fordult.

– Hívja a helyi hatóságokat. Bármit találunk is odalent, támogatásra lesz szükségünk. Ha megérkezik a csapatom, mondja meg nekik, hogy rádión kérjenek tőlem tájékoztatást. És most lemegyek, és körülnézek, hogy hol helyezhette el Zobrist a tasakot.

– Gázálc nélkül? – kérdezte Sinskey. – Nem tudhatja, hogy érintetlen-e még a Solublou-

zacskó.

Brüder a homlokát ráncolta, az ajtón át kiáramló meleg szélbe tartva a kezét.

– Nem szívesen mondom ilyet, de ha a kórokozó kiszabadult, akkor valószínű, hogy már mindenki megfertőződött a városban.

Sinskey ugyanerre gondolt, de nem akarta kimondani Langdon és Mirsat előtt.

– Továbbá – tette hozzá Brüder – tudom, hogyan reagál a tömeg, ha tetőtől talpig védőfelszerelésben nyomulok be a csapatommal. Kitor a pánik, és mindenki hanyatt-homlok menekül.

Sinskey úgy döntött, hogy hallgat Brüderre, elvégre ő a specialista, aki találkozott már ilyen helyzetekkel.

– Az egyetlen józan feltételezés – folytatta Brüder –, hogy most még biztonságos odalent, és arra kell játszanunk, hogy lokalizáljuk a kórokozót.

– Oké – mondta Sinskey. – Menjen.

– Van még egy probléma – szólt közbe Langdon. – Mi legyen Siennával?

– Ezt hogy érti? – kérdezte Brüder.

– Bármilyen szándékkal érkezett is Isztambulba, nagyon jó a nyelvérzéke, és nyilván beszél valamennyire törökül is.

– És?

– Sienna tudja, hogy a vers az elsüllyedt palotára utal – mondta Langdon. – És az „elsüllyedt palota” szó szerint ezt jelenti – mutatott rá a Yerebatan Sarayi táblára az ajtó fölött.

– Ez így van – értett egyet aggodalmasan Sinskey. – Már előbb is rájöhetett, és eleve kihagyhatta az Hagia Sopiát.

Brüder az ajtó felé nézve szitkozódott a bajsza alatt.

– Oké, ha odalent van is, és azt tervezi, hogy kiszakítja a Solublon-tasakot, mielőtt mi megtalálnánk, nem lehet ott régóta. Hatalmas a terem, és valószínűleg fogalma sincs, hogy hol keresse. Ráadásul ott az a rengeteg ember, nem vetheti bele magát észrevétlenül a vízbe.

– Uram – szólt oda még egyszer az ajtónálló Brüdernek. – Nem óhajt bemenni?

Brüder látta, hogy újabb koncertlátogató csoport közeledik az utcán, és intett a kapusnak, hogy máris megy.

– Magával tartok – mondta Langdon, és már indult is utána.

– Szó sem lehet róla – fordult szembe vele Brüder.

Langdon nem hagyta magát eltántorítani.

– Brüder ügynök, a mostani helyzetnek részben az az oka, hogy Sienna Brooks egész nap a bolondját járatta velem. És, ahogy mit említette, lehet, hogy már úgymint megfertőződünk. Segíteni fogok akár akarja, akár nem.

Brüder állta a tekintetét egy másodpercig, aztán engedett.

Amikor Langdon bement az ajtón és elindult lefele Brüder mögött a lépcsőn, érezte a víztározó gyomrából kizúduló meleg légáramlatot. A párás szél magával hozta Liszt *Dante-*

szimfóniájának futamait és egy ismerős, korántsem kellemes szagot... a zárt térben összezsúfolódó embertömegét.

Langdon hirtelen úgy érezte, hogy ráborul egy kísértetlepel, mintha láthatatlan kezek hosszú ujjai nyúlnának ki a földből, hogy a teste után kapkodjanak.

A zene.

A szimfonikus zenekar – teljes hangerővel – most szólaltatta meg azt a jól ismert részt, amely Liszt kottája szerint Dante komor sorait intonálja.

Lasciate ogne speranza, voi ch'intrate.

Az erre a hat szóra – a Pokol leghíresebb sorára – írott zene úgy áradt föl a lépcső aljáról, akár a halál vészjósló búze.

A harsogó kürtöktől és trombitáktól kísérve a zenekar megismételte a figyelmeztetést:
Lasciate ogne speranza, voi ch'intrate.

Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel.

Kilencvenegyedik fejezet

A vörös fényben fürdő föld alatti üreg együtt rezonált a pokol ihlette zene hangjaival – a vonósok disszonáns jajongásával, az üstdobok morájával, amely úgy mennydörgött végig a grottón, mint a földrengés robaja.

Ameddig Langdon ellátott, e föld alatti terem padlója sima víztükör volt – sötét és mozdulatlan akár egy befagyott New England-i tó fekete jege.

A lagúna, amelyben nem tükröződnek csillagok.

Pontos elrendezésben és látszólag végtelen sorokban oszlopok százai emelkedtek ki a vízből, nyolc méternél is magasabban, hogy alátámasszák a boltíves mennyezetet. Az oszlopokat egyenként, alulról világították meg a vörös fényű reflektorok, szürreális erdő hatását keltve, ahol a fatörzsek megkettőződve, egyfajta tükörillúziót teremtve nyúlnak bele a sötétségbe.

Langdon és Brüder megálltak a lépcső alján, átmenetileg elakadva az eljük táruló kísérteties terem küszöbén. Mintha magából az üregből áradt volna a vörhenes derengés, és ahogy Langdon befogadta a látványt, azon kapta magát, hogy a lehehető legfelületesebben lélegzik.

Nehezebb volt idelelni a levegő, mint várta.

Langdon balra, a távolban felfedezte a tömeget. A zenekart a föld alatti terem mélyén, félúton a túlsó falhoz helyezték el, míg a közönség megemelt platformokon ült. Több száz hallgató vette körül koncentrikus gyűrűkben a muzikusokat, és még vagy százan álltak a külső körökben. Voltak, akik a közeli deszkahidak masszív korlátjára támaszkodva néztek le a vízre, miközben hallgatták a zenét.

Langdon az amorf körvonalakat fürkészve kereste Siennát a tömegben. Sehol sem látta. Az emberek egy része szmokingot, estélyi ruhát, kaftánt, burkát viselt, de voltak itt rövidnadrágos, melegítő turiszták is. A bíborvörös fényben az emberek sokasága valamiféle okkult mise gyülekezetének rémlett Langdon előtt. *Ha itt lenne is Sienna, jött rá, szinte lehetetlen volna megtalálni.*

Abban a pillanatban nagydarab férfi haladt el mellettük köhögve, aki akkor jött le a lépcsőn. Brüder arra fordult, és jól megnézte. Langdon egyből kaparást érzett a torkában, de azt mondta magának, hogy csak beképzeli.

Brüder most egy óvatos lépést tett előre, felmérve a számos lehetőséget. Az előttük vezető deszkahíd olyan benyomást keltett, mint a Minótauros labirintusának bejárata. Az egy szál híd ugyanis nemsokára háromfelé ágazott, majd azok is többfelé ágaztak, és valóságos útvesztőt képezve a víz felett kanyarogtak ide-oda az oszlopok közt, míg végül belevesztek a sötétségbe.

Nagy sötét erdőbe jutottam, gondolta Langdon, felidézve a nagyon is ideillő sorokat Dante remekének első énekéből, mivel az igaz utat nem lelém.

Langdon lenézett a korláton át a vízre. Valamivel több mint egy méter mély lehetett, és meglepően tiszta. Látszódott a kőpadló, amelyet finom üledékréteg borított.

Brüder is gyorsan lenézett, dörmögött valamit, majd ismét a termet fürkészte.

– Lát valamit, amiben ráismer Zobrist filmjére?

Mindent, gondolta Langdon, a meredek, nyirkos falakat pásztázva maguk körül. Az üreg legtávolabbi végébe mutatott a jobb oldalon, messze a zenekari emelvényt közrefogó tömegtől.

– Talán ott hátul.

Brüder bólintott.

– Én is azt gyanítom.

Végigsietve a deszkahídon a jobb oldali elágazást követték, amely eltávolodva az emberektől az elsüllyedt palota mélyébe vezetett.

Menet közben Langdon rájött, milyen könnyű volna elrejtőzni egy éjszakára ezen a helyen. Zobrist így maradhatott itt, hogy elkészítse a filmet. Persze miután bőkezűen támogatta az egyhetes koncertsorozatot, akár engedélyt is kaphatott, hogy magára maradjon egy ideig.

Nem mintha számítana.

Brüder egyre gyorsabban haladt, mintha öntudatlanul felvinné a szimfónia tempóját, amelyben emelkedő és ereszkedő kis szekundok sorjáztak.

Dante és Vergilius a kiszállása a pokolba.

Langdon feszülten figyelte a meredek, mohos falakat a távolban, keresve a megfelelést a filmen látottakká. A deszkahíd minden egyes elágazásánál a jobbra vezetőt választották, egyre távolabb kerülve a tömegtől, a barlang legmélyébe tartva.

Most már szinte kocogtak, maguk mögött hagyva néhány elkószált látogatót, de mire elérték a víztározó túlsó falát, elfogytak körülöttük az emberek.

Brüder és Langdon egyedül volt.

– Ez mindenütt ugyanolyan – mondta kétségbeesetten Brüder. – Hol kezdjük?

Langdon meg tudta érteni a frusztrációját. Élénken emlékezett a filmre, de semmit sem látott, amire kifejezetten ráismert volna,

Langdon tanulmányozni kezdte a pallón itt-ott elhelyezett, megvilágított információs táblákat. Az egyik a tároló nyolcvanezer köbméteres befogadóképességéről írt. Egy másik egy többlettől különböző oszlopra hívta fel a figyelmet, amelyet egy közeli épületből zsákmányoltak az építkezés során. Egy harmadik egy ősi faragásról mutatott ábrát, amely azóta láthatatlanná fakult – a síró pávaszem szimbólum a rabszolgákért könnyezik, akik a víztároló építése közben haltak meg.

Volt egy furcsa tábla is, egyetlen szóval, amely megállásra készítette Langdont.

Brüder is megállt, és visszafordult.

– Mi a baj?

Langdon odamutatott.

A táblán az iránymutató nyíl mellett az egyik félelmetes gorgó- nővér, a hírhedt szörny neve állt:

MEDÚZA ->

Brüder elolvasta a táblát, és vállat vont.

– Na és?

Langdonnak felgyorsult a szívverése. Tudta, hogy Medúza nemcsak egy ijesztő, kígyóhajjú teremtmény, akinek a pillantása kővé változtatja azr, aki ránéz, hanem a föld alatti szellemek – a khthon szörnyek – görög pantheonjának egyik kiemelkedő alakja is.

*Kövesd mélyre, elsüllyedt palotába,
hol a khthon szörny a sötétben vár*

Ő mutatja az utat, ébredt rá Langdon, és futásnak eredt a hídon. Brüder alig bírta utolérni a sötétben, ahogy Langdon ide-oda cikázva követte a Medúzához vezető nyilat. Végül zsákutcába jutott egy kis megtekintő platformon, nem messze a víztározó jobb oldali falától.

Ahonnán hihetetlen látvány tárult elé.

Egy hatalmas, faragott oszlop – egy Medúzafő – emelkedett ki a vízből, a hajában tekergőző kígyókkal. Itteni megjelenését csak még bizarrabbá tette, hogy fejjel lefelé állt és az oszlop a nyakából nőtt ki.

Fejjel lefelé, mint a kárhozottak, jött rá Langdon, felidézve Botticelli festményét, A pokol térképét a Rondabugyrodba vetett bűnösökkel.

Brüder kifulladásra sorolt be Langdon mellé a korlátnál, és teljes zavarban bámulta a megfordított Medúzafőt.

Langdon gyanította, hogy ezt a faragott fejet, amely most az egyik oszlop talapzataként szolgált, valószínűleg máshonnan hurcolták ide és használták fel olcsó építőanyagként. A Medúzafő megfordítása nyilván arra a babonás hitre vezethető vissza, hogy ez megfosztja gonosz varázshatalmától. Ám Langdon még így sem tudott szabadulni a kísértő gondolatoktól.

Dante Infernója. A finálé. A föld középpontja. Ahol megfordul a gravitáció. Ahol fölcserélődik a fönt és a lent.

Langdon a fenyegető előjelektől lúdbőrözve, hunyorogva meresztette a szemét a szoborfejet körülvevő vörhenyes ködpárába. A Medúza kígyóként tekergő haja nagyrészt a víz alá merült, de a szeme kiemelkedett a vízből, és balra tekintett a lagúnán át.

Langdon félelemmel eltelve hajolt ki a korláton, és követte a Medúza pillantását az elsüllyedt palota ismerősnek tetsző sarkába.

És egy másodperc alatt ráismert.

Ez volt az a hely.

Zobrist ground zérója.

Kilencvenkettedik fejezet

Brüder ügynök lopva leguggolt, átbújt a korlát alatt, és becsúszott a mellig érő vízbe. Ahogy a hideg víz áthatolt a ruháin, megfeszültek az izmai. A tározó padlóját csúszósnak, de szilárdnak érezte a bakancsa alatt. Mozdulatlanul állt egy másodpercig, és a lagúna fodrozódó vizének koncentrikus köreit figyelte a teste körül.

Egy pillanatig levegőt sem vett. *Lassan mozogj, intette magát.*

Ne kelts rengéshullámokat.

Langdon a hídon állva a közeli futóhidakat pásztázta.

– Minden rendben – suttogta. – Senki sem vette észre.

Brüder a hatalmas, fejre állított Medúza felé fordult, amelyet megvilágított a vörös reflektorfény. Most még nagyobbnak tűnt a szörny, hogy egy szintben volt vele.

– Kövesse a Medúza pillantását a lagúnán át – suttogta Langdon. – Zobristnak volt érzéke a jelképiséghez és a színpadiassághoz... Nem volnék meglepve, ha a Medúza halálos tekintetének sugarába helyezte volna el a művét.

A nagy elmék hasonlóan gondolkodnak. Brüder hálás volt az amerikai professzornak, amiért ragaszkodott ahhoz, hogy lejön vele; Langdon szakértelme szinte azonnal elvezette őket a tározónak e félreeső sarkába.

Miközben a *Dante-szimfónin* áradó hangjai megtöltötték a termet, Brüder elővett egy vízálló Tovatec zseblámpát, a vízbe dugta és bekapcsolta. A fényes halogén sugár áthatolt a vízen és megvilágította a tározó padlóját.

Nyugalom, emlékeztette magát Brüder, *ne kavard fel a vizet.*

Brüder szó nélkül megkezdte lassú felderítő útját a lagúnában óvatosan lépegetve és módszeresen járattva maga előtt a zseblámpa fényét, mintha víz alatti aknakeresővel dolgozna.

Langdon a korlátnál érezte, hogy kellemetlenül szorul a torka. A tározó levegője a magas páratartalom ellenére állottnak és oxigénhiányosnak tűnt. A professzor a lagúnában óvatosan gázoló ügynökre nézett, és megnyugtatta magát, hogy minden rendben lesz.

Időben érkeztünk.

A tasak még érintetlen.

Brüder csapata megoldja.

Langdon mégis ideges volt. Régi klausztofóbiásként tudta, hogy minden körülmények között szorongana idelent. *Több ezer tonna föld van fölöttünk... és csak málladozó oszlopok tartják a súlyát.*

Elhessegette a gondolatot, és újra körülnézett, hogy nem keltettek-e nemkívánatos figyelmet.

Semmi.

A viszonylag közel lévő emberek más deszkahidakon álltak, és mindannyian az ellenkező irányba néztek, a zenekar felé. Úgy tűnt, senki sem vette észre, hogy Brüder lassan gázol a

vízben a tározó mélyén.

Langdon ismét az ügynököt nézte; a halogén sugár kísértetiesen reszketett a víz alatt, megvilágítva az utat előtte.

Miközben Langdon figyelte, perifériás látásával hirtelen mozgást észlelt balról – egy vészjósló fekete figura emelkedett ki a vízből Brüder előtt. Langdon azonnal arra fordult, a sötétségbe fúrva a tekintetét, már-már azt várva, hogy valami leviatán bukkan a felszínre.

Nyilván Brüder is észrevette, mert megtorpant.

A távoli sarokban egy remegő, vagy tízméteres fekete alak rajzolódott ki a falon. A rejtélyes sziluett a Zobrist videóján látón pestisdoktoréra emlékeztetett.

Csak egy árnyék, jött rá Langdon felleleg ezve. Brüder árnyéka.

Brüder árnyéka akkor vetült a falra, amikor elhaladt egy víz alatti reflektor mellett, pontosan úgy, ahogyan Zobrist árnya tűnt fel a filmen.

– Ott lesz a hely – szólt oda Langdon Brúdernek. – Már közel jár.

Az ügynök bólintott, és továbbbaraszolt előre a lagúnában. Langdon is arrébb ment a hídon, hogy egy vonalban legyen vele. Majd elfordult a vízben gázoló Brúdertől, és újabb gyors pillantást vetett a zenekar felé, hogy nem látta-e meg őket valaki.

Semmi.

Ahogy Langdon tekintete visszatért a lagúnához, valami megcsillanó fény ötlött a szemébe a lába előtt, a hídon.

Lenézve kis piros folyadéktócsát látott.

Vér.

És ami a legfurcsább volt, hogy Langdon benne állt.

Vérzek?

Nem érzett fájdalmat, de azonnal elkezdte keresni, nincs-e rajta valamilyen sérülés, vágás nem a levegőben lévő láthatatlan toxinra reagált-e így a szervezete. Ellenőrizte az orrát, a fülét, az ujjbegyeit.

Miután nem sikerült rájönnie, hogy került oda a vér, körülnézett, hogy tényleg egyedül van-e a futóhídon.

Újra megvizsgálta a tócsát, és ezúttal felfedezett egy erecskét ami a lábánál lévő tócsához vezetett, ahol egy kis mélyedés volt a deszkahídon. Úgy tűnt, hogy a vörös folyadék valahonnan fentebbről jön.

Van valaki föntebb a pallón, aki megsérült, gondolta Langdon. Gyorsan odapillantott Brüderre, aki már közel járt a lagúna közepéhez.

Langdon az erecskét követve elindult a deszkahídon. Látta, hogy ahol a híd véget ér, ott szélesebben, szabadon folyik a vér. *Mi az ördög akar ez lenni?* A vékony ér már inkább patakocska volt. Langdon futásnak eredt, követte a falig, ahonnan már nem volt tovább.

Zsákutca.

A félhomályban felfedezett egy nagy tócsát, amely vörösen csillogott, mintha valakit lemészároltak volna itt.

Abban a pillanatban, ahogy észrevette, hogyan csöpög le a vörös folyadék a hídról a vízbe, Langdon rájött, hogy téves volt a feltételezése.

Ez nem vér.

A vörös fények a hatalmas térben, a deszka híd vörösesbarna árnyalata csalták meg a szemét, ezért láthatta sötétpirosnak az átlátszó cseppeket.

Ez csak víz.

De ahelyett hogy megkönnyebbült volna, ijesztő felismerés markolt belé. Meredten bámulta a víztócsát, és már látta a sötét fokokat a korláton... és a lábnyomokat.

Itt valaki kimászott a vízből.

Langdon sarkon fordult, hogy szóljon Brüdernek, de túl messze volt, és a fúvósok meg az üstdobok fortissimója elnyomta volna a hangját. Fűlsiketítően harsogott a zene. És Langdon egyszerre megérezte, hogy van ott valaki.

Nem vagyok egyedül.

Langdon lassan a fal felé fordult, ahol véget ért a sétahíd. Három méterre, a sötét árnyékok takarásában, kivett valami gömbölyű alakzatot, ami egy víztócsában álló, fekete anyagba burkolt nagy kőre emlékeztetett. Mozdulatlan volt.

Aztán megmozdult.

Nyúlni kezdett, és a lehajtott helyzetből fölfelé emelte a fejét, amelyen nem lehetett kivenni a vonásokat.

Egy fekete burkát viselő személy, jött rá Langdon.

A hagyományos iszlám öltözék nem hagyott szabadon bőrfelületet, de ahogy az elfátyolozott fej Langdon felé fordult, megvillant egy sötét szempár a burka arcrészébe vágott keskeny nyíláson át, és feszülten kereste Langdon tekintetét.

Abban a pillanatban tudta.

Sienna Brooks szinte kirobbant a rejtekhelyéről. Egyetlen hosszú lépés alatt gyorsított sprintre, és Langdonnak ütközve lesodorta a lábáról, ahogy elrohant mellette a hídon.

Kilencvenharmadik fejezet

A lagúnában gázoló Brüder ügynök hirtelen megállt. A zseblámpa halogén sugara éles fénnel csillant meg valami fémen a víz alatt, a tározó padlóján.

Brüder még a lélegzetét is visszatartotta, ahogy egy lépéssel közelebb óvakodott, vigyázva, nehogy felkavarja a vizet. Az áttetsző felszín alatt már ki tudta venni a padlóhoz csavarozott, fényes titánlapot.

Zobrist táblája.

Olyan tiszta volt a víz, hogy szinte ki tudta olvasni a dátumot és a szöveget:

EZEN A HELYEN, EBBEN AZ IDŐPONTBAN ÖRÖKRE MEGVÁLTOZOTT A VILÁG.

Gondold át, mondta magának Brüder növekvő önbizalommal. Még óráink vannak hátra holnapig.

Felidézve Zobrist filmjét Brüder centiméterről centiméterre mozgatta a zseblámpa fényét a tábla bal oldalán, a kikötözött Solublon-tasakot keresve. Ahogy a halogén sugár megvilágította a sötét vizet, Brüder értetlenül meresztette a szemét.

Nincs itt a tasak.

Továbbvezette a fényt, egészen addig a pontig, ahol a filmen megjelent a tasak.

Még mindig semmi.

De... itt volt!

Brüdernek megfeszült az álla, ahogy tett még egy tapogatózó lépést, lassan körözve a fénycsóvával a kérdéses területen.

De nem volt ott a tasak. Csak a tábla.

Egy kurta, reménytelen pillanatig az is felmerült Brüderben, hogy talán ez a fenyegetés is csak illúzió volt, mint annyi minden ezen a napon.

Átverés lett volna az egész?!

Zobrist csak meg akart ijeszteni minket?

Aztán meglátta.

A táblától balra, alig kivehetően, egy kötéldarab hevert ernyedten a tározó padlóján. Úgy nézett ki, mint egy döglött kukac. A zsinór másik végén kis műanyag kapocs, a Solublon-tasak néhány foszlányával.

Brüder lenézett az áttetsző zacskó tépett maradványára. Úgy lógott a pányva végén, akár egy kidurrant léggömb összekötözött szája.

Lassan a zsigereibe markolt az igazság.

Elkéstünk.

Látta maga előtt, ahogy a víz alá merített hólyag feloldódik és szétesik... ahogy halált hozó tartalma beszivárog a vízbe... és légbuborékként fölemelkedik a lagúna felszínére.

Remegő ujjal lekapcsolta a zseblámpát, és egy másodpercig csak állt ott a sötétben, próbálva összeszedni a gondolatait.

A gondolatait, amelyek gyorsan imává formálódtak.

Istenem, oltalmazz minket.

– Brüder ügynök, ismételje meg! – kiáltott bele Sinskey a rádióba, félúton járva a tározóba levezető lépcsőn. Rossz volt a vétel. – Nem értettem!

Meleg légáramlat húzott el mellette, a nyitott ajtó felé. Kint összegyűlt a kommandó, de a katonák az épület mögé vonultak, hogy ne lássák meg a védőfelszerelésüket, amíg Brüder intézkedésére várnak.

– ...sérült tasak... – recsegett Brüder hangja Sinskey készülékében – ...és... kiszabadult.

Mi?! Sinskey imádkozott, hogy rosszul értse, és megszaporozta a lépteit.

– Ismételje! – adta ki a parancsot a lépcső lábához közeledve, ahol már hangosabban szólt a szimfonikus zene.

Ezúttal tisztábban hallotta Brüder hangját.

– ...és megismétlem... a tasak feloldódott!

Sinskey csaknem bezuhant a víztárolóba, ahogy a lépcsőn leérve előrevetette magát. *Ez meg hogy lehet?*

– A tasak feloldódott – erősödött fel Brüder hangja. – A kórokozó kikerült a vízbe!

Dr. Sinskey-n kiütött a hideg veríték, ahogy fölemelve a tekintetét megpróbálta befogadni az előtte feltároló föld alatti terem látványát. A vörös ködön át hatalmas vízfelületet látott, amelyből oszlopok százai emelkedtek ki. De legfőként az embereket látta. Emberek százait.

Sinskey nézte a gyanútlan sokaságot, amelynek minden tagja foglyul esett Zobrist föld alatti halálcsapdájában. Ösztönösen cselekedett.

– Brüder ügynök, azonnal ide! Haladéktalanul megkezdjük az emberek evakuálását.

Brüder ellenszegült.

– Nem! Ajtókat lezárni! Nem juthat ki senki!

Elizabeth Sinskey a WHO igazgatójaként ahhoz volt szokva, hogy visszakérdezés nélkül végrehajtják a parancsait. Az első pillanatban azt hitte, hogy félreértette az ügynök szavait. *Lezárni az ajtókat?!*

– Dr. Sinskey! – üvöltötte túl Brüder a zenét. – Hallotta? Zárassa be azt az átkozott ajtót!

Brüder megismételte az utasítást, de nem volt rá szükség, a professzorasszony tudta, hogy igaza van. Egy lehetséges járvánnyal szemben az elkülönítés az egyedül járható út.

Sinskey reflexszerűen a markába szorította a lapis lazuli amulettet. *Feláldozni a keveseket, hogy megmentse a többséget.* Megerősödött elszánással emelte ajkához a rádiót.

– Értettem, Brüder ügynök. Kiadom a parancsot az ajtó lezárására.

Sinskey meg akart fordulni, hogy ne is lássa a borzalmas víztározót, és már készült kiadni a parancsot a terület lezárására, amikor hirtelen mozgolódást érzelt a tömegben.

Tőle nem messze egy fekete burkába öltözött nő rohant felé a zsúfolt deszkahídon, félrelökve az útjából az embereket.

Üldözik, jött rá Sinskey, és már ki is szúrta a nő mögött szaladó férfit.

Ekkor megdermedt. Langdon volt az!

Sinskey tekintete visszatért a burkás nőre, aki gyorsan közeledett, és törökül kiabált valamit az embereknek a pallón. Sinskey nem tudott törökül, de a pánikreakciókból ítélve a nő szavai olyan hatást váltottak ki, mintha valaki „Tűz van!” kiáltásokkal rohanna kifelé egy emberekkel teli színházból.

Riadalom hullámmozott végig a tömegen, és egyszerre már nemcsak az elfátyolozott nő és Langdon volt az, aki a lépcső felé tört. Hanem mindenki.

Sinskey hátat fordított a várható rohamnak, és kétségbeesetten kiáltott föl a katonáknak a lépcső tetején.

– Ajtót bezárni! – üvöltötte. – Zárják le a víztározót! Azonnal!

Mire Langdon elérte a lépcső alját, Sinskey már javában kapaszkodott fölfelé, egyre azt üvöltve, hogy zárják be az ajtót. Sienna Brooks szorosán a nyomában, a nehéz, vizes burkával küszködve nyomult előre.

Az utánavágató Langdon érezte a háta mögött a pánikba esett közönség árhullámát.

– Zárják le a kijáratot! – kiáltotta újra Sinskey.

Langdon hármásával vette a fokokat hosszú lábával, és gyorsan közeledett Siennához. Láta, hogy odafönt befelé lendül a víztározó nehéz, kétszárnyú kapuja.

Túl lassan.

Sienna beérte Sinskeyt, megragadta a vállát, és arra támaszkodva lendült előre a kijárat felé. Sinskey térdre bukott, szeretett amulettje a betonlépcsőnek ütődött, és kettétört.

Langdon legyőzte magában a késztetést, hogy segítsen az elesett nőnek, elrohant mellette, és a legfelső fokra lendült.

Sienna már csak egy-két méterre volt tőle, szinte karnyújtásnyira, de fölért a lépcső tetejére, és az ajtószárnyak nem csukódtak elég gyorsan. Sienna lassítás nélkül, ügyesen közéjük siklott karcsú testével, és lapjával becsúszant a szűkülő részbe.

Már majdnem kint volt, amikor a burkája beleakadt egy zárnyelvbe, és visszarántotta futás közben; mindössze centiméterekre a szabadulástól beszorult a két szárny közé. Miközben tekergett, hogy elmeneküljön, Langdon kinyúlt, és belemarkolt a burka szövetébe. Erősen tartva húzta visszafelé, be akarta rántani Siennát, de ő minden erejével ellenállt, és Langdon egyszerre már csak a nyirkos szövetet tartotta a markában.

Az ajtószárnyak rácsapódtak az anyagra, és kis híján Langdon kezére is. A vastag szövet beszorult az ajtószárnyak közé, és nem engedte becsukódni a kaput, hiába tolták kintről a férfiak.

Langdon a keskeny résen át látta, hogy Sienna Brooks átrohan a forgalmas úton, tar koponyája csillogott az tucalámpák fényében. Ugyanazt a pulóvert és farmert viselte, amit egész nap, és Langdont váratlanul torkon ragadta az érzés, hogy elárulta őt.

De csak egy pillanatra. Mert ekkor egyszerre hatalmas erő préselte neki az ajtónak.

Elérte a menekülők első hulláma.

A lépcső rémült kiáltásuktól és a tülekedés zajától visszhangzott, a zenekari szimfóniát

elsöpörte a menekülés kakofóniája. Langdon érezte, ahogy a palack nyakának beszűkülésével egyre erősödik a nyomás a hátán. A bordái fájdalmasan szorultak neki az ajtónak.

Ám ekkor kivágódott a kapu, és Langdon úgy lőtt ki az éjszakába, mint dugó a pezsgősüvegből. Kibotladozott a járdára, csaknem elzuhanva a kövezeten. Mögötte emberek tengere csapott ki a föld alól, és úgy rajzottak szét, mint hangyák a mérgezett bolyból.

Az ügynökök a kaotikus zaj hallatán előrontottak az épület mögül. Teljes védőfelszerelésben, gázálcban voltak, és megjelenésük csak fokozta a pánikot.

Langdon megfordult, és arra nézett, ahol utoljára látta Siennát. De már hiába pásztázta a forgalmat, csak a fényeket és a felfordulást észlelte az utcán.

Aztán, egy futó pillanatra, mintha egy tar koponya csillant volna meg az éjszakában, ahogy Langdontól balra távolodott egy zsúfolt gyalogjárón, míg el nem tűnt az utcasarkon.

Kétségbeesett tekintettel fordult hátra, Sinskey-t, egy rendőrt vagy egy ügynököt keresve, aki nem visel védőruhát.

Senkit sem látott.

Langdon tudta, hogy magára maradt.

Habozás nélkül rohanni kezdett Sienna után.

Messze tőle, a víztározó legmélyén, Brüder ügynök is egyedül állt a derékig érő vízben. Mindenfelől az őrült tülekedés lármája visszhangzott a sötétségben, ahogy a megvadult turisták és a zenészek a kijárat felé nyomakodtak, majd eltűntek a lépcsőn.

Mégsem zárták be az ajtót, döbbent rá elborzadva Brüder. A fertőzés lokalizálása kudarcba fulladt.

Kilencvennegyedik fejezet

Robert Langdon nem volt jó futó, de a sok éves úzás megerősítette a lábát, és a magasságának köszönhetően hosszúak voltak a léptei. Másodpercek alatt elérte az utcasarkot, befordult, és egy még szélesebb sugárúton találta magát.

Itt kell lennie!

Az eső már elállt, és Langdon a sarokról belátta az egész, jól megvilágított utat. Nem volt hová elrejtőzni.

Mégis úgy tűnt, mintha Siennát a föld nyelte volna el.

Langdon csípőre tett kézzel, lihegve megállt, és végignézett a vizes utcán, ötven méterrel előrébb látott csak mozgást, ahol egy modern isztambuli autóbusz húzott el a járdától és sorolt be a forgalomba.

Sienna buszra szállt?

Túl kockázatosnak tűnt. Tényleg csapdába ejtené magát egy buszon, amikor tudja, hogy mindenki őt keresi? De ha azt hiszi, hogy senki sem látta, merre futott, és éppen ott van egy induló busz, akkor miért ne éljen az alkalommal?

Lehet, hogy így történt.

A busz tetején – az elektromos kijelzőn – ott volt a célállomás neve: GALATA.

Langdon átrohant az úton, egy idős férfihoz, aki egy étterem ponyvatetője alatt állt. Nett öltözéke hímzett tunikából és fehér turbánból állt.

– Elnézést – szólította meg Langdon elfulladva, amikor a közelébe ért. – Beszél angolul?

– Természetesen – válaszolta a férfi, de látszott, hogy nyugtalanítja a türelmetlenség Langdon hangjában.

– Galata? Az egy hely?

– Galata? – kérdezett vissza a férfi. – Galata híd? Galata torony? Galata kikötő?

Langdon a távolodó autóbusz után mutatott.

– Galata! Ahová az a busz megy!

A turbános férfi a busz után nézett és gondolkozott egy pillanatig.

– Galata híd – mondta. – Kivisz az óvárosból, és átmegy a túlsó partra.

Langdon felnyögött, és még egyszer végignézett az utcán, de Siennának nyomát sem látta. Most már mindenfelől szirénák bögtek, és különböző járművek száguldottak vészvillogóval a víztározó irányába.

– Mi történt? – kérdezte a férfi riadtan. – Minden rendben? Langdon vetett még egy utolsó pillantást a távolodó buszra, és tudta, hogy hazardíroz, de nem volt más választása.

– Nem, uram – válaszolta Langdon a férfinak. – Vészhelyzet van, és a segítségét kell kérnem. – A járdaszélre mutatott, ahová most állítottak le egy elegáns, ezüst Bentleyt. – Ez az ön kocsija?

– Igen, de...

– El kell vinnie – mondta Langdon. – Tudom, hogy nem ismerjük egymást, de itt súlyos

katasztrófa történik. Élet-halál kérdése.

A turbános férfi a professzor szemébe nézett, mintha a lelkébe akarna látni. Végül bólintott.

– Akkor szálljon be.

Miközben a Bentley kiállt a járda mellől, Langdon azon kapta magát, hogy a karfát markolja. A férfi nyilvánvalóan tapasztalt vezető volt, és láthatóan élvezve a kihívást cikázott ide-oda a forgalomban, üldözőbe véve a buszt.

Három sarkot sem tettek meg, és a Bentley már az autóbusz mögött volt. Langdon előrehajolt az ülésben, és megpróbált benézni a hátsó ablakon. A belső világítás gyenge volt, és semmi mást nem tudott kivenni, mint az utasok elmosódott körvonalait.

– Maradjon a busz mellett, kérem – mondta Langdon. – Van telefonja?

A férfi kivett egy mobilt a zsebéből, és átadta Langdonnak, aki hálásan megköszönte, de aztán rájött, hogy nem tud kit felhívni. Nem volt meg neki Sinskey vagy Brüder száma, és elérni a WHO illetékeseit Svájcban egy örökkévalóságig tartott volna.

– Hogyan tudom hívni a helyi rendőrséget? – kérdezte Langdon.

– 115 – válaszolta a férfi. – Egész Isztambulban.

Langdon beütötte a három számot, és várt. Csak csöngött a világba, senki sem vette fel. Végül egy géphang jelentkezett, törökül és angolul közölve, hogy várnia kell, mert leterheltek a vonalak. Langdon azon tűnődött, vajon a víztározóban kitört válság terhelte-e le a vonalakat.

Az elsüllyedt palotában nyilván elszabadult a pokol, Langdon látta maga előtt a lagúnában gázoló Brüdert, és kíváncsi volt, hogy mit fedezett fel ott. De volt egy olyan lesújtó érzése hogy már tudja.

Sienna előtte ment be a vízbe.

Felvillantak a busz féklámpái, és a jármű beállt a járda mellé a megállóba. A Bentley sofőrje is lefékezett, úgy tizenöt méterrel mögötte, ahonnan Langdon jól láthatta a le- és felszállókat. Csak hárman szálltak le – mindhárman férfiak de Langdon ennek ellenére alaposan megnézte őket, ismerve Sienna álcázási tehetségét.

Aztán visszavándorolt a tekintete a hátsó ablakra. Sötétített üvege volt, de mivel most teljes volt a kivilágítás, Langdon jobban látta az utasokat. Siennát keresve köztük tekergette a nyakát, és szinte odanyomta az arcát a Bentley szélvédőjéhez.

Nehogy az derüljön ki, hogy rosszul tippeltem!

És akkor meglátta.

A jármű hátsó részében, háttal neki, egy kopaszra borotvált fej a karcsú vállak között.

Ez csak Sienna lehet.

Ahogy a busz felgyorsult, megint elhalványult a belső világítás. Egy futó pillanatig, mielőtt a homályba veszett volna, a fej elfordult, hogy kinézzen a hátsó ablakon.

Langdon lecsúszott az ülésen, és összehúzta magát. *Meglátott?* A turbános férfi szintén elindult, tovább követve a buszt.

Az út lejteni kezdett a víz felé, és Langdon már látta maguk előtt az öblön átvezető híd hosszú lámpasorát. De a hídon teljesen beállt a forgalom. Sőt úgy tűnt, hogy az egész környék

bedugult.

– A Fűszerbazár – mondta a férfi. – Nagyon népszerű esős estéken. – És rámutatott egy hihetetlen hosszú épületre a vízparton, amely Isztambul egyik leglátványosabb dzsámija – az Új Mecset, ha Langdon jól tippelt a híres ikerminaretek alapján – árnyékában húzódott. A Fűszerbazár vagy Egyiptomi bazár nagyobbnak tűnt, mint az amerikai plázák többsége, és Langdon látta a hatalmas, boltíves kapun ki- és beáramló tömeget.

– *Aló?!* – szólalt meg egy gyenge hang valahol a kocsiban. – *Arii durum! Aló?!*

Langdon a telefonra pillantott a kezében. A rendőrség.

– Igen, itt vagyok! – kiáltotta a fejéhez emelve a készüléket. – Robert Langdon vagyok. Az Egészségügyi Világszervezetnek dolgozom. Vészhelyzet van a városi víztározónál, én pedig követem a személyt, aki felelős érte. Egy buszon tartózkodik, a Fűszerbazár közelében, és...

– Egy pillanat! – mondta a telefonkezelő. – Kapcsolom a diszpécst.

– Nem, várjon! – De Langdon volt az, akinek ismét várnia kellett.

A Bentley sofőrje felé fordult, és rémület volt a tekintetében.

– Vészhelyzet a víztározónál?

Langdon már belekezdett volna a magyarázatba, amikor a férfi arca hirtelen felvörösölt, mint egy démoné.

Féklámpák!

A sofőr visszafordult, és a Bentley erősen fékezett közvetlenül a busz mögött. Ismét kigyulladt a belső világítás, és Langdon ezúttal kristálytiszta láthatta Siennát. A hátsó ajtónál állt, rángatta a vészjelzőt és dörömbölt, hogy le akar szállni.

Meglátott, jött rá Langdon. Semmi kétség, hogy Sienna a dugót is észlelte a Galata hídon, és nyilván nem szeretett volna ott rekedni.

Langdon egy pillanat alatt felrántotta az utasülés ajtaját, de Sienna már leugrott a buszról és rohant előre az éjszakában. Langdon odadobta a telefont a gazdájának.

– Mondja meg a rendőröknek, hogy mi történt! Mondja nekik, hogy zárják körül a környéket!

A mrlwnos férfi ijedten bólintott.

– És köszönöm! – ki.íltoita 1 .inadon. – *Tesekkürler!*

Azzal Langdon szaladni kezdett hegyről lefelé Sienna után, aki egyenesen a Fűszerbazár körül áramló tömeg fele tartott.

Kilencvenötödik fejezet

Isztambul háromszáz éves Fűszerbazárja az egyik legnagyobb fedett piactér a világon. A hosszan elnyúló, L alakú épület nyolcvannyalc boltíves termében, standok százainál kínálják a helyi kereskedők zavarba ejtő választékban a föld minden finomságát – fűszereket, gyümölcsöket, gyógyfüveket és Isztambul mindenütt kapható, jellegzetes édességét, a lokumot.

A bazár széles, csúcsíves bejárata a Cicek Pazari és a Tahmis utca sarkán található, s állítólag több mint háromszázezer látogató halad át rajta naponta.

Ma este, ahogy Langdon közeledett a forgalmas helyhez, úgy érezte, mintha mind a háromszázezer egyszerre lennének jelen. Még mindig rohant, le nem véve a szemét Siennáról, aki mindössze húsz méterrel járhatott előtte. Egyenesen a piac bejárata felé tartott, és nem adta jelét annak, hogy meg akarna állni.

Elérve a csúcsíves kaput Sienna beleütközött a tömegbe. Az emberek között kígyózva hatolt befelé. Abban a pillanatban, amint átlépte a küszöböt, lopva hátranézett. Langdon elkapta a tekintetét, és ijedt kislánynak látta, aki riadtan menekül... esztelenül és kétségbeesetten.

– Sienna! – kiáltotta.

De Sienna Brooks belevetette magát az embertömegbe, és eltűnt.

Langdon loholt utána, ütközve, nyomakodva, a nyakát tekergetve, amíg fel nem fedezte jobbra, a bazár nyugati csarnokában.

Egzotikus fűszerekkel – indiai curryvel, iráni sáfránnyal, kínai teavirággal – csurig megrakott hordók szegélyezték az utat, szemkápráztató sárga, barna és arany színekben. Langdonnak minden lépésnél új aroma – gombák és keserű gyökerek, pézsmailatú olajok szaga – ütötte meg az orrát, s mindez összekeveredve járta át a levegőt, amelyben a világ összes nyelvének fülsiketítő lármája visszhangzott. A végeredmény az érzéki ingerek lehengerlő rohama. .. amelyhez az emberáradat nem szűnő moraja is hozzájárult. Emberek ezrei.

Langdonra rátört a szorongató klausztofóbia, és csaknem lebénította, de aztán erőt vett magán, és még mélyebbre nyomult a bazárban. Közvetlenül maga előtt látta Siennát, ahogy hajthatatlanul verekszi át magát a tömegben. Egyértelmű volt, hogy mindenáron véghezviszi az akaratát... akárhová vezessen is.

Langdon egy pillanatra eltűnődött azon, miért is üldözi.

Az igazságért? Felmérve, hogy mit tett Sienna, Langdon még elképzelni sem tudta, milyen büntetés vár rá, ha elkapják.

A járvány megállításáért? Ezzel már elkésett.

Ahogy továbbnyomult előre az emberek óceánján, Langdon hirtelen rájött, miért akarja annyira utolérni Sienna Brookst. Választ akar kapni.

Csupán tíz méterre tőle Sienna egy kijárat felé vette az irányt a bazár nyugati szárnya végén. Amikor lopva hátrapillantott, rémülten látta, milyen közel van Langdon. Visszafordult, de abban a másodpercben megbotlott és elesett.

Előrebukó feje beleütközött a szorosan mellette álló ember vállába. Esés közben kinyúlt a keze, valamilyen kapaszkodót keresve. Csak egy szárított gesztenyével teli hordó száját érte el, kétségbeesésében megmarkolta és magára rántotta; a kiömlő gesztenye szétszóródott a padlón.

Langdon három lépéssel ért oda a helyszínre, ahol Sienna elesett. Lenézett a földre, de csak a felborult hordót és az elgurult gesztenyéket látta. Siennát nem.

A kereskedő dühösen üvöltött.

Hová tűnhetett?!

Langdon hiába forgolódott, Siennának egyszerűen nyoma veszett. Mire megállapodott a tekintete a mindössze tizenöt méterre lévő nyugati kijáraton, már tudta, hogy Sienna látványos esése a legkevésbé sem volt véletlen.

Langdon a kijáráthoz rohant, amely egy hatalmas térre nyílt, szintén tele emberekkel. De hiába pásztázta a teret.

Közvetlenül előtte, egy többsávos út végén, a Galata híd ívelte át az Aranyszarv-öbiöt. Az Új Mecset ragyogó kettős minaretje Langdontól jobbra emelkedett a tér fölé. Balra pedig nem volt más, mint a nyílt tér... zsúfolva emberekkel.

Ekkor autódudák bömbölése vonta magára Langdon figyelmét a széles út felől, ami elválasztotta a bazár előtti teret a víztől. És száz méterre meglátta Siennát, amint átrohan az úton, alig kerülve el, hogy két teherautó közé szoruljon. A tenger felé tartott.

Langdontól balra, az Aranyszarv mindkét partján óriási volt a forgalom – mindenütt kompok, autóbuszok, taxik, turistahajók.

Langdon futásnak eredt a téren át az út felé. Amikor elérte a védőkorlátot, a közeledő reflektorokat figyelve kiszámítottan átlendült rajta, és biztonságban túljutott a többször kétsávos ut első szakaszán. Ott tizenöt másodpercre megállt, vakon és süketen a reflektorok fényétől és a dühös autódudáktól, majd felezővonalról felezővonalig haladt tovább – megállva, nekilódulva, cikázva, amíg végül elérte az utolsó védőkorlátot a tenger füves partján. Noha még mindig látta, Sienna már jócskán előtte volt, és elhagyva a taxidrosztot, a várakozó buszokat, egyenesen a kikötő felé tartott, ahol mindenféle vízi jármű jött-ment – kirándulóhajók, vízitaxik, halászbárkák, motorcsónakok. A vízen túl, az Aranyszarv-öböl nyugati oldalán hunyorogtak a városi lámpák, és Langdonnak nem volt kétsége afelől, hogy ha Sienna átjut a másik partra, akkor esélye sem lesz megtalálni.

Langdon a parton balra fordult, és rohanni kezdett a sétányon, meghökkent pillantásokra készítette a turistákat, akik sorban állva várták, hogy beszállhassanak a vidáman feldíszített, mecsetszerű kupolával ékes, aranyozott, neonfényes étteremhajók valamelyikére.

Las Vegas a Boszporuszon, nyögött fel Langdon, miközben elfutott mellettük.

Messze maga előtt látta Siennát, de már nem szaladt. Megállt egy dokkon, ahol privát motorcsónakok horgonyoztak, és az egyik tulajdonost kérlelte.

Ne engedd felszállni!

Amikor Langdon közelebb ért, már azt is látta, hogy Sienna egy fiatalembert próbál győzködni, aki egy nő motorcsónak kormányánál állva elhagyni készült a kikötőt. A férfi udvariasan mosolygott, de nemet intett a fejével. Sienna tovább gesztikulált, de a hajóson

látszott, hogy már döntött, és hátat fordított neki.

Ahogy fogyott közöttük a távolság, Sienna az arcára dermedt kétségbeeséssel Langdonra pillantott. Alatta a vízen felbőgött a hajó kettős farmotorja, és a csónak hullámokat verve elhúzott a parttól.

Sienna hirtelen levetette magát a dokkról, átlendült a víz felett, és nagy puffanással landolt a motorcsónak üvegszálak tatján. A vezető érzelte az ütközést, és hitetlenkedő arckifejezéssel fordult hátra. A gázkart visszahúzva leállította a hajót, ami úgy húsz méterre lehetett a parttól. Mérgesen kiabálva elindult a potyautas felé.

Ahogy rá akarta vetni magát, Sienna könnyedén kitért előle, megragadta a férfi csuklóját, és ellene fordítva a saját lendületét áthajította a fedélzet korlátján. A férfi fejével előre a vízbe zuhant. Pár másodperc múlva köpködve és vadul csapkodva a felszínre bukkant, és kiabálni kezdett, nyilván válogatott török szitkokat zúdítva a támadóra.

Sienna nem zavartatta magát. Bedobta a vízbe az egyik mentőövet, aztán a kormányhoz lépett, és gázt adott.

Felbőgtek a motorok, és a csónak kilőtt.

Langdon a dokkon állva, levegő után kapkodva figyelte, ahogy a fehér hajótest elhúz a vízen, árnyékká válva az éjszakában. Langdon a látóhatárra emelte a tekintetét, és tudta, hogy Sienna nemcsak a túlsó partra juthat el, hanem a vízi utak szinte végtelen hálózatából választhat, amelyek a Fekete-tengertől a Földközi-tengerig húzódnak.

Eltűnik.

Közben a motorcsónak tulajdonosa kimászott a partra, feltápszkodott, és elsietett, hogy értesítse a rendőrséget.

Langdon magára maradva nézett a lopott hajó halványuló fényei után. A motorzúgás is egyre halkult a növekvő távolsággal.

Aztán hirtelen teljesen elnémultak a motorok.

Langdon a sötétséget fürkészte. *Leállította a hajót?*

A motorcsónak fényei sem tompultak tovább, hanem egy helyben táncoltak az Aranyszarv-öböl lágy hullámain. Valamilyen kifürkészhetetlen okból Sienna Brooks megállt.

Kifogyott az üzemanyag?

Langdon a füléhez téve a tenyerét hallgatózott, és sikerült is kivennie a várakozó motorok halk duruzsolását.

Ha nem fogyott ki a benzin, akkor mit csinál?

Langdon várt.

Tíz másodperc. Tizenöt másodperc. Harminc másodperc.

Aztán váratlanul újra felbőgtek a motorok, eleinte még bizonytalanul, aztán elszántabban. És Langdon legnagyobb csodálkozására a hajó fényei nagy ívben megfordultak, és a csónak orra megindult felé.

Sienna visszajön.

Ahogy közelebb ért a hajó, Langdon már az egyenesen előrenéző Siennát is látta a

kormányánál. Harminc méterre a parttól lassított, és szépen beállt a dokkba, ahonnan nemrég távozott. Aztán leállította a motort.

Csend lett.

Langdon hitetlenkedve bámult le rá.

Sienna nem nézett fel.

A kezébe temette az arcát. Remegni kezdett a teste, rázkódni a válla. Amikor végül Langdonra pillantott, csupa könny volt a szeme.

– Robert – zokogta. – Nem tudok tovább menekülni. Nincs már hová mennem.

Kilencvenhatodik fejezet

Kijutott.

Elizabeth Sinskey a víztározó lépcsőjének lábánál állva bámulta a kiürített termet. Nehezen lélegzett a gázálarcban. Bár nagy valószínűséggel már ki volt téve a kórokozónak, amely kijuthatott a vízből a levegőbe, Sinskey nagyobb biztonságban érezte magát védőfelszerelést viselve és a kommandósok társaságában ezen a kihalt helyen. Vastag fehér kezeslábasukhoz légmentesen csatlakozott a sisak, és az így beöltözött csapat tagjai úgy festettek, mint egy földön kívüli űrhajó asztronautái.

Sinskey tudta, hogy kint az utcán rémült koncertlátogatók és zenészek százai toporognak összezavarodva, vagy arra várva, hogy ellássák a tülekedésben szerzett sérüléseiket. Sokan elmenekültek a környékről. Sinskey szerencsére megúszta egy lehorzsolts térddel és egy törött amulettel.

Csak egyetlen ragályos kórokozó van, ami gyorsabban terjed a vírusnál, gondolta Sinskey. A félelem.

Most csukva van az ajtó odafent, hermetikusan lezárták és a helyi hatóságok őrzik. Sinskey hatásköri csatározásra számított a kiérkező rendőrséggel, de minden konfliktust csirájában tojtott el a vegyvédelmi felszerelés látványa és Sinskey bejelentése egy lehetséges fertőzésről.

Magunkra vagyunk utalva, gondolta a WHO igazgatója, a lagúnában tükröződő oszlopok százait nézve. Senki nem akar lejönni ide.

Mögötte két ügynök hatalmas műanyag lepedőt feszített ki a lépcső lábánál, amelyet hegesztőpisztollyal erősítettek a falhoz. Két másik talált egy szélesebb területet az egyik deszkahídon, ahol megkezdték a műszerek kirakodását, mintha egy bűncselekmény helyszínét készülnének megvizsgálni.

Hiszen az is, gondolta Sinskey. Egy bűncselekmény helyszíne.

Újra megjelent előtte a nő a vizes burkában, ahogy kimenekül a tározóból. Minden arra vall, hogy Sienna Brooks az élete kockáztatásával szabotálta a WHO erőfeszítéseit, és beteljesítette Zobrist perverz küldetését. *Lejött ide, és elszakította a Solnblon-tasakot...*

Langdon üldözőbe vette Siennát az éjszakában, és Sinskey még mindig nem kapott hírt arról, hogy mi történt velük.

Remélem, Langdon professzor biztonságban van, gondolta.

Brüder ügynök víztől csöpögve állt a deszkahídon, üres tekintettel bámulva a fordított Medúzafőt és azon töprengve, hogyan tovább.

Brüder arra képezték ki, hogy makroszinten gondolkodjon, és félretéve a közvetlen erkölcsi vagy személyes aggályokat arra összpontosítson, hogy hosszú távon minél több életet mentsen meg. A saját egészségét fenyegető veszély eddig a pillanatig eszébe sem jutott. *Belegázoltam ebbe az anyagba, gondolta, átkozva magát a kockázatos akcióért, miközben tudta, hogy nem nagyon volt más választása. Azonnali eredményre volt szükség.*

Brüder az előtte álló feladatra terelte a gondolatait – a B terv végrehajtására. Sajnos egy ilyen válság esetén mindig ugyanaz a B terv: *szélesíteni a sugarat.* A fertőző betegségek elleni

küzdelem gyakran olyan, mint egy erdőtűzzel harcolni: néha vissza kell vonulni, és feladni egy csatát, a háború megnyerésének reményében.

Ezen a ponton Brüder még mindig nem mondott le arról az esélyről, hogy a fertőzés lokalizálható. Az a legvalószínűbb, hogy Sienna Brooks csak percekkel a tömeghisztéria kitörése és az evakuálás előtt szakította el a tasakot. És ha ez igaz, akkor annak dacára, hogy százak menekültek el a helyszínről, az emberek elég távol voltak ahhoz a kórokozó forrásától, hogy elkerüljék a megfertőződést.

Kivéve Langdont és Siennát, ébredt rá Brüder. Mindketten itt voltak a ground zérónál, és most kint járnak valahol a városban.

Brüdernek más gondja is volt – egy logikai hiba, ami nem hagyta nyugodni. Nem találta meg a vízben a megsérült Solublon- tasakot. Brüder úgy vélte, hogy ha Sienna elszakította a zacskót – azzal, hogy belerúgott, feltépte vagy valami mást tett vele –, akkor meg kellett volna találnia a kiszakított tasak vízben úszó maradványait.

De Brüder nem talált semmit. A zacskó mindenestül eltűnt. Brüder erősen kételkedett abban, hogy Sienna magával vitte volna a tasakot, hiszen az akkor már csak egy ragacsos, oldódó massa volt.

De hová lett?

Brüdernek volt egy olyan kényelmetlen érzése, hogy elnézett valamit. De most inkább az új stratégiára összpontosított, amelyhez egyetlen döntő kérdést kellett megválaszolni.

Mi a fertőzés jelenlegi kiterjedési sugara?

Brüder tudta, hogy a kérdésére percekben belül mekaphja a választ. A csapat már felállította a hordozható víruskimutató eszközöket, különböző távolságokra a lagúnától. Ezek a PCR-egységek a polimeráz-láncreakció segítségével sokszorozzák vizsgálható mennyiségűre a vírusokat.

Az ügynök még reménykedett. Mivel a lagúnában nem mozgott a víz, és csak nagyon kevés idő telt el, bízott abban, hogy csupán egy kis területen mutatják ki a kórokozót, amelyet aztán vegyszeresen és vákuummal semlegesíthetnek.

– Kész? – szólt bele egy technikus a megafonba.

A víztározó különböző pontjain tartózkodó ügynökök jelezték, hogy mehet.

– Mintákat bevizsgálni! – recsegte a hangosbeszélő.

A tározóban mindenfelé elemzők görnyedtek a beindított műszerek fölött. Minden PCR-egység analizálni kezdte a helyben, Zobrist táblájától különböző távolságban vett mintákat.

Mindenki feszült csendben várakozott az eredményre, imádkozva, hogy zöld jelzést kapjon.

Aztán megtörtént.

A Brüderhez legközelebb lévő gépen pirosán kezdett villogni a vírus észlelését jelző fény. Az ügynök izmai megfeszültek, ahogy a következő állomás felé fordította a tekintetét.

Az is vörösen villogott.

Nem.

Döbrent moraj zúgott végig a tározón. Brüder elborzadva figyelte, ahogy egymás után

gyulladnak ki a piros lámpák az eszközökön, egészen a bejáratig.

Te jó ég, gondolta. A villogó piros vészjelzések tengere megfellebbezhetetlen választ adott. A fertőzés hatósugara óriási volt.

Az egész víztározó vírustól hemzsegett.

Kilencvenhetedik fejezet

Robert Langdon a lopott motorcsónak kormányánál kuporgó Sienna Brooksra bámult, és megpróbált értelmes magyarázatot találni a történetekre.

– Most nyilván megvet – zokogta Sienna, Langdonra emelve könnyes szemét.

– Megvetem?! – kiáltotta Langdon. – Halvány fogalmam sincs, hogy ki maga! Egész nap hazudott nekem!

– Tudom – mondta Sienna megtört hangon. – Ne haragudjon. Én végig arra törekedtem, hogy jót tegyek.

– Azzal, hogy elszabadította a járványt?

– Nem, Robert, nem érti.

– Nagyon is értem! – vágott vissza Langdon. – Bemászott a vízbe, hogy kiszakítsa azt a Solublon-tasakot! Mindenáron ki akarta szabadítani Zobrist vírusát, mielőtt megtalálnák!

– Solublon-tasak? – Sienna tekintete zavart tükrözött. – Nem tudom, miről beszél. Robert, én azért mentem a víztározóba, hogy megakadályozzam Bertrand tervét... hogy ellopjam a vírust, és örökre eltüntessem... hogy senki ne tanulmányozhassa, beleértve dr. Sinskey-t és a WHO-t is.

– Hogy ellopja? Miért akarta volna eltüntetni a WHO elől? Sienna vett egy nagy levegőt.

– Sok mindent nem tud, de ez már úgysem számít. Későn érkeztünk, Robert. Esélyünk sem volt.

– Igenis volt esélyünk! A vírus nem szabadult volna ki holnapig! Ezt a dátumot választotta Zobrist, és ha maga nem előz meg minket...

– Robert, nem én szabadítottam ki a vírust! – kiáltotta Sienna. – Amikor bementem a vízbe, hogy megkeressem, már késő volt. Nem találtam semmit.

– Nem hiszek magának – mondta Langdon.

– Tudom, hogy nem hisz. És nem hibáztatom érte. – Sienna benyúlt a zsebébe, és elővett egy átázott füzetet. – Ebből talán megérti. – Odanyújtotta Langdonnak a papírokat. – Akkor találtam, mielőtt belegázoltam a lagúnába.

Langdon elvette, és kinyitotta. A víztározó koncertprogramja volt az, a *Dante-szimfónia* hét előadásával.

– Nézze meg az időpontokat – mondta Sienna.

Langdon átfutotta, aztán újra végignézte a dátumokat, és teljesen összezavarodott. Valamiért abban a hitben volt, hogy a ma esti előadás az egyhetes sorozat első koncertje, amely arra hivatott, hogy lecsábítsa az embereket a megfertőzött víztárolóba. A programfüzet azonban mást mutatott.

– Ma volt az utolsó előadás? – kérdezte Langdon fölpillantva a füzetből. – Egész héten játszott a zenekar?

Sienna bólintott.

– Én ugyanúgy meglepődtem, mint maga. – Elhallgatott, és elsötétült a tekintete. – Már kiszabadult a vírus, Robert. Egy hete fertőz.

– Ez nem lehet igaz! – próbált vele vitába szállni Langdon. – Zobrist a holnapi dátumot adta meg. Még egy táblát is elhelyezett a holnapi dátummal.

– Igen, láttam a táblát a vízben.

– Akkor maga is tudja, hogy holnapra időzítette.

Sienna sóhajtott.

– Robert, én jól ismertem Bertrand Zobristot, sokkal többet tudtam róla, mint amennyit elárultam. Tudós volt, és eredményorientált. Azóta rájöttem, hogy a táblán szereplő dátum nem a vírus kiszabadulásának a napját jelenti. Hanem valami mást, ami a célját tekintve még fontosabb volt.

– És mi lenne az?

Sienna komoly arccal tekintett föl rá a hajóból.

– A vírus globális elterjedésének a dátuma. Matematikai számítások alapján ez az az időpont, amikor a vírus már mindenütt jelen van a világon... és mindenkit megfertőzött.

Langdon egész bensőjét megremegtette ez a kilátás, holott kénytelen volt azt gyanítani, hogy Sienna hazudik. Volt ugyanis egy szarvashiba a meséjében, ráadásul Sienna Brooks már bizonyította, hogy tehetséges hazudozó.

– Valamit elnézett, Sienna – mondta Langdon farkasszemet nézve vele. – Ha már az egész világon elterjedt a fertőzés, miért nem betegedtek meg az emberek?

Sienna gyorsan elfordult, már nem állta Langdon tekintetét.

– Ha már egy hete kiszabadult a kórokozó – folytatta Linódon –, akkor miért nem haldokolnak az emberek?

Sienna lassan visszafordult.

– Mert... – próbált válaszolni, de elszorult a toroka. – Bertrand nem... pestiskórokozót teremtett. – Újra előntöttek a szemét a könnyek. – Hanem valami sokkal veszélyesebbet.

Kilencvennyolcadik fejezet

Bár Elizabeth Sinskey elegendő oxigénhez jutott a gázálarcban, mégis kábultnak érezte magát. Öt perc telt el azóta, hogy Brüderék műszerei nyilvánvalóvá tették a szörnyű igazságot.

Már régen elvesztettük az esélyt.

A Solublon-tasak még valamikor a múlt héten feloldódott, a legvalószínűbb időpont az első koncert estéje, mert Sinskey már tudta, hogy a mai volt a hetedik előadás a sorozatban. A Solublon-tasakból csak azért maradt meg néhány foszlány, mert azt a végét, amelyet a zsineghez kapcsoltak, ragasztóval kenték be, hogy jól tartson.

Már egy hete kiszabadult a kórokozó.

Most, hogy nem volt már lehetőség a patogén elszigetelésére, az ügynökök a mintákon dolgoztak a víztározó rögtönzött laborjában, a szokásos követő módszert alkalmazva: elemzés, osztályozás, kiértékelés. Eddig egyetlen biztos tény sikerült megállapítaniuk, és a felfedezés senkit nem ért meglepetésként.

A vírus most már a levegőben terjed.

A Solublon-tasak tartalma légbuborékok formájában a felszínre jutott, és az aeroszolizált vírusrészecskék a levegőbe kerültek. Nem volt nehéz, gondolta Sinskey. Különösen egy ilyen zárt térben.

Egy vírus – szemben a baktériumokkal vagy a kémiai kórokozókcal – megdöbbentő sebességgel és hatásfokkal képes terjedni a népességben. A parazita természetű vírusok egy organizmusba bejutva az adszorpciónak nevezett folyamat során rátapadnak egy sejtre. Befecskendezik a saját DNS-üket vagy RNS-üket a gazdasejtbe, és arra kényszerítik a megszállt sejtet, hogy a vírussal azonos vírusokat replikáljon. Ha ezek elérik a kellő számot, megölik a sejtet, és felrepezstve a sejtfalat kiszabadulnak, hogy új gazdasejteket szálljanak meg, ahol megismétlődik a folyamat.

A megtámadott egyed kilégzés vagy tüsszentés útján fertőzött cseppeket juttat a levegőbe, amelyeket aztán mások belélegeznek, és maguk is vírushordozóvá válnak.

Exponenciális növekedés, gondolta Sinskey, felidézve Zobrist ábráját, amellyel a népességrobbanást szemléltette. Zobrist a vírusok exponenciális növekedését felhasználva harcol az exponenciális népességnövekedés ellen.

A legkínzóbb kérdés azonban ez volt: Hogyan viselkedik a vírus?

Nyersen fogalmazva: Hogyan támadja meg a gazdatestet?

Az Ebola-vírus a véralvadást gátolva kiterjedt külső és belső vérzést idéz elő. A hantavírus tüdőösszeomlást okoz. Az onkogén vírusok családja a rákbetegségekért felelős. Az immunrendszert megtámadó HÍV vírus okozza az AIDS-t. Az orvosközösségben nem titok, hogy a levegőben terjedő HÍV felért volna egy népiirtással.

De mi az ördögöt okoz Zobrist vírusa?

Bármi is az, nyilvánvaló, hogy időbe telik a hatás jelentkezése... a közeli kórházakból nem közöltek adatokat szokatlan tünetekre panaszkodó betegekről.

Sinskey türelmetlenül várva a válaszokat a labor felé indult. Láta, hogy Brüder a lépcsőnél

áll, ahol van némi térerő a telefonáláshoz. Lefojtott hangon tárgyalt valakivel.

Sinskey az ügynökhöz sietett, aki akkor fejezte be a beszélgetést.

– Oké, értettem – mondta Brüder hitetlenkedéssel elegy rémülettel az arcán. – És nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen bizalmas ez az információ. Pillanatnyilag csak te tudhatsz róla. Hívj, ha kiderítesz még valamit. Köszönöm. – Azzal bontotta a vonalat.

– Mi volt ez? – kérdezte gyanakodva Sinskey.

Brüder lassan kifújta a levegőt.

– Most beszéltem egy régi barátommal, aki a CDC vezető virológusa Atlantában.

– Maga a felhatalmazásom nélkül értesítette a CDC-t? – támadt neki Sinskey.

– Átgondoltam a dolgot – válaszolta az ügynök. – Az emberem hallgatni fog, és pontosabb adatokra van szükségünk, mint amilyeneket ebben a hevenyészett laborban kaphatunk.

Sinskey végignézett a maroknyi ügynökön, akik vízmintákat vettek vagy a hordozható eszközök fölött görnyedtek. *Igaza van.*

– A kapcsolatom – folytatta Brüder – egy mindennel felszerelt mikrobiológiai laborban van, és már megerősítette, hogy szélsőségesen fertőző és eddig nem ismert vírusos patogénnel állunk szemben.

– Várjon! – szakította félbe Sinskey. – Hogyan tudta ilyen gyorsan eljuttatni neki a mintát?

– Sehogy – mondta feszülten Brüder. – A saját vérét tesztelte. Sinskey-nek kellett egy másodperc, hogy felfogja a közlés súlyát. *Már globális a fertőzés.*

Kilencvenkilencedik fejezet

Langdon lassan lépkedett, és furcsa, már-már testen kívüli érzés fogta el, mintha egy különösen életszerű rémálomban látná önmagát. *Mi lehetne veszélyesebb egy járványnál?*

Sienna egy szót sem szólt, amióta kiszállt a motorcsónakból, és intett Langdonnak, hogy kövesse. Egy csendes, kavicsos ösvényen haladtak, egyre távolabb a kikötőtől és a tömegtől.

Bár Siennának már felszáradtak a könnyei, Langdon gyanította, hogy érzelmek vihara dúl benne. Körülöttük hangosan visítottak a szirénák, de Sienna mintha meg sem hallotta volna. Üres tekintettel bámulta a földet a lába előtt, mint akit hipnotizált a kavicsok ritmikus csikorgása a talpuk alatt.

Egy kis parkhoz érkeztek, és Sienna bevezette Langdon a fák közé, ahol rejtve voltak a világ elől. Leültek egy vízre néző padra. A túlsó parton az ősi Galata torony emelkedett a hegyoldalba épült lakóházak fölött. Furcsán békésnek tűnt innen a világ, és nagyon távolinak mindaz, amit Langdon a víztározóban most történő eseményekről képzelt. Úgy vélte, hogy Sinskey és a csapat már kiderítette az igazságot: túl későn érkeztek ahhoz, hogy megakadályozzák a járványt.

Sienna kinézett a tengerre.

– Nincs sok időm, Robert – mondta. – A hatóságok végül a nyomomra akadnak. De előtte meg kell tudnia az igazságot... mindenről.

Langdon némán bólintott.

Sienna megtörölte a szemét, és szembefordult vele a pádon.

– Bertrand Zobrist... – kezdte. – Ő volt az első szerelmem. És a mesterem.

– Ezt már elmondták nekem, Sienna – figyelmeztette Langdon.

Sienna megrendülten nézett rá, de folytatta, mintha attól félne, hogy elvész a lendülete.

– Egy befolyásolható korszakomban találkoztam vele, és elbűvölt az intellektusával, a gondolataival. Bertrand velem együtt hitt abban, hogy az emberiség a pusztulás küszöbén áll... hogy borzalmas vég vár ránk, és sokkal gyorsabban fog eljönni, mint álmodni mernénk.

Langdon nem reagált.

– Egész gyerekkoromban – mondta Sienna – meg akartam menteni a világot. És mindenkitől megkaptam, hogy nem menthetem meg a világot, és kár lenne ezért feláldoznom a boldogságomat. – Elhallgatott, s az arca megfeszült, ahogy próbálta visszatartani a könnyeit. – Aztán jött Bertrand... egy gyönyörű, ragyogó elme, aki azt mondta, hogy nemcsak lehetséges a világ megmentése, de... erkölcsi parancs, hogy megtegyük. Bevezetett a hasonlóan gondolkodók körébe... szédületes képességekkel és intellektussal rendelkező emberekkel találkoztam... akik tényleg megváltoztathatják a jövőt. Életemben először nem éreztem magam egyedül, Robert.

Langdon, érzékelve a fájdalmat a szavaiban, kedvesen rámosolygott.

– Történt velem néhány szörnyű dolog az életem során – folytatta Sienna, egyre bizonytalanabb hangon. – Olyan dolgok, amelyeknél nehéz volt túllépni... – Elszakította a tekintetét Langdontól, és remegő kézzel végigsimított a fején, majd erőt vett magán, és

visszafordult. – És talán már csak az a hit tart életben, hogy képesek vagyunk jobbakká válni, mint amilyenek vagyunk... hogy képesek vagyunk tenni valamit a katasztrófa elkerüléséért.

– És Bertrand is osztotta ezt a hitet? – kérdezte Langdon.

– Teljes mértékben. Bertrand határtalanul bízott az emberiségben. Transzhumanista volt, aki hitt abban, hogy egy fényes „poszthumán” korszak előtt állunk... egy nagy átalakulás kora előtt. Jövőbelátó volt, aki olyan szemmel tudta nézni az előttünk álló utat, ami csak keveseknek adatik meg. Felismerte a technológiában rejlő páratlan lehetőségeket, és hitt abban, hogy több nemzedék során egészen más állatfajjává válhat az ember... genetikailag feljavítva egészségesebb, értelmesebb, erősebb, sőt együtt érzőbb lehet. – Sienna szünetet tartott. – De volt egy probléma. Úgy gondolta, hogy fajként nem marad elég időnk valóra váltani ezt a lehetőséget.

– A túlnépesedés miatt – vonta le a következtetést Langdon.

Sienna bólintott.

– A malthusiánus forgatókönyv... Bertrand azt mondogatta, hogy úgy érzi magát, mint a khthon szörnyvel viaskodó Szent György.

Langdon nem egészen értette.

– A Medúza?

– Igen, metaforikusan. Medúza és a khthon szörnyek egész családja a föld alatt él, mert közvetlen kapcsolatban vannak a Földanyával. És szimbolikus kapcsolatban...

– A termékenységgel – fejezte be Langdon, és meghökkent, hogy miért nem gondolt erre korábban. Termékenység. Népesedés.

– Igen, a termékenységgel – válaszolta Sienna. – Bertrand azért használta a „khthon szörny” kifejezést, hogy kidomborítsa a saját termékenységünkben rejlő fenyegetést. Úgy jellemezte a túlzott szaporodásunkat, mint egy látóhatáron ólálkodó szörnyet... és ezt a szörnyet azonnal korlátok közé kell zárunk, mert különben mindnyájunkat felfal.

Saját termékenységünk les ránk, ismerte fel Langdon. A khthon szörny.

– És Bertrand viaskodott ezzel a szörnyvel... hogyan?

– Értse meg, kérem – mondta Sienna védekezően –, ezek nem könnyen megoldható problémák. A rangsorolás mindig zűrös folyamat. Az az ember, aki levágja egy hároméves gyerek lábát, alávaló bűnöző... kivéve azt az esetet, amikor ez az ember orvos, és ezzel menti meg a gyereket az üszkösödéstől. Néha csak a kisebbik rosszat lehet választani. – Sienna megint sírva fakadt. – Én hiszek abban, hogy Bertrand nemes célt követett... de a módszerei... – Sienna elfordította a tekintetét. Látszott, hogy mindjárt összeomlik.

– Sienna – suttogta Langdon gyöngéden. – Szeretném megérteni ezt az egészet. El kell magyaráznia nekem, mit tett Bertrand. Mit szabadított rá a világra?

Sienna újra ráemelte a tekintetét, és szép barna szeme most sötét félelmet tükrözött.

– Egy vírust – suttogta. – Egy nagyon különleges vírust.

Langdon a lélegzetét is visszatartotta.

– Mondja el.

– Bertrand létrehozott valamit, amit vírusvektorként ismernek. Ez egy tudatosan

megtervezett vírus, amely genetikai információt juttat a megtámadott sejtbe. – Sienna szünetet tartott, hogy Langdon végiggondolhassa. – Egy vírusvektor... nem öli meg a gazdasejtet... hanem elhelyez benne egy előre meghatározott DNS-szekvenciát, lényegében módosítja a sejt genomját.

Langdon megpróbálta értelmezni a hallottakat. A vírus megváltoztatja az emberi DNS-t?

– Ez egy alattomos természetű vírus – folytatta Sienna. – Senki nem tudja, hogy megfertőződött. Senki nem lesz beteg. Nem okoz észlelhető tüneteket, amelyekből kiderülne, hogy genetikailag megváltoztatott minket.

Langdon érezte, ahogy lüktet a vér az ereiben.

– És mit változtat meg bennünk?

Sienna egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Robert – suttogta ahogy a vírus kiszabadult a víztározó lagúnájában, elindult egy láncreakció. Mindenki, aki lement abba a tározóba és belélegezte az ottani levegőt, megfertőződött. Vírushordozók lettek... mit sem sejtő bűntársak, akik átviszik a vírust másokra, exponenciálisan terjesztve a betegséget, amely úgy fogja végigtarolni a bolygót, mint egy erdőtüz. A vírus már most behatolt a globális népességbe. Ott van magában, bennem... mindenkiben.

Langdon felállt a pádról és feldúltan járt fel-alá Sienna előtt.

– De mit tesz velünk?

Sienna hallgatott egy másodpercig.

– A vírus képes arra, hogy... terméketlenné tegye az emberi testet. – Kényelmetlenül feszengett a pádon. – Bertrand meddőséggel fertőzött meg bennünket.

Langdon letaglózták ezek a szavak. *Egy vírus, amely terméketlenné tesz minket?* Langdon tudta, hogy léteznek vírusok, amelyek meddőséget okoznak, de egy erősen fertőző, levegőben terjedő kórokozó, amely a genetikai megváltoztatásunkkal éri el ezt, egy egészen más világ része volt... inkább egy orwelli negatív utópia.

– Bertrand sokszor bocsátkozott elméleti fejtegetésekbe egy ilyen vírusról – mondta halkan Sienna –, de soha nem gondoltam, hogy meg is akarja valósítani... még kevésbé azt, hogy sikerül neki. Amikor megkaptam a levelét, és megtudtam, mit tett, nagyon megrendültem. Kétségbeesetten próbáltam rátalálni, hogy megkérjem, pusztítsa el a teremtményét. De későn érkeztem.

– Várjon – szólt közbe Langdon, végre visszanyerve a hangját. – Ha a vírus mindenkit terméketlenné tesz a Földön, akkor nem lesznek új nemzedékek, és az emberi faj kihalásnak indul.

– Igen – válaszolta Sienna erőtlén hangon. – Csakhogy Bertrand célja nem a fajunk kiirtása volt. Épp ellenkezőleg. Ezért hozott létre egy véletlenszerűen aktiválódó vírust. Noha az Inferno immár minden emberi DNS-ben jelenvaló, és tovább fogjuk adni a következő nemzedéknek is, csak az emberek egy bizonyos százalékában aktiválódik. Vagyis hiába hordozza a vírust a föld egész lakossága, csak az emberek egy véletlenszerűen kiválasztott részében okoz meddőséget.

– De melyik részében? – tette fel a kérdést Langdon, de alig is tudta elhinni, hogy ilyet

kérdez.

– Tudja, hogy Bertrand megszállottja volt a Fekete Halálnak... a pestisnek, amely válogatás nélkül pusztította el Európa lakosságának egyharmadát. Hitt abban, hogy a természet tudja, hogyan kell selejtezni. Amikor Bertrand elvégezte a meddősségi számításokat, örömmel fedezte fel, hogy a pestis egyharmados halálozási aránya pontosan az az arány, amely fenntartható számra rostálja az emberi népességet.

Ördögi, gondolta Langdon.

– A Fekete Halál megtizedelte a nyáját, és utat nyitott a reneszánsznak – mondta Sienna –, és Bertrand úgy teremtette meg a maga Infernóját, mint az egyetemes újjászületés egyfajta modern kori katalizátorát. A transzhumanista fekete halál annyiban más, hogy akikben megjelenik a betegség, azok nem pusztulnak el, csupán terméketlenek lesznek. Feltételezve, hogy Bertrand vírusa működik, a világ népességének egyharmada meddő lesz... és a népesség egyharmada mindig is meddő lesz. A hatás nagyjából olyan, mint egy recesszív géné... amelyet továbbadnak az utódoknak, de csak egy kis százalékukban válik dominánssá.

Siennának reszketett a keze.

– Bertrand büszkén írta nekem a levelében – folytatta hogy szerinte az Inferno nagyon elegáns és humánus megoldás. – Megint eleredtek a könnyei, letörölte őket. – A Fekete Halál pusztításához képest el kell ismernem, hogy van benne valami. Nem lesznek tele a kórházak betegekkel és haldoklókkal, nem hevernek rothadó holttestek az utcán, nem gyászolják túlélők szeretteik elvesztését. Csak nem születik többé olyan sok gyerekük az embereknek. Addig csökken a bolygón a születésszám, hogy a népesedési görbe megfordul, és elkezd lefelé haladni. – Sienna szünetet tartott. – Az eredmény hatásosabb lesz, mint a pestisé volt. mert nem csak átmenetileg fog visszaesni a népesség növekedése. Bertrand hosszú távú, állandó megoldást talált az Infernóval... transzhumanista megoldást. Ivarsejti génebesz volt. A gyökérénel ragadta meg a problémát.

– Ez genetikai terrorizmus – suttogta Langdon. – Alapvetően változtatja meg azt, amik vagyunk... akik mindig is voltunk.

– Bertrand ezt nem így látta. Arról álmodott, hogy kijavítja az emberi evolúció végzetes hibáját... azt, hogy a fajunk egész egyszerűen túl szapora. A páratlan intellektusunk dacára olyan organizmus vagyunk, amely nem képes szabályozni a saját létszámát. Hiába az ingyenes fogamzásgátlás, az oktatás vagy a kormányzati próbálkozások. Csak szüljük a gyerekeket, akár akarjuk, akár nem. Tudta, hogy Amerikában a terhességeknek majdnem a fele nem tervezett? Az elmaradott országokban pedig hetven százalék fölötti ez az arány!

Langdon látta már ezeket a statisztikákat, de csak most kezdte megérteni a következményeket. Az emberek fajként olyanok, akár a nyulak, amelyeket betelepítettek egyes Csendes-óceáni szigetekre, és addig hagyták őket ellenőrizetlenül szaporodni, amíg végül felborították az ökoszisztémát, és kihaltak.

Bertrand Zobrist áttervezte a fajunkat... hogy megmentsen minket. .. kevésbé termékeny populációvá alakított át.

Langdon vett egy nagy levegőt, és kinézve a Boszporuszra úgy érezte, hogy ugyanúgy nincs talaj a lába alatt, mint a távolban úszó hajóknak. A szirénák egyre hangosabban bömböltek a

kikötő felől, és Langdonban tudatosult, hogy fogy az idő.

– De nem az a legfélelmetesebb – mondta Sienna –, hogy az Inferno meddőséget okoz, hanem az, hogy képes erre. Egy levegőben terjedő vírusvektor olyan, mint egy kvantumugrás... évekkel megelőzi a korát. Bertrand egyszerre kiemelt minket a génebeszét sötét középkorából, és a jövőbe röpített. Megnyitotta az evolúciós folyamatot, és képessé tette az emberiséget arra, hogy nagy léptékben újjáalakítsa a fajunkat. Pandora szelencéje kinyílt, és már nem zárható vissza. Bertrand megteremtette az emberi faj módosításának kulcsát... és ha ez a kulcs rossz kezekbe kerül, isten legyen hozzánk irgalmas. Ezt a technológiát soha nem lett volna szabad létrehozni. Amint elolvastam Bertrand levelét, amelyben megmagyarázza, hogyan ért célt, elégettem. Aztán esküt tettem, hogy megkeresem a vírusát, és elpusztítom, hogy írmagja se maradjon.

– Nem értem – mondta Langdon dühösen. – Ha el akarta pusztítani a vírust, akkor miért nem működött együtt dr. Sinskey-vel és a WHO-val? Hívnia kellett volna a CDC-t, vagy valakit.

– Ezt nem mondhatja komolyan! A kormányzati szervezetek az utolsók, amelyeknek hozzáférést adnék egy ilyen technológiához! Gondoljon bele, Robert! A történelem folyamán minden úttörő technikából, amelyet a tudomány felfedezett, fegyver lett... az egyszerű tűztől az atomenergiáig. És szinte mindig a nagy hatalmú kormányoknak a kezén. Mit gondol, honnan vannak a biológiai fegyvereink? Kutatásokból, amelyeket olyan szervezetek folytattak, mint a WHO vagy a CDC. Bertrand technológiája, egy genetikai vektorként használt járványvírus minden idők legerősebb fegyvere. Olyan borzalmak előtt nyitja meg az utat, amit egyelőre elképzelni sem tudunk, ideértve a célzott biológiai fegyvereket. Gondoljon egy kórokozóra, ami csak olyan embereket támad meg, akiknek a genetikai kódja bizonyos etnikai markereket tartalmaz. Ez genetikai szintű etnikai tisztogatást tenne lehetővé!

– Nagyon is megértem az aggodalmait, Sienna, de ezt a technológiát jóra is használni lehetne. Nem lenne-e áldás ez a felfedezés a genetikai gyógyászatban? A globális védőoltások új módszere például?

– Talán, de én megtanultam, hogy a legrosszabbra számítsak, azoktól, akiknek hatalmuk van.

Langdon egy helikopter kelepelését hallotta a távolból. Kilesett a fák közül a Fűszer Bazár felé, és meglátta a hegy fölött haladó és a kikötő felé tartó gép fényeit.

Sienna megdermedt.

– Mennem kell – mondta felállva, és a nyugatra lévő Atatürk híd felé nézett. – Azt hiszem, megpróbálok gyalog átjutni a hídon, és onnan...

– Nem megy sehová, Sienna – mondta Langdon határozottan.

– Robert, azért jöttem vissza, mert úgy éreztem, hogy magyarázattal tartozom. Most megkaptam.

– Nem, Sienna – mondta Langdon. – Azért jött vissza, mert egész életében menekült, és végül ráébredt, hogy már nincs hová mennie.

Sienna mintha összezsugorodott volna.

– Milyen választásom van? – kérdezte a vizet pásztázó helikoptert figyelve. – Börtönbe

csuknak, amint rám találnak.

– Maga nem tett semmi rosszat, Sienna. Nem maga hozta létre a vírust... nem is maga szabadította el.

– Ez igaz, de nagyon messzire elmentem, hogy akadályozzam az Egészségügyi Világszervezetet a megtalálásában. Ha nem egy török börtönben végzem, akkor valami nemzetközi bíróság elé állítanak biológiai terrorizmus vádjával.

Ahogy egyre hangosabb lett a helikopter kelepelése, Langdon a dokkok felé nézett. A gép helyben körözött, a rotorok felkavarták a vizet, a keresőfény a hajókat pásztázta.

Sienna ugrásra késznek tűnt.

– Hallgasson meg, kérem – mondta Langdon. – Tudom, hogy sok mindenen ment keresztül, tudom, hogy fél, de tovább kéne látnia. Bertrand hozta létre a vírust. És maga próbálta megállítani.

– De kudarcot vallottam.

– Igen, és most, hogy a vírus kijutott, a tudományos közösségnek és az orvostársadalomnak meg kell értenie, hogy miről van szó. Maga az egyetlen, aki szinte mindent tud róla. Talán van mód a semlegesítésére... vagy tehetünk valamit, hogy felkészüljünk. – Langdon farkasszemet nézett Siennával. – El kell mondania a világnak, amit tud, Sienna. Nem tűnhet el csak úgy.

Sienna most már egész karcsú testében reszketett, mintha átszakadással fenyegetnének benne a szomorúság és a bizonytalanság gátjai.

– Robert, én... nem tudom, mit tegyek. Már azt sem tudom, hogy ki vagyok. Nézzen rám. – Sienna a kopasz fejére tette a kezét. – Szörnyeteggé változtam. Hogyan nézhetnék szembe...

Langdon hozzá lépett és a karjába zárta. Érezte a teste remegését a mellkasán, érezte a törékenységét. Halkan suttogott a fölébe.

– Sienna, tudom, hogy el akar futni, de én nem engedem. Előbb vagy utóbb el kell kezdenie bízni valakiben.

– Én nem... – zokogta Sienna – ...nem tudom, hogyan.

Langdon magához szorította.

– Kis lépésekkel kell kezdeni. Most tegye meg az első kis lépést. Bízzon meg bennem.

Századik fejezet

Fém csattant fémnek a C-130 ablaktalan testén, felugrasztva a kormányzót a székéből. Valaki odakint egy pisztoly agyával dörömbölt a repülőgép ajtaján, bebocsátást követelve.

– Mindenki maradjon a helyén – parancsolta a pilóta az ajtó felé menet. – A török rendőrség az. Most hajtottak ide a géphez.

A kormányzó és Ferris gyors pillantást váltottak egymással.

A gépen tartózkodó WHO-alkalmazottak pánikszerű telefonhívásai elárulták a kormányzónak, hogy nem járt sikerrel a lokalizálási küldetés. *Zobrist véghezvitte a tervét, gondolta. Es az én cégem segítette benne.*

Az ajtó előtt határozott fellépésű személyek kiabáltak törökül.

A kormányzó talpra ugrott.

– Ne nyissa ki az ajtót! – utasította a pilótát.

A pilóta megállt, és dühösen meredt a kormányzóra.

– Mégis, miért ne?

– A WHO nemzetközi szervezet – válaszolta a kormányzó –, és ez a gép független felségterület.

A pilóta a fejét rázta. – Ez a gép egy törökországi repülőtéren tartózkodik, uram, és amíg el nem hagyja a török légteret, ennek az országnak a törvényei alatt áll.

A pilóta az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Két egyenruhás férfival találta magát szemben. Zord tekintetük semmi jót nem ígért.

– Ki ennek a gépnek a kapitánya? – kérdezte az egyik erős akcentussal.

– Én – felelte a pilóta.

Az egyik rendőr két iratot adott át neki.

– Letartóztatási parancsok. Ennek a két utasnak velünk kell jönnie.

– Hívja fel dr. Sinskey-t – mondta a kormányzó a WHO pilótájának. – Nemzetközi katasztrófaelhárítási akcióban veszünk részt.

Az egyik rendőr gúnyos vigyorral mérte végig a kormányzót.

– Dr. Elizabeth Sinskey? Az Egészségügyi Világszervezet igazgatója? Ő rendelte el az önök letartóztatását.

– Az lehetetlen – válaszolta a kormányzó. – Mr. Ferris és én azért vagyunk itt Törökországban, hogy segítsünk dr. Sinskey-nek.

– Akkor nem végezhetek valami jó munkát – közölte a másik rendőr. – Dr. Sinskey kapcsolatba lépett velünk, és megnevezte önöket mint egy török földön végrehajtott bioterrorista összeesküvés bűntársait. – Bilincseket vett elő. – Mindkettőjüket bevisszük a kapitányságra kihallgatni.

– Ügyvédet követelek! – kiáltotta a kormányzó.

Fel perc múlva már megbilincselve terelték őket lefelé a rámpán, és durván belökték egy

fekete szedán hátsó ülésére. És már indultak is a leszállópályán át a repülőtér egy távoli sarka felé ahol egy helyen átvágták és széthúzták a drótkerítést, hogy kiferjen rajta a kocsi. A kerítést elhagyva átzötykölődtek egy repülőgéproncsokkal teli, poros senkiföldjén, és leparkoltak egy régi szerelőműhelynél.

A két egyenruhás férfi kiszállt és körülnézett. Látható elégedettséggel állapították meg, hogy nem követték őket, majd levették a rendőrruhát, és félredobták. Aztán kiségtették Ferrist és a kormányzót a kocsiból, s levették róluk a bilincset.

A kormányzó a csuklóját dörzsölte, belátva, hogy nem tetszene neki a rabság.

– A kocsi kulcsai a szőnyeg alatt vannak – mondta az egyik ügynök egy közelben parkoló fehér mikrobuszra mutatva. – Van egy táska a hátsó ülésen, abban minden szükségességet megtalálnak... iratokat, pénzt, kártyás telefonokat, ruhákat és még pár dolgot, aminek jó hasznát vehetik.

– Köszönöm – mondta a kormányzó. – Maguk rendes fiúk.

– Csak jó képzést kaptunk, uram.

Azzal a két török férfi beült a fekete szedánba, és elhajtott. *Sinskey nem hagyta volna, hogy megússzam, emlékeztette magát a kormányzó.* Végig ezt érezte, amíg Törökországba tartottak, ezért e-mailben riasztotta a Konzorcium helyi irodáját, jelezve, hogy ki kell őket menteni Ferrisszel.

– Gondolja, hogy vadászni fog ránk? – kérdezte Ferris.

– Sinskey? – A kormányzó bólintott. – De még mennyire. Bár gyanítom, hogy pillanatnyilag másért kell aggódnia.

A két férfi beszállt a fehér mikrobuszba, és a kormányzó átvizsgálta a vászontáska tartalmát, megkeresve az iratokat. Aztán fogott egy baseballsapkát, és a fejébe húzta. De előtte kivette, amit belesomagoltak: egy kis üveg Highland Park Single Malt whiskyt. *Tényleg jók a fiúk.*

A kormányzó nézte a borostyánszínű italt, és azt mondta magának, hogy várjon vele holnapig. De aztán maga elé képzelte Zobrist Solublont-tasakját, és felmerült benne, hogy lesz-e holnap.

Megszegtem a főszabályt, gondolta. Feladtam az ügyfeletem.

A kormányzó furcsán könnyűnek érezte magát, tudva, hogy az elkövetkező napokban a világot elárasztják a katasztrófa hírei, amelyben nem elhanyagolható szerepet játszott. *Ez soha nem történt volna meg nélkülem.*

Életében először érezte, hogy a tudatlanság és a kívülállás nem erkölcsös álláspont. Letörte a pecsétet a Scotch palackjáról.

Élvezd ki, mondta magának. Így vagy úgy, de meg vannak számlálva a napjaid.

A kormányzó jól meghúzta az üveget, és élvezte a torkában szétáradó melegséget.

Hirtelen reflektorok gyúltak ki a sötétben, és minden oldalról kéken villogó járőr-kocsik fogták körül őket.

A kormányzó eszelősen kapkodta a fejét... aztán csak ült ott, mint aki megkövült.

Nincs menekvés.

Miközben fegyveres török rendőrök közeledtek a mikrobuszhoz és puskát fogtak rájuk, a kormányzó ivott még egy utolsó kortyot, aztán szó nélkül a feje fölé emelte a kezét.

Tudta, hogy ezek a rendőrök már nem az ő emberei.

Százegyedik fejezet

A svájci konzulátus a Levent plaza 1. alatt található Isztambulban, egy ultramodern felhőkarcolóban. Az épület homorú, kék üveghomlokzata futurisztikus monolitra emlékeztet a történelmi nagyváros látképén.

Sinskey csaknem egy órája hagyta ott a víztározót, és a konzulátuson rendezte be ideiglenes főhadiszállását. A helyi hírcsatornák sorra számoltak be a Liszt *Dante-szimfóniájának* utolsó előadásán, a víztározóban kitört pánikról. Egyelőre nem közöltek részleteket, de a vegyvédelmi felszerelést viselő nemzetközi egészségügyi stáb jelenléte a legvadabb találgatásokra adott okot.

Sinskey kinézett az ablakon a város fényeire, és mélységesen egyedül érezte magát. Reflexmozdulattal nyúlt a nyakához az amulettért, de nem volt mit megfognia. A törött talizmán két darabja ott feküdt előtte az asztalon.

A WHO igazgatója az imént fejezte be egy válságtanácskozás összehívását Genfben. A különböző ügynökségek szakemberei már úton voltak, és Sinskey is oda készült, hogy tájékoztassa őket. Szerencsére valaki az éjszakai ügyeletesek közül hozott neki egy bögre tűzforró, eredeti török kávét, amit Sinskey gyorsan el is fogyasztott.

Egy fiatalember a konzulátusról dugta be a fejét az ajtón.

– Asszonyom, Robert Langdon keresi.

– Köszönöm – válaszolta Sinskey. – Küldje be.

Húsz perccel ezelőtt Langdon felhívta telefonon, és közölte, hogy Sienna Brooks megszökött előle, ellopott egy hajót, és a tengeren át elmenekült. Sinskey már hallotta a hírt a helyi hatóságoktól, akik még mindig kutatnak a környéken, de eddig nem jártak sikerrel.

Most, ahogy Langdon magas alakja megjelent az ajtóban, Sinskey alig ismerte meg. Az öltöne piszkos volt, a haja rendetlen, a szeme fáradt és karikás.

– Jól van, professzor? – emelkedett fel Sinskey.

Langdon elgyötörten mosolygott.

– Voltak már könnyebb éjszakáim is.

– Foglaljon helyet – mutatott Sinskey egy székre.

– Zobrist kórokozója – kezdett bele Langdon minden bevezetés nélkül, amint leült. – Azt hiszem, egy héttel ezelőtt szabadult ki.

Sinskey türelmesen bólintott.

– Igen, mi is erre a következtetésre jutottunk. Még nem jelentettek tüneteket, de izoláltuk a mintákat, és már folynak a kimerítő vizsgálatok. Sajnos napokba, vagy akár hetekbe telhet, mire kiderítjük, hogy pontosan milyen vírus ez... és mit okoz.

– Ez egy vírusvektor – mondta Langdon.

Sinskey meglepetten kapta fel a fejét, hogy Langdon egyáltalán ismeri ezt a szakkifejezést.

– Hogy mondta?

– Zobrist létrehozott egy levegőben terjedő vírusvektort, ami módosítani tudja az emberi

DNS-t.

Sinskey olyan hirtelen pattant fel, hogy felborította a sziket. *Ez lehetetlen!*

– Honnan veszi ezt?

– Siennától – válaszolta Langdon teljes nyugalommal. – mondta nekem. Fél órával ezelőtt.

Sinskey az asztalra fektette a kezét, és egyszerre bizalmatlanul kezdte méregetni Langdont.

– Hát nem szökött meg?

– De igen – válaszolta Langdon. – Szabad volt, egy motorcsónakkal kiment a tengerre, és könnyen eltűnhetett volna. De ő máshogy döntött. Saját elhatározásából visszajött. Sienna segíteni szeretne ennek a válságnak a megoldásában.

Nyers nevetés hagyta el Sinskey ajkát.

– Bocsásson meg, ha nem rohanok megbízni Ms. Brooksban, kivált, ha ilyen valóságtól elrugaskodott teóriával áll elő.

– Én hiszek neki – mondta Langdon rezzenéstelenül. – És ha ő azt állítja, hogy ez egy vírusvektor, akkor azt javaslom, hogy vegye komolyan.

A nőre hirtelen rátört a kimerültség, nehezebbé esett értelmezni Langdon szavait. Az ablakhoz ment, és kinézett. *Egy DNS-t módosító vírusvektor?* Bármilyen valószínűtlennek hangzott és bármilyen borzalmas kilátások következtek is belőle, azt el kellett ismernie, hogy van benne valami hajmeresztő logika. Zobrist végül is génebész volt, és nagyon jól tudta, hogy a legkisebb mutáció egyetlen génben katasztrofális hatással lehet a szervezetre... rák, szervleállás, vérképzési rendellenességek. Még egy olyan iszonyú betegséget is, mint a cisztás fibrózis – amely szabályosan nyákba fullasztja az áldozatát egy minimális hiba okozza a 7-es kromoszóma egyik szabályozó génjében.

A szakemberek csak most kezdték el kezelni ezeket a genetikai eredetű betegségeket kezdetleges vírusvektorokkal, amelyeket közvetlenül a betegbe fecskendeznek. Ezeket a nemfertőző vírusokat arra programozták, hogy bejutva a páciens szervezetébe olyan DNS-t helyezzenek el, ami kijavítja a hibás szakaszokat. Ennek az új tudománynak azonban, mint minden tudománynak, van egy sötét oldala is. Egy vírusvektor hatásai lehetnek kedvezőek, de kártékonyak is... a génebész szándékaitól függően. Ha egy vírust rossz szándékkal arra programoznának, hogy hibás DNS-t juttasson be egészséges sejtekbe, az pusztító eredménnyel járna. Ráadásul, ha egy ilyen kártékony vírust úgy terveznének meg, hogy erősen fertőző legyen és levegőben is terjedjen...

Sinskey beleborzongott a lehetőségbe. Miféle genetikai rémálmot valósított meg Zobrist? Hogyan akarta megtizedelni az emberi nyáját?

Sinskey tudta, hogy hetekbe telhet megtalálni a választ. Az ember genetikai kódja a kémiai permutációk jóformán végtelen labirintusa. Ebben kutatni azt remélve, hogy rábukkannak Zobristnak arra az egy bizonyos változtatására olyan, mint tűt keresni egy szénakazalban... miközben még azt sem tudják, melyik bolygón van az a szénakazal.

– Elizabeth? – szakította ki a gondolataiból Langdon mély hangja.

Sinskey elfordult az ablaktól, és ránézett. Langdon még mindig nyugodtan ült a helyén.

– Hallotta, amit mondtam? – kérdezte. – Sienna ugyanúgy szeretné elpusztítani ezt a vírust,

mint maga.

– Azt erősen kétlem.

Langdon fújt egyet, és felállt.

– Azt hiszem, meg kéne hallgatnia. Nem sokkal a halála előtt Zobrist levelet küldött Siennának, amelyben leírta, hogy mit tett. Részletesen elmagyarázta, mire képes a vírus... hogyan támadja meg az embert és hogyan éri el a célját.

Sinskey megdermedt. *Van egy levél?!*

– Amikor Sienna megtudta, hogy mit hozott létre Zobrist, elborzadt. Meg akarta állítani. Úgy ítélte meg, hogy egy ennyire veszélyes vírus nem kerülhet senkinek a kezébe, beleértve az Egészségügyi Világszervezetet is. Hát nem érti? Sienna elpusztítani akarta a vírust... nem kiszabadítani.

– Egy levél? – kérdezte Sinskey, immár egyetlen célra összpontosítva. – Részletes leírással?

– Igen. Ezt mondta nekem Sienna.

– Szükségünk van arra a levélre! A részletes leírással hónapokat nyerhetünk, mert ennyi időbe telne kideríteni, hogy mi ez és mit tehetünk ellene.

Langdon megrázta a fejét.

– Nem értett meg. Amikor Sienna elolvasta Zobrist levelét, megrettent. Azonnal elégette. Biztos akart lenni abban, hogy senki...

Sinskey az asztalra csapott.

– Megsemmisítette azt, ami segíthetne felkészülnünk erre a válságra? És még azt kéri, hogy bízzam meg benne?!

– Tudom, hogy sokat kérek, ha meggondoljuk, hogy miket tett, de a megbüntetése helyett hasznosabb számításba venni, hogy kiemelkedőek az intellektuális képességei, köztük az emlékezőtehetsége. – Langdon szünetet tartott. – Mit szólna ahhoz, ha fel tudná idézni Zobrist levelét, amivel a segítségére lenne?

Sinskey összehúzta a szemét, és kurtán biccentett.

– Nos, professzor, ha így áll a dolog, mit javasol?

Langdon az üres kávécsészére mutatott.

– Azt javaslom, hogy kérjen még kávé... és hallgassa meg Sienna egyetlen feltételét.

Sinskey-nek felgyorsult a szívverése, és a telefonra pillantott.

– Tudja, hogyan lehet őt elérni?

– Tudom.

– Hallgatom a feltételt.

Langdon elmondta neki, és Sinskey némán megfontolta.

– Azt hiszem, ez így helyes – tette hozzá Langdon. – Végül is nem veszíthet rajta semmit.

– Ha mindaz igaz, amit elmondott, akkor szavamat adom.

– Azzal Sinskey Langdon elé tolta a telefont. – Hívja fel, kérem.

Sinskey meglepetésére Langdon nem emelte föl a kagylót. Ehelyett felállt, és elindult az ajtó

felé, közelebb, hogy egy perc, és itt van. A mit sem értő Sinskey kiment a folyosóra, és figyelte, ahogy Langdon átvág a konzulátus váróhelyiségén és kimegy az előtérbe a lifthez. Egy pillanatig azt hitte, hogy távozik, de nem a liftet hívta, hanem besurrant a női mosdóba.

Néhány másodperc múlva egy harminc év körüli nővel jön ki. Sinskey-nek nem volt könnyű elfogadnia, hogy valóban Sienna Brooks az. A csinos, lófarkas nő, akire emlékezett, teljesen átalakult. Tarkopasz volt, mintha leborotvtáltak volna a koponyáját.

Bementek Sinskey irodájába, és szó nélkül leültek két székre az íróasztallal szemben.

– Bocsásson meg – mondta gyorsan Sienna. – Tudom, hogy sok megbeszélőnivalónk van, de remélem, megengedi, hogy előtte még elmondjak valamit.

Sinskey kiérezte a szomorúságot Sienna hangjából.

– Tessék.

– Asszonyom – kezdte Sienna gyenge hangon ön a WHO igazgatója. Mindenképp jobban tudja, hogy a fajunk az összeomlás szélén áll... kezelhetetlenné vált a népesedés. Bertrand Zobrist éveken át próbált kapcsolatot teremteni az önhöz hasonló befolyásos emberekkel, hogy tárgyaljanak a küszöbönálló válságról. Számtalan szervezetet keresett meg, amelyről úgy vélte, hogy hatni tud a változásra... Worldwatch Intézet, Római Klub, Population Matters, KülkapcsolatokTanácsa... de nem talált senkit, aki értelmesen tárgyalni mert volna egy igazi megoldásról. Valamennyien csak olyan tervekkel álltak elő, mint a jobb felvilágosítás a fogamzásgátlásról, adókedvezmény a kisebb családoknak, sőt telepek létesítése a holdon! Nem csoda, hogy Bertrand belebolondult.

Sinskey nem reagált, csak bámult rá.

Sienna vett egy nagy levegőt.

– Dr. Sinskey, Bertrand személyesen fordult önhöz. Könyörgött, hogy értse meg, mi fenyeget... könyörgött, hogy jöjjön létre valamilyen párbeszéd. De ahelyett hogy meghallgatta volna az elgondolásait, örültnek nevezte, feltette a nevét egy megfigyelőlistára, és a föld alá kényszerítette. – Sienna hangja érzelmekkel telítődött. – Bertrand egyedül halt meg, mert az olyan emberek, mint ön, nem voltak hajlandók még arra sem, hogy szembenézzenek a katasztrofális helyzettel, amely igenis kellemetlen megoldást követel. Bertrand csak annyit tett, hogy kimondta az igazságot... és ezért keresztre feszítették. – Sienna megtörölte a szemét, és Sinskey-re nézett az íróasztal felett. – Higgye el, én aztán tudom, hogy milyen érzés teljesen egyedül lenni... a világ legrosszabb fajta magányossága az az elszigeteltség, amelyet az idéz elő, hogy félreértik az embert. Ez vezethet oda, hogy elveszíti a valóságérzékét. Sienna elhallgatott, és feszült csend állt be.

Sinskey hosszan fürkészte, aztán hátradőlt.

– Ms. Brooks – mondta a lehető legnyugodtabban igaza van. Talán nem figyeltem oda... – Összefonta a kezét az asztalon és egyenesen Siennára nézett. – De most figyelek.

Százkettedik fejezet

A svájci konzulátus előcsarnokának órája már rég elütötte a hajnali egyet.

Sinskey asztalán a jegyzetömb megtelt kusza kézírásos jegyzetekkel, kérdésekkel és ábrákkal. Az Egészségügyi Világszervezet igazgatója már több mint öt perce nem beszélt, meg sem mozdult. Az ablaknál állt, és kibámult az éjszakába.

A háta mögött Langdon és Sienna is némán, várakozóan ült a török kávéja maradékát dajkálva; a porrá tört kávészemek és a pisztácia erős aromája járta át a szobát.

Csak a mennyezeti neon zúgása hallatszott.

Sienna érezte a saját szívének dobogását, és azon tűnődött, vajon mire gondol Sinskey, miután megtudta a brutális részleteket. *Bertrand vírusa meddőséget terjeszt. Az emberi népesség egyharmada terméketlen lesz.*

Miközben magyarázott, Sienna végig figyelte, milyen érzelmeket vált ki Sinskey-ből, amelyek szinte tapinthatóak voltak, hiába fegyelmezte magát. Először megdöbbsent, de elfogadta azt a tényt, hogy Zobrist valóban létrehozott egy levegőben terjedő vírusvektort. Aztán rövid időre feltámadt benne a remény, amikor megtudta, hogy a vírus nem öli meg az embereket. Majd a reményt lassan felváltotta az iszonyat, ahogy felfogta az igazságot: a föld lakosságának tetemes része meddő lesz. Az a felismerés hogy a vírus az emberi termékenységet támadja, személyesen is mélyen érintette őt.

Sienna esetében a megkönnyebbülés volt az uralkodó érzelem. Bertrand levelének teljes tartalmát megosztotta a WHO igazgatójával. *Nincsenek már titkaim.*

– Elizabeth? – szólította meg Langdon.

Sinskey lassan kiszakította magát a gondolataiból. Amikor újra feléjük fordult, megviselt volt az arca.

– Sienna – kezdte száraz hangon –, a magától kapott információk nagyon hasznosak lesznek egy válságkezelési stratégia kidolgozásában. Hálás vagyok az őszinteségéért. Mint tudja, a pandémiás vírusvektorok eddig csak elméleti lehetőségként merültek fel a népesség széles körű immunizációjára, de mindenki úgy vélte, hogy még hosszú évekre vagyunk a technológia kidolgozásától.

Sinskey visszatért az íróasztalához, és leült.

– Bocsásson meg – mondta a fejét csóválva. – Én még mindig sci-finek érzem ezt az egészet.

Nem csodálom, gondolta Sienna. Minden kvantumugrás ilyen volt az orvostudományban: a penicillin, az anesztézia, a röntgen, az első sejtosztódás látványa a mikroszkópon át.

Dr. Sinskey a jegyzeteire nézett.

– Néhány órán belül Genfben leszek, ahol kérdések özönével várnak. Nem kétlem, hogy az első kérdés az lesz, van-e mód védekezni a vírus ellen.

Sienna egyetértett vele.

– És úgy képelem – folytatta Sinskey hogy az elsőnek javasolt megoldás Bertrand vírusának elemzése lesz, hogy minél többet tudjunk róla, és aztán megpróbálhassunk létrehozni egy második törzset... amelyet újraprogramozunk, hogy változtassa vissza a DNS-t az eredeti

alakjára. – Sinskey nemtűnt derűlátónak, amikor Siennához fordult. – Az még a jövő zenéje, hogy egyáltalán létre lehet-e hozni egy ilyen ellenvírust, de szeretném, ha kifejtené, mit gondol erről a hipotézisről.

Hogy én mit gondolok? Sienna azon kapta magát, hogy ösztönösen Langdonra néz. A professzor bólintott, egyértelmű üzenetet közvetítve: *Eddig eljutott. Beszéljen bátran. Mondja el az igazat, ahogy maga látja.*

Sienna megköszöri a torkát, Sinskey felé fordult, és úszta, erős hangon beszélni kezdett.

– Asszonyom, sok évig a génebézészet világában éltem Bertrand mellett. Mint tudja, az emberi genom végtelenül kényes szerkezet... egy kártyavár. Minél többet módosítunk rajta, annál nagyobb az esély, hogy véletlenül rossz lapot cserélünk ki, és összedől az egész. Nekem az a személyes véleményem, hogy hatalmas veszéllyel jár, ha megpróbáljuk visszacsinálni azt, ami már megtörtént. Bertrand kivételes képességű, látnoki génebézés volt. Évekkel a pályatársai előtt járt. Jelenleg én nem bízok meg senkiben, aki bele akar piszkálni az emberi genomba, azt remélve, hogy jót tesz. Még ha megterveznek is valamit, amiről úgy gondolják, hogy működni fog, a kipróbálásához ismét meg kell fertőzni az egész népet valami újjal.

– Nagyon igaz – mondta Sinskey, akinek láthatóan nem okoztak meglepetést a hallottak. – De van itt egy megelőző kérdés is. Akarjuk-e egyáltalán visszacsinálni?

Ezek a szavak váratlanul érték Siennát.

– Hogyan?

– Ms. Brooks, talán nem értek egyet Bertrand módszereivel, de a helyzetet jól ítélte meg. A bolygónk súlyos túlnépesedéssel küzd. Ha működő alternatív terv nélkül sikerül semlegesítenünk Bertrand vírusát... akkor csak oda jutunk vissza, ahol voltunk.

Sienna nyilván nem tudta eltitkolni a megrendülését, mert Sinskey fáradt nevetést hallatva még hozzátette: – Nem erre a megközelítésre számított tőlem?

Sienna megrázta a fejét.

– Már magam sem tudom, mire számítsak.

– Akkor talán meglepetést fogok okozni – folytatta Sinskey. – Mint már említettem, a világ vezető egészségügyi szervezeteinek szakembereivel tartunk tanácskozást órákon belül Genfben, hogy elemezzük a válságot, és akciótervet készítsünk. Nem emlékszem, hogy ennél fontosabb értekezletet tartottunk volna, amióta a WHO igazgatója vagyok. – A fiatal doktornőre nézett. – Sienna, szeretném, ha maga is ott ülne annál az asztalnál.

– Én? – hőkölt hátra Sienna. – Én nem vagyok génebézés. És mindent elmondtam, amit csak tudtam. – Sinskey jegyzetömbjére mutatott. – Minden, ami tőlem telt, ott van a jegyzeteiben.

– Távolról sem – vetette ellen Langdon. – Sienna, a vírusról folytatott bármilyen értelmes vitát kontextusba kell helyezni. Dr. Sinskey-nek és a csapatának előbb erkölcsi álláspontot kell kialakítania, hogy reagálni tudjanak a válságra. És nyilván úgy gondolja, hogy maga egyedülálló módon járulhat hozzá a párbeszédhez.

– Az a gyanúm, hogy az én erkölcsi álláspontom nem tetszene a WHO-nak.

– Valószínűleg nem – válaszolta Langdon –, ami csak eggyel több ok arra, hogy ott legyen. Maga a gondolkodók új nemzedékének a tagja. Maga képviseli az antitézist. És segíthet nekik

megérteni az olyan gondolkodók vízióit, mint Bertrand... a ragyogó elméket, akikben olyan erős a meggyőződés, hogy készek a saját kezükbe venni a dolgokat.

– Bertrand aligha volt az első.

– Nem – szolt közbe Sinskey és nem is ő lesz az utolsó. A WHO minden hónapban leplez le olyan laborokat, ahol a tudósok a természettudomány szürke zónáiban dolgoznak... az emberi őssejtek manipulálásától a kimérák kitenyésztéséig... olyan kevert fajokat hozva létre, amelyek nem léteznek a természetben. Nyugtalanító. A tudomány olyan gyorsan fejlődik, hogy senki sem tudja, hová vezet mindez.

Sienna ezzel mélyen egyetértett. Csak nemrég történt, hogy két elismert virológus – Fouchier és Kawaoka – létrehozta a H5N1 vírus egy erősen patogén mutánsát. A kutatók tisztán tudományos szándéka dacára az új teremtmény olyan képességekkel rendelkezett, amelyek megrémítették a biológiai biztonsági szakembereket, és heves vita bontakozott ki az interneten.

– Attól tartok, hogy a helyzet csak egyre zavarosabb lesz – mondta Sinskey. – Olyan technológiák küszöbén állunk, amelyeket most még elképzelni sem tudunk.

– És új filozófiák is jönnek – tette hozzá Sienna. – A transzhumanista mozgalom hamarosan kilép az árnyékból a fősodorba. Az az egyik alapvető tétele, hogy nekünk mint embereknek erkölcsi kötelességünk részt vállalni az evolúciós folyamatban... kiaknázni a technológiákat, hogy tökéletesítsük a fajt, hogy egészségesebb, erősebb, jobb agyműködéssel rendelkező embereket teremtsünk. Mindez nemsokára lehetővé válik.

– És nem gondolja, hogy ezek a nézetek ellentétesek az evolúciós folyamattal?

– Nem – válaszolta habozás nélkül Sienna. – Az ember növekményesen fejlődött az évezredek során, miközben új technológiákat talált fel... fadarabokat dörzsölt össze, hogy tüzet csiszoljon, megművelte a földet, hogy élelemhez jusson, védőoltásokat fedezett fel a betegségek ellen, és most genetikai eszközöket teremt, amelyekkel megváltoztatja a testünket, hogy életben maradhassunk egy változó világban. – Sienna szünetet tartott. – Úgy gondolom, hogy a génebézészet csak egy újabb lépés az emberi fejlődés hosszú útján.

Sinskey a gondolataiba merülve sokáig hallgatott.

– Tehát úgy véli, hogy tárt karokkal kell fogadnunk ezeket az eszközöket?

– Ha nem fogadjuk el őket – válaszolta Sienna –, akkor ugyanúgy értelmetlenek vagyunk az életre, mint az a barlanglakó, aki halálra fagyott, mert félt tüzet gyújtani.

E szavak hosszú csendet hagytak maguk után, amelyet végül Langdon tört meg.

– Nem szeretnék régimódinak tűnni – kezdte –, de én Darwin tanain nőttem fel, és nem tehetek róla, ha kételkedem abban, hogy bölcs dolog mesterségesen felgyorsítani az evolúció természetes folyamatát.

– Robert – mondta Sienna nyomatékosan –, a génebézészet nem gyorsítja fel az evolúciós folyamatot. Hanem az események természetes rendjébe illeszkedik! Elfelejteti, hogy az is az evolúció volt, ami megteremtette Bertrand Zobristot. Az ő kivételes intellektusa a Darwin által leírt folyamat terméke... evolúció az idők során. Bertrand genetikai eredményeit nem az isteni beavatkozás ihlette egyik pillanatról a másikra... hanem évek munkája és intellektuális

fejlődése.

Langdon elnémult, láthatóan emésztette az érvelést.

– Darwinistaként tudnia kell – folytatta Sienna –, hogy a természet mindig megtalálta a módját a humán populáció kordában tartásának. Járványok, éhínségek, áradások. De hadd kérdezzek valamit! Nem lehetséges-e, hogy a természet ezúttal másféle utat talált? A borzalmas katasztrófák és nyomorúság helyett a természet most talán... az evolúciós folyamaton keresztül egy tudóst teremtett, aki felfedezett egy másféle módszert a népesség számának csökkentésére. Ez nem pestis. Nem a halál. Csak egy faj, amely nagyobb összhangban van a környezetével...

– Sienna – szakította félbe Sinskey. – Késő van. Mennünk kell. De előtte még tisztázzunk valamit. Többször is hangoztatta ma este, hogy Bertrand nem volt rossz ember... hogy szerette az emberiséget, és olyannyira meg akarta menteni a fajunkat, hogy képes volt drasztikus lépéseket is tenni az érdekében.

Sienna bólintott.

– A cél szentesíti az eszközt – mondta, a hírhedt firenzei politikatudóst, Machiavellit idézve.

– Akkor meg kell kérdeznem – mondta Sinskey –, tényleg úgy gondolja, hogy a cél szentesíti az eszközt? Úgy gondolja, hogy Bertrand világot megmenteni akaró célja olyan nemes volt, amely igazolja a vírus elterjesztését?

Feszült csend lett a szobában.

Sienna elszánt arckifejezéssel előrehajolt az íróasztal fölött.

– Dr. Sinskey, mint már mondtam, Bertrand tetteit meggondolatlanak és szélsőségesen veszélyesnek tartom. Ha megállíthattam volna, habozás nélkül megteszem. Fontos, hogy higgyen nekem.

Elizabeth Sinskey átnyúlva az asztalon gyengéden megszorította Sienna két kezét.

– Hiszek magának, Sienna. Hiszem, hogy minden szava igaz volt, amit itt elmondott.

Százharmaidik fejezet

Hajnal előtt hűvös és párás volt a levegő az Atatürk repülőtéren. Könnyű köd ülte meg a kifutópályát a magánterminál körül.

Langdon, Sienna és Sinskey bérkocsin érkeztek, és a WHO egyik alkalmazottja fogadta őket.

– Bármikor felszállhatunk, asszonyom – mondta a férfi, bekísérve őket a szerény terminálépületbe.

– Mr. Langdon útját is megszervezték? – kérdezte Sinskey.

– Magángép Firenzébe. Az ideiglenes iratai is készen vannak.

Sinskey elismerően bólintott.

– A másik ügyet is elintézték?

– Folyamatban van. A lehető leggyorsabban leszállítják a csomagot.

Sinskey köszönetét mondott a férfinak, aki már indult is a betonon a gép felé. Sinskey Langdonhoz fordult.

– Biztos, hogy nem akar velünk tartani? – Fáradtan elmosolyodott, hátrasimította és a füle mögé igazította hosszú ezüst haját.

– Figyelembe véve a helyzetet – mondta Langdon tréfásan nem hiszem, hogy túl nagy hasznát vennék egy művészettörténész professzornak.

– Eddig nagyon is hasznát vettük – tiltakozott Sinskey. – Jobban, mint hinné. Nem utolsósorban ezzel... – mutatott a mellette álló Siennára, de a fiatal nő már nem volt ott velük. Húsz méterre tőlük egy nagy ablaknál állt, és mélyen a gondolataiba merülve nézte a várakozó repülőgépet.

– Köszönöm, hogy bizalmat szavazott neki – mondta Langdon halkán. – Úgy érzem, nem sok bizalmat kapott életében.

– Úgy vélem, rengeteg mindent tanulhatunk egymástól Sienna Brooksszal. – Sinskey a kezét nyújtotta. – Jó utat, professzor.

– Önnek is – mondta Langdon. – És sok szerencsét Genfben.

– Szükségünk is lesz rá – felelte Sinskey, és Sienna felé bökött az állával. – Egy percet kapnak. Aztán küldje ki a géphez.

Miközben Sinskey kifelé indult a terminálból, szórakozottan a zsebébe nyúlt, kivette a kettőbe tört amulettet, és a markába szorította.

– Nem kell lemondania Aszklépiosz botjáról – szólt utána Langdon. – Meg lehet javítani.

– Köszönöm – válaszolta Sinskey, és visszaintett. – Remélem, ez másra is igaz.

Sienna Brooks egyedül állt az ablaknál, és a kifutó fényeit nézte, amelyek lidércfényként hunyorogtak az alacsonyan gomolygó ködben, a gyülekező felhők alatt. A távoli irányítótorony csúcsán büszkén lengett a török zászló – vörös mezőben a félhold és a csillag ősi szimbóluma –, az Oszmán Birodalom öröksége, amely tovább él a modern világban.

– Jó lenne tudni, mire gondol – szólalt meg egy mély hang Sienna háta mögött.

Sienna nem fordult meg.

– Vihar lesz.

– Tudom – válaszolta halkán Langdon.

Egy hosszú másodperc múltán Sienna ránézett.

– Bárcsak velünk jönne Genfbe!

– Kedves, hogy ezt mondja – felelte Langdon. – De lefoglalja majd a vita a jövőről. Oda meg nem hiányzik egy régi vágású egyetemi professzor akadémikusodása.

Sienna kérdően bámult rá.

– Túl öregnek tartja magát hozzám, ugye?

Langdon hangosan felnevetett.

– Sienna, én tényleg túl öreg vagyok magához!

A fiatal nő zavarban volt, feszengve állt egyik lábáról a másikra.

– Oké... de azt legalább tudja, hogy hol talál meg. – Kislányosan rántott egyet a vállán. – Úgy értem, hogy ha... találkozni szeretne velem valamikor.

Langdon rámosolygott.

– Örülnék neki.

Sienna kissé jobb kedvre derült, mégis hosszú csend állt be közöttük, mert egyikük sem tudta, hogyan köszönjön el.

Ahogy Sienna nézte az amerikai professzort, olyan érzelmek rohanták meg, amelyekhez nem volt hozzászokva. Váratlanul lábujjhegyre állt, és szájon csókolta. Amikor elhúzódott tőle, könnyes volt a szeme.

– Hiányozni fog – suttogta.

Langdon szeretettel mosolygott rá, és a kezébe fogta a kezét.

– Maga is nekem.

Hosszan álltak ott egymást átölelve, mintha soha nem akarnának elszakadni. Végül Langdon szólalt meg.

– Van egy régi mondás... amit sokan Danténak tulajdonítanak. – Szünetet tartott. – „Emlékezz a mai estére... mert ez az örökkévalóság kezdete.”

– Köszönöm, Robert – mondta Sienna, és eleredtek a könnyei, _ Végre azt érzem, hogy van célom.

Langdon közelebb vonta magához.

– Maga mindig is meg akarta menteni a világot, Sienna. Most megkapta rá az esélyt.

Sienna mosolyogva fordult el. Ahogy egymagában lépdelt a várakozó C-130 felé, végiggondolta mindazt, ami történt... mindazt, ami történhet... és a lehetséges jövőt.

Emlékezz a ma estére, idézte föl magában, mert ez az örökkévalóság kezdete.

Miközben Sienna beszállt a gépbe, imádkozott, hogy Danténak igaza legyen.

Száznegyedik fejezet

A sápadt délutáni nap alacsonyan állt a Piazza del Duomo felett, felragyogtatva Giotto harangtornyának fehér márványlapjait, és hosszú árnyékokat vetve Firenze nagyszerű székesegyházára, a Santa Maria del Fioréra.

Ignazio Busoni gyászszertartása már javában folyt, amikor Langdon besurrant a katedrálisba, és leült. Elégedettséggel töltötte el, hogy itt, ebben az ősi templomban emlékeznek meg Ignazióról, amelyet oly sok éven át felügyelt.

A pompás homlokzattal szemben a firenzei katedrális belső tere szigorú, üres és puritán volt. A dísztelen templomban ma ünnepi hangulat uralkodott. Olaszország minden részéből érkeztek kormánytisztviselők, barátok, művészettörténész kollégák, hogy búcsút vegyenek a jó kedélyű és hegy méretű férfitől, akit szeretetteljesen *il Duominónak* neveztek.

A média beszámolt arról, hogy Busonit kedvenc foglalatossága, a dóm késő esti körüljárása közben érte a halál.

A megemlékezés hangneme meglepően oldott volt, a barátok és családtagok humoros megjegyzéseivel fűszerezve, míg egy munkatárs arról beszélt, hogy Busoni saját bevallása szerint a reneszánsz művészet szeretetével csak a bolognai spagettié és a karamellás *budinóe* vetekedett.

A szertartás után a gyászolók összeverődtek, és kedves epizódokat idéztek fel Ignazio életéből. Langdon körbejárva a dómban megcsodálta Ignazio imádott műveit... Vasari *Utolsó ítéletét* a kupola alatt, Donatello és Ghiberti színes üvegablakait, Uccello óráját és a padló gyakran méltatlanul mellőzött mozaikberakását.

Langdon egyszer csak egy ismerős arc – Dante Alighieri portréja – előtt találta magát. Michelino legendás freskóján a nagy költő a Purgatórium hegye előtt áll, és – mintegy szerény felajánlásként – saját remekművét, az *Isteni színjátékot* tartja a kezében.

Langdon akaratlanul is eltűnődött azon, mit szólna Dante, ha értesülne arról, milyen hatást tett a világra e nagyszabású mű évszázadokkal később, egy olyan korban, amelyet még a látnoki költő sem tudott volna elképzelni.

Megtalálta az örök életet, gondolta Langdon, felidézve a régi görög filozófusok nézeteit a hírnévről. *Nem az hal meg, kit eltemetnek, az hal meg, kit már nem emlegetnek.*

Kora este volt, amikor Langdon átvágott a Piazza Sant'Elisebettán, hogy visszatérjen az elegáns Hotel Brunelleschibe. A szobájában örömmel fedezte fel, hogy egy nagy csomag várja.

Végre megérkezett.

Ezt a csomagot kértem Sinskey-től.

Langdon gyorsan letépte a dobozt lezáró ragasztószalagot, és kiemelte értékes tartalmát, elégedetten nyugtázva, hogy gondosan buborékos fóliába tekerték.

Ám legnagyobb meglepetésére a doboz más tárgyakat is tartalmazott. Úgy tűnt, hogy Elizabeth Sinskey nem volt rest bevetni jelentős befolyását, így olyasmit is elküldött, amit Langdon nem kért. Ott voltak a dobozban a ruhái – a legombolható nyakú ing, a vászonnadrág és a megviselt Harris Tweed zakó szépen kitisztítva és kivasalva. A kisuvickolt szattyánbőr

félcipője. Még a tárcáját is viszontlátta a csomagban.

Az utolsó tárgy megtalálása már kacagásra készítette. Egyrészt fellélegzett, hogy ezt is visszakarta... másrészt kissé pironkodott, hogy ilyen sokat jelent neki.

A Miki egeres óráim.

Langdon azonnal felcsatolta a gyűjtőknek szánt ketyegőt. A csuklóját körülfogó kopott bőrszív különös biztonságérzetet adott. Mire felöltötte a saját ruháit és bebújtatta a lábát a saját cipőjébe, Robert Langdon már majdnem a réginek érezte magát.

A Hotel Brunelleschi portásától kapott reklámszatyorba tett becses csomaggal hagyta el a szállodát. Szokatlanul meleg este volt, ami csak fokozta a séta álomszerűségét, ahogy a Palazzo Vecchio magányos tornya felé tartott a Via dei Calzaiuolin.

Odaérve bejelentkezett a biztonságiaknál, akiknek Marta Alvarez leadta a nevét. Elirányították az Ötszázak termébe, ahol most is hemzsegték a turisták. Langdon a megbeszélte időben érkezett, és arra számított, hogy Marta a bejáratnál várja, de nem látta sehol.

Leintett egy arra haladó idegvezetőt.

– *Scusi* – szólt utána Langdon. – *Dove passo trovare Marta Alvarez?*

Az idegvezetőnek fülig szaladt a szája.

– *Signora Alvarez?* Nincs itt! Kisbabája született! Catalina! *Molto bella!*

Langdon örömmel fogadta a jó hírt.

– *Ahh... che bello* – mondta. – *Stupendo.*

Az idegvezető elsietett, Langdon pedig azon töprengett, mi legyen most a nála lévő csomaggal.

Gyors elhatározásra jutva átvágott az Ötszázak termén, elhaladva Vasari falfestménye alatt, és a biztonsági őrköt kikerülve a palazzo múzeuma felé tartott.

Végül egy szűk *andito* előtt állt meg. A benyíló sötét volt, kordon zárta el CHIUSO/ZÁRVA táblával a kötélen.

Langdon lopva körülnézett, aztán bebújt a kötélen alatt a sötét *anditoba*.. Óvatosan kiemelte a becses csomagot a reklámtáskából, és lehámozta róla a buborékos fóliát.

A műanyag burokból kikerülve Dante halotti maszkja nézett vissza rá. A törékeny gipsz még mindig abban az átlátszó tasakban volt, amelyben Langdon elhelyezte a velencei pályaudvar csomagmegőrző rekeszébe. Úgy tűnt, hogy a maszk hibátlan állapotban van, egy dolog kivételével: a hátoldalán még mindig ott volt a szabályos csigavonalban írott vers.

Langdon az antik tárlóra pillantott. Dante halotti maszkja szembe nézetből látható... senki nem foga észrevenni.

Kivette a maszkot a műanyag tasakból, majd gondosan visszacsatolta a szögre a tárlóban. A maszk azonnal megtalálta régi helyét a vörös bársonybélésen.

Langdon becsukta a tárlót, és elálldogált előtte még egy kicsit, Dante sápadt arcát nézve a sötét benyílóban. *Végre hazatért.*

Mielőtt elhagyta volna a termet, diszkrétan eltávolította az útból a kordont a táblával. A galérián áthaladva megszólított egy fiatal idegvezetőnőt.

– *Signorina* – mondta Langdon. – Meg kell gyújtani a lámpát Dante halotti maszkja fölött. Most nagyon rosszul látni a sötétben.

– Elnézést – felelte a fiatal nő de az a kiállító zárva van. Nincs már itt Dante halotti maszkja.

Érdekes – mondta Langdon színlelt meglepődéssel. – Az imént csodáltam meg.

A nő arca zavarról árulkodott.

Miközben az idegenvezető futásnak eredt az *andito* felé, Langdon csendben kisurrant a múzeumból.

Epilógus

Tízezer méterrel a Vizcayai-öböl sötét vize felett az Alitalia Bostonba tartó éjszakai járata hasított a holdsütötte éjszakába.

A gép fedélzetén Robert Langdon az *Isteni színjáték* puhakötéses kötetébe merült. A *terza rima* rímképletű költemény ritmusa és a motorok egyenletes zúgása szinte hipnotikus állapotba ringatta. Úgy érezte, hogy Dante szavai a szívében rezonálnak, mintha kifejezetten neki íródtak volna, ebben a pillanatban.

Dante verse, emlékeztette magát Langdon, nem elsősorban a pokol gyötrelmeiről szól, hanem az emberi szellem hatalmáról, amely a legfélelmetesebb megpróbáltatásokat is képes kiállni.

Az ablakon túl feltűnt a telihold, kiragyogva fényével a többi égitest közül. Langdon a semmibe bámulva az utóbbi néhány nap történései között bolyongott gondolatban.

A pokol legsötétebb bugyraiban azok szenvednek, akik erkölcsi válságok idején semlegesek maradtak. Langdon még soha nem érezte ilyen tisztának e szavak jelentését: Vészterhes időkben a legnagyobb bűn a tétlenség.

Langdon tudta, hogy milliókkal együtt maga is vétkes ebben. Amikor a világ problémáiról van szó, globális járványként pusztít a háritás. Langdon most megfogadta, hogy ezt mindig észben fogja tartani.

Miközben a gép nyugat felé röpítette, Langdon a két bátor nőre gondolt, aki most Genfben vitázik a jövőről, és keresi a válaszokat egy megváltozott világ bonyolult kérdéseire.

Az ablakon túl felhőtömb jelent meg a horizonton, lassan kúszva előre az égen, míg végül elnyelte a hold sugárzó fényét.

Robert Langdon hátradőlt az ülésben, érezve, hogy ideje aludni.

Ahogy lekapcsolta a lámpát a feje fölött, még egyszer kinézett az égboltra. Odakint, a felhők hozta sötétségben, átváltozott a világ. Fénypontok hímezték az ég fekete szőttését: a csillagok.

Machiavelli: Beszélgetések Titus Livius első tíz könyvéről, fordította: Lontay László

Az amerikai és az európai Betegség megelőzési és Járványvédelmi Központ